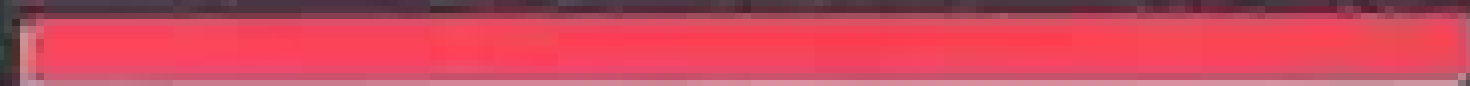

WYDAWNICTWO
ADAMIA I
DZIECI
WARSZAWA

Chłopcy

Delikat

WYDAWNICTWO ADAMIA I DZIECI WARSZAWA

Tom Clancy

Dekret Tom drugi

Przekład: Krzysztof Wawrzyniak

Data wydania: 1999
Data wydania oryginalnego: 1997
Tytuł oryginalny: Executive Orders

Spis treści

[22 Strefy czasowe](#)

[23 Eksperymentowanie](#)

[24 Zarzucenie wedki](#)

[25 Rozkwitanie](#)

[26 Chwasty](#)

[27 Wyniki](#)

[28 Kwilenie](#)

[29 Proces](#)

[30 Prasa](#)

[31 Kregi na wodzie](#)

[32 Powtórki](#)

[33 Uniki](#)

[34 WWW.TERROR.ORG](#)

[35 Plan operacyjny](#)

[36 Podróżnicy](#)

[37 Dostawa](#)

[38 Cisza przed burzą](#)

[39 Oł w oł](#)

[40 Otwarcie](#)

[41 Hienv](#)

Megan i Patrick O'Day

Megan i Patrick O'Day

Patrick O'Day był wdowcem. Jego życie uległo nagłej zmianie po bolesnym wstrząsie, jakiego doznał po krótkim okresie dość późno zawartego małżeństwa. Deborah była ekspertem kryminalistyki w Centralnym Laboratorium FBI i w związku z tym wiele podróżowała po kraju. Pewnego popołudnia rozbił się samolot, którym wracała z Colorado Springs. Przyczyn katastrofy nigdy nie ustalono. Był to pierwszy jej wyjazd służbowy po urlopie macierzyńskim. Osierociła czternastoletnią córeczkę imieniem Megan.

Megan miała już dwa i pół roku, a inspektor O'Day nadal nie mógł się zdecydować, jak powiedzieć swojej córce, że jej matka nie żyje. Miał fotografie i nagrania magnetowidowe, ale przecież nie można, ot tak, po prostu, wskazać palcem na kolorową odbitkę czy fosforyzujący ekran i powiedzieć: „To jest mamusia!”. Megan mogłaby wtedy dojść do wniosku, że życie jest czymś sztucznym, a to mogłoby mieć zgubny wpływ na rozwój dziecka. Inspektora dręczyło jeszcze jedno bardzo istotne pytanie, które domagało się szybkiej odpowiedzi: czy mężczyzna, którego los uczył samotnym rodzicem, potrafi wychować córkę? Skoro wychowuje ją sam, musi być podwójnie opiekuńczy, mimo wielkiego obciążenia pracą zawodową, podczas której rozwiązał ostatnio sześć spraw porwań. O'Day był wysoki, muskularny, wysportowany i ważył ponad dziewięćdziesiąt kilo. Gdy objął nowe stanowisko, musiał zrezygnować z wiechciowatych wąsów, gdyż na podobną ekstrawagancję nie pozwalał wewnętrzny regulamin centrali FBI. Uchodził za policjanta bardzo twardego, jednego z najtwardszych. Jego oddanie córeczce z pewnością wywołałoby uśmieški kolegów, gdyby o tym wiedzieli.

Megan i Patrick O'Day

Megan miała długie blond włosy. Ojciec co rano je czesał tak długo, aż nabierały jedwabistej miękkości. Jeszcze przedtem ją ubierał, zawsze w jakąś barwną sukieneczkę, i z powagą karmił.

Megan i Patrick O'Day

Dla Megan ojciec był wielkim opiekuńczym niedźwiadkiem, który głową sięgał chyba nieba. Potrafił porwać ją z ziemi i unieść w górę z prędkością rakiety. Wtedy mogła objąć ojcowską szyję rączkami. I dziś rytuał został zachowany. — Ojej, uduścis mnie! — jęknął ojciec.

Megan i Patrick O'Day

— Boli? — spytała Megan, udając niepokój.

Megan i Patrick O'Day

Na twarzy ojca rozlał się uśmiech. — Dziś nie boli.

Megan i Patrick O'Day

Wyprowadził małą z domu, otworzył drzwiczki zabloconej półcięzarówki, posadził córkę w dziecięcym foteliku i starannie zapiął pasy. Zajął miejsce za kierownicą i na siedzeniu obok położył pudełko ze śniadaniem Megan i wypełniony kwestionariusz. Była punkt szósta trzydzieści. A więc najpierw do przedszkola. Zapalając silnik przetrzył na Megan, ale przed oczami miał obraz jej matki. Codziennie patrzył na Megan, a widział Deborah. Zamknął oczy, zacisnął usta. Po raz tysięczny zadawał sobie pytanie: dlaczego? Dlaczego właśnie ten *Boeing 737* z Deborah w fotelu 18-F?

Megan i Patrick O'Day

Byli małżeństwem zaledwie przez szesnaście miesięcy.

Megan i Patrick O'Day

Nowe przedszkole było lepsze, bo znajdowało się po drodze do biura. Sąsiedzi wysyłali tam bliźnięta i byli zachwyceni. O'Day skręcił na Ritchie Highway i zaparkował na wysokości sklepu 7-Eleven, gdzie zawsze kupował karton kawy na dalszą drogę. Przedszkole było po tej stronie.

Megan i Patrick O'Day

Opiekowanie się gromadą cudzych dzieci, to nie lada praca, pomyślał wychodząc z wozu.

Megan i Patrick O'Day

Kierowniczka przedszkola, panna Marlene Daggett, była tu już od szóstej rano, by przyjmować dzieci urzędników jadących do pracy w stolicy. Po nowe dzieci wychodziła zawsze przed budynek

Megan i Patrick O'Day

— Pan O'Day? A to jest z pewnością Megan! — Jak na tak wczesną godzinę, tryskała energią. Megan, nieco niepewna, spojrzała pytająco na ojca. Jednakże zainteresowały ją dalsze słowa panny Daggett: — On też ma na imię Megan. Weź niedźwiadka, jest twój! Czeła od wczoraj.

Megan i Patrick O'Day

Zachwycona Megan porwała i przytuliła włochatego potworka.

Megan i Patrick O'Day

— Naprawdę mój?

Megan i Patrick O'Day

— Twój — odparła wychowawczyni i zwracając się do O'Daya spytała: — Wypełnił pan kwestionariusz?

Megan i Patrick O'Day

Wytrawny agent FBI pomyślał, że wyraz twarzy panny Daggett świadczy wyraźnie o tym, że jej zdaniem niedźwiadkami można zawsze kupić sympatię.

Megan i Patrick O'Day

— Oczywiście. — Podał wypełniony poprzedniego wieczoru formularz. Megan nie ma żadnych problemów zdrowotnych, żadnej alergii na lekarstwa, mleko czy inne produkty żywnościowe. Tak w nagłym wypadku można odwieźć ją do miejscowego szpitala. Inspektor wpisał numer telefonu w pracy, numer pagera, numer telefonu swoich rodziców oraz rodziców Deborah, którzy okazali się wyjątkowo dobrymi dziadkami. Przedszkole w Giant Steps było znakomicie prowadzone. O'Day nawet nie wiedział, jak dobrze, gdyż panna Daggett nie mogła i nie powinna zdradzać sekretów: każdy rodzic był sprawdzany. I to jak najbardziej urzędowo.

Megan i Patrick O'Day

— No cóż, Megan, najwzyszy czas na poznanie nowych przyjaciół i na zabawę — obwieściła panna Daggett. — Będziemy się nią dobrze opiekować — zapewniła inspektora.

Megan i Patrick O'Day

O'Day powrócił do półcięzarówki z uczuciem lekkiego żalu, jaki zawsze odczuwał odchodząc od córki, bez względu na to, gdzie i z kim ją pozostawiał. Przebiegł na drugą stronę drogi do sklepu, by kupić swój kubek kawy na drogę. Na dziewiątą miał zaplanowaną konferencję roboczą w celu omówienia postępu dochodzenia w sprawie katastrofy. Dochodzenie znajdowało się już w ostatniej fazie uzupełniania drobnych luk. Po konferencji czekało go przetrzucanie stosu papierków, co mu jednak nie powinno przeszkodzić w odebraniu Megan z przedszkola w wyznaczonym czasie. Czterdzieści minut później dotarł do centrali FBI na rogu Pennsylvania Avenue i Dziesiątej Ulicy. Stanowisko inspektora do specjalnych poruczeń dawało mu prawo do zarezerwowanego miejsca na parkingu, z którego poszedł tego ranka prosto na strzelnicę w podziemiach gmachu.

Megan i Patrick O'Day

Już w młodości był jako skaut doskonałym strzelcem, a potem przez wiele lat w wielu biurach terenowych FBI pełnił funkcję instruktora wyszkolenia strzeleckiego. Ten szumny tytuł oznaczał, że jego posiadacz miał nadzorować szkolenie w strzelaniu, a było ono ważną częścią życia każdego policjanta, choćby nie miał potem żadnej okazji oddania strzału do żywego człowieka.

Megan i Patrick O'Day

O'Day dotarł na strzelnicę o siódmej dwadzieścia pięć. O tak wczesnej porze mało kto tu zaglądał. Mógł więc spokojnie wybrać dwa pudełka amunicji do swego *Smith & Wessona 1076* kalibru 10 mm oraz dwie tarcze sylwetkowe typu Q. Kontur był dużo mniejszy niż człowiek nawet niskiego wzrostu — ot, wielkości farmerskiej bańki mleka. Inspektor przypiął tarczę do stalowej linki na kolowrocie i na panelu ustawił odległość dziesięciu metrów. Gdy nacisnął guzik elektrycznego wyciągu i tarcza wolno powędrowała na wyznaczoną jej pozycję, zaczął leniwie przetrzucać strony przeglądu sportowego leżącego na pulpicie. Tarcza wreszcie przybyła do celu, specjalny mechanizm obrócił ją bokiem, tak że stała się prawie niewidoczna — urządzenia na strzelnicy pozwalały na programowanie zadań. Nie patrząc na pulpit, O'Day wystukał przypadkowe czasy i, opuściwszy ręce, czekał skupiony. Nie myślał już leniwie. Spięty czekał na Zlego. A Zły, zapędzony w ślepy zaułek, gdzieś tu się czaił. Groźny Zły, gdy z rozpowiedział, gdzie trzeba, że nigdy nie wróci za kratki, nigdy nie da pojąć się żywcem. W swojej długiej karierze O'Day słyszał to już wielokrotnie i gdy tylko było można, dawał przestępcy szansę na dotrzymanie słowa. Ale w końcu wszyscy się lamali. Rzucali broń, robili w spodnie albo nawet zaczęli szlochać w obliczu prawdziwego zagrożenia życia. To już inna sytuacja, niż ta, o której buńczucznie się mówi przy piwie czy podczas częstowania skrzętem. Ale tym razem mogło być inaczej. Ten Zły jest bardzo zły. Wziął zakładnika. Może dziecko? Może zakładniczką jest jego Megan? Na myśl o tym poczuł, że wokół oczu tężeje mu skóra. Zły przystawił lufę pistoletu do jej głowy. W kinie Zły powiedziałby teraz „Rzuć broń!”. Ale gdyby się posłuchało i zrobiło to w życiu, miałoby się jedno martwe dziecko i jednego policjanta mniej, więc że Złym trzeba rozmawiać, udając człowieka spokojnego, rozsądnego i dążącego do porozumienia. Trzeba wycełać, aż Zły się uspokoi, odpręży, choćby tylko trochę. Byle odsunął lufę od głowy dziecka. To może potrwać kilka godzin, ale wcześniej czy później...

Megan i Patrick O'Day

...czasomierz pyknął, kartonowa tarcza obróciła się ku agentowi, dłoń O'Daya mignęła w drodze do kabury. Niemal jednocześnie inspektor cofnął prawą stopę, skręcił całe ciało i przykłęknął. Lewa dłoń dołączyła do prawej, już mocno obejmującej gumową rękoięść, i to jeszcze wtedy, kiedy pistolet tkwił do połowy w kaburze. Wzrokiem przylgnął do muszki na końcu lufy i gdy oczy, przyrządy celownicze oraz zarys głowy na tarczy znalazły się w jednej linii, dwukrotnie nacisnął spust tak szybko, że obie wystzelone łuski znalazły się w powietrzu w jednym czasie. O'Day ćwiczył strzelanie od tak wielu lat, że odgłosy obu strzałów zlewały się niemal w jeden, choć echo wracało podwójne, mieszając się z odgłosem padających na ziemię husek. Ale w tym czasie sylwetka na tarczy miała już dwie dziury odległe od siebie parę centymetrów, tuż nad oczami. Tarcza obróciła się na bok, zaledwie w sekundę po konfrontacji z przeciwnikiem, dyskretnie symulując koniec żywota Zlego.

Megan i Patrick O'Day

— Całkiem nieźle.

Megan i Patrick O'Day

Znajomy głos wyrwał O'Daya ze świata fantazji.

Megan i Patrick O'Day

— Dzień dobry, dyrektorze.

Megan i Patrick O'Day

— Cześć, Pat. — Murray ziewnął. W rękę trzymał parę tłumiących nauszników. — Jesteś cholernie szybki. Jaki scenariusz? Facet trzyma zakładnika?

— Usiłuję wyobrazić sobie jak najgorszą sytuację.

— Rozumiem. Że porwał twoją małą. — Murray pokivał głową. Wiedział, że wszyscy agenci tak robią. Podstawiają w myślach kogoś bliskiego, by dać z siebie wszystko i w pełni się skoncentrować. — No i załatwiłeś go. Pokaż mi to jeszcze raz — polecił dyrektor. Chciał przyjrzeć się technice O'Daya. Zawsze można się czegoś nauczyć.

Po drugiej próbie w głowie Złego ziała jedna duża dziura o poszarpanych brzegach. Było to nieco upokarzające dla Murraya, który uważał się za wyborowego strzelca. — Muszę więcej ćwiczyć -mruknął.

O'Day odetchnął. Jeśli pierwszym strzałem trafił przeciwnika, to znaczy, że jest w formie. Po dwudziestu strzałach i w dwie minuty później Zły nie miał już głowy. Na sąsiednim stanowisku Murray ćwiczył technikę Jeffa Coopera: dwa szybko po sobie następujące strzały w klatkę piersiową, a potem wolniej oddane dwa w głowę.

Gdy obaj zdecydowali, że ich cele są dostatecznie martwe, postanowili wymienić kilka słów na temat oczekującego ich dnia.

— Coś nowego? — spytał dyrektor.

— Nie, sir. Napływają dalsze raporty z przesłuchań w sprawie japońskiego 747, ale nic zaskakującego.

— A Kealty?

O'Day wzruszył ramionami. Nie wolno mu było mieszać się do dochodzenia prowadzonego przez wydział kontroli wewnętrznej, ale otrzymywał z niego codziennie meldunki. O postępach w sprawie o tak wielkim znaczeniu i zasięgu musiał być ktoś informowany i, chociaż nadzór nad dochodzeniem znajdował się całkowicie w gestii BOZ, uzyskane informacje wędrowały do sekretariatu dyrektora, trafiając do rąk jego głównego „strazaka”.

— Tytuł ludzi przewinęło się przez gabinet Hansona, że trudno ustalić, kto wyniósł list. Mógł to zrobić każdy, zakładając, że taki list w ogóle był. Nasi ludzie sądzą, że najprawdopodobniej był. Hanson wielu osobom o nim wspominał. W każdym razie tak nam mówią.

— Myślę, że sprawa ucichnie — zauważył Murray.

* * *

— Dzień dobry, panie prezydencie!

Jeszcze jeden zwykły dzień. Rutynowe sprawy. Dzieci nie ma. Cathy nie ma. Ryan wyszedł ze swego apartamentu w garniturze. Miał zapiętą marynarkę — rzecz u niego niezwykła, w każdym razie do czasu wprowadzenia się do Białego Domu — obuwiwy glansowane przez kogoś z obsługi prezydenckiej. Jack wciąż nie potrafił myśleć o tym budynku jak o rodzinnym domu. Raczej jak o hotelu albo o kwaterze dla ważnych osobistości, gdzie często się zatrzymywał wiele podróżując w sprawach CIA. Tyle że obsługa była tu lepsza.

— Jesteś Raman, prawda? — spytał prezydent.

— Tak jest, panie prezydencie — odparł agent specjalny Aref Raman. Miał sto osiemdziesiąt centymetrów wzrostu. Solidnej budowy, sugerującej raczej ciężarowca niż biegacza, pomyślał prezydent. A może na taki właśnie kształt sylwetki wpłynęła kamizelka kuloodporna, którą nosiło wielu członków Oddziału. W ocenie Ryana Raman miał trzydzieści kilka lat. Karnacja raczej śródziemnomorska, szeroki uśmiech i kryształicznie niebieskie oczy. — Miecznik idzie do gabinetu — powiedział Raman do mikrofonu.

— Skąd pochodzisz, Raman? — spytał Jack w drodze do windy.

— Matka Libanka, ojciec Irańczyk panie prezydencie. Przyjechali tu w siedemdziesiątym dziewiątym, kiedy szach zaczął mieć kłopoty. Ojciec był związany z kołami rządowymi...

— I jak oceniasz sytuację w Iranie? — spytał prezydent.

— Ja już prawie zapomniałem tamtejszego języka, sir. — Agent nieśmiało się uśmiechnął. — Jeśliby pan spytał, panie prezydencie, o finałowe rozgrywki ligi uniwersyteckiej, to otrzymałby pan odpowiedź eksperta. Moim zdaniem największe szansę ma...

— Kentucky — dokończył Ryan.

Winda była bardzo stara, z wytartymi czarnymi guzikami, których prezydentowi nie wolno było naciskać. Należało to do obowiązków Ramana.

— Oregon też idzie do przodu, panie prezydencie — powiedział Raman. — Ja się nigdy nie myślę, sir. Niech pan spyta chłopaków. Wygrywam przez trzy lata z rządu. Już nikt się nie chce ze mną zakładać. Finał odbędzie się w Oregonie i Uniwersytet Duke, a to jest moja dawna szkoła, wygra o sześć albo o osiem punktów. No, może trochę mniej, jeśli Maceo Rawlings będzie miał dobry dzień.

— Co studiowałeś na Duke? — spytał Ryan.

— Prawo. Ale potem zdecydowałem, że nie chcę być prawnikiem. Doszedłem do wniosku, że przestępcy nie powinni mieć żadnych praw i pomyślałem sobie, że trzeba zostać gliną. No i wstąpiłem do Tajnej Służby.

— Jesteś żonaty? — Ryan chciał znać ludzi ze swego otoczenia. A poza tym okazywanie zainteresowania było przejawem zyczliwości. I jeszcze jedno: ci ludzie przysięgli chronić go, ryzykując własnym życiem. Nie mógł ich traktować jak personel najemny.

— Nigdy nie spotkałem odpowiedniej kobiety. To znaczy, jeszcze nie... — odparł agent.

— Jesteś muzułmaninem?

— Moi rodzice nimi byli, ale kiedy zobaczyłem, jakie problemy stwarza im religia, to... Jeśli już pan o to pyta, panie prezydencie, to moją religią jest koszykówka. Nigdy nie opuszczę żadnego meczu w telewizji, jeśli gra Duke. Szkoda, że w tym roku Oregon jest taki dobry. No cóż, tego się nie zmieni.

Prezydent chrząknął rozbawiony. — Na imię masz Aref?

— Ale wszyscy wołają na mnie Jeff. Łatwiej wymówić.

Otworzyły się drzwi windy. Raman stanął z przodu kabiny, zasłaniając prezydenta. W korytarzu stał umundurowany członek Tajnej Służby i dwaj agenci Oddziału. Raman znalazł z widzenia wszystkich trzech. Skinął głową i wyszedł z kabiny, za nim Ryan. Cała piątka ruszyła w prawo, mijając korytarz prowadzący do kręgielni i stolarni.

— Cześć nas spokojny dzień, Jeff. Tak jak zaplanowano — powiedział zupełnie niepotrzebnie prezydent. Agenci Oddziału zapoznawali się z harmonogramem dnia jeszcze przed prezydentem.

W Gabinetcie Owalnym już czekano na Ryana. Foleyowie, Bert Vasco, Scott Adler i jeszcze jedna osoba. Nim tu weszli, zostali sprawdzeni, czy nie posiadają broni albo materiałów promieniotwórczych.

— Dzień dobry wszystkim — powiedział.

— Ben przygotował poranny raport — zagaił Ed Foley.

Raman pozostał w gabinecie, ponieważ nie wszyscy goście należeli do wewnętrznego kręgu. Miał bronić Ryana, gdyby komuś zachciało się przeskoczyć przez niski stół do kawy i zacząć dusić prezydenta. Niepotrzebny jest pistolet, jeśli bardzo chce się kogoś zabić. Kilka tygodni nauki i trochę praktyki wystarczy, by ze średnio sprawnego człowieka uczynić eksperta zdolnego uśmiercić niczego nie podejrzewającą ofiarę. Z tego też powodu agenci Oddziału wyposażeni byli nie tylko w broń palną, ale także w stalowe teleskopowe palki. Raman patrzył, jak Goodley — zapatrzony w identyfikator stwierdzający, że jest funkcjonariuszem CIA — rozdaje kopie raportu. Tak jak wielu innych agentów Tajnej Służby, Raman widział i słyszał prawie wszystko. Adnotacja TYLKO DO WIADOMOŚCI PREZYDENTA na dokumencie niewiele w istocie znaczyła. W gabinecie prawie zawsze jeszcze ktoś był i chociaż agenci Tajnej Służby twierdzili nawet między sobą, że nie zwracają najmniejszej uwagi na to, co słyszą, było to prawdą tylko w tym sensie, że nigdy o tym nie rozmawiali. Poza tym słuchać i zapamiętać to dla policjanta jedno i to samo. Policjantów nie szkoli się i nie opłaca po to, by zapominali, a tym bardziej, by ignorowali to, co słyszą.

Raman pomyślał, że jest wprost idealnym szpiegiem. Wyszkolony przez rząd Stanów Zjednoczonych na strażnika prawa, sprawdził się doskonale głównie w wykrywaniu fałszerstw. Był dobrym strzelcem, umiał logicznie myśleć, co wykazał podczas studiów. Ukończył z wyróżnieniem studia na Uniwersytecie Duke — na świadectwie miał najwyższe oceny ze wszystkich przedmiotów. Poza tym wyróżnił się jako zapasnik. Dobra pamięć jest dla policjanta bardzo pożyteczna. Raman miał pamięć niemal fotograficzną — był to talent, który od samego początku zwrócił uwagę kierownictwa Tajnej Służby, gdy z agencji ochraniającej prezydenta powinni błyskawicznie rozpoznawać widziane poprzednio na fotografiach twarze, podczas gdy prezydent wędruje wzdłuż szpalera, ścisnąc setki dłoni. W okresie prezydentury Fowlera, jeszcze jako młodszy agent, przydzielony do terenowego biura w St. Louis na czas kolacji połączonej ze zbieraniem funduszu wyborczego, rozpoznał i zatrzymał podejrzanego osobnika, który już od dłuższego czasu kręcił się podczas prezydenckich wizyt, a tym razem miał przy sobie pistolet. Raman wykłuskał tego człowieka z tłumem tak sprawnie i dyskretnie, że o aresztowaniu go, a następnie wysłaniu do stanowego szpitala dla umysłowo chorych nie dowiedziała się nawet prasa. Uznano, że młodszy agent z St. Louis pasuje jak ulał do służby w Oddziale. Ówczesny dyrektor Tajnej Służby postanowił ściągnąć Ramana do Waszyngtonu. Stało się to tuż po objęciu prezydentury przez Rogera Durlinga. Jako najmłodszy członek Oddziału Raman spędził niezliczone godziny na wartach, na bieganii obok wolno sunącej prezydenckiej limuzyny, ale wspinał się wyżej i wyżej, raczej szybko, jak na swój wiek. Odpracował ten pierwszy okres bez najmniejszej skargi, tylko od czasu do czasu powtarzał, że jako imigrant doskonale zdaje sobie sprawę, jak ważna jest Ameryka. To było naprawdę bardzo łatwe, znacznie łatwiejsze niż zadanie, które nieco wcześniej wykonał w Bagdadzie jego rodak. Amerykanie stale się uczą, ale nie nauczyli się jeszcze jednego: że nikt nigdy nikomu nie zajrzy w serce.

— Nie mamy na miejscu wiarygodnych źródeł — powiedziała Mary Pat.

— Ale mamy dużo nasłuchów — ciągnął Goodley. — Agencja Bezpieczeństwa Narodowego sporo nam dostarcza. Całe kierownictwo partii Baas siedzi w pudle i wątpię, by stamtąd wyszło, w każdym razie nie w pozycji stojącej.

— Czyli Irak jest pozbawiony politycznego kierownictwa?

— Zostali pułkownicy i młodszy generałowie. Miejsca telewizja pokazywała ich po południu w towarzystwie irańskiego mułły. To nie był przypadek — odparł Bert Vasco. — Przy najłagodniejszym rozwoju wypadków nastąpi zbliżenie z Iranem. Oba kraje mogą się nawet połączyć. Będziemy wiedzieli za parę dni, maksymalnie za dwa tygodnie.

— Saudyjczycy? — spytał Ryan.

— Gryzą paznokcie i bardzo się pocą — odparł szybko Ed Foley. — Przed niecałą godziną rozmawiałem z księciem Alim. Zaoferowali Irakowi pakiet pomocy wart tyle, że można by nim pokryć niemal cały nasz deficyt budżetowy. Chcieli w ten sposób kupić sobie nowy iracki reżim. Zmajstrowali to jednego dnia. Ale na telefon w Bagdadzie nikt nie odpowiedział. W przeszłości Irak chętnie rozmawiał, kiedy pachniało pieniędzmi. Teraz nie chce żadnej rozmowy.

Ryan wiedział, że to właśnie najbardziej zbulwersowało państwa nad Zatoką Perską. Na Zachodzie nie zawsze doceniano fakt, że Arabowie są po prostu biznesmenami. Nie nawiedzonymi ideologami, nie fanatykami, nie szaleńcami, ale po prostu ludźmi interesu.

Wielka kultura handlu morskiego istniała znacznie wcześniej, niż pojawił się islam. Fakt ten Amerykanie przypominają sobie tylko wtedy, gdy oglądają kolejną wersję filmowych przygód Sindbada Żeglarza. Pod tym względem Arabowie byli bardzo podobni do Amerykanów, nawet mimo innego języka, ubioru i religii. Podobnie jak Amerykanie, nie rozumieli ludzi, którzy odmawiają robienia interesów. Przykładem takiego właśnie państwa był Iran, przekształcony w teokrację przez ajatollaha Chomeiniego. W każdym systemie, w obrębie każdej kultury, budzi zawsze lekostwierdzenie, że ktoś jest inny niż my. Państwa nad Zatoką, mimo różnic politycznych dzielących je od Iraku, do tej pory zawsze jakoś się z nim porozumiewały.

— Co na to Teheran? — spytał prezydent.

— Oficjalne komunikaty w mediach wyrażają zadowolenie z rozwoju wypadków, rutynowo składają oferty pokoju i ponownego nawiązania przyjaznych stosunków. Ale nie ponadto. To znaczy nic ponadto oficjalnie. Nieoficjalnie jest nieco inaczej, otrzymujemy różne sygnały. Ci w Bagdadzie proszą o instrukcje. Ci w Teheranie ich udzielają. Chwilowo brzmiały one: niech się sytuacja rozwija krok po kroku. Następnie powstaną trybunały rewolucyjne. W telewizji już pokazują się procesy. To doprowadzi do politycznej próżni.

— I wtedy Iran położy na Iraku łapę albo znacznie rządzić krajem za pośrednictwem marionetkowego rządu — podsumował Vasco, przerzucając stos nasłuchów. — Goodley ma chyba rację. Te materiały ujawniają więcej, niż mogłem przypuszczać.

— Chciał pan powiedzieć, że kryje się za nimi coś jeszcze? — wtrącił z uśmiechem Goodley.

Vasco skinął głową, ale nie spojrzał na pytającego. — Chyba tak. I to bardzo niedobrze — mruknął ponuro.

— Jeszcze dziś Saudyjczycy poproszą nas, żebyśmy wzięli ich za rączkę — przypomniał sekretarz stanu Adler. — Co mam im powiedzieć?

Ryan był zaskoczony, że odpowiedź nasunęła mu się tak naturalnie: — Nasze zobowiązania wobec Arabii Saudyjskiej pozostają niezmiennione. Jeśli będą nas potrzebowali, to jesteśmy gotowi udzielić pomocy. Teraz i w przyszłości. — W chwilę potem Jack uświadomił sobie, że tymi paroma krótkimi zdaniem postawił na szali całą potęgę i wiarygodność Stanów Zjednoczonych. W interesie niedemokratycznego państwa, odległego o dziesięć tysięcy kilometrów od amerykańskich brzegów. Na szczęście część brzemienia zjął z niego Adler:

— W pełni się z tym zgadzam, panie prezydencie. Nie moglibyśmy postąpić inaczej. — Wszyscy poważnie pokiwali głowami. Nawet Ben Goodley. — Powiemy, co należy powiedzieć, dyskretnie. Książę Ali jednak zrozumie. I przekona króla, że mówimy serio.

— Następny krok — powiedział Ed Foley. — Musimy wprowadzić w sytuację Tony'ego Bretano. Tak na marginesie: on się sprawdza. Umie też słuchać. Czy planuje pan posiedzenie gabinetu, panie prezydencie? W tej sprawie.

Ryan pokręcił głową. — Nie. Uważam, że wskazana jest dyskrecja. Żadnego zbędnego hałasu. Ameryka z zainteresowaniem obserwuje rozwój wypadków w regionie, ale nie dzieje się tam nic, co by budziło specjalny niepokój. Scott, niech twoi ludzie opracują komunikat prasowy w tym właśnie tonie.

— Tak jest — odparł sekretarz stanu.

— Ben, co teraz robisz w Langley?

— Zrobili ze mnie starszego nadzorcę Centrum Operacyjnego.

— Świetne omówienie — pochwalił go prezydent, a zwracając się do dyrektora CIA powiedział: — Ed, od tej chwili Ben pracuje dla mnie. Potrzebny mi ekspert mówiący moim językiem.

— Czy mogę liczyć na jego zwrot? Młodzieniec jest bystry i na jesieni może mi się przydać przy żniwach — odparł Foley ze śmiechem.

— Może tak, może nie. Ben, od dziś masz nadgodziny. Chwilowo zajmij mój stary gabinet.

Przez cały ten czas Raman stał bez ruchu, oparty o białą ścianę. Tylko mu oczy biegały od jednego do drugiego z obecnych. Naucono go, by nikomu nie ufać. Jedyne mi wyjątkami mogli być żona i dzieci prezydenta. Ale nikt inny. Wszyscy natomiast ufali jemu. Nawet ci, którzy go uczyli, by nie ufać nikomu. No, ale jemu ufali, bo ostatecznie trzeba komuś zaufać.

Amerykański uniwersytet i szkolenie profesjonalne wpołył mu jedno: cierpliwość. Trzeba cierpliwie czekać na okazję. Wydarzenia na drugim końcu świata wystawały, że to stanie się już wkrótce. Raman intensywnie myślał. Może trzeba zasięgnąć czyjejś rady? Jego misja przestała już być przypadkowym wydarzeniem, jakie obiecał sobie przed dwudziestu laty wypełnić treścią. To mógł zrobić w każdej chwili, ale teraz był właśnie tu! I chociaż każdy potrafi kogoś zabić, a oddana sprawie osoba potrafi wszędzie dotrzeć i zabić prawie każdego, to jednak tylko wytrawny morderca umie zabić właściwą osobę we właściwym czasie, aby zbliżyć się do wielkiego celu. Raman pomyślał też, że, jak na ironię, chociaż misję zlecił Bóg, to jednak elementy konstrukcji potrzebnej do jej spełnienia dostarczył Wielki Szatan. Trudność stanowiło wybranie owego momentu i po dwudziestu latach Raman zdecydował teraz, że być może będzie musiał nawiązać kontakt. Wiązało się z tym pewne niebezpieczeństwo, choć niewielkie.

* * *

— Twój plan jest odważny, cel chwalebny — powiedział spokojnym głosem Badrajn, choć wszystko w nim dygotało. Rozmach zamierzenia zapierał dech.

— Słabi nie dziedziczą ziemi — odparł Darjaei, który po raz pierwszy ujawnił swą życiową misję komuś spoza własnego wąskiego grona duchownych. Obaj ubolewali nad tym, że muszą udawać hazardzistów przy pokerowym stole, podczas gdy w istocie omawiali plan, którego realizacja mogła zmienić kształt świata. Dla Darjaeiego była to koncepcja, nad której wypracowaniem i planowaniem strawił życie. Nadzieja na spełnienie marzeń. Przedsięwzięcie takiej rangi z pewnością umieściłoby jego imię obok imienia samego Proroka. Połączenie wszystkich odłamów islamu!

Badrajn natomiast dostrzegał tylko potęgę. Władzę. Cel? Stworzenie supermocarstwa w rejonie Zatoki Perskiej — państwa o olbrzymim potencjale ekonomicznym i ludnościowym, całkowicie samowystarczalnego i zdolnego do ekspansji tak na Afrykę, jak i Azję. Może byliby to także spełnienie życzeń Proroka, chociaż Badrajn przyznawał, że nie ma zielonego pojęcia, czego mógłby sobie życzyć twórca islamu. Od tych spraw są ludzie tacy jak Darjaei. Badrajnowi chodziło wyłącznie o władzę, a religia i ideologia byłyby tylko werbalizacjami ludzkich namiętności wykorzystywanych w grze.

— To jest możliwe — odparł po paru sekundach wewnętrznej kontemplacji.

— Niepowtarzalna historia czarna chwila. Wielki Szatan jest słaby — zapewnił Darjaei. Właściwie nie lubił odwołań religijnych podczas rozmów dotyczących racji stanu, ale czasami nie można było tego uniknąć. — Mniejszy Szatan jest unicestwiony, a islamskie republiki jak dojrzałe owoce gotowe są spaść do naszego koszyka. Potrzebują tożsamości, a czy istnieje lepsze spoiwo tożsamości niż Wiara?

Niezaprzeczalna prawda. Badrajn w milczeniu skinął głową. Upadek Związku Radzieckiego i zastąpienie go Wspólnotą Niepodległych Państw wpłynęło na powstanie próżni, której dotychczas nic nie wypełniło. Byłe republiki środkowozajętych, nadal ekonomicznie związane z Moskwą, przypominały karawanę wozów zaprzężonych do dykawkowej szkapki. Owe obszary zawsze były zbuntowane, niestabilizowane, podzielone na minipaństwa, których religia kłuiła w oczy w ateistycznym imperium. Teraz z trudem tworzyły własną tożsamość ekonomiczną, aby móc się raz na zawsze uniezależnić od zastęglego państwowego rdzenia, do którego tak naprawdę nigdy nie przyrosły. Ale nie potrafiły same zaspokoić swoich potrzeb. Nie w nowoczesnym, rozwiniętym świecie. Potrzebowały przewodnika do nowego stulecia. Godne wkroczenie w dwudziesty pierwszy wiek wymagało pieniędzy, dużej ilości pieniędzy oraz jednoczącej flagi religii i kultury zakazanej od tyłu lat przez marksizm-leninizm. W zamian za przewodnictwo i flagę republiki ofiarują siebie! Ziemię i ludność! I bogactwa naturalne!

— Przeszkodą jest Ameryka. Ale nie muszę o tym mówić — zauważył Badrajn. — Ameryka jest za wielka i za potężna, żeby można było ją zniszczyć.

— Poznałem tego Ryana. Ale wpierv ty mi powiedz, co o nim sądzisz.

— Nie jest głupcem. Nie jest też tchórzem — powiedział ostrożnie Badrajn. — W przeszłości okazywał prawdziwe bohaterstwo, nadal obraca się swobodnie w świecie służb specjalnych. Wyształcony. Saudyjczycy mu ufają. Podobnie Izraelczycy. — Obecnie te dwa państwa wydawały się najważniejsze. Podobnie zresztą jak i trzecie: — Rosjanie znają go dobrze i szanują.

— Co jeszcze?

— Nie należy go lekceważyć. Nie należy lekceważyć Ameryki. Wiemy dobrze, co stało się z tymi, którzy jej nie doceniali.

— No, ale bieżąca sytuacja i możliwości Ameryki?

— To, co widziałem, przekonuje mnie, że prezydent Ryan robi wszystko, aby odbudować autorytet władzy. Ciężkie zadanie, ale należy pamiętać, że Ameryka jest stabilnym państwem.

— A problem sukcesji?

— Tego dobrze nie rozumiem — przyznał Badrajn. — Nie zapoznałem się z istotą zagadnienia, bo informacje prasowe są skąpe.

— Poznałem Ryana — powtórzył Darjaei i zaczął dzielić się własnymi myślami: — To wykonawca, pomocnik, nic więcej. Wydaje się silny, ale nie jest silny. Gdyby był silny, to dałby sobie radę z tym Kealty. Jest zdrajcą, czyż nie? Zresztą nieważne. Ryan to tylko jeden człowiek. Ameryka to tylko jeden kraj. Można równocześnie uderzyć w człowieka i w kraj. Z wielu kierunków.

— Lew i hienny — przypomniał Badrajn i wyjaśnił, na czym polega jego plan. Darjaei był tak zadowolony z pomysłu, że nawet nie miał żalu za to, iż odgrywa w nim rolę hienny.

— Nie jedno natarcie, ale mnogość małych ukąszeń?

— Udawało się to wielokrotnie w przeszłości.

— A jeśliby jednocześnie kilka poważnych ukąszeń? I co by się stało, gdyby Ryan został wyeliminowany? Co by się wówczas stało, mój młody przyjacielu?

— W ośrodku władzy powstałby chaos. Ale doradzałbym ostrożność. I zalecałbym znalezienie sobie sojuszników. Im więcej hien naciera, tym prędzej przegania się lwa. A jeśli chodzi o osobę Ryana — ciągnął Badrajn, zastanawiając się, dlaczego jego gospodarz wystąpił z takim pomysłem i czy był to błąd — to wiem jedno: prezydent Stanów Zjednoczonych jest bardzo trudnym celem.

— Tak słyszałem — odparł Darjaei. Ciemne oczy były nieprzeniknione. — Jakie państwa polecałbyś jako sojuszników?

— Co wynika z konfliktu Ameryki z Japonią? — spytał Badrajn. — Czy wasza świątobliwość zastanawiał się kiedyś, dlaczego duże psy nigdy nie szczekają? — Dziwna rzecz z dużymi psami. Są nieustannie głodne. A teraz Darjaei po raz kolejny mówi o Ryaniu i jego ochronie. Jeden pies wydaje się głodniejszy od pozostałych.

* * *

— Może to usterka techniczna?

Na sali siedzieli przedstawiciele firmy Gulfstream Inc oraz urzędnicy szwajcarskiego zarządu lotnictwa cywilnego. Towarzyzył im szef operacji lotniczych korporacji, do której należały odrzutowce. Dokumenty wykazywały, że samolot był w dobrym stanie, właściwie utrzymywany przez miejscową firmę. Wszystkie części pochodziły od uznanych dostawców. Szwajcarska firma odpowiedzialna za konserwację mogła się pochwalić dziesięcioma bezwypadkowymi latami.

— Nie było to po raz pierwszy — zgodził się przedstawiciel Gulfstreama. Czarna skrzynka była solidnym urządzeniem, ale nie zawsze wytrzymywała katastrofę, ponieważ są różne katastrofy — każda jest właściwie inna. Poszukiwania prowadzone przez USS „Radford” nie przyniosły rezultatu. Żadnego sygnału. Głębina zbyt wielka, by podjąć fizyczne poszukiwania. No i Libijczycy, którzy bardzo nie lubią, gdy ktoś wchodzi po ich wodach. Gdyby chodziło o samolot pasażerski, można by zastosować nacisk, ale w wypadku samolotu dyspozycyjnego z dwoma członkami załogi i trzema zgłoszonymi pasażerami, w tym jeden ze śmiertelną chorobą, nie było odpowiednio przekonującego powodu. — Bez danych z czarnej skrzynki nie mamy wiele do zrobienia i do powiedzenia. Kapitan zgłosił Valetcie wyłączenie obu silników, a to może oznaczać wiele rzeczy. Złe paliwo, złą konserwację...

— Utrzymanie samolotu było zgodne z instrukcją! — zaprotestował przedstawiciel firmy odpowiedzialnej za stan techniczny samolotu.

— Teoretycznie, mówię tylko teoretycznie — uspokoił go przedstawiciel Gulfstreama. — Nie można wykluczyć też błędu pilota.

— Pilot wylatał cztery tysiące godzin na tego typu maszynie. Drugi pilot dwa tysiące — przy pominięciu raz piąty przedstawiciel właściciela.

Wszyscy myśleli to samo: producent samolotu musi bronić honoru firmy, która służyła z niesłychanie wysokiego standardu bezpieczeństwa. Wielkie linie lotnicze nie miały dużego wyboru, jeśli chodzi o producenta. Takie giganty jak Boeing czy Airbus, oczywiście, dbały o wskaźniki bezpieczeństwa, ale firmy produkujące małe odrzutowce dyspozycyjne dbały jeszcze bardziej. W ich środowisku konkurencja była znacznie ostrzejsza. Ludzie zakupujący dla swoich korporacji takie latające drogie zabaweczki mieli długą pamięć i w przypadku braku konkretnych informacji co do przyczyny tych niezliczonych wypadków, dobrze zapamiętują rozbity samolot i uśmierconych pasażerów.

Firma odpowiedzialna za konserwację maszyny także nie chciała być wspominana w kontekście katastrofy. Szwajcaria miała wiele lotnisk i jeszcze więcej dyspozycyjnych samolotów. Zły konserwator maszyn mógł szybko utracić klientów, nie mówiąc już o kłopotach ze strony rządu za nie zastosowanie się do któregoś z surowych miejscowych przepisów.

Właściciel samolotu miał najmniej do stracenia, jeśli idzie o reputację, ale miłość własna nie pozwalała mu przyjąć odpowiedzialności za katastrofę bez konkretnej przyczyny.

A w sumie nie było przyczyny, dla której kłótkowiec z obecnych miałby poczuć się winny — nie odnaleziono czarnej skrzynki. Siedzący za stołem spoglądali po sobie i myśleli to samo: nawet najlepszy popełniają błędy, ale nie są skorzy, by się do nich przyznać, zwłaszcza gdy nie muszą. Przedstawiciel rządu przejrzał wszystkie dokumenty i stwierdził, że są w porządku. Poza tym nie można było nic innego zrobić, wyjąwszy rozmowę z producentem silników i postaranie się o próbki paliwa. To pierwsze było łatwe. Drugie bardzo trudne. W ostatecznym rozrachunku okazało się, że będą wiedzieli niewiele więcej, niż wiedzieli teraz. Gulfstream Inc sprzedać może o parę maszyn mniej. Firma odpowiedzialna za konserwację będzie przez kilka miesięcy uważnie obserwowana przez władze. Użytkownik kupi sobie nowy samolot. Aby okazać lojalność wobec producenta, będzie to taki sam odrzutowiec typu *G-IV*. I podpisze umowę z tą samą firmą konserwacyjną. Wszyscy będą zadowoleni. Przedstawiciel szwajcarskiego rządu także.

* * *

Inspektor do zadań specjalnych otrzymał wyższą gaźną, niż zwykły agent. I funkcja była ciekawsza, niż tkwienie przez cały czas za biurkiem. Niemniej O'Daya złościlo nawet te kilka godzin spędzane na czytaniu raportów od agentów lub z sekretariatów biur. Młodszy funkcjonariusze wczytywali się najpierw w owe raporty i stenogramy przesłuchań, wyszukując sprzeczności i niespójności, a on potem czytał uwagi i zapisywał wnioski na osobnych formularzach, które z kolei gromadził jego osobisty sekretarz, by przygotować zbiorczy raport dla dyrektora Murraya. O'Day wyznawał zasadę, że prawdziwy agent nie powinien pisać na maszynie. Potwierdziłoby to pewnie instruktorzy z Akademii FBI w Quantico. Skończył wcześniej naradę w Buzzard Point i doszedł do wniosku, że nie trzeba wracać zaraz, by swoją osobą zdołać gabinet. Na „nowe” informacje składały się protokoły z przesłuchań potwierdzających tylko informacje już posiadane, sprawdzone i uwiarygodnione innymi licznymi dokumentami.

— Zawsze nienawidziłem tego etapu — mruknął zastępca dyrektora, Tony Caruso. Była to sytuacja, w której federalny prokurator miał już właściwie wszystko, by uzyskać wyrok skazujący, ale ponieważ był prawnikiem, ciągle było mu za mało. Zupełnie jakby najpewniejszy sposób skazania przestępcy polegał na uprzednim zanudzeniu ławy przysięgłych.

— Żadnego śladu sprzeczności. Dowody murowane, Tony. — Obaj mężczyźni od dawna byli przyjaciółmi. — Czas na coś nowego i podniecającego.

— Ty to masz szczęście, chłopie. Jak Megan?

— Od dziś w przedszkolu. Obok Ritchie Highway. Nazywa się Giant Steps.

— To samo — mruknął Caruso. — Tak myślałem.

— Co ty znówu gadasz?

— Dzieci Ryana... Wtedy ciebie tu nie było, kiedy te bydłaki z ULA napadły...

— Właścicielka nie wspominała o tym ani słowem. Bo i właściwie dlaczego miała coś mówić, prawda?

— Nasi pobratymcy są bardzo powściągliwi w rozgłaszaniu takich wieści. Z pewnością poinstruowali ją, co ma, a czego nie ma mówić.

O'Day pomyślał, że z pewnością w przedszkolu rysunków uczyć teraz agenci Tajnej Służby. W sklepie 7-Eleven zobaczył nowego sprzedawcę. I kiedy płacił za kawę, przyszło mu do głowy, że jak na tak wczesną porę, mężczyzna jest zbyt wymuskany. Warte zastanowienia. Trzeba przyjrzeć się dobrze jegomościowi, czy nie nosi broni. Ale to już jutro. Sprzedawca też pewno przyjrzał się inspektorowi. Jeśli tamten jest z Tajnej Służby, to kurtuazja będzie wymagała, by mu pokazać legitymację. Podzielił się obserwacjami z Caruso.

— Facet wydaje się mieć nadmierne kwalifikacje, jak na swoją robotę — zgodził się Caruso. — Ale to dobrze, przy najmniej wiesz, że twój dzieciak jest dobrze pilnowany.

— To prawda — odparł O'Day. — Ale, tak czy inaczej, sam będę odbierał Megan.

— Zostałem biurowym wycieruchem. Ośmiogodzinny dzień! — jęknął zastępca dyrektora waszyngtońskiego biura terenowego FBI. — Ale wpadłem.

— Chciałeś być waźniakiem, więc powinieneś się cieszyć, szanowny Don Antonio.

* * *

Oderwanie się od pracy zawsze sprawiało ulgę. Powietrze pachniało przyjemniej, niż kiedy się jechało do biura. O'Day poszedł w kierunku swej półciężarówki. Nie ukradziono jej i chyba przy niej nie majstrowano. Pył i błoto na karoserii miały swoje dobre strony. Zdjął marynarkę (rzadko kiedy nosił płaszcz) i włożył starą skórzaną kurtkę lotniczą. Miała z dziesięć lat i nie była zbyt znoszona, ot tyle, by czuć się w niej dobrze. Następnie zdjął krawat. Po dziesięciu minutach jechał szosą numer 50 w kierunku Annapolis, sprzedając gromadzącą się już na drodze horde waszyngtońskich urzędników, którzy rwali do domów. Włączył radio. Komunikaty pogodowe. Na autostradzie brak korków. Wróćcie jechał na parking przed przedszkolem i rozejrzał się za rządowymi samochodami. Radio zapowiadało codzienny serwis informacyjny. Gdzie są te cholerne wozy? Ochrona prezydenta poszła wreszcie po rozum do głowy i zastosowała metodę FBI. Żadnych seryjnych tablic rejestracyjnych, żadnych szarych, „obojętnych” karoserii. Wprawnym okiem wylapał dwa policyjne wozy. Podprowadził swoją półciężarówkę do jednego, zaparkował obok i potwierdził swoje podejrzenie, dostrzegając przez szybę policyjne radio. Skoro tak łatwo mu poszło, to co z jego własnym kamuflażem — furgonetką? Postanowił sprawdzić, jak dobrzy są chłopcy z Tajnej Służby. Uświadomił sobie jednak prawie natychmiast, że jeśli są choćby odrobinę kompetentni, to już go sprawdzili dzięki wypełnionym kwestionariuszom, które wręczył tego ranka pannie Daggett. A może już wcześniej go sprawdzili? Między FBI a Tajną Służbą istniała od dawna profesjonalna rywalizacja. No i przecież FBI zostało poczęte z garstki agentów Tajnej Służby. Ale Biuro urosło, przerosło swego rodzica i siłą rzeczy zdobyło większe doświadczenie w dziedzinie walki z przestępczością. Nie oznaczało to wcale, że Tajna Służba

ustępowała wiele FBI. Była naprawdę doskonała, jak słusznie powiedział Tony Caruso. Chyba nigdzie na świecie nie było lepszych nianieł

O'Day zapiął kurtkę na suwaki i poszedł na ukos przez parking. W drzwiach budynku stał wysoki mężczyzna. Ujął się? Nie, udawał ojca czekającego na swą pociechę. O'Day minął go i wszedł do środka. Jak rozpozna ludzi z Tajnej Służby? Po ubraniu i mikrosłuchawce w uchu. Tak są dwie agentki w fartuchach, pod którymi mają z pewnością pistolety *SigSauer* 9 mm.

— Tato! — wykrzyknęła Megan, zrywając się z ławki, na której siedziała obok bardzo podobna dziewczynka w tym samym wieku. Inspektor podszedł, by obejrzeć plon dnia córki: kolorową bazgraninę. W tym momencie poczuł lekkie dotknięcie na plecach w pobliżu służbowego pistoletu i usłyszał ciche: — Bardzo przepraszam.

— Wiecie, kim jestem — odparł, nie odwracając głowy.

— Oczywiście — padła odpowiedź.

Rozpoznał głos. Obrócił się i zobaczył Andree Price.

— Degradacja? — Przyjrzał się jej ciekawie. Obie agentki, które rozpoznał poprzednio, przyglądały się mu, zaniepokojone podejrzaną wypukłością na skórzanym kurtce. Są dobre, pomyślał O'Day. Obie agentki przerwały swę czynności „wychowawcze”, by mieć wolne dłonie. Ich spojrzenia mogły wydawać się neutralne tylko komuś niedoświadczonemu.

— Kontrola — odparła Andrea. — Sprawdzam, czy dzieciaki mają to, co potrzeba.

— To jest Katie! — Megan wskazała na nową przyjaciółkę. — A to jest mój tata — pochwaliła się jej.

— Cześć, Katie! — O'Day schylił się, by podać małej rękę. — Czy ona jest...?

— Foremka. Pierwszy Małuch Stanów Zjednoczonych — potwierdziła Andrea Price.

— Podobna do matki — stwierdził Pat O'Day, przyglądając się Katie Ryan. I, aby nie posądzono go o brak profesjonalnej kurtuazji, wyjął legitymację i podał stojącej tuż obok agentce, Marcelli Hilton.

— Kiedy nas sprawdzacie, to bądźcie mimo wszystko ostrożniejsi — odezwała się Andrea Price.

— Wasz człowiek przy drzwiach musiał wiedzieć, kim jestem.

— Don Russell. I wszystkich zna, ale...

— Wiem, wiem. Nie ma takiej rzeczy, jak nadmierna ostrożność — zgodził się O'Day. — Więc dobrze, przyznam się: chciałem sprawdzić jakość ochrony. Jest tu i moja mała.

— No i co? Zdałiśmy egzamin?

— Jeden po przeciwnej stronie ulicy, trójkę widzę tu. Założę się, że jest jeszcze trójka w promieniu stu metrów. Mam się rozejrzeć i wypatrzeć ich?

— Długo musiałby pan wypatrywać, są dobrze schowani. — Nie wspomiała o agentce, której nie rozpoznał. Tu, w budynku.

— Jestem pewien, że są dobrze ukryci lub ukryte, pani Price. — O'Day wychwycił rozbawiony błysk oka i powtórnie się rozejrzał. Dwie zamaskowane kamery telewizyjne. Z pewnością niedawno zainstalowane, co tłumaczyłoby lekki zapach farby, a to z kolei tłumaczyło brak obrazków na ścianach. Budynek był prawdopodobnie okablowany gęściej niż wewnątrz jednorękiego bandyty w kasynie. — Muszę przyznać, że wasi ludzie są dobrzy. Pierwsza klasa.

— Co nowego w sprawie katastrofy? — spytała Andrea.

— Właściwie nic. Przesłuchaliśmy jeszcze paru świadków, ale rozbieżności są minimalne, bez istotnego znaczenia. Kanadyjska policja bardzo nam pomaga. Japończycy także. Rozmawialiśmy chyba ze wszystkimi, zaczynając od wychowawcy z przedszkola, do którego chodził Sato. Wyłuskano nawet dwie stewardesy, z którymi zabawiał się na boku. Moim zdaniem, sprawa jest wyjaśniona na tyle, na ile można ją wyjaśnić, pani Price.

— Andrea.

— Pat.

Oboje się uśmiechnęli.

— Co nosisz?

— *Smith 1076*. Lepsze to od tej waszej dziewięciomilimetrowej zabawki. Dobra na myszy. — W jego głosie zabrzmiała nuta wyższości. O'Day wierzył w skuteczność robienia dużych dziur. Dotychczas tylko w tarczach na strzelniczy, ale gotów borować je w ludziach, jeśli zajdzie taka potrzeba. Tajna Służba miała swoją własną koncepcję uzbrajania agentów. O'Day był pewien, że zasady obowiązujące w FBI są lepsze. Andrea nie dała się wciągnąć w roztrząsanie problemu broni.

— Dla mojego spokoju, proszę cię o jedno: następnym razem pokaż legitymację agentowi przed drzwiami. Może być inny. Może być mniej oblatany. — Ale nie prosila, by zostawił broń w samochodzie. Ha! Kurtuazja zawodowców.

— I jak mu idzie?

— Miecznik czuje się dobrze.

— Dan... dyrektor Murray wprost go uwielbia. Znają się od bardzo dawna. Podobnie jak Dan i ja.

— Ma trudne zadanie. Ale Murray ma rację. Znam wielu gorszych. I wiesz co? Jest sprytniejszy, niż na to wygląda.

— I z tego, czego sam doświadczyłem, wiem, że umie słuchać, a nie tylko mówić.

— Powiem ci więcej: zadaje pytania. — Oboje się obrócili, gdy jakieś dziecko krzyknęło, i tym samym czujnym spojrzeniem obrzucili całą salę. Następnie powrócili do poprzedniej pozycji, pozwalającej obserwować obie dziewczynki, które wymieniały się kolorowymi ołówkami podczas żmudnego procesu tworzenia kolejnego arcydzieła. — Twoje i moje wydają się lubić.

Powiedziała „twoje i moje”. To wyjaśniało wszystko. Ten facet przed drzwiami... Andrea powiedziała, że nazywa się Russell. Russell jest z pewnością szefem grupy. Widać, że doświadczony agent. W budynku umieścili dwie młode agentki. Młode dziewczyny dobrze wtopią się w otoczenie. Są z pewnością dobre, choć mniej doświadczone od niego. To „moje” było kluczem. Jak lwica wokół małych. W tym przypadku jednej małej. O'Day zastanawiał się, jak poradziłby sobie z taką robotą, gdyby mu przy padła w udziale. Nudno stać tak na warcie przed drzwiami, ale w takich sytuacjach nie wolno poddawać się nudzie. To jest walka. Miał za sobą wiele misji polegających na dyskretnej obserwacji. Rzecz trudna dla mężczyzny słusznej postawy. Ale taki dozór przed drzwiami jest chyba najgorszy. Oko policjanta dostrzeżęło wyraźnie różnicę między dwiema agentkami a pozostałymi wychowawczyniami.

— Twoje dziewczyny znają swoją robotę, Andrea, ale po co wam tak liczny zespół?

— Zdaję sobie sprawę, że być może przesadziliśmy — przyznała. — Zastanawiamy się. Ale wiesz, jak nas trzępnęli na Kapitolu. Nie można dopuścić, żeby to się powtórzyło. Nie przy mnie, nie wtedy, kiedy dowodzę Oddziałem. A jeśli prasa zacznie wytykać, że tyłu ludzi i tak dalej, to pies ich trącał.

Mówi jak prawdziwy glina, pomyślał.

— Mnie to bardzo odpowiada. Teraz się pożegnaj i zmykam do domu, żeby przyrządzić spaghetti. — Spojrzał na Megan, która właśnie kończyła rysować. Postronny obserwator nie potrafiłby odróżnić obu dziewczynek. Było to kłopotliwe i nawet niepokojące, ale po to właśnie umieszczono tu ochronę.

— Gdzie ćwiczysz? — Nie potrzebował wyjaśniać, co.

— W Starej Poczcie jest strzelnica. Blisko Białego Domu. Chodzę tam co tydzień — wyjaśniła. — Wszyscy moi ludzie są doskonali mi strzelcami. A Don, ten przed drzwiami, jest najlepszy w Waszyngtonie.

— Czyżby? — Inspektorowi rozbyły się oczy. — Którego dnia muszę to zobaczyć.

— U ciebie czy u mnie? — uśmiechnęła się.

* * *

— Panie prezydencie, na trójce jest pan Gołowko.

Na linii bezpośredniej? Siergiej Nikołajewicz znów się popisuje. Ryan nacisnął guzik — Słucham, Siergieju?

— Iran.

— Wiem — odparł prezydent.

— Co wiesz? — spytał Rosjanin. Był już spakowany do wyjazdu.

— Z pewnością będziemy wiedzieli dużo więcej za jakieś dziesięć dni.

— Czekam i proponuję współpracę.

Weszło mu już w zwyczaj, by rezerwować sobie czas na przemyślenie. — Omówię to z Edem Foleyem. Kiedy wracasz do siebie?

— Jutro.

— Zadzwoń, jak dolecisz. — Ryan był zdumiony, że tak łatwo rozmawia mu się z byłym wrogiem. Żeby tak Kongres można było tego nauczyć. Wstał, wyszedł zza biurka i skierował się do sekretariatu. — Coś bym przegryzł przed następną wizytą — powiedział jednej z sekretarek

— Dzień dobry, panie prezydencie! Ma pan minutkę? — spytała Andrea Price.

Ryan gestem ręki zaprosił ją do gabinetu.

— O co chodzi?

— Chciałam tylko powiedzieć, że sprawdziłam przedszkole i system ochrony. Wszystko w porządku.

Ryan nie zareagował. To było w pewnym sensie zrozumiałe. No bo jak ma zareagować człowiek, któremu się mówi: wie pan co, obstawiliśmy pańskie dzieci agentami? Okazać złość czy zadowolenie? Co za uroczy świat!

Dwie minuty później Andrea rozmawiała z Ramanem, który właśnie kończył służbę — pełnił ją w Białym Domu od piątej rano. Nie miał nic do zameldowania — jak zwykle. W Białym Domu dzień minął spokojnie.

* * *

Raman wsiadł do swego samochodu i podjechał do bramy. Pokazał legitymację strażnikowi i czekał, aż mechanizm odsunie stalową kratę, wspartą na dwudziestocentymetrowej średnicy słupie, mogący wytrzymać uderzenie czołgu, a w każdy razie potężnej ciężarówce. Po opuszczeniu ogrodzonego terenu przejechał słalodem między betonowymi barykadami na Pennsylvania Avenue — która jeszcze do niedawna była publiczną miejską arterią. Następnie skręcił na zachód, kierując się ku Georgetown, gdzie mieszkał. Tym razem nie pojechał jednak do domu, ale skręcił w Wisconsin Avenue i potem raz jeszcze w prawo do parku.

Zabawne, że jego kontakt jest sprzedawcą dywanów. Większość Amerykanów uważała, że Irańczycy są albo terrorystami, albo sprzedawcami dywanów, albo opryskliwymi lekarzami. Ten kupiec opuścił Persję — większość Amerykanów nie kojarzyła perskich dywanów z Iranem, zupełnie jak gdyby to były różne kraje — przed ponad piętnastu laty. Na ścianie w swoim mieszkaniu powiesił fotografię syna, który — wyjaśniał chcącym to wiedzieć — zginął podczas irańsko-irańskiej wojny. Była to prawda. Opowiadał także tym, którzy okazali zainteresowanie, że nienawidzi rządów ajatollaha. To już było kłamstwem. Kupiec był „śpiochem” — zakonspirowany agentem. Nie miał dotychczas kontaktu z nikim nawet pośrednio mającym coś wspólnego z Teheranem. Ani jednego spotkania. Być może został sprawdzony przez FBI, ale najprawdopodobniej nie. Nie należał do żadnego stowarzyszenia, nie maszerował w pochodach, nie przemawiał publicznie, nawet — podobnie jak Raman — nie chodził do meczetu. Po prostu prowadził bardzo dochodowy interes. I w ogóle nie wiedział o istnieniu Ramana. Toteż kiedy agent Oddziału wszedł do sklepu, kupiec zaczął się zastanawiać, jakie ręcznie tkane dywany mogą interesować tego klienta. Raman, po stwierdzeniu, że w sklepie nie ma nikogo innego, natychmiast przeszedł do rzeczy.

— Ta fotografia na ścianie. Duże podobieństwo. Syn?

— Tak — odparł zapytany ze smutkiem, który go nigdy nie opuszczał, mimo że syn na pewno był w raj. — Zginął podczas wojny.

— Wielu zginęło podczas tej wojny. Był religijnym chłopcem?

— Czy to ma teraz jeszcze jakieś znaczenie? — zapytał kupiec.

— To zawsze ma znaczenie — odparł Raman niemal obojętnie. Po tych słowach obaj mężczyźni przeszli do bliższego z dwu stosów dywanów. Kupiec odwinął kilka rogów.

— Jestem już na pozycji. Potrzebuję wsparcia. Instrukcji, co do wyboru właściwego czasu. — Raman nie miał kryptonimu. Hasło, które wypowiedział, znane były tylko trzem ludziom. Kupiec wiedział tylko, że te ostatnie dwanaście słów ma przekazać do skrzynki kontaktowej, czekać na odpowiedź i z kolei przekazać ją znów Ramanowi.

— Czy byliby pan łaskaw wypełnić kartę klienta?

Raman uczynił to, podając nazwisko i adres tej osoby z książki telefonicznej. Numer tej osoby różnił się tylko o jedną cyfrę od jego własnego numeru. Kropla powyżej szóstej cyfry informowała kupca, że dzwoniąc ma wystukać cyfrę 4 zamiast 3. Była to dobra robota agencyjna. Były instruktor Savaku nauczył się tego przed paroma laty od agenta izraelskiego Mossadu i nie zapomniał, podobnie jak niczego nie zapomnieli dwaj mężczyźni ze świętego miasta Kum.

Strefy czasowe

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

To bardzo niewygodne, że Ziemia jest taka duża, a punkty zapalne *rozrzucone* są na całej jej powierzchni. Ameryka kładzie się spać, kiedy na antypodach ludzie wstępują w nowy dzień. Sytuację komplikuje także fakt, że ludzie rozpoczynający nowy dzień, na przykład, o dziewięć godzin wcześniej mają w swoim gronie również tych, których obowiązkiem jest podejmowanie decyzji o kapitalnym znaczeniu, wymagających z natury *szybkiej* reakcji reszty świata. Dodajmy, że, mimo przechwałek, CIA nie ma dostatecznej liczby agentów, by przewidzieć, kto i gdzie może podjąć jakąś ważną decyzję. Szorm i Palma często więc tylko powtarzają, co napisała lokalna prasa i o czym poinformowała telewizja. Kiedy prezydent Stanów Zjednoczonych śpi, rozmaici ludzie gromadzą i analizują informacje, które dotrą do niego w czasie roboczego dnia i mogą być już zdezaktualizowane lub niepełne. W nocy nie pracują też najlepsi analitycy, gdy z starszeństwo uwalnia ich od dyżurów w tak niewygodnych godzinach. Wracają przed wieczorem do domów, do rodzin, od których są odrywani tylko w razie nagłej potrzeby.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

Tak jak teraz. Mieli nie składać żadnych oświadczeń, póki wszystko nie zostanie omówione. A to musiało trwać i dodatkowo opóźniało określenie stanowiska w sprawie tak żywej dla bezpieczeństwa narodowego. W żargonie wojskowym nazywa się to „zachowaniem inicjatywy”, innymi słowy: prawem do pierwszego ruchu.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

W nieco lepszej sytuacji była Moskwa, opóźniona zaledwie godzinę w stosunku do Teheranu, a w tej samej strefie czasowej, co Bagdad. Jednakże tym razem SWR, spadkobierczyni KGB, była w podobnie kłopotliwej i trudnej sytuacji, gdy z zarówno w Iranie, jaki w Iraku siatki zostały całkowicie rozbite. Siergiej Gołowko intensywnie o tym myślał, gdy jego samolot podchodził do lądowania na lotnisku Szeremietiewo.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

Największy problem stanowił teraz powrót do społeczności międzynarodowej. Telewizja iracka przekazała w porannym dzienniku, że nowy rząd w Bagdadzie poinformował ONZ, iż wszystkie międzynarodowe zespoły inspekcyjne będą miały prawo wstępu do każdego zakładu na terenie kraju bez najmniejszej ingerencji ze strony władz. Irak prosił nawet, by jak najszybciej dokonano gruntownej inspekcji, i obiecał pełną współpracę zapewniając, że spełni natychmiast wszelkie wnioski pokontrolne. Nowy rząd obwieścił także chęć usunięcia wszelkich przeszkód w przywracaniu normalnej wymiany handlowej ze światem. Komunikat ponadto wspominał, że jego sąsiad, Iran, już rozpoczął dostawy żywności zgodnie z islamskim nakazem udzielania pomocy tym, którzy są w potrzebie. Decyzja rządu irańskiego w tej sprawie została podjęta w związku z wyrażonym przez Irak pragnieniem powrotu na łono wspólnoty narodów. Nagranie wideo zrobione przez Palmę z telewizji w Basrze pokazywało konwoj ciężarówek wiozących zboże krętą szosą przez Szahabad i przekraczających granicę iracką u podnóża łańcucha górskiego oddzielającego oba państwa. Dalsze ujęcia pokazywały, jak irackie służby graniczne usuwają z szosy betonowe zapory i przepuszczają ciężarówki, podczas gdy ich irańscy bracia stoją spokojnie po swojej stronie granicy bez jakiegokolwiek bronii.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

W Langley przeprowadzono szybko kalkulację: liczba ciężarówek ładunek każdej z nich i liczba bochenków chleba, która z tego wyjdzie. Stwierdzono, że potrzebne byłoby kilka statków pełnych zboża, by irańska oferta pomocy żywnościowej nie pozostała tylko symbolicznym gestem. Symbole są jednak bardzo ważne, a jeśli idzie o statki, to właśnie je ładowano, co ujawnił dozor satelitarny. Genewscy urzędnicy ONZ — w strefie czasowej o trzy godziny wcześniej — przyjęli z zadowoleniem oświadczenie Bagdadu i natychmiast wysłali odpowiednie instrukcje swoim zespołom inspektorów, na których czekały Mercedesy, by je zawieźć w towarzystwie policyjnych eskort do pierwszych instalacji i zakładów mających podlegać między narodowej inspekcji. Na miejscu czekały już ekipy telewizyjne — oddał ich nie opuszczające — oraz przyjaźnie nastawieni dyrektorzy, wyrażający wielką radość, że wreszcie mogą powiedzieć to, co wiedzą, i wysłuchać rad, jak, na przykład, rozmontować zakład produkcji broni chemicznej ukryty pod szyldem wytwórni środków owadobójczych. Irak zażądał ponadto zwołania Rady Bezpieczeństwa w celu rozważenia propozycji zdjęcia pozostałych sankcji handlowych, co musi przecież nastąpić, podobnie jak wschód słońca, mimo że nieco późniejszy, tak jak późniejszy jest, w stosunku do Iranu, ten nad wschodnim wybrzeżem Stanów Zjednoczonych. Gdy sankcje zostaną zdjęte, w ciągu dwóch tygodni dieta przeciętnego Irakijczyka wzrośnie co najmniej o pięćset kalorii. Psychologiczny efekt był łatwy do przewidzenia, zwłaszcza, że kampanii na rzecz przywrócenia normalności w tym bogatym w ropę, ale izolowanym kraju przewodził jego dawny wróg — Iran — powołując się na Koran jako źródło inspiracji.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

— Jutro zobaczymy obrazy z rozdawania darmo chleba przed meczetami — przepowiedział major Sabah. Potrafiłby również zacytować odpowiedni werset z Koranu towarzyszący rozdawnictwu, ale jego amerykańscy koledzy nie byli biegli w naukach islamu i nie zrozumieliby całej ironii cytowanych słów.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

— Pańska ocena, sir? — spytał najstarszy rangą oficer amerykański.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

— Oba kraje połączą się — odparł Sabah. — I nastąpi to szybko.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

***

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

Magia nie istnieje. To tylko słowo określające zrobienie czegoś tak chytrze, że nikt nie wie, jak i nie potrafi sobie tego wytłumaczyć. Podstawowa sztuczka iluzjonistów to odwrócenie uwagi publiczności widoczną i wykonującą rozmaite ruchy ręką (przeważnie w białej rękawiczce), podczas gdy druga ręka robi zupełnie coś innego. Podobnie jest z państwami. W Teheranie była już noc, gdy Ameryka budziła się ze snu, usiłując pojąć, co się właściwie stało, gdy jechali ciężarówki ze zbożem, gdy ładowano statki i gdy ściągano na gwałt dyplomatów.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

Kontakty Badrajna, jak zwykle, owocowały, a czego nie mógł dokonać Badrajn, potrafił Darjaei. Z lotniska Mehrabad wystartował cywilny odrzutowiec i poleciał na wschód ponad Afganistanem i Pakistanem, by po dwóch godzinach wylądować w ponurym mieście Rutor w pobliżu pakistańsko-indyjsko-chińskiej granicy. Miasto leżało w górach Kunlun, zamieszkiwany przez chińskich muzułmanów. Znajdowała się tam baza lotnictwa wojskowego, dysponująca jednym pasem startowym i kilkoma myśliwcami *MIG*. Drugi pas startowy miało osobne lotnisko cywilne. Miejsce spotkania odpowiadało wszystkim. Zaledwie 900 kilometrów od New Delhi. A chociaż jedna z maszyn musiała pokonać 3.000 kilometrów z Pekinu, to jednak lot odbywał się w jej własnej przestrzeni powietrznej. Wszystkie trzy samoloty wylądowały w kilkunastu minutach odstępach, wkrótce po zachodzie słońca. Piloci podkołowali na odległy koniec pasa. Wojskowe pojazdy odwoziły przybyłych do salki odpraw miejscowych załóg. Ajaatollah Hadżi Darjaei był przyzywany do pomieszczeń nieco czyściejzych. Co gorsza, poczuł zapach gotowanej wieprzowiny, nieodłącznego składnika chińskiej kuchni, wywołującego mdłości u wyznawcy Mahometa. Machnął jednak na to ręką. Ostatecznie nie był pierwszym z wiernych, którzy muszą paktować z poganami i niewiernymi.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

Premier Indii olazywała wylewną serdeczność. Poznała niegdyś Darjaeiego na regionalnej konferencji w sprawie handlu. Sprawiał wówczas wrażenie zamkniętego w twardej skorupie mizantropa. Doszła do wniosku, że wiele się nie zmienił.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

Ostatni przybył Zeng Han San, którego pani premier również знаła. Był korpulentnym, pozornie jowialnym mężczyzną, póki nie zdradził go oczy. Nawet opowiadane przezeń dowcipy były obliczone na wydobycie czegoś z rozmowy. Był jedynym z całej trójki, o którym prawie nic nie wiadziانو. Ponieważ jednak wypowiadał się bardzo autorytatywnie i występował w imieniu najpotężniejszego państwa z trzech tu reprezentowanych, pozostali nie potraktowali za obrazę faktu, że na rozmowy z szefami rządów przysłano zwykłego ministra bez teki. Rozmawiano po angielsku, tylko Zeng zbył po mandaryńsku generała witającego przybyłych.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

— Proszę mi wybaczyć nieobecność w chwili waszego przylotu — powiedział do przybyłych Zeng. — Niezmiernie jest mi przykro z powodu tego... protokołarnego uchybienia.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

— Podano herbatę i kanapki. Nie było czasu na przygotowanie bardziej godnego posiłku — poinformował generał.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

— To nieistotne — odparł Darjaei. — Pośpiech wymaga poświęceń. Jeśli o mnie chodzi, jestem niezmiernie wdzięczny, za waszą gotowość spotkania w tak nadzwyczajnych okolicznościach. A pani premier dziękuję za dołączenie się do nas. Niech Bóg pobłogosławi to spotkanie.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

— Składam gratulacje w związku z rozwojem sytuacji w Iraku — odezwał się Zeng, ciekawy, czy Darjaei jest gotów przejąć całą inicjatywę, skoro tak zdecydowanie podkreślił fakt, że to właśnie jego kraj zaproponował spotkanie. — To musi bardzo cieszyć po tylu latach niezdoby.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

Patrząc na Darjaeiego, premier Indii pomyślała, że chytra z niego sztuka. Wie kogo, jaki i kiedy uśmiercić. Głośno zaś spytała: — A więc, czym możemy służyć? — Tym samym oddała przewodnictwo Darjaeiemu i Iranowi, ku wielkiemu niezadowoleniu Chińczyka.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

— Ostatnio poznała pani Ryana. Interesują mnie wrażenia.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

— Mały człowiek stojący przed wielkim zadaniem — odparła bez wahania. — Na przykład to jego przemówienie na pogrzebie. Pasowałyby bardziej podczas prywatnej uroczystości. Człowiek oczekuje czegoś... głębszego. Następnie podczas przyjęcia... Wydawał się niepewny, jakiś nerwowy, a jego żona jest arogancka. Lekarka, rozumie pan? Lekarze są często tacy.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

— Odniosłem podobne wrażenie, kiedy spotkałem go... przed laty — zgodził się Darjaei.

Zdjęcie satelitarne z 2007 roku

— Ale stoi na czele wielkiego państwa — zauważył Zeng.

— Czyżby? — zapytał Darjaei. — Czy Ameryka nadal jest wielka? Wielkość narodów zależy od siły ich przywódców, czyż nie tak?

Przedstawiciele Chin oraz Indii natychmiast zrozumieli, czemu ma służyć to spotkanie.

* * *

— Boże! — szepnął Ryan. — Co za samotnia! — Myśl ta nieustannie powracała, zwłaszcza kiedy siedział sam w tym gabinecie o zaokrąglonych ścianach z drzwiami ponad ośmiocentymetrowej grubości. Za radą Cathy stale używał teraz do czytania okularów, choć bóle głowy zmalały dzięki temu tylko nieznacznie. Zawsze czuł się dziwnie czytając przez szkła, mimo że posługiwał się nimi od dawna. Przez minione piętnaście lat były mu nieodzowne. Tyle że dawniej nie miał tych ciągłych bólów głowy. Może powinien porozmawiać o tym z Cathy albo z innym lekarzem? Pokręcił głową. To tylko stres związany z pracą. Musi się nauczyć dawać sobie z tym radę.

Tak, to tylko stres. Tak jak raka jest tylko chorobą.

Czytany tekst dotyczył problemów politycznych. Ryan nigdy nie należał do żadnej partii politycznej. Zawsze deklarował się jako niezależny wyborca i dzięki temu unikał zalewu listów różnych partii z prośbami o wsparcie takiej czy innej kampanii. Niemniej zarówno on sam, jak i Cathy, stawiali zawsze piaszka na zeznaniu podatkowym w odpowiedniej rubryce, aby im odpisano po dolarze na federalny fundusz wyborczy. Jednakże prezydent powinien nie tylko należeć do konkretnej partii, ale jej przewodzić. Partie były obecnie jeszcze boleśniej dotknięte i ubogie w przywódców, niż trzy czony władzy. Każda z partii miała przewodniczącego, ale żaden z nich nie wiedział, co robić w powstałej sytuacji. Przez pierwsze kilka dni sądzono, że Ryan jest członkiem tej samej partii, do jakiej należał Roger Durling, i dopiero przed paroma dniami prasa odkryła prawdę. Wszyscy zakłękli wówczas pod nosem. To znaczy, wszyscy należący do waszyngtońskiego świata polityki. Ryan doszedł do wniosku, że czytany przezeń tekst jest chaotycznym zlepkiem myśli czterech zawodowych analityków politycznych i z łatwością można było powiedzieć, kto jest autorem poszczególnych akapitów. Nawet reprezentujący służby specjalne pracownicy prezydenckiego sztabu byli zdolni opracować coś lepszego. Jack odrzucił *resumé* do przegródki z korespondencją wychodzącą i pomyślał, że dobrze by było zapalić papierosa.

A teraz czekało go prowadzenie kampanii, czyli wygłaszanie „wymań politycznej wiary”. *Resumé* nie było w tej materii jasne. Już raz się wyłożył na sprawie aborcji. Więc teraz ma przesunąć się bliżej środka, jak powiedział poprzedniego dnia Arnie van Damm, uzupełniając wcześniejsze nauki. Ryan musi jasno określić swoje stanowisko w bardzo wielu sprawach. Począwszy od awansu społecznego Murzynów, a kończąc na opiece społecznej i diabli wiedzą czy m jeszcze między jednym i drugim. Oczywiście, podatki i ochrona środowiska. Kiedy zdecyduje, jakie ma stanowisko we wszystkich tych sprawach, Callie Weston napisze mu tyle przemówień do wygłaszania od Seattle do Miami, ile będzie trzeba. Hawaje i Alaskę można wykreślić, ponieważ są to stany małe, jeśli idzie o ich polityczne znaczenie, i na politycznie przeciwnych biegunach. To wywołałoby tylko zamęt. Tak w każdym razie przed chwilą przeczytał.

— Dlaczego nie mogę sobie siedzieć w fotelu i pracować? Powiedz, Arnie, dlaczego? — spytał szefa personelu Białego Domu, który właśnie wszedł.

— Bo praca jest tam, panie prezydencie. — Van Damm wskazał palcem za okno. — Prezydentura to przewożenie ludziom. — Van Damm usiadł, rozpoczynając zajęcia sto pierwszej lekcji. — Sam pan tak powiedział, panie prezydencie, jeśli dobrze dosłyszałem. Prezydentura zaś oznacza maszerowanie na czele wojska, czyli obywateli.

— I to cię bawi? — Jack potarł powieki. Jakże nie znosił tych szkielec.

— Mniej więcej tyle samo, co ciebie.

— Przepraszam.

— Większość z tych, którzy tu gościli, lubiła opuszczać Gabinet Owalny i spotykać ludzi. To oczywiście sprawia kłopoty i niepokoi takich jak Andrea. Tajna Służba chętnie trzymałaby cię pod kloszem. Nie czujesz się trochę jak w więzieniu?

— Tylko wtedy, kiedy nie śpię.

— Więc w drogę, panie prezydencie! Spotykaj się z ludźmi. Dziel się z nimi swymi zamiarami. Kto wie, może będą pilnie słuchali. Może nawet powiedzą, co sami myślą, i może cię to czegoś nauczyć.

Ryan wziął w dwa palce sprawozdanie pełne różnorodnych zaleceń.

— Czy tałeś to?

— Oczywiście.

— Niespójne bzdury.

— To jest memorandum polityczne. Od kiedy jakakolwiek polityka jest spójna albo rozsądna? — Arnie chwilę milczał. — Ludzie, z którymi pracowałem przez ostatnie dwadzieścia lat, wysłali takie rzeczy z mlekiem matki. Chociaż może nie matki. Chyba wszyscy byli karmieni z butelki.

— Co?

— Proszę spytać Cathy. To jedna z tych behawiorystycznych teorii. Politycy wyrastają z dzieci karmionych butelką i krowim mlekiem. Nie znają smaku mleka matki, nie mają mlecznych więzów, czują się odrzuceni i dlatego też, w ramach kompensacji, jeżdżą po całym kraju i wygłaszają przemówienia, w różnych miejscach mówią różne rzeczy, które ludzie chcą usłyszeć, chodzi im bowiem o pozyskanie miłości i oddania, czyli tego, czego nie otrzymali od matek.

— Czyli wystarczy butelka z mlekiem, żeby zostać prezydentem?

— Zapomnieliśmy o dworskim błaznie. Powinien mieć rangę członka gabinetu. No wiesz, taki karzelec... przepraszam: osoba płci męskiej o przemożnej potrzebie wzrostu... ubrany w wielokolorowe obcisłe spodnie i śmieszny kapelusz z dzwoneczkami. Powinien siedzieć w kącie na stołku... O cholera, w tym gabinecie nie ma żadnych ławów... Ale to nic nie szkodzi. Co piętnaście minut powinien wskakiwać ci na biurko i potrząsnąć dzwoneczkami, żeby ci przypomnieć, że musisz zrobić siusiu tak jak wszyscy. Pojąłeś, Jack?

— Nie bardzo — przyznał prezydent.

— Robota, jaka ci przy padła, może być całkiem zabawna i przyjemna. Opuszczenie tego budynku i kontakt z wyborcami może być przyjemnością. Obywatele chcą cię kochać, Jack Chcieliby móc cię wesprzeć. Chcą wiedzieć, co myślisz, co sądzisz o tym czy o tamtym. Ale, przede wszystkim, chcą mieć pewność, że jesteś jednym z nich. I wiesz, co ci powiem? Jesteś pierwszym prezydentem od cholernie długiego czasu, który naprawdę jest jednym z nich. Wygrzeb się więc z tego fotela i zacznij wreszcie odgrywać swoją rolę zgodnie z jej regułami. — Van Damm nie widział potrzeby wspomniania, że program prezydenckich podróży po kraju jest już ze wszystkimi uzgodniony i nic go nie zmieni.

— Nie wszystkim będzie się podobało to, w co wierzę, i co powiem, Arnie... A nie będę kłamał i całował każdego w tylek po to, żeby uzyskać aplauz, wyborcze głosy czy co tam...

— Czyżbyś wierzył w to, że wszyscy mogliby cię pokochać? — Van Damm uśmiechał się sarkastycznie. — Większość prezydentów kontentuje się pięćdziesięcioma procentami plus jeden. Wielu musiało pogodzić się ze skromniejszą liczbą. Po twojej wypowiedzi w sprawie aborcji byłem gotów cię udusić. A wiesz dlaczego? Bo wypowiedź była mętna.

— Wcale nie była mętna. Ja tylko...

— Będziesz słuchał nauczyciela, czy mam wyjść z klasy?

— Wyjaśnij!

— Punkt pierwszy: około czterdziestu procent wyborców oddaje głos na demokratów, drugie czterdzieści na republikanów. Z tych osiemdziesięciu procent nikt nie zmieni swoich sympatii, choćby nawet Adolf Hitler startował przeciwko Abrahamowi Lincolnowi. I dotyczy to zarówno wyborców republikańskich, jak i demokratycznych.

— Na miłość boską, dlaczego?

Van Damm okazał wyraźną irytację. — A dlaczego niebo jest niebieskie? Na pewno jest jakiś powód, który potrafiliby może wyjaśnić astronomowie. Więc niebo jest niebieskie i pozostajemy przy tym. Pozostaje nam dwadzieścia procent niezdecydowanych wyborców. Przechodzących z jednej strony ulicy na drugą. Może są to ludzie istotnie niezależni, tak jak ty. Te dwadzieścia procent decyduje o losach państwa. I jeśli chcesz, aby wszystko szło po twojej myśli, musisz trafić do tych ludzi. I teraz rzecz najśmieszniejsza: te dwadzieścia procent mało interesuje, co ty myślisz... — Na ustach Van Damma znowu wykwitł ironiczny uśmiech.

— Wstrzymaj się chwilę. Przecież...

— Te twarde osiemdziesiąt procent głosujących według podziału partyjnego nie jest zainteresowane charakterem kandydata. Głosują na partię, ponieważ wierzą w filozofię partii. Albo dlatego, że tak zawsze głosowali tata i mama. Zresztą powód nie jest ważny. Tak jest. Taka jest rzeczywistość. Trzeba się do niej dopasować. Wróćmy jednak do tych dwudziestu procent, które są ważne. Ich mniej obchodzi, w co wierzysz, niż ty, kim jesteś. I to stanowi pańską szansę, panie prezydencie. Z punktu widzenia polityka pasujesz do tego gabinetu mniej niż pasowałby trzy lata temu kontuarzem sklepu z bronią, ale masz charakter. I to trzeba wykorzystać. Na tym grać.

Ryan zmarszczył brwi na słowo „grać”, ale tym razem nie wysunął żadnych zastrzeżeń. Skinął głową, by Van Damm kontynuował.

— Po prostu masz mówić ludziom, w co wierzysz. Prosty mi słowami. Swoje poglądy musisz prezentować jasno i przejrzysto. I spójnie. Owe dwadzieścia procent chce wierzyć, że wierzysz w to, co mówisz. Powiedz mi, Jack, czy szanujesz ludzi, którzy z przekonaniem i szczerze wyrażają opinie, z którymi się nie zgadzasz?

— Oczywiście. To właśnie...

— Robi mądry człowiek — dokończył Van Damm. — I tak postępuje owe dwadzieścia procent wyborców. Oni będą cię szanowali i popierali, chociaż w pewnych sprawach będą innego zdania niż ty. Dlaczego? Dlatego, że będą przekonani, iż jesteś człowiekiem honoru. I chcą, aby fotel w tym gabinecie zajmował człowiek uczciwy. Ponieważ kiedy coś się popsuje, to można przynajmniej liczyć, że taki człowiek postara się to naprawić.

— O?

— Wszystko inne to opakowanie. Ale nie lekceważ opakowania oraz sposobu wręczania pakunku. To nie grzech wiedzieć, jak wręczać ludziom pakunki z własnymi koncepcjami. To nie grzech okazać w tej sprawie inteligencję. W twojej księżce o admirałe Halsey u dobie rałeś niesłychanie ostrożnie słowa, jakimi chciałeś przekazać swoje myśli, prawda? — Prezydent skinął głową. — Tego samego wymagają wielkie koncepcje, idee... Nie — idee wymagają jeszcze więcej, gdyż są ważniejsze, więc musisz opakować je z proporcjonalnie większą umiejętnością. Nieprawdaż? — Szef personelu pomyślał, że lekcja przebiega zgodnie z planem.

— Powiedz mi, Arnie, z iloma moimi koncepcjami się zgadzasz?

— Nie ze wszystkimi. Myślę, że nie masz racji w sprawie aborcji. Kobieta powinna mieć prawo wyboru. Założę się, że mamy odmienny pogląd na sprawy Murzynów i na całą gamę innych spraw, ale jednocześnie wiesz, że nie wątpię i nigdy nie wątpię w twoją prawość. Nie mogę ci narzucić tego, w co masz wierzyć, Jack, ale wiem jedno: umiesz słuchać ludzi. Ja kocham ten kraj, Jack. Moi rodzice umknęli z Holandii i przepłynęli ze mną kanał La Manche, kiedy miałem trzy lata. Lupiną. Do dziś dnia pamiętam, jak wtedy wymiotowałem.

— Jesteś Żydem? — spytał Ryan zdziwiony. Nie miał pojęcia, w jakiej świątyni Arnie się modli.

— Nie. Mój ojciec był w ruchu oporu. Zdradziła go niemiecka wtyczka. Uciekliśmy w ostatniej chwili. Ojca by zabili, a ja i mama skończylibyśmy jak Anna Frank. W jakimś obozie koncentracyjnym. Po wojnie ojciec zdecydował, że przyjedziemy do USA. Jako dziecko stałe w słuchiwalem opowieści o starej ojczyźnie i jak tu jest inaczej. Jest inaczej. A ja zostałem tym, kim zostałem, żeby chronić istniejący system. Co czyni Amerykę inną? Chyba konstytucja. Pokolenia się zmieniają, rządy się zmieniają, także ideologie, ale konstytucja pozostaje właściwie taka sama. Ty i ja złożyliśmy przysięgę. Tyle że moja dotyczyła tylko mnie, mego ojca i matki. Twoja dotyczy narodu. Ja nie muszę się z tobą we wszystkim zgadzać, Jack. Ale wiem, że będziesz usiłował postępować uczciwie. Moim zadaniem jest chronić cię przed niewłaściwym postępowaniem. Aby mi się powiodło, musisz umieć słuchać. I czasami musisz robić coś, co ci nie odpowiada, czego nie lubisz.

— I jak sobie radzę, Arnie? — spytał Ryan po tej najdłuższej i najważniejszej lekcji ty godnia.

— Nieźle, ale musi być lepiej. Kealty to bardziej dokuczliwe bzykanie, niż rzeczywistość groźba. Twoje pokazanie się ludziom i zachowanie właściwe dla prezydenta powinny go jeszcze bardziej zmarginalizować. Pozostaje jedna sprawa. Kiedy połączysz się publicznie, ludzie zaczną cię wypytывать o kandydowanie w przyszłych wyborach. Co im powiesz?

Ryan energicznie potrząsnął głową. — Nie chcę tego zajęcia, nie odpowiada mi. Niech sobie wybiorą kogoś innego, kiedy...

— No to jesteś załatwiony. Nikt cię nie weźmie na serio. W Kongresie nie otrzymasz poparcia ludzi, na których liczysz. Będziesz politycznym kaleką, niezdolnym do zrealizowania celów, na których ci zależy. Ameryki na to nie stać, panie prezydencie. Obce rządy, a nie zapomnij, że są obsadzone przez zawodowców, też nie potraktują cię serio, a to już będzie miało poważne implikacje w dziedzinie bezpieczeństwa narodowego. Konsekwencje natychmiastowe i długofalowe. No więc, co powiesz dziennikarzom, kiedy zapytają cię o zamiary?

Prezydent poczuł się jak sztabak przepytwany przez nauczyciela. — Jeszcze nie wiem?

— Świetna odpowiedź. Czujesz na barkach ciężar rekonstrukcji rządu, więc tamta sprawa musi chwilowo poczekać. Zajmiesz się nią w odpowiednim czasie. A ja cichutko załatwię przeciek, że poważnie zastanawiasz się nad pozostaniem w Białym Domu, że pierwszym twoim pragnieniem jest służenie krajowi. A kiedy reporterzy zapytają cię na ten właśnie temat, to powtórzysz to, co powiedziałeś na początku. To będzie sygnałem dla obcych rządów. Sygnałem, który zrozumieją i potraktują poważnie. Elektorat amerykański również zrozumie i będzie miał szacunek do takiego stanowiska. W czasie przedwyborczych konwencji obu partii nie zostaną wybrani żadni marginalni kandydaci, którzy ocaleli z pogromu w Kongresie. Delegaci będą głosowali na znane nazwiska. Będziemy być może chcieli, abyś zabrał na ten temat głos. Omówię to z Callie. — Van Damm nie dodał, że media zawyją z radości otrzymując podobny kęs. Marzeniem prasy było obsłużenie dwóch konwencji „otwartych”, kiedy nie wiadomo z góry, kto zwycięży. Arnie maksymalnie upraszczał problem. Bez względu na to, jak Ryan postąpi, będzie miał czterdzieści procent elektoratu przeciwko sobie, a być może i więcej. Zabawna rzecz — jeśli idzie o te dwadzieścia procent, które Van Damm tak zachwalał, to obejmowało ono całe polityczne spektrum — między innymi składało się z takich jak on sam, mniej baczących na polityczne poglądy niż charakter kandydata. Nielkórzy będą hałaśliwie wyrażali swój sprzeciw i do dnia wyborów nie będzie ich można odróżnić od bloku czterdziestoprocentowego, podziwiającego to samo polityczne stanowisko. Ale w dniu wyborów oddadzą głos na człowieka z charakterem.

***

— Nie możemy tego zrobić! — zaprotestowała premier Indii. — Nie tak dawno marynarka amerykańska dała nam nauczkę...

— Bardzo przykre — zgodził się Żeng. — Ale nie tragicznego. Z tego co wiem, remont waszych lotniskowców skończy się za dwa tygodnie.

Premier Indii była wyraźnie zaskoczona taką znajomością faktów. Ją samą o tym powiadomiono dopiero przed paroma dniami. Remonty lotniskowców pochłonęły lwią część rocznego budżetu indyjskiej marynarki, co panią premier bardzo martwiło. I rzadki to był wypadek, by ościenne państwo, zwłaszcza takie, z którym już raz doszło do konfliktu zbrojnego, tak otwarcie przyznawało się do penetracji struktury rządowych sąsiada.

— Ameryka to tylko fasada, obrzym z chorym sercem i uszkodzonym mózgiem — wtęził Darjaei. — Powiedziała nam to pani sama, pani premier: prezydent Ryan jest słabym człowiekiem, którego przerasta stojące przed nim zadanie. Jeśli ourselves jego pracę trudniejszą, odbierzemy Ameryce zdolność mieszaną się w nasze sprawy być może na wystarczająco długo, by osiągnąć zamierzone cele. Rząd amerykański jest sparalizowany i będzie sparalizowany jeszcze przez wiele tygodni. Musimy tylko pogłębić ten paraliż.

— A jak możemy to uczynić? — zapytała pani premier.

— Bardzo prosto. Wystarczy zmusić USA do przyjęcia zobowiązań, które zachwieją wewnętrzną stabilnością kraju. Z waszej strony wystarczy potrząsanie szabelką, resztą ja się zajmę. I będzie lepiej, jeśli nie zdradzę szczegółów planu.

Żeng rzadko spotykał kogoś bardziej bezwzględnego i mniej przebiegającego w środkach niż on sam. Nie chciał wiedzieć, jaki Darjaei ma plan. Zawsze lepiej, gdy ktoś inny dokonuje ataku agresji. — Proszę kontynuować — powiedział, sięgając do kieszeni po papierosa.

— Każde z nas reprezentuje kraj o olbrzymich możliwościach i jeszcze większych potrzebach. Chiny i Indie ze względu na liczbę ludności potrzebują przestrzeni i bogactw naturalnych. Ja będę wkrótce dysponował tymi bogactwami i kapitałem, jaki na ich bazie powstanie. I będę kontrolował rozdział bogactw i kapitału. Zjednoczona Republika Islamska stanie się potęgą. Taką, jak wasze kraje. Wschód był zbyt długo zdominowany przez Zachód. — Darjaei spojrział prosto w oczy Żengowi. — Na północ od nas leży gnijący trup. Żyją tam miliony wiernych, których należy wyzwolić. Są tam również bogactwa naturalne. Jest przestrzeń, której tak potrzebujecie. Ja tę przestrzeń wam ofiarowuję w zamian za ziemię zamieszkaną przez wiernych. — Spojrział na premiera Indii. — Na południe od was rozciąga się pusty kontynent. Zawiera przestrzeń i bogactwa naturalne, których potrzebujecie. Myślę, że za wasze współdziałanie Zjednoczona Republika Islamska i Chińska Republika Ludowa będą gotowe zapewnić wam opiekę. Proszę was tylko o kooperację bezpośredniego angażowania się, a więc i bez ryzyka.

Premier Indii pomyślała, że już to raz słyszała. Niemniej od tego czasu jej potrzeby nie zmalały. Przedstawicielowi Chin natychmiast wpadł do głowy pewien pomysł — jak bez większego ryzyka odwrócić uwagę świata. To już by to realizowane! No tak! Iran, który był tą Zjednoczoną Republiką Islamską... oczywiście, oczywiście! ZRI podejmuje całe ryzyko, ale niesłychanie rozsądnie skalkulowane. Żeng postanowił, że natychmiast po powrocie do Pekinu sprawdzi stosunek sił...

— Rzecz jasna, nie proszę o natychmiastowe podjęcie decyzji i obietnice. Musicie się przecież upewnić, jakie są moje możliwości oraz intencje. Proszę tylko o poważne rozpatrzenie mojej propozycji... hmm, nieformalnego sojuszu.

— Pakistan — rzuciła premier Indii.

— Islamabad był zbyt długo amerykańską marionetką i nie można mu ufać — odpowiedział natychmiast Darjaei, pomyślawszy sobie, że jedna rybka chwyciła. Nie spodziewał się, że robi to tak szybko. Ta kobieta nienawidziła Ameryki nie mniej od niego. Nauczka dana jej przez Amerykanów musiała zaboląć bardziej, niż mu powiedzieli jego szpiedzy. Takie kobiety są niesłychanie dumne. Ich dumę łatwo urazić. Typowe. Jest dumna i jednocześnie słaba. Wspaniale. Spojrział na Żenga.

— Nasze stosunki z Pakistanem są w zasadzie wyłącznie natury handlowej — zauważył przedstawiciel Chin. — I jako takie mogą ulegać modyfikacjom. — Żeng był, podobnie jak Darjaei, zachwycony słabością pani premier. Nieczyja wina, tylko jej własna. Wysłała wojska w pole, a raczej w morze, by wesprzeć nieskuteczną akcję Japonii przeciwko Ameryce, podczas kiedy Chiny nie uczyniły nic, niczym nie zaryzykowały i wyszły z wojny bez jednego zadrapania i cysze jak ła. Nawet najostrożniejsi przełożeni Żenga nie protestowali przeciwko jego grze, chociaż nic z niej nie wyszło. A teraz ktoś inny podejmie ryzyko, Indie znów pośpieszą ze wsparciem, a Chiny nie muszą nic robić, powtórzą tylko wcześniejszy polityczny manewr, który pozornie nie ma nic wspólnego z nową Zjednoczoną Republiką Islamską, a ma wyłącznie na celu sprawdzenie nowego amerykańskiego prezydenta. Oczywiście, pozostaje kwestia Tajwanu. Jakie to dziwne. Iran motywowany religią, jakby nie mieli czegoś lepszego. Indie motywowane chciwością i gniewem. Z drugiej strony Chiny myślące długofalowo, beznamietnie i trzeźwo, dążące do tego, co ma istotne znaczenie, ale jak zwykle z rozważą. Cele Iranu były przejrzyste i jeśli Darjaei gotów jest dla ich osiągnięcia ryzykować wojnę, to czemu nie poprzyglądać się z bezpiecznej pozycji, żywiąc nadzieję, że mu się uda? Ale żadnego bezpośredniego angażowania Chin! Jeszcze nie teraz. Nie należy okazywać nadmiernej ochoty. Indie nadto ją okazują, nie dostrzegając rzeczy oczywistych. A oczywiste było to, że jeśli Darjaeiemu się powiedzie, to Pakistan zawrze pokój z nową Zjednoczoną Republiką Islamską, a może się nawet do niej przyłączy i wówczas Indie staną w obliczu realnego zagrożenia. No tak, niebezpiecznie jest być czymś wasalem, zwłaszcza kiedy ma się aspiracje i nadzieję awansu na wyższy szczebel w hierarchii światowej, ale brakuje środków, by to osiągnąć. Sojuszników trzeba wybierać bardzo ostrożnie. W polityce wdzięczność jest niczym cieplarniany kwiat — więdnę w zetknięciu z prawdziwym światem.

Pani premier skinięciem głowy potwierdziła swoje zwycięstwo nad Pakistanem.

— Wobec tego, przyjaciele, dziękuję wam z całego serca za gotowość i chęć spotkania się ze mną. Za waszym pozwoleniem, oddalę się już, skoro wszystko zostało powiedziane — zakończył Darjaei.

Wszyscy wstali, uściśnili sobie dłonie i ruszyli do drzwi. W parę minut później samolot Darjaeiego oderwał się od wyboistego pasa startowego. Mulla spojrział na dzbanek z kawą, ale zdecydował, że zamiast kofeiny potrzebne mu jest kilka godzin snu przed poranną modlitwą. Przedtem jednak...

— Twoje przewidywania okazały się słuszne.

— Wasza świątobliwość, Rosjanie nazywali takie warunki „okolicznościami obiektywnymi”. Byli i są niewiernymi, ale stosowane przez nich formuły analizy problemów są dość precyzyjne — wyjaśnił Badrajn. — Dlatego też nauczyłem się tak starannie zbierać i następnie składać w całość poszczególne informacje.

— Dostrzegłem to. Twoim następnym zadaniem będzie opracowanie pewnej operacji. — Powiedziawszy to, Darjaei odchylił fotel i zamknął oczy, zastanawiając się, czy i tym razem będą mu się śniły martwe lwy.

***

Pierre Alexandre niezbyt lubił pracę w szpitalu, mimo że pragnął powrotu do szpitalnej praktyki. Nie lubił zwłaszcza zajmować się pacjentami, o których było wiadomo, że nie przeżyją. Były oficer uważał, że właśnie taka była obrona Bataanu^[1]: człowiek robił, co mógł, strzelał, jak mógł najcelniej, świetnie wiedząc, że znikąd nie przyjdzie pomoc. Teraz miał tych trzech pacjentów chorych na AIDS, homoseksualistów po trzydziestce, z perspektywą przeżycia niespełna roku. Alexandre był przeciętnie religijnym człowiekiem i nie aprobował homoseksualizmu, niemniej uważał, że żaden człowiek nie zasługuje na taką śmierć. A jeśli nawet, to przecież on sam był tylko lekarzem, a nie Bogiem. Po wyjściu z windy, zaczął szeptać lekarskie obserwacje do dyktafonu.

Obowiązkiem lekarza było szufladkowanie problemów. Trzej chorzy na AIDS są tu dziś, będą jutro i żaden z nich nie wymagał specjalnej uwagi. Nie było żadnym okrucieństwem chwilowo o nich zapomnieć. Taka jest praca lekarza, a poza tym życie tych trzech zależało w dużej mierze właśnie od tego, by móc się jak najszybciej oderwać od ich porażonych chorobą ciał, powrócić do mikroskopu i dalej badać porażające tych ludzi mikroorganizmy. Oddał dyktafon sekretarce, by wszystko przepisała.

— Dzwonił doktor Lorenz z Atlanty, odpowiadając na pański telefon, który był odpowiedzią na jego telefon w odpowiedzi na pański pierwszy telefon — poinformowała sekretarka. Alexandre usiadł za biurkiem i z pamięci wystukał na bezpośredniej linii numer Lorenza.

— Słucham?

— To ty, Gus? Mówi Alex z Hopkinsa. Gonimy się przez telefon i nie możemy dogonić. — Usłyszał śmiech swego rozmówcy.

— Ryby biorą, pułkowniku?

— Jeszcze nie miałem wolnej chwili, uwierzysz? Ralph się nade mną zęca. Jestem zaharowany.

— Czym ci mogę służyć? Czyba ty dzwoniłeś pierwszy, co? — Lorenz już nie był niczego pewien. Jeszcze jeden objaw zapracowania.

— Tak, ja dzwoniłem, Gus. Ralph mi powiedział, że rozpocznasz serię nowych eksperymentów nad wirusem ebola z tej ostatniej miniepidemii w Zairze.

— W zasadzie tak, tylko że ktoś mi podkrał mały — odpowiedział kwaśno dyrektor CCZ. — Za parę dni mam dostać nowe. Takimi w każdym razie obiecują.

— Ktoś się włamał? — spytał Alexandre. Jednym z przykrych aspektów pracy w laboratoriach wykorzystujących zwierzęta do eksperymentów były starcia z fanatycznymi obrońcami praw zwierząt. Od czasu do czasu próbowali się wedrzeć i „wyzwolić” ofiary doświadczeń. Ktoregós dnia jakiś stulnięty miłośnik zwierząt wyjdzie z laboratorium z małą zarażoną wirusem febrы Lhassa albo jeszcze czymś gorszym. Jak, do diabła, lekarze mają bez zwierząt badać

cholerne wirusy, które zabijają człowieka? Kto zdecydował, że małpa jest ważniejsza niż człowiek? Odpowiedź jest prosta — też ludzie. W Ameryce są ludzie, którzy są gotowi uwierzyć w byle co, we wszystko. I mają konstytucyjne prawo pozostawać idiotami. I dlatego też CCZ, Hopkins i inne laboratoria naukowe zatrudniały uzbrojonych strażników do ochrony klatek małpami. A nawet klatek ze szczurami. Wyzwoliciele szczurów Alex już zupełnie nie rozumiał.

— Nie. Porwano je jeszcze w Afryce. Ktoś się teraz z nimi bawi. Tak czy inaczej, jestem tydzień do tyłu. No cóż, wytrzymam. Temu cholernemu wirusowi przyglądam się już od piętnastu lat.

— Jak świeża jest ostatnia partia?

— Przypadek Zerowy. Pozytywnie zidentyfikowany. Ebola Mayinga. Mamy jeszcze inną próbkę z drugiej pacjentki, która zresztą zniknęła...

— Zniknęła? — zdziwił się Alexandre.

— Zakonnica. Zginęła w morzu w katastrofie samolotowej. Wieżi ją do Paryża, żeby ją zbadał Rousseau. Innych wypadków choroby nie ma. Tym razem nam się udało — zapewnił Lorenz młodszego kolegę.

Lepiej umrzeć w morzu, niż dać się zjeść przez tego cholernego wirusa, pomyślał Alex. Nadal myślał jak żołnierz, od czasu do czasu nawet przeklinał. — No to w porządku.

— Ale po co dzwoniłeś?

— Wielomiany.

— Nie rozumiem — padła odpowiedź z Atlanty.

— Kiedy będziesz przygotowywał eksperyment, pomyśl o matematycznej analizie struktury.

— Od dawna mi to chodzi po głowie. Tym razem jednak chcę tylko zbadać cykl reprodukcji i...

— Właśnie! Gus, sprawdź matematyczne wartości wzajemnego oddziaływania. Rozmawiałem tu z jedną lekarką, chirurgiem okulistą. Powiedziała mi coś bardzo interesującego. Jeśli aminokwasy mają policzalną wartość matematyczną, a powinny, to właśnie może nam wyjaśnić charakter ich wzajemnego oddziaływania z innymi odmianami. — Alexandre zamilkł. W słuchawce usłyszał trzask zapalanej zapalniczki. Gus znowu palił fajkę w gabinecie.

— Mów dalej — zachęcił Gus.

— Dalej grzebię się we własnych myślach. A jeśli jest rzeczywiście tak jak myślałem, Gus? Po prostu równanie matematyczne? Tylko jak do niego dojść? Ralph powiedział mi o twoim eksperymencie. O badaniu długości cyklu i tak dalej. Myślę, że coś w tym może być. Jeśli uda nam się wyizolować i dokładnie określić RNA, a mamy przecież określone DNA, to wtedy...

— No oczywiście, jasne! Wtedy wzajemne oddziaływanie powie nam coś na temat wartości elementów wielomianu...

— A to nam z kolei powie, jak to by dłu się rozmnaża, no i może...

— Jak można mu ukrócić łeb. — W słuchawce zapadła cisza, a potem rozległo się głośnie pyknięcie namiętego palacza fajki. — Alex, dobra myślenie! Bardzo dobra. Czegoś tu jednak jeszcze brak...

— Zawsze jest czegoś brak.

— Pomyślę o tym przez parę dni i zadzwonię do ciebie.

Zawiesina była przedziwna, okropnego koloru — purpura z domieszką brązu. Monitorowali cały proces, wkładając śladowe próbki pod elektronowy mikroskop. Nerki zielonych małp, nasycone zakazaną krwią, składały się z odosobnionych i wysoce wyspecjalizowanych komórek i nie wiadomo, z jakiego powodu wirus ebola uwielbiał te komórki tak jak żarłok uwielbia czekoladowy krem. Był to zarazem fascynujący i przerażający widok. Mikroskopijne pasemka wirusa dotykały komórek, penetrowały je i w ciepłej, bogatej biosferze zaczynały się rozmnażać. Scena z filmu fantastyczno-naukowego, ale tym razem nie była to fikcja, lecz okropna rzeczywistość. Wirus ten mógł istnieć i działać wyłącznie przy zewnętrznej pomocy, która musiała pochodzić od żywej istoty. Istota ta stwarzała warunki, w których wirus mógł się uaktywnić, a jednocześnie uczestniczyła w procesie przygotowywania własnej śmierci. Pasemka wirusa miały tylko DNA. Aby nastąpiła mitoz konieczne jest zarówno RNA, jak i DNA. Komórki nerek mają jedno i drugie, wirus sięgał po nie i kiedy je połączył, mógł się reprodukować. Do tego celu potrzebna była mu energia, której dostarczały komórki i podczas tego procesu ulegały całkowitemu zniszczeniu. Proces mnożenia się wirusa ebola to mikroskala procesu chorobowego ogarniającego społeczność ludzką. Zaczyna się powoli, a potem przyspiesza w postępie geometrycznym. Coraz szybciej, coraz szybciej. 2-4-16-256-65.536, aż wreszcie pokarm zostaje skonsumowany i pozostaje tylko wirus. Nie otrzymując dalszego wsparcia z zewnątrz, „zasypia” czekając na następną okazję. Ludzie tworzyli sobie fałszywe wyobrażenie tej choroby: że wirus czatuje czekając na okazję, że zabija bezżołitośnie, że wybiera ofiary. Antropomorficzne bzdury — Moudi i jego koledzy doskonale zdawali sobie z tego sprawę. Wirus nie myśli. Wirus nie działa żośliwie. Ebola tylko je i mnoży się, a potem wraca do stanu uspienia. Ale, podobnie jak komputer, który jest tylko olbrzymim zbiorem elektrycznych przełączników z zera na jedynek — i działa znacznie sprawniej i szybciej niż człowiek — tak ebola jest czymś, co jest tak doskonale przystosowane do szybkiego mnożenia, że system immunologiczny ciała ludzkiego — zazwyczaj bezżołitośnie skuteczny mechanizm obronny — zostaje pokonany, jakby natarła nań armia mięsożernych mrówek. I w tym leży jednocześnie słabość wirusa ebola. Jest zbyt skuteczny jako nośnik śmierci. Zabija zbyt szybko. Zabija nosiciela, nim ten zdąży przekazać chorobę dalej. Ponadto wirus jest związany ze specyficznym ekosystemem. Ebola ginie, nie mając nosiciela. Przetrwac może, i to niezbyt długo, tylko w dżungli. Nie może przetrwać w nosicielu, nie zabijając go w ciągu dziesięciu dni, lub nawet wcześniej. Wirus ebola ewoluował wolno i nie zrobił jeszcze kolejnego ewolucyjnego kroku — nie potrafi unosić się w powietrzu.

Tak w każdym razie wszyscy sądzili. Może lepiej byłoby powiedzieć, że mieli nadzieję, pomyślał Moudi. Odmiana wirusa, którą można by rozpylić w aerozolu, byłaby śmiertelnie skuteczną bronią. I być może właśnie na to natrafili. Mayinga! Tak, kilkakrotne badania mikroskopowe potwierdziły, że to jest szczep Mayinga. I podejrzewano, że ta odmiana wirusa ebola może być przenoszona drogą kropelkową. Musiał to udowodnić.

Większość zdrowych ludzkich komórek można zniszczyć zamrożeniem płynnym azotem. Kiedy komórka zamara, jej ścianki zostają rozsądzone. Rozsądza je zamrożona woda, która stanowi główną masę komórki. I właściwie nie zostaje. Ebola jest tworem zbyt prymitywnym, aby coś podobnego mogło jej się przydarzyć. Owszem, nadmierne gorąco go zabija. Ultrafioletowe światło również. Mikrozmiany w chemicznym otoczeniu mogą zabić. Ale jeśli dać wirusowi ebola zimne, ciemne miejsce do spania, to ukontentowany zapadnie w sen.

Pracowali w komorze z rękawicami. Pudło było z przezroczystego wzmocnionego leksanu, mogącego zatrzymać pistoletową kulę. Zapewniono absolutną szczelność tego wnętrza o śmiertelnie zawartości. Z dwu stron komory wykrojono w twardej plastiku okrągłe otwory i do ich brzegów przynitowano mankiety gumowych rękawic. Moudi strzykawką wysłał 10 centymetrów sześcienny zakazony wirusem płynu i przelał do pojemniczka, który hermetycznie zabezpieczył. Uszczelniony pojemniczek Moudi przelozył z jednej dłoni do drugiej, a następnie podał go stojącemu po drugiej stronie komory dyrektorowi. Ten także przelozył pojemniczek z dłoni do dłoni i ustawił w małej szluzie. Kiedy drzwiczki do niej zostały dobrze zamknięte — co wskazało światłoko nad czujnikami ciśnieniowym — szluz została zatopiona środkiem dezynfekującym, w tym wypadku roztworem fenolu. Po trzech minutach, kiedy było pewne, że pojemniczek jest już odkażony z zewnątrz, roztwór wypompowano. Nawet wtedy, już po otwarciu szluzi, nikt nie ośmieliłby się dotknąć pojemniczka gołą ręką. Mimo teoretycznie pełnego bezpieczeństwa pracy w komorze z rękawicami, obaj naukowcy mieli na sobie hermetyczne kombinezony ochronne. Dyrektor laboratorium ujął pojemniczek w palce obu dłoni, by go zanieść na stół laboratoryjny odległy o trzy metry.

Przewidziana do eksperymentu puszka aerozolu była typu stosowanego do środków owadobójczych. Należało ją umieścić na podłodze, aktywować i pozostawić, by wypełniła mgiełką całe pomieszczenie. Puszke rozebrano, trzykrotnie wyparzone i złożono z powrotem. Początkowo problem stanowiły części plastikowe zaworu, ale z tym już sobie poradzono przed kilkoma miesiącami. Puszke wyposażono w bardzo prosty mechanizm wyzwalający. Jedyńą trudność sprawiał płynny azot, którego kropla uorniona na rękawice natychmiast by je zmroziła, a guma rozprząsłaby się niby kryształki czarnego szkła. Dyrektor stał obok i patrzył, jak Moudi zalewa płynnym azotem ciśnieniowe naczynie. Dla eksperymentalnych celów wystarczyło kilka centymetrów sześciennych. Przyszła kolej na roztwór zawierający wirusy ebola. Moudi wstrzyknął go do wewnętrznego pojemnika ze stali nierdzewnej i czym prędzej zakreślił stalowy korek. Po uszczelnieniu naczynie hermetycznie zamknięto, spryskano wszystko środkiem dezynfekującym, a potem obmyto jeszcze w soli fizjologicznej. Pojemniczek, w którym dostarczono wirusy na stół laboratoryjny, został wrzucony do pieca.

— Jesteśmy gotowi — stwierdził dyrektor.

Ebola w aerozolu została zamrożona. Jednakże nie na długo. Azot wyparuje stosunkowo szybko, wirus odtaje. Do tego czasu przy gotowaniu do ostatniej fazy eksperymentu będą zakończone. Obaj wirusolodzy zdjęli kombinezony, przebrali się i zjedli kolację.

Pułkownik Sił Powietrznych z wielką wprawą posadził Air Force One na pasie. Po raz pierwszy wioził nowego prezydenta i chciał zrobić dobre wrażenie. Podczas dobiegu odwrócenie ciągu obniżyło prędkość do samochodowej, nim jeszcze potężny nos kadłuba skręcił w lewo. Przez okno Ryan dostrzegł setki... nie! Chyba tysiące ludzi. Czyżby oni wszyscy przysli mnie zobaczyć? — pomyślał. Za niskimi barierkami ochronnymi ludzie wymachiwali małymi chorągiewkami w barwach narodowych — czerwonej, białej i niebieskiej. A kiedy samolot wreszcie stanął, wszystkie chorągiewki zaczęły się kolejno unosić, stwarzając wrażenie przepływającej fali. Podjechały ruchome schodki. Drzwi otworzyła stewardesa w stopniu sierżanta — ta sama stewardesa, która poczęstowała prezydenta papierosem.

— Jeszcze jednego? — spytała szeptem.

Ryan uśmiechnął się. — Może później. I dziękuję, sierżancie.

— Złamania nogi — wypowiedziała tradycyjne życzenie składane aktorom wychodzącym na scenę. — Ale nie na moich schodkach.

W podzięce otrzymała rozbawione chrząknięcie.

— Jesteśmy gotowi na przyjęcie Miecznika — usłyszała w słuchawce Andrea Price. To zespół ochrony prezydenckiej, który był na miejscu od wczoraj, zawiadamał, że wszystko jest w porządku. Skąnęła głową w kierunku Ryana.

— Kurty na w górę, panie prezydencie!

Ryan zacerpnął głęboko powietrza i stanął w otwartych drzwiach. Zmrużył oczy, oślepiony jaskrawym słońcem Środkowego Zachodu.

Protokół nakazywał, by zszedł samotnie po schodkach. Na jego widok wzbil się w niebo chór głosów witających go ludzi. Ludzi, którzy właściwie nic o nim nie wiedzieli. Jack Ryan zaczął schodzić, czując się bardziej blazmem niż prezydentem. Mary narkę miał zapiętą, włosy przyczesane i, mimo sprzeciwu, spryskane lakierem gwarantującym, że pozostaną tak, jak są. Starszy sierżant Sił Powietrznych pilnujący schodków zasalutował, a Ryan, pamiętając kilka miesięcy spędzonych w piechocie morskiej, energicznie odpowiedział tym samym, co wywołało kolejny wybuch entuzjazmu tłumu. Rozglądając się dookoła dostrzegł agentów Tajnej Służby podlegającej z mocą ustawy Departamentowi Skarbu. Otaczali samolot pierścieniem, prawie wszyscy obróceni twarzami do tłumu. Pierwszy podszedł do schodków gubernator stanu.

— Witamy w Indianie, panie prezydencie! — Pochwycił dłoni Ryana i energicznie nią potrząsnął. — Jesteśmy zaszczytni, że właśnie nas pierwszych oficjalnie pan odwiedza.

Na te odwiedziny rozwinięto wszystkie możliwe czerwone dywany — broń prezentowała kompania stanowej Gwardii Narodowej, była też orkiestra z hymnem stanowym, po którym natychmiast zaczęto grać tradycyjny marsz powitalny „Hail to the Chief”. Ryan poczuł się trochę jak oszust w przebraniu. Z gubernatorem po lewej i pół kroku z tyłu, wstąpił na rozwinięty czerwony dywan. Żołnierze Gwardii Narodowej sprezentowali broń, pochylił się sztabar pułku, choć nie ten narodowy, pasiasty z gwiazdami, gdyż — jak to kiedyś powiedział jeden z amerykańskich sportowców — ta flaga narodowa nie kłania się żadnym ziemskim władcom. Sportowiec ten był pochodzenia irlandzkiego i podczas olimpiady 1908 roku nie chciał oddać honorów monarsze angielskiej. Przechodząc obok pochylonego sztabara, Jack oddał swój wyjąty salut, kładąc prawą dłoń na sercu — gest, który tak dobrze zapamiętał ze szkoły — i patrzył w oczy wyprężonym gwardzistom. Teraz był ich naczelnym wodzem. Miał prawo wysłać ich na pole bitwy. Ma obowiązek patrzeć im w oczy. Starannie ogoleni, młodzi, dumni. I on też taki chyba był przed dwudziestu kilku laty. Przyszli tu dla niego. Zapamiętaj to sobie, Jack, pomyślał.

— Czy mogę przedstawić panu grono naszych obywateli, panie prezydencie? — spytał gubernator.

— Uwaga, zaczyna się ścisłanie rąk — poinformowała Andrea agentów Oddziału. Ilekróć następowała ta faza wizyty, agentami wstrząsał dreszcz. Nienawidzili tego. Andrea Price towarzyszyła przez cały czas prezydentowi. Raman i trzech innych otaczali prezydenta, penetrując wzrokiem tłum przez ciemne szkła okularów, bacząc, czy nie widać lufy, wypatrząc gniewnego wyrazu twarzy lub oblicza, które widzieli na fotografiach. Zwracali uwagę na wszystko, co odbiegało od normy.

„Luz tu ich się zebrało, pomyślał Ryan. Zaden z nich na niego nie glosował, a do niedawna większość o nim nawet nie słyszała. A jednak przyszli. Z pewnością wielu z nich to stowarzyszenie, który otrzymali pół wloego dnia, ale przeciez nie ci, którzy pojawili się z dziećmi. Wyciągały się ku niemu setki dloni... Staral się uściśnąć ich tyle, ile mógł. Posuwał się wolno lewą stroną szpaleru, usiłując wylapać poszczególne słowa w kaskfonii głosów i dźwięków.

„Witamy w Indianie!”, „Jak się pan ma, panie prezydencie?”, „Ufamy ci!”, „Dobrze ci idzie, chłopie!”, „Jesteśmy z panem, panie prezydencie!”

Ryan usiłował reagować na te zawołania i odpowiadać, ale udawało mu się wydobyc z siebie niewiele więcej poza stereotypowym „Dziękuję, bardzo dziękuję”, gdyż oszołamała go temperatura tej chwili, ciepło powitania pozwalało ponadto nie odczuwać bólu, który po setnym uściśnięciu zaczął opanowywać prawą dłoń. Wreszcie jednak musiał odstąpić od barriereki tylko pomachać, co wywołało jeszcze jedną falę głośniego entuzjazmu dla nowego prezydenta.

Boże drogi! Gdyby oni wiedzieli, że nie jestem tym, za kogo mnie biorą! Co by zrobili, gdyby wiedzieli, jaki jest naprawdę? Co ja tu, do diabła, robię? — zapytywał siebie, zmiierzając ku otwartym drzwiczkom prezydenckiej limuzyny.

***

W piwnicy budynku było ich dziesięciu. Sami mężczyźni. Tylko jeden należał do kategorii więźniów politycznych, jego przestępstwem było odstępstwo od zasad Koranu. Reszta należała do grupy elementów społecznych: czterech morderców, gwałciciel, dwaj pedofile i dwaj złodzieje recydywiści, którzy zgodnie z prawem szariatu podlegali karze obcięcia prawej ręki. Wszyscy znajdowali się w jednym obszernym klimacie zwanym pomieszczeniem. Nogi mieli przykute kajdankami do łózek. Wszyscy byli skazani na śmierć, z wyjątkiem złodziei oczekujących pozbawienia ich ręki, o czym wiedzieli i dlatego dziwili się, że są tu z pozostałymi. Nie mieli też pojęcia, dlaczego pozostali jeszcze żyją. Pozostali nie zadawali sobie podobnych pytań, ale i nie cieszyli się. Przez minione kilka tygodni marnie ich odżywiano. Ich fizyczna sprawność i energia przygasły. Pozostała zaledwie świadomość życia. Jeden z nich włożył sobie palce do ust, aby obmacać krwawiące dżąsło. Właśnie wyjmował palce, gdy otworzyły się drzwi.

Był to ktoś w niebieskim plastikowym kombinezonie. Ktoś, kogo przedtem nie widzieli. Osoba ta — z pewnością mężczyzna, chociaż przez plastikową maskę trudno było dostrzec twarz — postawiła na betonie posadzki cylindryczny pojemnik, zdjęła z niego plastikowy niebieski kapturek i nacisnęła czopek zaworu. Potem szybko się wycofała. Ledwo zamknęły się za nią drzwi, kiedy z pojemnika wydobyla się syzzenie, a następnie pomieszczenie wypełniła podobna do pary mgiełka.

Któryś z dziesiątki rozdarł się dziko, myśląc, że jest to gaz trujący, chwycił cienkie prześcieradło i zasłonił nim twarz. Więzień znajdujący się najbliżej pojemnika należał do gatunku wolno myślących i tylko się przyglądał, a kiedy otoczyła go biała chmurka, przesunął wzrokiem po pozostałych więźniach, którzy czekali teraz na jego agonię. Ponieważ agonია nie nastąpiła, zaczęli przejawiać ciekawość. Bardziej ciekawość niż przerażenie. Po kilku minutach cały incydent zaliczyli do swej mało interesującej przeszłości. Gdy od zewnątrz zgaszono światło, poszli spać.

— Za trzy dni będziemy wiedzieli — powiedział dyrektor, wyłączając monitor przekazujący obraz z celi. — Z tego, co widać, aerozol jest sprawny, rozpylenie prawidłowe. Wiem, że był pewien problem z opóźnieniem. Przy produkcji seryjnej mechanizm opóźniający otwarcie zaworu musi działać bezbłędnie i być nastawiony... Na ile? Chyba na pięć minut.

Trzy dni, pomyślał Moudi. Siedemdziesiąt dwie godziny czekania, by się dowiedzieć, jakiego szatana wywołali z piekielnych czeluści.

***

Mimo hałaśliwej demonstracji uczuć, mimo starannego planowania prezydenckiej podróży, Ryan musiał teraz siedzieć na składanym metalowym krzeselku, chyba specjalnie skonstruowanym po to, by człowieka bolały pośladki. Prawie pod nosem miał drewnianą barierkę, z której spływały uwiązane w kokardę pasma materiału w barwach narodowych. Pod materiałem umieszczono arkusz blachy pancernej mającej zatrzymywać kule. Podium było podobnie zabezpieczone — w tym konkretnym przypadku płytami kewlaru. Kewlar jest zarówno mocniejszy, jak i lżejszy od stali. Oślaniał całe ciało poniżej ramion. Wielka uniwersytecka hala sportowa — chociaż nie ta, w której rozgrywała mecze drużyna koszykówki, już zresztą wyeliminowana z rundy play-off — była wypełniona „aż po dach”, jak z pewnością będą obwieszczać reporterzy przekładając takie sformułowania nad proste stwierdzenie, że wszystkie miejsca są zajęte. Większość obecnych stanowili studenci. W Ryana wycelowano snopy światła z licznych reflektorów i ich blask uniemożliwił dostrzeżenie widowni. Jacka przy prowadzono tylnym wejściem przez szatnię. Prezydent musi mieć zawsze zapewnione szybkie wejście i wyjście. Kolumna limuzyn trzy czwarte drogi przemknęła autostradą, ale ostatnia ćwiartka prowadziła ulicami miasta, na których zebrałi się ludzie, by pomachać prezydentowi. W tym czasie gubernator wymieniał zalety tej metropolii „Stanu Hoosiera”, jak go popularnie nazywano. Jack miał ochotę zapytać o pochodzenie słowa „Hoosier”, ale uznał, że nie wypada.

Przemawiał teraz gubernator. Był czwartym z kolei mówcą. Po studencie, po rektorze uniwersytetu i burmistrzu. Prezydent próbował słuchać przemówień, ale... Z jednej strony wszyscy w zasadzie mówili to samo, z drugiej niewiele z tego, co mówili, było prawdą. Ryan odnosił wrażenie, że mówią o kimś innym, o jakimś wymyślonym prezydencie z jakimiś mało sprecyzowanymi cnotami, które mu pozwalają wypełniać sformułowane koślawo obowiązki. Być może lokalni autorzy przemówień są obcy ci tylko z lokalnymi problemami. Tym lepiej dla nich, pomyślał prezydent.

...i mam zaszczyt przedstawić prezydenta Stanów Zjednoczonych. — Gubernator obrócił się i wskazał szerokim gestem Ryana, który wstał, podszedł do podium i uściśnął dłoń gubernatora. Kładąc plik kartek na podium, skinął w lekdiwym pozdrowieniu widowni, której prawie nie dostrzegał. W pierwszymich kllalu rzędach krzesel, ustawionych na parkiecie boiska koszykówki, siedzieli miejscowi dostojnicy. W innych czasach i okolicznościach stanowiliby grono głównych sponsorów fundusów wyborczych. Może siedzieli tu ci, którzy gotowi byli finansować obie partie. Nagle sobie przypomniał, że w istocie tak jest — najwięksi sponsorzy finansują obie partie jednocześnie, by zmniejszyć ryzyko i zagwarantować sobie dostęp do szczytów władzy bez względu na to, kto wygra. I już pewno w tej chwili zastanawiają się, kórędy weisnąć pieniądze na jego kampanię wyborczą.

— Dziękuję panu, panie gubernatorze, za tak piękne wprowadzenie. — Ryan obrócił się i skinął głową w kierunku luminarzy siedzących za nim na podium, wymieniając następnie wiele nazwisk z listy na pierwszej stronie przygotowanego mu przemówienia — nazwisk „dobrych przyjaciół”, którzy ch jego oczy nigdy więcej nie ujrzą i których twarze rozjaśniły się, ponieważ wymienił ich nazwiska we właściwej kolejności.

— Panie i panowie, jest to moja pierwsza w życiu wizyta w Indianie. Jest to moja pierwsza wizyta w Stanie Hoosiera, ale po powitaniu, jakie mnie spotkało, nie będzie to wizyta ostatnia...

Zupełnie jak podczas nagrywania programów telewizyjnych z udziałem publiczności. Tak jakby ktoś za plecami Ryana podniósł tablicę ze słowem OKLASKI! Przed chwilą powiedział prawdę. Powitanie było gorące. Drugie zdanie o powrocie mogło być prawdą lub kłamstwem. Obecni dobrze zdawali sobie z tego sprawę, ale mało ich obchodziło czy to prawda, czy kłamstwo. I w tym momencie, gdy trwał huragan oklasków, Jack Ryan uświadomił sobie coś bardzo istotnego.

Boże drogi, to działa jak narkotyki! Teraz już wiedział, dlaczego ludzie garną się do polityki. Żaden człowiek, który znajdzie się wysoko na trybunie, widzi wpatrzone w niego twarze i słyszy aplauz, nie pozostanie temu obojętny. Stał przed czterema tysiącami ludzi, czterema tysiącami współobywateli równych jemu w oczach prawa, ale w ich świadomości był kimś zupełnie innym: był uosobieniem Stanów Zjednoczonych Ameryki. Był Stanami Zjednoczonymi! Był ich prezydentem, ucieleśnieniem ich nadziei i pragnień, był wizerunkiem ich ojczyzny i dlatego byli gotowi go kochać — kochać kogoś, kogo zupełnie nie znali. Gotowi oklaskiwać każde jego słowo, ludzili się, że przez chwilę będą mogli szczerze wierzyć, że właśnie im spojrzzał w oczy. I zapamiętają tę chwilę jako wyjątkową w ich życiu, nigdy o niej nie zapomną. Ryan nie zdawał sobie sprawy, że jakikolwiek człowiek może poszczyścić się podobną władzą i że podobna władza może istnieć. Tlum należał do niego. Może wydawać mu rozkazy. Rozumiał teraz, dlaczego ludzie poświęcają całe życie na to, by zostać prezydentem, by móc się zanurzyć w odmętach tej chwili, niby w gorącym oceanie. Chwila absolutnej doskonałości i harmonii.

Co czyni go wyjątkowym w ich świadomości? Nie potrafił tego dociec. W jego przypadku los posadził go w prezydenckim fotelu, we wszystkich pozostałych to oni wybierali, oni sadowali człowieka na piedestale. Oni przez swoją decyzję czynili prezydenta wyjątkowym. A może wszyscy prezydenci nadal pozostawali zwykłymi ludźmi, tylko zmieniła się percepcja tych, którzy na nich patrzą? Tak, to tylko percepcja. Ryan pozostał tym samym człowiekiem, jakim był przed miesiącem, przed rokiem. Był tą samą ludzką jednostką, która zmieniła po prostu pracę. A chociaż dokoła siebie widział mnóstwo „ozdobników” nowego stanowiska, to jednak człowiek otoczony pierścieniem agentów Tajnej Służby, człowiek plawiący się w fali uwielbienia, którego wcale nie szukał, ten człowiek był nadal tylko produktem miłości rodziców, wychowania, wykształcenia, doświadczenia — tak jak oni wszyscy. Widzieli w nim istotę inną, wyjątkową, może nawet wybitną, ale to było tylko ich widzenie, a nie rzeczywistość. Rzeczywistością były jego spocone dlonie na opancerzonym podium i przemówienie, które napisał mu ktoś inny.

I co mam teraz zrobić? — zadał sobie pytanie prezydent Stanów Zjednoczonych. Myśl gonila myśl, aplauz wygasał. Nigdy nie będzie tym, za kogo go biorą! Mógł być dobrym człowiekiem, ale nie wielkim, a prezydentura była robotą, funkcją, stanowiskiem państwowym z obowiązkami zdefiniowanymi przez Jamesa Madisona. I tak jak wszystko inne w życiu, zmiana funkcji oznacza przejście z jednej rzeczywistości do drugiej.

— Przybyłem tutaj dziś, aby porozmawiać z wami o Ameryce...

W dole, przed podium, stało w szeregu pięciu agentów Oddziału. Oczy mieli przesłonięte przeciwsłonecznymi okularami, aby nikt z widzów nie widział, w którym kierunku patrzą. Okulary nosili także dlatego, że ludzie bez oczu onieśmiałają i budzą lęk. Dionie mieli założone z przodu, mikrosluchawki w uszach zapewniały im wzajemny kontakt podczas obserwowania tłumy. W głębi hali sportowej znajdowali się inni agenci Tajnej Służby. Ci z kolei obserwowali tłum przez lornetki, w pełni świadomi, że opary miłości w hali nie zaczęły wchodzić, i istnieją ludzie, którzy lubią zabijać to, co kochają. Z tego powodu zespół, który przyjechał do Indiany wcześniej, przy wszystkich wejściach poustawiał bramki do wykrywania metali. Z tego też powodu belgijskie psy rasy Malinois przewąchały całą halę w poszukiwaniu materiałów wybuchowych. Z tego też powodu agenci Oddziału obserwowali wszystko dokładnie tak samo, jak to czyni zwiadowca w terenie, zwracając uwagę na każdy cień.

— ...sila Ameryki to nie Waszyngton, ale Indiana, Nowy Meksyk i każde inne miejsce, gdzie mieszkają i pracują Amerykanie, gdziekolwiek by to było. To nie my w Waszyngtonie jesteśmy Ameryką. To wy nią jesteście. — Słowa prezydenta rozbrzmiewały przez system nagłośnienia hali sportowej. Tajna Służba była zdania, że system jest do bani, ale cóż — prezydencki wypadek został przygotowany bardzo pośpiesznie. — My w Waszyngtonie tylko pracujemy dla was. — Widownia obdarzyła prezydenta gromkimi brawami.

Telewizyjne kamery przenosiły obraz na zewnątrz do wozów transmisyjnych. Wozy miały na dachach talerze anten, które przekazywały go dalej, ku satelitom. Reporterzy byli dziś mało ważni. Robili notatki, mimo że otrzymywali pełny tekst przemówienia i pisemne zapewnienie, iż właśnie to, a nie co innego prezydent powie. Wieczorem dziennikarze i spikerzy obwieszają, że „prezydent w swoim dzisiejszym przemówieniu powiedział...”. Ale wszyscy wiedzieli, że to nie jest jego przemówienie. Wszyscy wiedzieli, kto je napisał. Callie Weston pochwaliła się już wielu kolegom. Dziennikarze w hali koncentrowali się raczej na obserwowaniu widowni. Nie mieli z tym trudności, bo nie oślepiły ich reflektory.

— ...dzielimy odpowiedzialność, ponieważ Ameryka należy do nas wszystkich. A więc obowiązek dbania o nią zaczyna się tu, a nie w Waszyngtonie. — Kolejny aplauz.

— Dobre przemówienie — zauważył Tom Donner, zwracając się do swojego komentatora analityka, Johna Plumbara.

— I dobrze wygłaszane. Rozmawiałem z komendantem Akademii Marynarki. Powiedział mi, że Ryan był doskonałym wykładownicą — odpowiedział Plumber.

— Ma dobrą widownię. Głównie młodzież. I unika głównych problemów politycznych.

— Brodzi przy samym brzegu. Sprawdza temperaturę wody -zgodził się John. — Masz zespół obsługujący drugi etap na dzisiejszy wieczór?

Donner spojrzał na zegarek — Powinni już być na miejscu.

* * *

— A więc, pani profesor Ryan, niech mi pani powie, czy cieszy panią rola Pierwszej Damy? — spytała z ciepłym uśmiechem Christine Matthews.

— Nadał głęboko się nad tym zastanawiam. — Rozmowa odbywała się w małym gabinecie Cathy. Okno pomieszczenia wychodziło na panoramę Baltimore. Pokój nie był obszerny. Miejsca starczyło zaledwie na biurko i trzy krzesła (półfotel dla lekarza, jedno zwykłe krzesło dla pacjenta i trzecie dla jego małżonki lub rodzica nieletniego pacjenta). Ekipa telewizyjna wcisnęła jeszcze kamerę i stojak z reflektorem. Cathy czuła się jak w potrzasku. — Wie pani, brak mi przygotowania posiłków dla rodziny — wyznała.

— Jest pani znanym chirurgiem... a pani mąż wymaga, żeby mu pani jeszcze gotowała? — spytała znana dziennikarka NBC, a głos jej wyrażał zdziwienie graniczące z oburzeniem.

— Zawsze lubiłam gotować. To dobry relaks po powrocie z pracy. — Lepszy niż oglądanie telewizji, pomyślała profesor Caroline Ryan, ale tę uwagę zachowała dla siebie. Siedziała sztywno w świeżo wykrochmalonym fartuchu laboratoryjnym. Straciła piętnaście minut na uczesanie i makijaż. Za drzwiami czekali pacjenci. -Umiem dobrze gotować — dokończyła.

— To co innego. Jakie jest ulubione danie prezydenta?

Na twarz Cathy powrócił uśmiech. — To było łatwe pytanie. Stek pieczone kartofle, kolba kukurydzy i moja szpinakowa sałatka... Wiem, wiem. Lekarz się we mnie odzywa, że to może ciut za dużo cholesterolu. Jack jest dobry przy grillu. W ogóle jest pomocny w domu. Nawet nie zrzędzi, kiedy musi skosić trawę.

— Powróćmy do tej nocy, kiedy urodził się pani syn... Do tej okropnej nocy, kiedy terroryści...

— Pamiętam — odparła Cathy przytłumionym głosem.

— Pani mąż wtedy zabił. Zabił ludzi. Pani jest lekarzem. Co pani czuje, co pani myśli?

— Jack i Robby... to znaczy admirał Jackson i jego żona Sissy są naszymi najbliższymi przyjaciółmi. Jack i Robby zrobili, co musieli zrobić, w przeciwnym wypadku nie przeżylibyśmy tamtej nocy. Nie lubię przemocy. Jestem chirurgiem. W ubiegłym tygodniu operowałam ofiarę głupiego wypadku. Mężczyzna stracił oko w wyniku barowej bójki o kilka przecznic stąd. Ale to, co zrobił Jack, diametralnie różni się od tego przypadku. Jack walczył w mojej obronie, w obronie Sally i małego Jacka, który jeszcze się nie narodził.

— Lubi pani swój zawód?

— Kocham moją pracę. Za nic bym jej nie porzuciła.

— Ale zwyczajowo Pierwsza Dama...?

— Wiem, co pani ma na myśli. Ale ja nie jestem „polityczną” żoną, jestem praktykującym lekarzem medycyny. Jestem też naukowcem. Pracuję w najlepszej klinice okulistycznej na świecie. W tej chwili czekają na mnie na korytarzu pacjenci. Potrzebują mnie. I wie pani co? Ja ich też potrzebuję. Moja praca i ja to jedno. Oprócz tego jestem żoną i matką. I kocham moje życie. Prawie wszystko co się w nim zdarza.

— Z wyjątkiem tego wywiadu? — spytała Christine z uśmiechem.

W oczach Cathy zamigotały iskierki. — Chyba nie muszę na to pytanie odpowiadać, prawda?

— Jakim mężczyzną jest pani mąż?

— Chyba nie byłaby obiektywna w ocenie. Kocham go. Ryzykował życiem dla mnie i moich dzieci. Zawsze był przy mnie, kiedy go potrzebowałam. I ja jestem przy nim, kiedy on mnie potrzebuje. Na tym polega miłość i na tym opiera się małżeństwo. Jack jest inteligentny. Szybko myśli. Jest uczciwy. Myślę, że należy do kategorii ludzi, którzy zawsze wszystkim się martwią. Czasami budzi się w nocy, to znaczy budził się u nas w domu, i spędzał pół godziny wpatrzony w zatokę. Nie jestem pewna, czy on wie, że ja o tym wiem.

— Ale teraz już tego nie robi?

— Teraz już nie. Jest bardzo zmęczony, kiedy kładzie się spać. Jeszcze nigdy tak dużo nie pracował.

— Inne stanowiska, jakie zajmował. Na przykład w CIA. Mówią, że...

Cathy przerwała podniesieniem otwartej dłoni.

— Nie mam dostępu do spraw tajnych. Nie wiem na temat CIA i, tak naprawdę, nie chcę wiedzieć. Zresztą dotyczy to również mojego zawodu. Nie wolno mi dyskutować z Jackiem na temat schorzeń moich pacjentów. I z nikim innym poza kliniką.

— Chcielibyśmy mieć parę ujęć pani z pacjentami... Pierwsza Dama potrząsnęła energicznie głową. - Zdecydowanie odmawiam. To jest szpital, a nie studio telewizyjne. Chodzi mi nie tyle o moją prywatność, co o moich pacjentów. Dla nich nie jestem żadną Pierwszą Damą, ale doktorem. Nie jestem sławną osobistością, jestem lekarzem, chirurgiem okulistą. Dla moich studentów jestem profesorem i wykładowcą.

— I jak niesie fama, jedną z najlepszych w swoim zawodzie — powiedziała Matthews, głównie po to, by odnotować reakcję.

— Chyba jestem dobra. — Cathy uśmiechnęła się. — Dostałam nagrodę Laskera, ale szacunek okazywany mi przez moich kolegów jest wart więcej niż pieniądze. Pani dobrze wie, że to jeszcze nie wszystko. Czasami, po poważniejszej operacji, sama w zaciemnionym pokoju, zdejmuję pacjentowi bandaż. I powoli włączamy światło, zaczynając od bardzo słabego. I wtedy widzę to na twarzy pacjenta czy pacjentki. Zreperowałam oczy, oczy ponownie spełniają swoją rolę i wtedy ten wyraz twarzy... Nikt nie poświęca się medycynie dla pieniędzy, w każdym razie nie u nas, nie w szpitalu Hopkinsa. Jesteśmy tu po to, by uzdrowić chorych, ja jestem tu po to, by leczyć wzrok lub go przywracać. I ten wyraz twarzy, jaki się widzi, gdy się powiodło! Jakby sam Pan Bóg poklepał człowieka po ramieniu i powiedział: „Dobra robota”. I dlatego właśnie nigdy nie porzucę medycyny — zakończyła Cathy Ryan niemal lirycznie, przekonana, że ten fragment z pewnością wykorzystają w wieczornym programie i że być może jakiś zdolny licealista zobaczy jej twarz, wysłucha tych słów i zacznie rozmyślać nad studiami medycznymi. Jeśli już musiała tracić czas na telewizyjne wywiady, to trzeba skorzystać z okazji i spożytkować antenę w interesie medycyny.

To była niezła kwestia, pomyślała Christine Matthews, ale, mając tylko dwie i pół minuty czasu antenowego, nie będzie mogła jej wykorzystać. Lepiej wziąć jej wyznanie, jak bardzo nienawidzi roli Pierwszej Damy. Bo przecież wszyscy mają już dość gadaniny lekarzy.

Powrót do samolotu był szybki i dobrze zorganizowany. Gubernator wrócił do swoich zajęć, ludzie, którzy zapelniali chodniki, wrócili do przerwanej roboty, a ci, którzy oglądali się i patrzyli, byli zwykłymi przechodniami zastanawiającymi się prawdopodobnie, dlaczego wyją syreny. Ryan, wyczerpany po wielkim napięciu, rozparł się wygodnie na miękkim skórzanym siedzeniu limuzyny.

— No i jak wypadłem? — spytał, spoglądając w okno, za którym przemykała Indiana z prędkością stu kilometrów na godzinę. Uśmiechał się do siebie na myśl, że oto bezkarnie, bez groźby otrzymania mandatu, pędzi gestozabudowanymi mi przedmieściami.

— Trzeba przyznać, że bardzo dobrze — odezwała się Callie Weston. — Przemawiał pan jak wykładowca, panie prezydencie.

— Byłem niegdyś wykładowcą — odparł Ryan. I przy odrobinie szczęścia jeszcze nim będę, pomyślał.

— Ton wykładowcy sprawdził się przy tym tekście, ale przy innych potrzeba będzie trochę ognia — zauważył Arnie.

— Krok po kroku, znajdziemy i ogień. Najpierw trzeba raczkować, nim się stanie na dwie nogi — stwierdziła sentencjonalnie Callie.

— To samo przemówienie w Oklahomie, tak? — spytał Jack

— Z kilkoma zmianami. Niewielkimi. Byłe pamiętać, że to już nie Indiana. „Stan Sooner”, a nie Hoosiera. Ten sam akapit o tornadach, ale futbol zamiast koszykówki.

— Oni też stracili dwóch senatorów, ale ocalał im jeden kongresman i będzie siedział na podium — przy pominięciu van Damm.

— Jak się wywinął? — spytał Ryan.

— Pewno siedział w motelu z jakąś dziewczką — padła odpowiedź. — Poinformujesz o podpisaniu kontraktu rządowego na rozbudowę bazy Sił Powietrznych Tinker. To dla nich oznacza pięćset nowych miejsc pracy. Konsolidacja kilku przedsięwzięć na dziewięciu terenach. Miejscowa prasa będzie szczęśliwa.

* * *

Ben Goodley zastanawiał się: jest nowym doradcą do spraw bezpieczeństwa narodowego, czy nie? Jeśli tak, to chyba jest zbyt młody na takie stanowisko. Na szczęście prezydent, któremu miał służyć radami, czuł się swobodnie w domenie polityki zagranicznej. To czyniło z Goodleya raczej sekretarza, niż doradcę. Ta funkcja zupełnie mu odpowiadała. Wiele się nauczył podczas krótkiego pobytu w Langley. Bardzo szybko awansował. Otrzymał ją, ponieważ wiedział, jak zbierać i porządkować informacje według ich wagi. Bardzo lubił pracować bezpośrednio dla prezydenta Ryana. Wiedział, że z tym szefem nie musi owijać spraw w bawełnę, i że Jack — nadał myślał o nim jako o Jacku, chociaż nie miał już prawa tak się do niego zwracać — zawsze mu szczerze powie, co naprawdę myśli. Praca w Białym Domu będzie doskonałym doświadczeniem życiowym i zawodowym dla doktora Goodleya, wprost bezcennym stażem dla kogoś, kogo ukrytym nowym marzeniem było objęcie stanowiska zastępcy dyrektora CIA do spraw wywiadu — dzięki wiedzy i umiejętnościom, a nie czyjemuś poparciu.

Na przeciwległej do biurka ścianie wisiał zegar, pokazujący położenie słońca w stosunku do wszystkich kontynentów. Zamówił taki zegar w dniu, kiedy tu się zjawił. Ku jego wielkiemu zdziwieniu dostał go następnego dnia, a nie musiał czekać, nim zamówienie otrzyma aprobatę wszystkich szczebli federalnej biurokracji. Słyszał już poprzednio, że Biały Dom jest jedną częścią trójramiennego świecznika władzy, która prawidłowo funkcjonuje, ale temu nie wierzył. Goodley, absolwent Uniwersytetu Harwarda, od czterech lat był w służbie państwowej i wydawało mu się, że wie, co może, a co nie może funkcjonować. „Słoneczny” zegar pozwalał mu, jak to już stwierdził w czasie pracy w centrali CIA, znacznie lepiej orientować się w strefach czasowych, niż zegary wiszące jeden obok drugiego w wielu instytucjach. Oko natychmiast rejestrowało, gdzie jest południe i niemal bezwiednie odczytywało pory dnia w poszczególnych zakątkach globu.

Agencja Bezpieczeństwa Narodowego regularnie publikowała podsumowanie politycznych wydarzeń na świecie. Komórka tym się zajmująca, nazywana Centrum Obserwacyjnym, była obsadzona przez wyższej rangi oficerów i chociaż ich spojrzenie na problemy było bardziej fachowo-techniczne niż polityczne, nie należeli do ludzi naiwnych ani głupich. Ben znał wielu nie tylko z nazwiska, ale i z reputacji, poznał także dobre wady i zalety poszczególnych „obserwatorów”. Pułkownik Sił Powietrznych, który dowodził Centrum Obserwacyjnym ABN, nie zajmował się głupstwami podczas popołudniowych odpraw w robocze dni tygodnia, pozostawiając je podwładnym. Kiedy pułkownik coś parafował, to oznaczało, że sprawa jest poważna i warta przemyślenia. I tak też uczynił tego popołudnia czasu waszyngtońskiego, wysyłając do Goodleya faks za pośrednictwem bezpiecznych łączy *STU-4*.

Informacja dotyczyła Iraku. I jeszcze jedno Goodley musiał przyznać pułkownikowi: nie nadużywał w nagłówku określenia SYTKRYT — Sytuacja Krytyczna, jak to czyniło wielu innych. Ben zerknął na „słoneczny” zegar. W Iraku słońce już zaszło. Dla jednych czas odpoczynku, dla innych wzmożonej aktywności.

— Ale heca! — mruknął do siebie Ben. Czuł, że ma przyspieszony oddech. Raz jeszcze wszystko przeczytał, po czym obrócił się na obrotowym fotelu i chwycił za słuchawkę, naciskając guzik trzeci, automatycznie wybierający zakodowany numer.

— Sekretariat dyrektora — usłyszał głos kobiety po pięćdziesiątce.

— Goodley do Foley — odparł krótko.

— Proszę czekać, doktorze Goodley. — Po chwili usłyszał męski głos: — Cześć.

— Witam, dyktorze. — W rozmowach służbowych nie wypada tykać dyrektora CIA, pomyślał Goodley. — Ma pan to, co ja właśnie dostałem? — Kartka z drukarki była jeszcze ciepła.

— Irak?

— Irak.

— Późno dzwonisz. Musiałeś to chyba dwa razy czytać. Przed chwilą już powiedziałem Bertowi Vasco, żeby do mnie przyjechał.

— Sekcja iracka w CIA była słabiułka, a Departament Stanu miał świetnego faceta, Vasco.

— Wydaje mi się pilne. I cholernie ważne.

— Jestem tego samego zdania — odparł Ed Foley. — Daj mi godzinę, może nawet półtorej.

— Myślę, że prezydent już o tym powinien wiedzieć — odparł Goodley głosem, który zdradzał podniecenie i niepokój. A może Foleyowi ty lko tak się zdawało.

— Ale powinien wiedzieć więcej, niż w tej chwili jesteśmy w stanie mu powiedzieć — argumentował Foley. — Ben?

— Słucham, dyrektorko?

— Jack nie zabije cię za chwilę czekania, a my i tak nie możemy nic zrobić oprócz przyglądania się. Pamiętaj, że prezydenta nie można przeladowywać informacjami. On teraz nie ma czasu na wszystko. Musi otrzymywać skondensowane i pełne wiadomości. Takie jest twoje zadanie. Pobeździesz tam, gdzie jesteś, parę ty godni, a zrozumiesz. Ja ci zresztą pomogę zrozumieć — dodał dyrektor, przypominając pośrednio, jak krótkim stażem może pochwalić się doktor Ben Goodley.

— Dobrze. Poczekam. — Na drugim końcu linii odłożono słuchawkę.

Przez minutę czytał raz jeszcze wiadomość, kiedy ponownie zadzwonił telefon.

Zgłosił się. — Goodley.

— Doktorze, tu sekretariat prezydenta — powiedziała któraś ze starszych sekretarek — Na prywatnej linii prezydenta mam pana Gołowko. Czy może pan przyjąć?

— Proszę — odparł. Niech to szlag, pomyślał.

— Proszę mówić — powiedziała sekretarka i zesza z linii.

— Tu Ben Goodley.

— Tu Gołowko. Kim pan jest?

— Doradcą prezydenta do spraw bezpieczeństwa narodowego.

— Goodley? — Gołowko najwidoczniej szukał w pamięci. — A, już wiem, pan jest tym funkcjonariuszem wywiadu, tym który dopiero co zaczął się golić!

Imponujące zagranie. Goodley był pewien, że na biurku Rosjanina leży teczka zawierająca wszystkie informacje na temat nowego doradcy amerykańskiego prezydenta, włącznie z rozmiarem noszonego obuwia, bo pamięć Gołowki nie mogła być tak doskonała. Goodley jest w Białym Domu na tyle długo, że analitycy SWR mieli dość czasu na sporządzenie dossier.

— Gratulacje z okazji awansu — ciągnął Gołowko.

— No cóż, ktoś musi odbierać telefony — odparował Goodley, pokazując, że też potrafi odpowiednio zagrać. — Tak, panie ministrze, ktoś musi. — Gołowko nie był oficjalnie ministrem, ale jego uprawnienia sięgały o wiele dalej niż członka Rady Prezydenckiej. — Czy mam panu służyć?

— Czy znane są panu szczegóły porozumienia, jakie zawarłem z Jackiem?

— Znane, sir.

— Otóż niech mi pan powie, że rodzi się nowe państwo. Będzie się nazywało Zjednoczoną Republiką Islamską. Chwilowo obejmie Iran i Irak. Podejrzewam, że na tym się nie skończy.

— Jak wiarygodna jest ta informacja, sir? — Lepiej być grzeczniutkim. Rosjanin poczuje się wtedy ważniejszy.

— Młody człowieku, nie zawiadamiałbym waszego prezydenta o czymś, czego nie byłbym pewny, ale — dodał łaskawie — rozumiem, że zadanie takiego pytania jest pańskim obowiązkiem. Źródło tej informacji pana nie obchodzi. Wiarygodność źródła jest na tyle niepodważalna, bym zdecydował się przekazać informację waszemu prezydentowi. Ciąg dalszy nastąpi. Czy i pan ma podobne sygnały?

Słyszac takie pytanie Goodley zamarł, wpatrzony w puste miejsce na biurku. Nie miał żadnych instrukcji na wypadek podobnej sytuacji. Owszem, wiedział o tym, że prezydent Ryan omawiał zasady współpracy z Gołowką, i że dyskutował również w tej sprawie z Edem Foleyem i obaj postanowili ją podjąć. Ale nikt nie powiedział Benowi Goodleyowi, jaki obowiązuje kurs, gdy chodzi o przekazywanie informacji Moskwie. Nie może teraz dzwonić do Langley po instrukcje, bo jeśliby teraz zwlekał, Rosjanin pomyśli, że rozmawia ze słabym partnerem. Był na miejscu i musiał podjąć błyskawiczną decyzję. Cały powyższy proces myślowy trwał jedną trzecią sekundy.

— Tak, panie ministrze, mamy takie sygnały. Pański telefon zbiegł się z rozmową, jaką przed chwilą przeprowadziłem z dyrektorem Foleyem. Ma pan świetne wycucie czasu.

— Hmm, widzę doktorze Goodley, że wasi ludzie analizujący wiadomości są szybcy jak dawniej. Jaka szkoda, że wasze źródła informacji i siatki nie są na ich poziomie.

Ben nie odważył się odpowiedzieć na tę uwagę, chociaż przeraziła go jej dokładność. Nie było człowieka, którego Ben szanowałby bardziej od Jacka Ryana. I teraz przypomniał sobie szacunek, jaki Jack zawsze okazywał swemu rozmówcy przy telefonie na drugim końcu drutu. Witamy w pierwszej lidze, chłopcze. Żadnych fałszywych podań. Powinien był powiedzieć, że to Foley do niego zadzwonił.

— Panie ministrze, w ciągu najbliższej godziny będę rozmawiał z prezydentem Ryanem i prześlę mu pańską informację. Dziękuję za telefon właśnie w takiej chwili.

— Do widzenia, doktorze Goodley.

Zjednoczona Republika Islamska! — odczytał Ben z kartki, na której to zanotował. Istniała już kiedyś Zjednoczona Republika Arabska, nieprawdopodobny związek Syrii z Egiptem, skazany na niepowodzenie z dwóch powodów: oba kraje nie pasowały do siebie z powodu istotnych sprzeczności interesów, a po drugie, związek powstał tylko w celu zniszczenia Izraela, który skutecznie przeciwstawił się realizacji tego celu.

Iran nie był państwem arabskim — jakim był Irak — a raczej aryjskim, mającym perskie korzenie etniczne i językowe. Iran wyznawał jedną wielką religię, która w swoich pismach świętych potępia wszelki rasizm i obwieszcza równość wszystkich ludzi wobec Boga, bez względu na kolor skóry. Zachód często o tym zapomina. Tak więc islam ma być z natury rzeczy siłą jednoczącą, a owo nowe dziwaczne państwo ma ów fakt uwytknąć nazwą. Już to wiele mówiło i Gołowko uważał, że nawet tego nie potrzebuje wyjaśniać. Podobnie, jak nie musiał mówić, że jest pewny, iż Ryan zdaje sobie z tego wszystkiego sprawę. Goodley raz jeszcze rzucił okiem na swój ścienny zegar. W Moskwie także była noc. Gołowko pracuje do bardzo późna. Ben podniósł słuchawkę i wcisnął ten sam co poprzednio klawisz — trójkę. Zajęło mu niecałą minutę streszczenie rozmowy z Moskwą.

— Możemy wierzyć temu, co on mówi, w każdym razie w tej sprawie — powiedział Foley. — Siergiej Nikołajewicz to zawodowiec. Domyślam się, że trochę cię docisnął, a może i poturbował.

— Zmierzył mi futerko na karku — przyznał Goodley.

— To przyzwyczajenie z dawnych dni. Oni lubią gierki pod hasłem „kto ważniejszy”. Nie przejmuj się tym i nie rewanżuj się. Najlepiej to ignorować — sugerował Foley. — No dobrze, co go martwi?

— Martwią go południowe republiki WNP.

— W pełni się zgadzam — odezwał się inny głos.

— Vasco?

— Tak Vasco. Właśnie wszedł.

Ben Goodley musiał powtórzyć wszystko, co przed chwilą powiedział Foleyowi. Mary Pat też prawdopodobnie tam była. Każde z nich osobno było bardzo dobre w tym, co robili. Ale razem w jednym gabinecie, wspólnie myśląc,

stawiali się śmiercionośną bronią.

— To mi wygląda na dużą sprawę — podsumował Goodley.

— Też tak uważam — odparł Vasco przez gabinetowy mikrofon u Foley'a. — Musimy się trochę rozejrzeć. Zadzwonimy do ciebie za piętnaście, może dwadzieścia minut.

— Uwierzysz, że Avi ben Jakob zapukał do nas? — powiedział Ed, kiedy ustał szum w słuchawce. — Muszą też mieć gorący dzień.

Co za ironia, że Rosjanie pierwsi skontaktowali się z Ameryką, pomyślał Ben. I że w ogóle się skontaktowali. Dzwoniąc ponadto na bezpośredni numer Białego Domu, w obu sprawach uprzedzając Izraelczyków. Zabawne. Ale na krótko. Wszyscy gracze byli świadomi, że sytuacja jest śmiertelnie poważna. Najgorsze przeżywają najprawdopodobniej Izraelczycy. Rosja ma tylko zły dzień. A Amerykę czeka udział w bolesnym doświadczeniu.

***

Chociaż byli kryminalistami, nie wolno było odmówić im prawa do modlitwy. Przyszedł do nich uczony mulla, który głosem stanowczym, ale uprzejmym zapoznał ich z oczekującym ich losem, cytował całe święte sury i przedstawił szansę pogodzenia się z Allahem, nim staną przed nim twarzą w twarz. Wszyscy tę szansę akceptowali, a czy wierzyli w to, co robią, to już zupełnie inna sprawa i prawdę znał tylko Allah. Niemniej mullowie wykonali swój obowiązek. Potem wprowadzono skazanych na więzienne podwórze.

Cały przebieg wydarzeń przypominał nieco zasady funkcjonowania taśmy produkcyjnej. Czas każdej czynności był ściśle wliczony. Trzej duchowni pozostawiali skazanym trzykrotność czasu potrzebnego na to, by doprowadzić więźnia do słupka, zastrzelić i usunąć ciało, nim zostanie doprowadzony następny. Wypadało pięć minut na jedną egzekucję i piętnaście na modlitwę.

Dowódca 41. Dywizji Pancерnej był typowym generałem, z tym jednak, że jego religijność należała do szczątkowych. Związano mu ręce jeszcze w celi, w obecności jego imama — generał przedkładał terminologię arabską nad farsi. Następnie wyprowadzili go żołnierze, którzy jeszcze przed tygodniem salutowali wyprężeni i drżeli na jego widok. Generał pogodził się ze swoim losem i nie miał zamiaru poniżającym zachowaniem sprawiać satysfakcji tym perskim bydlakom, przeciwko którym walczył na bagnisty granicy. W duchu przeklinał jednak — kierując owe przekleństwa na ręce Allacha — swych tchórzliwych przełożonych, że jemu wyznaczyli rolę koźła ofiarnego. Gdy przykuwano go kajdankami do słupa, pomyślał, że to może on powinien był zabić prezydenta i ogłosić się dyktatorem. Zerknął na mur za słupkiem, by zobaczyć, jak strzelają żołnierze plutonu egzekucyjnego. Niemal z humorem, wisielczym co prawda, pomyślał, że być może umierać będzie o kilka sekund dłużej. Prychnął ze złością. Wojskowe wyszkolenie odebrał w Rosji, był kompetentnym oficerem. Zawsze starał się być dobrym żołnierzem, nie mieszał się do polityki, posłusznie wypełniał wszytkie rozkazy — bez względu na to, jakie — i może dlatego polityczne kierownictwo kraju nigdy w pełni mu nie ufało. I teraz spotyka go taka nagroda za wierną służbę!

Podszedł kapitan, niosąc opaskę na oczy.

— Proszę o papierosa — powiedział generał. — A opaskę niech pan sam sobie założy na noc.

Kapitan tylko skinął głową, nie zmieniając wyrazu twarzy. Był całkowicie otepiały po dziesięciu egzekucjach w ciągu minionej godziny. Wytrząsnął z paczki papierosa, włożył generałowi do ust i zapalił. Dopiero wtedy wy powiedział słowa, które uważał, że musi wypowiedzieć:

— *Salaam alejkum!* Niech zagości w tobie pokój.

— Więcej pokoju zagości we mnie niż w tobie, młody człowieku — odparł generał. — Czyń swą powinność. Sprawdź, czy masz załadowany pistolet. — Generał zamknął oczy na jedno długie, wspaniale zaciągnięcie się dymem. Zaledwie przed paroma dniami lekarz ostrzegł go przed paleniem przy jego stanie zdrowia. Dobry zart! Myślał i przebiegał lata swej kariery wojskowej. Cud, że jeszcze żyje po tym, co Amerykanie zrobili z jego dywizją w 1991 roku. Ileż to już razy uniknął cudem śmierci. Wyśięg z nią można przeczuć, ale nigdy wygrać. Tak jest zapisane. Święta prawda. Pociągnął jeszcze raz. Amerykański Winston. Rozpoznał smak. Jak zwykłym kapitanowi udało się zdobyć całą paczkę? Żołnierze podnieśli broń na komendę „cel”. Na ich twarzach malowała się absolutna obojętność. Oto co zabijanie robi z ludzi. To, co jest rzekomo okrutne i okropne, staje się zwykłą...

Kapitan podszedł do ciała zwisającego na nylonowej linie oplatającej kajdanki. Znowu to samo. Wyciągnął Browninga 9 mm i strzelił z odległości metra. Ucichły jęki. Dwaj żołnierze odcięli linkę i odciągnęli zwłoki na bok. Trzeci żołnierz założył nową linkę na słup. Czwarty grabiami przecesał ziemię dookoła słupa. Nie chodziło o ukrycie śladów krwi, ale o zmieszanie jej z ziemią, bo na plamie krwi można się posilgnąć. Następnym miał być polityk, a nie żołnierz. Żołnierze w większości umierali z godnością, tak jak ten ostatni. Ale nie cywile. Cywile skomleli i szlochali, wzywając na pomoc Allacha. I zawsze chcieli mieć zawiązane oczy. Dla kapitana wszystko to było bardzo pouczające. Nigdy jeszcze nie uczestniczył w czymś podobnym.

***

Przygotowanie wszytkiego zajęło kilka dni, ale teraz byli już rozlokowani w osobnych domach w różnych częściach miasta. Żadna z rodzin nie miała wielu ochroniarzy. Najwyżej dwóch. Cóż mogliby oni poradzić? Najwyżej odganiać żebraków, gdyby rodzina szła ulicą. Często się spotykali — każdemu z generałów przydzielono samochód — głównie w celu zatłwienia reszty spraw związanych z wyjazdem. Sprzeczał się również, czy powinni kontynuować razem podróż do nowego wspólnego miejsca pobytu, czy też rozjechać się we wszystkie strony. Jedni twierdzili, że byłoby bezpieczniej i oszczędniej wspólnie kupić gdzieś wielką połac ziemi i zacząć na niej budować. Inni jasno stawiali sprawę, że skoro udało im się opuścić Irak i nigdy nie zamierzają do niego powrócić (tylko dwóch miało złudzenia, że powrócą jako bohaterowie, by przejąć władzę — ale to była czysta fantazja i wszyscy z wyjątkiem tych dwóch zdawali sobie z tego sprawę), to największym dla nich szczęściem będzie zapomnieć o niektórych towarzyszach broni. Już od dawna drobne rywalizacje pomiędzy poszczególnymi generałami ukrywały głęboką antypatię, której nowe okoliczności bynajmniej nie załagodziły. Najbardziejni z generałów zebrali fortuny nie mniejsze niż czterdzieści milionów dolarów, a jeden zdołał umieścić na szwajcarskich kontach grubo ponad trzytysię — co stanowi sumę większą, niż potrzeba, by żyć w luksusie gdziekolwiek na świecie. Większość wybrała Szwajcarię, która wciąż była cichą przystanią dla ludzi bogatych i poszukujących spokojnego życia. Kilku zerkało dalej na wschód. Sultan Brunei poszukiwał oficerów, którzy zreorganizowałyby mu armię, i trzech generałów postanowiło zgłosić swoje lądy datury. Sudański rząd natomiast rozpoczął nieformalne rozmowy z paroma generałami w celu ewentualnego zatrudnienia ich w charakterze doradców w obliczu rozpoczętej ofensywy przeciwko animistycznej mniejszości na południu kraju.

Ale generałowie mieli poważniejszy problem niż ich osobista przyszłość. Wszyscy uciekli z Iraku z rodzinami. Wielu także z kochankami, które teraz mieszkaly w domach swoich patronów, ignorowane przez sfrustrowane rodziny. Ale to miało się zmienić.

Sudan to kraina pustylna, gdzie suchy żar z nieba pali skórę. Niedys był to protektorat brytyjski. W stolicy kraju jest szpital dla cudzoziemców. Posiada spory angielski personel. Nie jest to najlepszy szpital, ale lepszy niż większość w Afryce saharijskiej. Personel medyczny stanowią głównie młodzi i raczej idealistycznie myślący lekarze, którzy przybyli z głowami pełnymi romantycznych koncepcji na temat Afryki i ich własnych karier (powtarza się to już od ponad stu lat). Z czasem lekarze poznają prawdę, ale nie opuszczają rąki w większości są bardzo kompetentni.

Dwaj nowi pacjenci przybyli w odstępie niespełna godziny. Najpierw dziewczynka w towarzystwie zaniepokojonej matki. Dziewczynka miała cztery lata i, jak usłyszał doktor Ian MacGregor, w zasadzie nie chorowała. Owszem, miała objawy lekkiej astmy, ale to — jak słusznie zauważyła matka — nie powinno stanowić problemu w Chartumie z jego wiecznie suchym powietrzem. Skąd przybyli? Z Iraku? Doktora nie obchodziła polityka i niewiele o niej wiedział. Miał dwadzieścia osiem lat i nowiutki dyplom internisty. Niedużego wzrostu, z przedwcześnie przereźdzonymi i jasnymi włosami. Ważne w tym wypadku było to, że nie czytał biuletynu na dotychczasowego Iraku i informacji o poważnej chorobie zakaźnej. Personel szpitalny został poinformowany o pojawieniu się ebola w Zairze, ale były to tylko pojedyncze wypadki.

Mała pacjentka miała temperaturę 38 stopni. Nie była to alarmująca gorączka w przypadku dziecka, zwłaszcza w kraju, gdzie tyle właśnie wynosiła temperatura w południe. Tętno, ciśnienie i oddech w normie. Dziecko było osowiale. Od jak dawna jestescie w Chartumie? Zaledwie od paru dni? Samolotem? Może to zbyt szybka zmiana strefy klimatycznej i czasowej? Są ludzie bardziej na to uczuleni i mniej, wyjaśnił MacGregor. Nowe środowisko mogło dziecko czasowo pozbawić dobrego samopoczucia. Może lekkie przeziębienie, jakaś grypa...? Nie poważnego. Sudan ma gorący klimat, ale w zasadzie zdrowy, może mi pani wierzyć! Zdrowszy niż inne kraje afrykańskie. MacGregor naciągnął na dlonie gumowe rękawiczki nie z konkretnej potrzeby, ale wbito mu w głowę na wydziale medycyny uniwersytetu w Edynburgu, że trzeba to robić zawsze, bo kiedy ten jeden raz nie zrobi się, to można skończyć tak, jak skończył doktor Sinclair... Ooo, nie słyszeł państwo, jak od pacjenta zaraził się AIDS? Jedna taka opowieść w zasadzie wystarczała. Teraz ta mała pacjentka nie wydawała się bardzo cierpiącą. Oczy troszkę spuchnięte, lekkie zaczerwienienie gardła, ale nie poważnego. Parę nocy dobrego snu i będzie po wszytkim. Nie widzę potrzeby przepisywania żadnych lekarstw. Może tylko aspiryna na gorączkę? Jeśli problem nie zniknie, proszę przyjść ponownie. Śliczne dziecko. Jestem pewien, że wszytko będzie w porządku. Matka zabrała córkę. Doktor uznał, że najwyższy czas na filiżankę herbaty. Ściągnął lateksowe rękawice, które ocaliły mu życie, i wyrzucił do skrzyń szpitalnych odpadów.

Drugi pacjent pojawił się po pół godzinie. Mężczyzna lat trzydzięci trzy, sprawiający wrażenie rzezimieszka, ponury i nieufny wobec afrykańskiego personelu, lecz nadzwyczaj uprzejmy wobec Europejczyków. Człowiek najwyraźniej zna Afrykę, pomyślał MacGregor. Może to jakiś arabski biznesmen? Wiele pan podróżyje? Ostatnio? Więc to chyba to. Musi pan być zawsze bardzo ostrożny, jaką pije pan wodę. To właśnie może tłumaczyć pańskie dolegliwości żołądkowe. Drugi pacjent także powrócił do domu z flakonikiem aspiryny oraz sprzedawanymi bez recepty pastylkami na rozwolnienie.

Po rutynowym dniu MacGregor przekazał dyżur koledze.

***

— Panie prezydencie, Ben Goodley na *STU* — zawiadomiła Ryana stewardesa, w nomenklaturze wojskowej: sierżant-steward Sił Powietrznych. Następnie pokazała, jak działają pokładowe aparaty.

— Slucham, Ben?

— Otrzymaliśmy wiadomość, że iracki establishment idzie pod ścianę. Faksuję panu cały materiał, panie prezydencie. Rosjanie i Izraelczycy potwierdzają. — Jakby na dany mu znak wszedł podoficer i podał Ryanowi trzy kartki oznaczone stemplem TYLKO DO WIADOMOŚCI PREZYDENTA, chociaż tekst czytało już paru techników i operatorów, na razie tylko w samolocie, który właśnie zaczął podchodzić do lądowania w bazie Tinker.

— Poczekaj, Ben, niech przeczytam. — Ryan nie śpieszył się. Najpierw przeleciał cały tekst wzrokiem, a potem czytał wiersz po wierszu. — I kto się ostał?

— Vasco mówi, że nikt, kto by się liczył. Poszło całe kierownictwo partii Baas i wszyscy pozostali wyżsi oficerowie armii. Nie ma już nikogo z tych, którzy się liczyli. A teraz to, co wywołuje dreszcze... Mamy to z Palmy i...

— Kto to jest major Sabah?

— Sam to sprawdziłem, sir. Kuwejcki oficer wywiadu. Nasi ludzie mówią, że jest zręczny i szybko reaguje. Vasco zgadza się z jego oceną. Wszystko rozwija się tak, jak się obawialiśmy. I rozwija się cholernie szybko.

— Reakcja Saudyjczyków? — Ryan podskoczył w fotelu. *VC-25A* przebiegał się przez warstwę chmur. Na ziemi chyba padało.

— Dotychczas żadnej. Nadal omawiają problem.

— No cóż. Poczekamy. Dziękuję za informacje. Bądź w kontakcie.

— Tak jest, panie prezydencie.

Prezydent odłożył słuchawkę i zmarszczył brwi.

— Kłopoty? — spytał Arnie.

— Irak. Sytuacja szybko się zmienia. W tej chwili odbywają się masowe egzekucje. — Ryan oddał Arniemu otrzymany faks.

Jak zwykle towarzyszyła temu pewna aura niereczystości. Raport Agencji Bezpieczeństwa Narodowego, uzupełniony i przerobiony przez CIA i inne agencje rządowe, podawał listę nazwisk. Gdyby Ryan znajdował się w swoim gabinecie, oprócz listy miałby fotografie ludzi, których nigdy nie spotkał i nie spotka, ponieważ w czasie, kiedy samolot schodził do lądowania w Oklahomie, gdzie prezydent miał wygłosić przemówienie, ludzie ze zdjęć dokonywali albo już dokonali żywota. Czytanie listy to zupełnie jak słuchanie przez radio transmisji z meczu futbolowego, tyle że w tej rozgrywce ludzie tracili życie. Ale rzeczywistość wydawała się niereczysta, gdy chodziło o istoty ludzkie o dziesięć tysięcy kilometrów od Oklahomy, a Ryan dowiadywał się o wszystkim z nasłuchów radiowych, dokonywanych z odległości jeszcze większej, a następnie pośrednio mu przekazywanych. Mało realna rzeczywistość. Czyliła to przede wszystkim odległość, a następnie miejsce, w jakim w tej chwili Ryan się znajdował. Stulecie przywódców politycznych rozstrzelanych! Zje pan kanapkę przed opuszczeniem samolotu? Jednym tchem. Taki dualizm czy rozszczępienie mogłyby być nawet zabawne, gdyby nie chodziło o konsekwencje w dziedzinie polityki zagranicznej. Nie, też nie byłoby zabawne. W tym odległym ludziom dramacie nie ma nic zabawnego.

— O czym tak rozmyślasz? — spytał van Damm.

— Powinienem przerwać turę i wrócić. Powinienem być w Gabinetcie Ovalnym. Sytuacja jest poważna i powinienem trzymać rękę na pulsie.

— Żle rozumiesz! — odparł Arnie, kręcąc głową i podkreślając słowa wyciągniętym palcem. — Już nie jesteś prezydentem doradcą do spraw bezpieczeństwa narodowego. Masz od tego ludzi. Jesteś prezydentem z ogromem wyjątkowo ważnych obowiązków. Prezydent nigdy nie koncentruje się na jednej sprawie i nigdy nie daje się uwiązać w Gabinetcie Ovalnym. Ludzie to zauważą, a ludzie tego nie lubią, bo w ich pojęciu oznacza to, że nie prezydent panuje nad sytuacją, lecz sytuacja nad nim. Spytaj Jimmy'ego Cartera, jak mu wspaniale poszła druga kadencja. To było właśnie to. A poza tym Irak nie jest znowu tak ważny.

— Może stać się bardzo ważny, a sytuacja groźna w skali globalnej — zaprotestował Jack, gdy maszyna kołami dotknęła pasa.

— Bardzo ważna jest teraz tylko jedna rzecz. Twoje przemówienie w „Stanie Soonera” — odparł szef personelu. — Miłosierdzie zaczyna się na progu własnego domu. Ale nie tylko o to chodzi. Liczy się polityczna skuteczność. Masz być politycznie skuteczny tu, w Oklahomie. Spójrz przez okno, właśnie przed nami przemysłka.

Samolot zwalniał, by się wreszcie zatrzymać. Ryan spojrział przez okno, ale przed oczami miał ogniste litery składające się na słowa: Zjednoczona Republika Islamska.

***

Niegdyś było bardzo trudno przekroczyć granice Związku Radzieckiego. W strukturach KGB istniał potężny Główny Zarząd Wojsk Ochrony Pogranicza. Oprócz tysięcy żołnierzy granicę zabezpieczała *Sistima* — pas zasieków, półminowych i umocnień okalający cały Kraj Rad. Jednakże wszystkie te zabezpieczenia, od dawna nie konserwowane i nie naprawiane, przestały przed cokolwiek zabezpieczać, głównym zaś zajęciem nowego pokolenia pograniczników na punktach kontrolnych było zbieranie łapówek od przemysłników, którzy pojawiali się z wielkimi ciężarówkami wyładowanymi towarami dla ogarniętych szaleńcem konsumpcji obywateli byłego imperium. Teraz imperium było rozbite. Rozpadło się na wiele teoretycznie niepodległych republik, które w większości znalazły się ekonomicznie na własnym garnuszku, a co za tym idzie otrzymały względną samodzielność polityczną. Plan Stalina tego nie przewidywał. Kiedy Stalin ustanowił zasadę centralnego planowania, świadomie porozmieszczał różne gałęzie produkcji w odległych od siebie miejscach, aby wszyscy mieszkańcy imperium zależeli od wszystkich. Nie przyszło mu jednak na myśl, że misterna konstrukcja może runąć, gdy runą struktury państwa i, skoro to, czego się potrzebuje, jest niedostępne w dotychczasowym źródle, ludzie zaczną szukać nowych źródeł. Szmugiel, który podczas rządów komunistycznych był prawie niemożliwy, teraz rozkwitł, stając się narodowym przemysłem. A wraz z towarami napływały idee, których nie można było zatrzymać na granicy ani obłożyć cłem.

Na punkcie granicznym brakowało tylko jednego — komitetu powitalnego. Bo i po co? Przełożeni celników i wopistów otrzymywali swoje dole. Funkcjonariusze graniczni lojalnie się z nimi dzielili opłatami, pobieranymi za prawo przemytu. Wszystko odbyło się więc bardzo składnie. Emisariusz nie musiał opuszczać szoferki. Wszystkimi zajął się kierowca, idąc na tył wozu, a po otwarciu kłapy oferując funkcjonariuszom wybór towaru. Nie byli zbyt chciwi. Z zasady nie brali więcej, niż mogli wywieźć w bagażnikach własnych samochodów. Wszystko odbyło się właściwie jawnie (z wyjątkiem tego, że dla zachowania pozorów operacja odbywała się w nocy). Na dokumentach przewozowych zostały przyłożone pieczęcie i ciężarówka mogła przejechać przez granicę.

Jazda trwała nieco ponad godzinę. Po wyjeździe do sporego miasta, niegdyś karawanseraju, kierowca zatrzymał wóz, a emisariusz zabrał niewielką torbę ze zmianą bielizny i przesiadł się do stojącego pod murem osobowego samochodu, którym miał kontynuować podróż.

Premier tej republiki twierdził, że jest muzułmaninem, choć w rzeczywistości był tylko oportunistą, byłym wyższym funkcjonariuszem KPZR, który w swoim czasie porzucił Allacha, aby ułatwić sobie polityczną karierę, a następnie, gdy powiały inne wiatry, zaczął się żarliwie modlić publicznie, choć w czterech ścianach okazywał absolutną obojętność. Jego wiara, jeśli tak można to nazwać, była wyłącznie wiarą w wartość dóbr doczesnych. W Koranie jest wiele wersetów dotyczących takich ludzi, żaden z nich nie jest pochwalny. Prezydent prowadził wygodne życie w luksusowym pałacyku, będącym niegdyś siedzibą partyjnego bonzy ówczesnej sowieckiej republiki. W tej oficjalnej rezydencji prezydent pił, spółkował i rządził — raz z nadmierną surowością, raz zbyt łagodnie. Nażyt zapalczywie kontrolował lokalną gospodarkę (wyszkolony w komunizmie pozostał ekonomicznym nieukiem), nadto lekkomyślnie pozwalał kwitnąć islamowi, aby — jak mu się wydawało — dać ludziom złudzenie wolności. Dowodziło to całkowitego niezrozumienia islamskiej wiary, którą rzekomo sam wyznawał, prawo koraniczne bowiem dotyczy zarówno spraw ziemskich jak i duchowych. Podobnie jak wszyscy prezydenci przed nim, był przekonany, że lud go kocha. Emisariusz, który tu przybył, wiedział, że owo złudzenie jest powszechne wśród głupców. Zgodnie z planem, emisariusz dotarł do skromnego domu przyjaciele miejscowego przywódcy religijnego. Był nim człowiek prostej wiary i głęboko zakorzenionego honoru, uwielbiany przez wszystkich, którzy go znali, a przez nikogo nie znieawidzony, ponieważ w każdej sprawie roztropnie się wypowiadał, a gniew, który z rzadka okazywał, wynikał z wiary w zasady szanowane nawet przez niewiernych. Miał lat pięćdziesiąt kilka i w przeszłości wiele wycierpiał z rąk przywódców poprzedniego reżimu, co jednak nigdy nie zmniejszyło siły jego przekonań. Doskonale odpowiadał dziełu, które nań czekało, miał też wokół siebie grono wiernych mu ludzi.

Nastąpiły powitania świętym imieniem Boga, po czym podano herbatę, a po herbacie rozpoczęto poważną rozmowę.

— To hańba — zaczął emisariusz — że wierni żyją w takiej biedzie.

— Zawsze tak było, ale teraz przynajmniej możemy bez przeszkód wyznawać naszą wiarę. Ludzie powracają na łono islamu. Meczety są wyremontowane i z dnia na dzień pełniejsze. Czyżże są dobra materialne w porównaniu z wiarą? — odparł miejscowy przywódca religijny tonem rozsądnego nauczyciela.

— Prawda — zgodził się emisariusz — Niemniej Allah chce, by jego wiernym powodziło się dobrze, czy nie tak?

Wszyscy się z tym zgodzili. Obecni w pomieszczeniu byli ludźmi bieglymi w Koranie, a poza tym, kto przedkładałby biedę nad zamożność?

— Wierni przede wszystkim potrzebują szkół. Właściwych szkół — odparł przywódca religijny. — Potrzebujemy też lepszej opieki lekarskiej. Dość mam już pocieszenia rodziców zmarłego dziecka, które mogłoby żyć. Potrzebujemy wielu rzeczy. Temu nie zaprzeczam.

— To wszystko można załatwić... Jeśli się pieniądze — stwierdził emisariusz.

— Ta ziemia zawsze była biedna. Są bogactwa naturalne, ale nie były właściwie eksploatowane, a teraz straciliśmy wsparcie Moskwy. I to właśnie wtedy, kiedy uzyskaliśmy wolność, która pozwala nam kierować naszym przeznaczeniem. I właśnie teraz ten nasz głupiec premier zapija się w swoim pałacu i zabawia z kobietami. Gdyby był człowiekiem sprawiedliwym i wiernym swojej wierze, być może udałoby się nam zaprowadzić dostatek na tej ziemi — zauważył na końcu, bardziej ze smutkiem niż z złości.

— To, co mówisz, oraz nieco zagranicznego kapitału — wtrącił skromnie jeden z bardziej ekonomicznie uświadomionych członków orszaku świętego męża. Islam nigdy nie miał żadnych zastrzeżeń co do działalności handlowej. Chociaż Zachód uznaje go za religię walczącą mieczem, to w średniowieczu islam parł na wschód na kupieckich statkach i szerzył wiarę słowem, podobnie jak czynili to niegdyś chrześcijanie.

— W Teheranie uważa się, że nadszedł czas, by wierni poczuli działać zgodnie z nakazami Proroka. Popelniliśmy błąd wspólny wszystkim niewiernym, karmiąc narodową chciwość, miast karmić ludzi i dbać o zaspokojenie ich potrzeb. Mój nauczyciel, Mahmud Hadži Darjaei, głosi potrzebę powrotu do fundamentalnych zasad naszej wiary — wyjaśniał emisariusz, szącąc małymi lyczkami herbatę. Mówił także spokojnym tonem nauczyciela. Oratorstwo zachowywał na publiczne forum. W zamkniętym pokoju, siedząc z mężczyznami o mniejszymi od siebie, stosował metodę spokojnego rozsądku. — Mamy bogactwa naturalne. Tylko Allah mógł nas nimi obdarzyć według Jemu znanego planu. A teraz obdarzył nas odpowiednią chwilą. Wy w tym pokoju zachowaliście wiarę i, mimo przesładowań, trwaliście przy Słowie Bożym, podczas gdy inni bogacili się. Jest teraz naszym obowiązkiem wynagrodzić was za to, powitać was w naszym gronie, dzielić z wami nasze bogactwo.

— Mile są to słowa — usłyszał ostrożną odpowiedź. Ten, który te słowa wypowiedział, był sługą bożym, co wcale nie oznaczało naiwności. Z wielką wprawą ukrywał zawsze swoje myśli, a nauczyło go tego życie w systemie komunistycznym. Niemniej jasne było, jakim torem biega.

— W naszych zamiarach leży zgromadzić wszystkich wyznawców Allacha pod jednym dachem — ciągnął emisariusz. — Tak jak tego pragnął wielki Prorok Mahomet, niech mu towarzyszą nasze błogosławieństwa i święty pokój. Dzieli nas miejsce zamieszkania, różni język a często i kolor skóry, ale w naszej wierze jesteśmy jednacy. Jesteśmy wybrańcami Allacha.

— I jak z tego płynie wniosek?

— Wniosek oczywisty: chcemy, aby wasza republika połączyła się z naszą. Będziemy działać w jedności. Wasi ludzie otrzymają od nas szkoły i opiekę lekarską. Pomozemy wam rządzić waszą ziemią. I będziemy braćmi, tak jak chce tego Allah.

Postronny obserwator z Zachodu mógłby uczynić uwagę, że wszyscy zebrani w pomieszczeniu wydają się być ludźmi prostymi. Takie wrażenie można było odnieść, widząc ich bardzo skromny ubiór, słysząc ich sposób wyrażania się lub po prostu dlatego, że siedzieli na ziemi. W rzeczywistości byli to ludzie roztropni i to, co zaproponował gość z Iranu, zaskoczyło ich niepomiernie, niemniej niż zaskoczyłoby poselstwo z innej planety. Istniały olbrzymie różnice między mieszkańcami Iranu a ich republiki. Tak naprawdę to nic ich nie łączyło z wyjątkiem jednego. Mogłoby to być przypadkowe, tyle że prawdziwi wyznawcy Proroka nie wierzyli w przypadki. Kiedy Rosja, najpierw za carów, a następnie w okresie panowania marksizmu-leninizmu, podbiła ich kraje, odarła je, z czego mogła. Z ich własnej kultury. Ze spadku historii, ze wszystkiego z wyjątkiem języka i wiary, które pozostawiono im na otarcie łez. Przez kilka pokoleń ten wyłom w podporządkowaniu sobie podbitych ziem określano eufemizmem „zagadnienia narodowościowe”. Próbowano nawet wprowadzać laickie szkolnictwo. W ostatecznym rozrachunku jedyłą siłą jednoczącą pozostała religia, której, mimo wszelkich starań, nie udało się całkowicie zdławić. I teraz myśleli, że to dobrze, iż przynajmniej tyle ocalili. Wiary nie można całkowicie wytrzebić, a wszelkie tego próby czynią ludzi prawdziwie religijnych chęszje silniej wierzącymi i gotowymi do poświęceń. A może takie było właśnie zamierzenie samego Allacha, który chciał wszystkim udowodnić, że jedynym ratunkiem może być tylko Prawdziwa Wiara? I teraz wieść o tym dotarła do przywódców duchownych, którzy przez cały czas trzymali wysoko zapalony łaganek prawdziwej wiedzy. Emisariusz doskonale wiedział, że wszyscy obecni w tym pokoju o tym właśnie myślą. Zastanawiają się, czy to przypadkiem nie sam Allah każe odrzucić wszystko, co ich dzieliło, by połączyć się, tak jak On sobie tego życzył. Miłość bliźniego jest jedyną ze świętych prawd islamu, ale, niestety, długo była prawdą zapomnianą przez tych, którzy mienili się nosicielami słowa bożego. Związek Radziecki zdechł, jego spadkobierca jest kaleki i mieszkające na rubieżach niekochane dzieci Moskwy zostały pozostawione samym sobie, rządzone przez namiastkę tego, co dawno minęło. I wszyscy zadawali sobie pytanie: czymże jest przedstawiona przez obcego propozycja, jeśli nie objawieniem? Sygnałem od samego Allacha.

Muszą zrobić tylko jedno: pozbyć się niewiernego, który mienił się ich premierem. Niech Allah go osądzi ich rękami.

***

...i chociaż nie podobało mi się, jak w październiku potrakowaliście chłopaków z Bostonu — powiedział z uśmiechem Ryan do członków mistrzowskiej drużyny futbolowej NCAA z Uniwersytetu Oklahoma w Norman — muszę przyznać, że wasze dążenie do perfekcji jest częścią amerykańskiego ducha. — Czym wcale nie radował się Uniwersytet Florydy, który podczas ostatnich mistrzostw Orange Bowl zakończył grę z wynikiem 10:35.

Widownia i tym razem kłaskała. Jack był tak uszczęśliwiony, że niemal zapomniał, iż to nie on napisał przemówienie. Pomachał prawą ręką, tym razem bez oporów, co wyraźnie pokazały kamery telewizji C-SPAN.

— Szybko się uczy — zauważył Ed Kealty. W takich sprawach był obiektywny. Jego publiczny wizerunek to sprawa osobna. Politycy są realistami, w każdym razie w sensie taktycznym.

— Ma świętego korepetytora — przypomniał Kealty'emu jego szef sztabu. — Nie ma lepszego niż Arnie, a nasza wstępna zagrywka zaniepokoiła ich, Ed. I van Damm szybko tu wyjaśnił Ryanowi co jest grane. I chyba w ostrych słowach.

Nie musiał dodawać, że „gra” wiele nie przyniosła. Gazety opublikowały pierwsze wstępniaki, ale potem trochę pomyślały i zrobiły w tył zwrot. Nie na swoich szpaltach, prasa bowiem rzadko przyznaje się do błędu, ale poprzez tonację informacji wychodzących z Pokoju Prasowego Białego Domu. Nie znaczy to, że zaczęto chwalić Ryana, ale przestano używać politycznie morderczych określeń w rodzaju: „niepewny siebie”, „zagubiony”, „niezorganizowany” i tym podobnych. Zaden Białą Dom, w którym urzęduje Arnie van Damm, nie może być zdeorganizowany i waszyngtoński establishment doskonale o tym wiedział.

Nominacje gabinetowe Ryana trochę pogmatwały sytuację, ale okazało się, że nowi sekretarze podejmują właściwe kroki. Adler był jeszcze jednym z kręgu wtajemniczonych, który sam uitorował sobie ścieżkę na wysokie stanowisko. Jeszcze jako młody urzędnik karmił dobrymi łaskami zbyt wielu komentatorów areny międzynarodowej — a czynił to przez lata — by teraz mieli obrócić się przeciwko niemu. I zawsze wykorzystywał każdą szansę, by wychwalać profesjonalizm Ryana na polu stosunków międzynarodowych. George Winston był wzięty z zewnątrz. Plutokrata, jak mawiano. Na biurku miał notes z numerami telefonów wszystkich redaktorów naczelnych pism i działów finansowo-ekonomicznych od Berlina do Tokio i często prosił o ich opinie oraz rady mogące mu pomóc w porządkowaniu własnego gospodarstwa. Najbardziej zaskakujący był Tony Bretano, któremu powierzono pieczę nad Pentagonem. Przez ostatnie dziesięć lat był w ogóle poza kręgiem wtajemniczonych. Teraz obiecał dziennikarzom piszącym o problemach obrony, że albo wymiecie świątynię, albo umrze usiłując to zrobić. I powiedział im, że mieli rację, iż Pentagon marnotrawi pieniądze, tak jak zawsze twierdzili, ale on przy poparciu prezydenta zrobi, co leży w ludzkiej mocy, by oczyścić z korupcji cały system zakupów wojskowych. Raz na zawsze. Dla niektórych nowi sekretarze stanowili mało sympatyczną gromadkę. Mimo iż nie należeli do waszyngtońskiej kliki politycznej, potrafili oczarować prasę i czynili to w elegancki sposób, dyskretnie, w przedśionkach władzy. A co najgorsze, redakcyjny szpicel Kealty’ego zawiadomił, że „Washington Post” przygotowuje wieloodcinkowy artykuł o działalności Ryana w CIA, i że będzie to tekst niemal kanonizujący osobę byłego zastępcy dyrektora tej instytucji, pióra samego Boba Holtzmana. Holtzman był kwintesencją prasowego członka establishmentu i z niewiadomych powodów lubił Ryana osobiście, a gdzieś tam miał doskonałe źródło informacji na jego temat. Jeśli „Washington Post” zacznie drukować i jeśli podchwyci to prasa we wszystkich stanach — obie rzeczy możliwe, gdyż podbudowałoby to jeszcze bardziej prestiż „Postu” i Holtzmana — to wówczas prasa zachowa ostrożny dystans od Kealty’ego i w komentarzach redakcyjnych pojawią się rady, by dla dobra kraju wycofał swoje roszczenia. Kealty straci oręż i jego polityczna kariera dobiegnie bardziej hańbiącego końca, niż to, co był zmuszony niedawno akceptować. Historycy, którzy byliby gotowi zamknąć oczy na jego osobiste przywary, z pewnością skoncentrowaliby się na nadmiernych ambicjach i miał widzieć w tym drobną wadę, zaczęliby szukać przejawów chorobliwych przerosłów ambicji w całej jego karierze. Kealty znalazł się w sytuacji człowieka spoglądającego już nie w głąb wykopanego mu grobu, ale w otchłań, na której dnie czy ha potępienie.

— Zapomniałeś o Callie — mruknął Ed.

— Nawet ostatnia niezdrada uzbrojona w taki tekst może zabyśnąć — zgodził się szef sztabu. I w tym kryło się największe niebezpieczeństwo. Wystarczyło, by Ryan sprawiał wrażenie, że jest kimś, obojętnie czy nim był, czy nie. A przeciez nie by!

— Nigdy nie twierdziłem, że Ryan jest głupi — przyznał Kealty. Musi zdobyć się na obiektywizm. To już nie jest gra. To jest walka na śmierć i życie.

— Trzeba to zrobić szybko, Ed.

— Wiem — odparł Kealty. Ale wiedział również, że do ustrzelenia przeciwnika potrzeba mu sprawniejszej broni. Ciekawa myśl, jak na człowieka, który przez całe swoje polityczne życie był zwolennikiem ograniczenia prawa do posiadania broni.

Fermę kupił wraz ze stodołą, która służyła teraz jako garaż. Ernie Brown pracował w budownictwie i dobrze zarabiał, najpierw pod koniec lat siedemdziesiątych jako hydraulik (był członkiem związku i placono mu według stawek związkowych), a potem na swoim — w latach osiemdziesiątych założył przedsiębiorstwo budowlane, aby uszczknąć coś z doskonałych interesów, jakie w tym czasie można było robić w Kalifornii. Chociaż dwa rozwody nadszarpnęły jego majątek, sprzedał korzystnie swoje przedsiębiorstwo, trafiając na odpowiednią chwilę, wziął pieniądze i kupił spory kawałek ziemi w okolicy, która nie była jeszcze na tyle modna, by cena nieruchomości wzrosła, podbijana przez typków z Hollywood. Udało mu się nabyć całe 25 hektarów absolutnej prywatności. Właściwie to prywatności miał więcej, gdyż o tej porze roku sąsiednie ranca były puste, pastwiska zamrożone, a spędzone do zagród by dło zjadało paszę z silosów. Można było jeździć tam i z powrotem przez kilka dni i nie napotkać drugiego samochodu na drodze, tak w każdym razie mówiono w Krainie Wielkiego Nieba. Oczywiście, nie licząc autobusów szkolnych, zastrzegali miejscowi.

W cenie ranca uwzględniona była nie tylko stodoła, ale i pięcioletnia ciężarówka z silnikiem diesla, a do niego zakopana przy stodole cysterna na sześć tysięcy litrów. Rodzina, która sprzedała ranca z budynkiem mieszkalnym, ze stodołą, ciężarówką i cysterną obcemu przybyszowi z Kalifornii, nie miała pojęcia, że przepisuje tytuł własności na wytwórnę bomb. Pierwszym zadaniem Erniego i Pete'a było uruchomienie starej ciężarówki. Udało im się to w czterdzieści minut. Nie dlatego, że chodziło tylko o wymianę starego akumulatora na nowy, ale po prostu Pete Holbrook był utalentowanym mechanikiem. Silnik wozu zaryczał więc nowym życiem i wyraźnie okazywał ochotę pozostania wśród żywych. Samochód nie był zarejestrowany i nie miał tablic, co było bliskie regule w tej krainie olbrzymich posiadłości ziemskich i nikt im nie przeszkodził spokojnie dojechać do magazynu zaopatrzenia farm, sześćdziesiąt kilometrów na północ.

Przybycie ciężarówki było dla magazynu zwiastunem wiosny. Trudno sobie coś lepszego wymarzyć. Zbliżała się pora zasiewów (w okolicy było sporo ferm zbożowych — pszenica), no i zajeżdża pierwszy poważny klient i od razu kupuje całą górę nawozu azotowego dopiero co przywiezionego z hurtowni w Helenie. Ernie i Pete kupili cztery tony — ilość nie wzbudzającą podejrzeń — które napędzany propanem wózek widłowy ułożył na pace ciężarówki. Klienci zapłacili gotówką, uścisnęli dłoń sprzedawcy i odjechali z uśmiechem.

— Czekaj nas kawał roboty — powiedział Holbrook w połowie drogi do ranca.

— Święta racja. I sami będziemy musieli ją odwalić. A może chcesz sięgnąć kogoś do pomocy, kto może okazać się donosicielem? — zapytał Brown i odwrócił głowę.

— Co racja to racja — odparł Pete, gdy w przeciwnym kierunku przemknął wóz policji stanowej. Policjant nawet nie zerknął w ich kierunku, ale obaj kompani w szoferce aż się spocili ze strachu.

Brown wszystko przekalkulował już z dziesięć razy. — Będzie nam jeszcze potrzebny jeden taki ładunek. Że to, cholera, jest takie ciężkie. — Drugi zakup zamierzali zrobić następnego dnia w składzie nawozów sztucznych pięćdziesiąt kilometrów na południowy zachód od farmy. Tego wieczoru będą to paskudztwo rozładowywać i prznosić do stodoły. Dlaczego na tej cholernej farmie nie ma widlaka? — zastanawiał się Holbrook. Na szczęście dostawca przywiezie i wypompuje do cysterny paliwo, kiedy przyjdzie czas na jego uzupełnienie. To stanowiło pewne pocieszenie.

***

Na chińskim wybrzeżu było zimno, co ułatwiło pracę satelitom przesuwającym się nad dwiema bazami morskimi. Obecnie marynarka ChRL nazywała się Służbą Morską Armii Ludowowyzwoleńczej, co było tak jawnym pogwałceniem wszelkich tradycji morskich, że marynarki państw zachodnich ignorowały oficjalną nazwę, używając tradycyjnej. Obrazy zarejestrowane przez satelity trafiły do Narodowego Centrum Sił Zbrojnych w Pentagonie, gdzie oficer dyżurny zapytał swego oficera wywiadu:

— Chińscy cy mają jakieś ćwiczenia?

— O nie, nie takim nie wiem.

Z fotografii wykonanej w podczerwieni wynikało, że dwanaście ustawionych w jednym rzędzie okrętów rozgrzewało silniki, podczas gdy normalną procedurą było czerpanie energii elektrycznej z brzegu. Bliższe oględziny wykazały, że w basenie portowym kręci się sześć holowników. Ekspertem dyżurnym elektronicznego zwiadu był w danej chwili oficer Armii. Zawołał więc oficera Marynarki.

— Przygotowują się do wyjścia w morze — padła oczywista odpowiedź.

— A może to tylko techniczna kontrola sprawności czy coś takiego?

— Nie potrzebowałyby do tego holowników. Kiedy będziemy mieli kolejne zdjęcia? — spytał komandor Marynarki, mając na myśli następny przelot satelity szpiegowskiego.

— Za pięćdziesiąt minut.

— Wtedy z pewnością zobaczycie na zdjęciach kilka okrętów wychodzących z obu baz w morze. Stawiam trzy do jednego, że wybierają się na manewry morskie. — Chwilę się zastanawiał. — A politycznie coś się tam smaży?

— Nic — odparł oficer dyżurny.

— No to manewry. Może ktoś postanowił sprawdzić ich gotowość. — Można by się więcej dowiedzieć z oficjalnego komunikatu Pekinu, ale miało to nastąpić dopiero za pół godziny — w przyszłości, za której rozszyfrowanie placono oficerom zwiadu elektronicznego, ale której w danym przypadku nie potrafili przewidzieć.

***

Dyrektor ośrodka był człowiekiem religijnym, jak tego należało oczekiwać od kogoś na tak eksponowanym stanowisku. Niedys zdolny lekarz, i wciąż zdolny wirusolog, żył jednakże w kraju, gdzie użyteczność ludzi mierzy się ich oddaniem szyckiej odmianie islamu. W wypadku dyrektora nikt nie miał wątpliwości, że tak jest. Modlił się o określonych porach i cała jego praca w laboratorium była od tych pór uzależniona. Tego samego wymagał od swoich podwładnych. Jego oddanie wierze było tak wielkie, że wykraczał poza ścisłe nauki islamu, nie zdając sobie nawet z tego sprawy, a przecież przez cały czas powtarzał sobie, że nigdy nie sprzeniewierzył się Świętemu Słowu Proroka czy Woli Allacha. Jakżeby się odważył? Przecież on tylko pomaga niewiernym powrócić na łono islamu.

Dyrektor był kierownikiem laboratorium, a materiał doświadczalny, czyli więźniowie, tak czy inaczej, byli osobnikami skazanymi na śmierć. Nawet pomniejsi kryminaliści między nimi, złodzieje, czterokrotnie pogwałcili koraniczne prawo. Tak na pewno zasługują na śmierć, przekonywał siebie. Każdego dnia zawiadamiano ich, że nadchodzi godzina modlitwy. I chociaż kłękali, skłaniali głowy i wypowiadali właściwe słowa, łatwo można było stwierdzić, patrząc na telewizyjny monitor, że tylko udają. Uczestniczą w rytuale, ale nie modlą się szczerze, tak jak nakazał Allah. To ich czyniło odszczepieńcami — a odszczepieństwo było przestępstwem zasługującym na karę śmierci. Winni są wszyscy, mimo że tylko jeden wysłuchał prawomocnego wyroku.

Był wyznania Bahai. A wyznawcy Bahai stanowili mniejszość praktycznie już wytępioną. Stanowili sektę, która się ukształtowała już po powstaniu islamu. Chrześcijanie i Żydzi byli przynajmniej wymienieni w Świętej Księdze, choć ich religie są fałszywe. I wyznają tego samego Boga, Boga, którego prorokiem był Mahomet. Bahai pojawili się później, wynajdując coś nowego i fałszywego, co ich degradowało do statusu pogan. Odrzucając Prawdziwą Wiarę, zasłużyli na sprawiedliwy gniew. I właśnie dlatego wypadało, by ten właśnie Bahai pokazał, że eksperyment się powiódł.

Warto odnotować, że więźniowie byli tak otepiali beznadziejnością swojej sytuacji, że początkowo wcale nie reagowali na symptomy choroby. Do ich pomieszczenia weszli sanitariusze — jak zwykle w obozach kombinizonach — by pobrać próbki krwi. Jedną z dodatkowych korzyści stanu, w jakim znajdowali się więźniowie, było to, że zbyt załamani i otepiali, nie sprawiali kłopotów. Wszyscy przebywali w więzieniu przynajmniej kilkanaście miesięcy, karmieni byli podłe, co też miało wpływ na stan fizyczny, zmniejszając zasoby energii życiowej, poddani dyscyplinie tak surowej, że nie odważali się jej przeciwstawić. Nawet skazani i świadomi tego, co ich czeka, nie lubią przyspieszać procesu umierania. Wszyscy ulegle poddawali się pobieraniu próbek krwi przez zadziwiająco ostrych sanitariuszy, którzy każdą fioletę oznaczali numerem łóżka „pacjenta”.

W laboratorium pod mikroskop pierwsza posła krew pacjenta nr 3. Test na obecność przeciwciał nie był do końca pewny, a sprawa była zbyt poważna, by pozwalać sobie na ryzyko błędu. Przygotowano więc próbki, które umieszczono pod mikroskopami elektronowymi, ustawionymi z początku na powiększenie dwudziestotysięcznokrotne. Bardzo precyzyjny mechanizm zapewniał ostrość obrazu, gdy wędrowano w lewo, w prawo, w górę, w dół po każdym skrawku badanego preparatu. I nagle...

— Jest! — wykrzyknął dyrektor i zwiększył powiększenie do stutysięcznokrotnego. Na czarno-białym monitorze zobaczyli to, czego szukali. W jego kraju istniały wielowiekowe tradycje pasterskie i dlatego dyrektorowi natychmiast przyszedł na myśl pastor! łańcuch rybonukleinowy, cienutki, zawinięty na jednym końcu, na drugim proteinowe pętle. Oto klucz do działania wirusa. Świat medyczny jeszcze dobrze nie rozumiał całego procesu przemian RNA, i bardzo dobrze. Taki stan rzeczy odpowiadał dyrektorowi specjalizującemu się w broni biologicznej.

— Patrz, Moudi! — wykrzyknął.

— Już wiem — odparł idący w jego kierunku młodszy lekarz. Ebola Mayinga znajdowała się we krwi odszczepieńca oznaczonego numerem 3. — Moudi przed chwilą przeprowadził test na obecność przeciwciał i wiedział, jak próbka krwi zmienia kolor.

— Mamy potwierdzenie, że wirus może się przenosić drogą kropelkową.

— Jestem tego samego zdania — odparł Moudi. Nie drgnęła mu nawet powieka.

— Za dzień, może dwa, powinna nastąpić druga faza — powiedział dyrektor. — Wtedy będziemy wiedzieli już na pewno. — Na razie musiał napisać raport.

***

***

***

Komunikat zaskoczył ambasadę amerykańską w Pekinie. W rutynowych lakonicznych zdaniach obwieszczał, że chińska marynarka przeprowadzi wielkie manewry w Cieśninie Tajwańskiej. Przewidziano ostre strzelanie rakietami woda-powietrze i woda-woda w terminach, które zostaną podane później. Rząd Chińskiej Republiki Ludowej zawiadamia lotnictwa w wszystkich krajów oraz ogłasza zamknięcie akwenu cieśniny, aby linie lotnicze i żeglugowe mogły skorygować rejsy. Na tym kończył się komunikat i to właśnie zaniepokoiło zastępcę ambasadora, który natychmiast odbył naradę z attaché wojskowym i szefem placówki CIA. Zaden z nich nie potrafił niczym uzupełnić informacji zawartych w komunikacie oprócz zwrócenia uwagi, że komunikat ani słowem nie wymienia Tajwanu. Ambasada wysłała informacje do Pentagonu, do Departamentu Stanu i do CIA w Langley.

***

***

***

Darjaei długo szukał w pamięci twarzy, która pasowałaby do nazwiska, a twarz, którą sobie przypominał, była chyba nie tą, gdyż należała do młodego człowieka, jeszcze chłopca, w Kum. Wiadomość zaś przyszła od dorosłego mężczyzny z przeciwnego końca globu. Raman... no tak, Aref Raman, bystry inteligentny chłopak! Jego ojciec był handlarzem samochodów. Sprzedawał Mercedesy. Sprzedawał je w Teheranie możliwym. On sam był człowiekiem chwytnej wiary, ale jego syn nie. Syn nawet nie zamrugał, gdy dowiedział się o śmierci rodziców zabitych przypadkowo właściwie przez żołnierzy szacha, gdy znaleźli się na niewłaściwej ulicy w niewłaściwym czasie, w tłumie demonstrantów, z którymi nie ich nie łączyło. Doszło do ulicznych zamieszek i rodzice zginęli. Razem modlili się za dusze zabitych — Aref Raman i jego nauczyciel Darjaei. Śmierć z ręki tych, którym się ufa! To była wielka nauka na przyszłość, chociaż w jego wypadku zbędna. Raman w tym czasie był chłopcem głębokiej wiary, a ponadto bardzo wstrząsnęła nim sprawa jego starszej siostry, która nawiązała bliższe stosunki z amerykańskim oficerem, hańbiąc tym siebie i ród Ramanów. Wref otrzymał nowych „rodziców”, starsze małżeństwo, z którym wyjechał z Iranu. Rodzinny majątek Ramanów został przekazany do Europy, a stamtąd do Ameryki, gdzie „Ramanowie” żyli spokojnie, nie wdając się w żadną działalność polityczną. Darjaei sądził, że już dawno zmarli. Aref był desygnowany do wypełnienia wielkiej misji. Już przedtem świetnie opanował język angielski, a potem pobierał długo nauki. Wreszcie wstąpił do służby państwowej i wykonywał swe obowiązki z tą samą perfekcją, którą wykazał kiedyś, podczas pierwszej fazy rewolucji, kiedy to własnoręcznie zastrzelił dwóch oficerów sił zbrojnych szacha, kiedy spokojnie pili whisky w hotelowym barze.

Od tamtych dni robił tylko to, co mu kazano. Czyli nic. Miał się po prostu wtopić w amerykańskie społeczeństwo. Zniknąć. Miał pamiętać o swojej misji, ale nie wolno mu było nic przedsięwbrać. Ajatollah był dumny, że wybrany przez niego chłopak sprawdził się. Z krótkiej wiadomości dowiedział się, że misja jest niemal wykonana.

Angielskie słowo *assassin*, czyli zabójca, pochodzi od arabskiego *haszszasz* — haszsz, środek używany niegdyś przez Nizari, tych wyznawców islamu, którzy fundowali sobie narkotykowe wizje raju przed wyruszeniem na morderczą misję. Według Darjaei Nizari byli heretykami, a zażywanie narkotyków godne potępienia. Nizari nie byli intelektualnymi mocarzami, ale za to skutecznie służyli przez parę stuleci swoim panom, mistrzom terroru, takim jak Hasan czy Raszid ad-Din. Wykonując zlecenie im morderstwa, umożliwiali utrzymanie równowagi sił w regionie obejmującym obszar dzisiejszej Syrii i Persji. Darjaei uważał, że w tej koncepcji tkwi ślad geniusza. Fascynowała go ona od młodości. Wprowadzać wiernego agenta do obozu wroga! Było to zadanie wymagające wielu lat, a więc musiało opierać się na głębokiej wierze wykonawcy. Nizari w efekcie zawiedli, ponieważ byli heretykami, odciętymi od prawdziwej wiary. Zwabiali do swej sekty pojedyncze jednostki, ale nie przyciągali mas. I dlatego mogli służyć tylko jakiemuś określonym człowiekowi, ale nie Allahowi. I musieli dodawać sobie animuszu haszszem, tak jak niewierni czynią to pijąc alkohol. Błyskotliwy zamysł zawiódł. Niemniej był to zamysł błyskotliwy. Darjaei miał teraz pod ręką swojego człowieka, który był gotów wykonać zadanie, prosił o instrukcje, czekając na przeciwnym końcu zakamuflowanego kanału łączności, obsługiwanego przez ludzi, którzy osiedlili się w Ameryce przed co najmniej piętnastu laty.

Wykonanie misji przez Ramana zależało tylko od wyboru właściwej chwili. Nawet po piętnastu latach Raman nie uległ, nadal posługiwał się głową, nie wspomagany żadnymi narkotykami, a w dodatku wyszkolony przez samego Wielkiego Szatana, jakim jest Ameryka. Idea i myśl tak piękna, że nie potrzeba okraszać jej nawet uśmiechem.

Na prywatnej linii zadzwonił telefon.

— Słucham?

— Mam dobre wieści — zawiadomił dyrektor laboratorium.

***

***

***

— Miałeś chyba rację, Arnie — powiedział Jack przechadzając się podcieniami Zachodniego Skrzydła Białego Domu. — Wyrwanie się stąd bardzo dobrze mi zrobiło.

Szef personelu zauważył, oczywiście, prężniejszy krok prezydenta, ale nie uczynił na ten temat żadnej uwagi. Prezydent zdążył wrócić do Białego Domu na kolację, którą zjadł w gronie rodzinnym. Co za różnica w porównaniu z oficjalnymi lunchami czy wieczornymi przyjęciami, kiedy to trzeba wysłuchać nudnych przemówień. Co najmniej cztery wieczorne godziny stracone, a w nocy następny lot. Rano szybki prysznic i z powrotem to samo: nieustająca kampania, jaką prezydent musi prowadzić przez całą swą kadencję. Tak jakby już same godziny spędzone w gabinecie pracy nie były przeciążone ogromem obowiązków, zawsze podporządkowanych potrzebom utrzymania na piedestale prezydenckiego wizerunku. No cóż, to było w demokracji konieczne, bo oby watele oczekiwali od prezydenta czegoś więcej, niż siedzenia za biurkiem i wykonywania swej misji. Prezydentura była czymś, czym można się zachłysnąć, wcale tego nie lubiąc — co wydawało się wewnętrzną sprzecznością, póki się tego nie popróbowало.

— Poszło ci bardzo dobrze — powiedział van Damm. — Telewizyjne obrazy pierwsza klasa, a rozmowa z twoją żoną nadana przez NBC też była bez zarzutu.

— Cathy bardzo skrytykowała antenowy materiał. Uważa, że wycięli najlepsze fragmenty.

— Mogło być gorzej. — Przynajmniej nie spytali jej o aborcję, pomyślał Arnie. Aby tego uniknąć, wykorzystał długie, które miała w stosunku do niego NBC, a Tom Donner był podczas lotu poprzedniego dnia traktowany jak senator, otrzymując rzadki prezent w postaci prawa do filmowania podczas lotu. Za tydzień zaś Donner, jako pierwszy komentator telewizyjny, miał uzyskać wywiad z Ryanem w Gabinetce Ovalnym. I tym razem będzie mógł zadać dowolne pytania. Oznaczało to wielogodzinne korepetycje van Damma z jego podopiecznym, by Jack nie nadepnął na żadną minę. Chwilowo jednak van Damm pozwalał Ryanowi plawić się w blasku minionego dnia. W sumie wyprawa na Środkowy Zachód się udała. Jej głównym celem było nie tylko oderwanie Ryana od biurka, aby poczuł, czym jest naprawdę prezydentura, ale i pokazanie go jako człowieka z krwi i kości, by jeszcze bardziej zmarginalizować Kealty'ego.

* * *

— Dzień dobry, Ben — powiedział wesoło prezydent, idąc za biurko i siadając w wygodnym obrotowym fotelu. — No więc powiedz mi, jak dziś wygląda świat.

— Możemy mieć poważny problem. Chińska marynarka wychodzi w morze — poinformował Goodley, pełniący obowiązki prezydenckiego doradcy do spraw bezpieczeństwa. Prezydencka ochrona właśnie obdarzyła go kryptonimem Szuler.

— No i? — Ryan doszedł do wniosku, że radosny poranek jest już historią.

— Wygląda to na wielkie manewry. W komunikacie jest mowa o ostrym strzelaniu. Nie ma jeszcze żadnej oficjalnej reakcji Tajpei.

— Mają tam jakieś wybory czy coś takiego? — spytał Ryan.

— Dopiero za rok Tajpei niczym nie chce urazić Chin kontynentalnych. Ich stosunki handlowe są stabilne. Innymi słowy, nie mamy wytłumaczenia powodu rozpoczęcia tych manewrów.

— Co mamy w tym rejonie?

— Jeden okręt podwodny w Cieśninie Tajwańskiej. Przysłuchuje się Chińczykom.

— A lotniskowce?

— Najbliższy na Oceanie Indyjskim. „Stennis” powrócił do Pearl Harbor w celu naprawy silników. „Enterprise” też. I oba przez pewien czas tam pobędą. Szpiarnia jest pusta. — Szuler przy pominiął prezydentowi to, co on sam przed kilkoma miesiącami powiedział swemu poprzednikowi.

— A ich wojska lądowe? — spytał Ryan.

— Właściwie nic nowego. Owszem, aktywność nieco wyższa od normalnej, jak powiedzieli Rosjanie, ale to już tak trwa od dłuższego czasu.

Ryan oparł głowę o skórę fotela i wpatrzył się w stojącą na biurku filiżankę kawy bezkofeinowej. Podczas wyjazdu stwierdził, że bardzo mu ona odpowiada — żołądek lepiej na nią reaguje. Podzielił się tą obserwacją z Cathy, która obdarzyła go uśmiechem i dodała: „Od lat ci to mówiłam”.

— No dobrze, Ben, daj mi jakiś scenariusz wydarzeń!

— Rozmawiałem ze specami od Chin w Departamencie Stanu i w CIA — zaczął Goodley. — Może ich wojskowe kierownictwo podejmuje jakiś ruch w ramach polityki wewnętrznej? Może demonstrując gotowość bojową, chcą przesłać sygnał do politybiura w Pekinie, że nadal istnieją i nadal się liczą? Wszelkie inne byłoby w istocie czczą spekulacją, a ja nie powinienem tego robić, prawda, szefie?

— „Nie wiem” oznacza, że się nie wie, prawda? — Był to aforyzm, który Ryan lubił i często powtarzał.

— Właśnie to mi pan wbił w głowę na drugim brzegu Potomaku, panie prezydencie — odparł Goodley, ale bez oczekiwanego przez Ryana uśmiechu. — Nauczył mnie pan także, abym bardzo nie lubił tego, czego nie potrafię zrozumieć i wyjaśnić. — Goodley chwilę milczał, a potem dodał: — Oni wiedzą, że my wiemy. Wiedzą, że nas to musi zainteresować. Wiedzą, że w Białym Domu jest nowy człowiek. Wiedzą też, że, zwłaszcza na początku, nie chce mieć na głowie dodatkowych kłopotów. Więc dlaczego to robią?

— Otóż to — powiedział prezydent cicho. — Andrea? — zwrócił się do stojącej pod ścianą agentki, która udawała, że nic jej to nie obchodzi.

— Słucham, sir?

— Gdzie tu w okolicy siedzi najbliższy palacz? — spytał Ryan bez odrobiny wstydu.

— Panie prezydencie, nie mam po...

— Nie kłam, wiesz doskonale. Muszę zapalić.

Andrea skinęła głową i wyszła do sekretariatu. Znała objawy równie dobrze jak prezydent. Ze zwykłej kawy na kawę bez kofeiny, a teraz papieros. To nawet dziwne, że dopiero teraz.

Po minucie prezydent stwierdził, że i tym razem palaczem jest kobieta. Znowu cieniutki papieros. Wraz z papierosem i niezadowoloną miną, Andrea przyniosła zapalki i popielniczkę. Ryan zastanawiał się, czy Tajna Służba miała podobne problemy z Rooseveltem i Eisenhowerem.

Zaciągnął się, głęboko zatopiony w myślach. Chiny były cichym współnikiem w konflikcie — nawet w myślach Ryan nie potrafił zmusić się do użycia słowa „wojna” — z Japonią. Tak w każdym razie przypuszczano. Poszczególne elementy pasowały do siebie, ale nie było dowodów pozwalających na wydanie Specjalnej Oceny Wywiadu.

Ryan podniósł słuchawkę telefonu.

— Chcę mówić z dyrektorem Murrayem.

Jednym z miłych atrybutów prezydentury był telefon. „Będzie mówił prezydent” — to proste zdanie wypowiedziane przez sekretarkę nonszalanckim głosem, jakby zamawiała pizzę, jeszcze nigdy nie zawiodło, wywołując natychmiastową, czasami bliską paniki reakcję po drugiej stronie drutu. Prezydent rzadko czekał dłużej niż dziesięć sekund. Tym razem trwało to sześć.

— Dzień dobry, panie prezydencie!

— Dzień dobry, Dan. Jak się nazywa ten inspektor japońskiej policji, który nas...?

— Dżisaburo Tanaka — odparł natychmiast Murray.

— Jest coś wart?

— Można na nim polegać. Nie gorszy od każdego z nich. Czego pan od niego potrzebuje, panie prezydencie?

— Zakładam, że wyściskają, co się da z Yamaty?

— Może pan śmiało założyć, sir, że się nie patyczkują. — Pełniący obowiązki dyrektora FBI powiedział to bardzo poważnym tonem.

— Chcę wiedzieć o jego kontaktach z Chińczykami.

— Chyba da się zrobić. Spróbuję natychmiast go złapać. Czy mam do pana zadzwonić, panie prezydencie?

— Nie. Poinformuj Bena Goodleya.

— Rozumiem, sir. Już dzwonię. W Tokio zbliża się północ.

— Dziękuję, Dan. Cześć. — Ryan odłożył słuchawkę. — Spróbujmy to rozplątać...

— Postaram się, szefie — odparł Goodley. — Stanę na głowie.

— Coś jeszcze gdzieś się dzieje? Irak?

— To samo, co wczoraj. Kolejne egzekucje. Rosjanie przekazali nam to, co mają o „Zjednoczonej Republice Islamskiej”. Wszyscy sądzimy, że to całkiem możliwe, ale jawnie nie zrobili jeszcze żadnego ruchu. Miałem się tym właśnie dziś zająć, ale...

— No to leć i się zajmij.

* * *

— No dobrze, jakie reguły gry? — zapytał Tony Bretano. Robby Jackson nie przepadał za robieniem czegośkolwiek na przędcę, ale taka to już była praca nowo mianowanego J-3 — szefa wydziału operacyjnego Kolegium Szefów Sztabów. W ciągu ostatnich paru dni zdążył polubić Tony'ego Bretano, desygnowanego na stanowisko sekretarza obrony. Bretano był twardy i ostry, ale warczał raczej na pokaz. Umysł miał giętki, świetnie funkcjonujący i podejmował szybko decyzje. No i jako inżynier mógł wiedzieć to, czego Jackson nie wiedział. Poza tym nie bał się pytać.

— W tamtym rejonie mamy „Pasadene”, uderzeniowy okręt podwodny na patrolu, panie sekretarzu. Oderwaliśmy ją od podglądania i pętania się za chińskimi okrętami podwodnymi, i kazaliśmy płynąć na północny zachód. Następnie kierujemy na ten obszar jeszcze parę jednostek, przydzielamy akweny dozoru i każemy mieć otwarte oczy. Nawiązujemy łączność z Tajpei i prosimy, żeby nam przekazywali, co widzą i słyszą. Zwykle włączają się do gry. Włączają się i teraz. Normalnie podesłalibyśmy bliżej jakiś lotniskowiec, ale, niestety, tym razem nie mamy nic w pobliżu. A poza tym, przy braku jakichkolwiek gróźb pod adresem Tajwanu, byłaby to przesadna reakcja. Natomiast z bazy lotniczej Andersen na Guam wysłamy samolot dozoru elektronicznego.

— Reasumując: zbieramy informacje i poza tym nic konkretnego? — spytał sekretarz obrony.

— Zbieranie informacji to bardzo konkretna rzecz, sir, ale ma pan rację: nic więcej.

Sekretarz obrony uśmiechnął się. — O tak, to bardzo konkretne. Coś o tym wiem. To ja zbudowałem satelity, których używacie. Co one nam powiedzą?

— Najprawdopodobniej kilometry nasłuchów. Nałapią ich tyle, że wszyscy nasi sinolodzy w Port Meade będą mieli po uszy roboty. Z tych rozmów niewiele się dowiemy, jeśli idzie o ogólne intencje. Jednakże, z punktu widzenia operacyjnego, pożytek będzie duży: dowiemy się o ich możliwościach, o zdolności operacyjnej. O ile znam admirała Mancuso, dowódcę naszych sił podwodnych na Pacyfiku, każe paru swoim jednostkom pobawić się w kotka i myszkę z Chińczykami. Nie ostentacyjnego. To jest tylko jedna z naszych opcji, jeśli przebieg chińskich manewrów wyda się Mancuso podejrzany.

— Niezbyt dobrze pana zrozumiałem.

— Chodzi o to, że jeśli chce się śmiertelnie przerazić marynarza, to zawiadamia się go, że w okolicy są okręty podwodne. Zawiadamia się go, wystawiając nagle peryskop w środku jego formacji i natychmiast znikając. Jest to ostra, niemiła dla przeciwnika zagrywka. Nasi ludzie są w tym niezłi. Bert Mancuso wie, jak to robić. Bez niego nie dalibyśmy rady Japończykom.

— Rzeczywiście jest aż tak dobry? — Dla nowego sekretarza obrony nazwisko Mancuso nic nie znaczyło.

— Nie ma lepszych. To człowiek, którego należy słuchać i to uważnie, podobnie jak Dave'a Seatona, szefa Floty Pacyfiku.

— Admirał DeMarco powiedział mi...

— Czy mogę coś szczerze powiedzieć, sir? — spytał J-3.

— Zawsze i tylko szczerze, Jackson!

— Bruno DeMarco został zastępcą szefa operacji morskich tylko z jednego powodu...

Bretano natychmiast zrozumiał, o co chodzi. — Aha, żeby wygłaszał przemówienia i nie robił nic, co mogłoby zaszkodzić Marynarce? — W odpowiedzi otrzymał skinienie głowy Robby'ego. — Rozumiem, admirał Jackson.

— Nie znam się wiele na przemyśle, sir, ale na temat budynku, w którym się znajdujemy, mogę wiele powiedzieć. W Pentagonie znajdzie pan dwa rodzaje wojskowych: oficerów i urzędników. Admirał DeMarco spędził tu ponad połowę swojej kariery. Mancuso i Seaton są oficerami liniowymi i robią, co w ich mocy, by tu nie trafić.

— Podobnie jak admirał Robby Jackson — zauważył z uśmiechem Bretano.

— Odpowiada mi zapach słonego powietrza, sir. Nie mam zamiaru uwijać tu sobie gniazdko. Pan zdecyduje, czy ja panu odpowiadam, czy nie. A poza tym — westchnął — jestem tu, ponieważ dłużej nie mogę latać, a tylko

dla tego włożyłem mundur. Wszytko mi jedno, czy odpowiadam panu, czy nie, mam obowiązek powiedzieć, że kiedy Seaton i Mancuso otwierają usta, to trzeba milczeć i słuchać.

— Coś ty taki wnerwiony, Robby? — zapytał sekretarz obrony z wyraźnym niepokojem. Bretano znalazł się na ludziach i wiedział, że Jacksona też warto słuchać.

— Wnerwiony? Może na los. Artretyzm. Powtarza się w rodzinie. Ale jakoś sobie dają radę. Mogło być gorzej. Nie przeszkadza mi to jeszcze w golfie, a poza tym admirałowie i tak niewiele latają.

— Nie zależy ci na dalszym awansie? — Bretano miał zamiar przypiąć Jacksonowi jeszcze jedną gwiazdkę.

— Jestem synem karczodzieli z Missisipi. Dostałem się do Annapolis. Przez dwadzieścia lat pilotowałem myśliwce i jeszcze żyję, żeby móc panu o tym powiedzieć. — Co nie udało się wielu z mojego rocznika, pomyślał ze smutkiem Robby. — Mogę w każdej chwili przejść w stan spoczynku i otrzymać jeszcze dobrą pracę. Bez względu na to, co ze mną tu się stanie, jestem wygrany. Ale Ameryka była dla mnie dobra i coś ode mnie się jej należy. Czyli muszę mówić prawdę, sir, i wypełniać, jak mogę najlepiej swoje zadania. I pies drapał konsekwencje.

— Wygląda na to, że nie należysz do tej drugiej kategorii wojskowych. Nie jesteś, jak to nazwałś, urzędnikiem w mundurze?

— Bretano był ciekawy, jakie Jackson może mieć wykształcenie poza Akademią Marynarki. Mówił jak kompetentny inżynier.

— Zdecydowanie nie. Wolałbym grać na fortepianie w burdelu. Byłoby to uczciwsze.

— Wiesz co, Jackson? Będzie się nam dobrze razem pracowało. Naszkicuj plan. I miej oko na Chińczyków.

— W zasadzie mam tylko doradzcę i...

— Więc uzgodnij to z Seatonem. Odnoszę wrażenie, że on też ciebie uważnie słucha.

***

Zespoły inspekcyjne ONZ były tak przyzwyczajone do ciągłych rozczarowań, że inspektorzy nie wiedzieli, jak sobie poradzić z niespodzianym podporządkowaniem się ich prośbom. Dyrekcje kontrolowanych przedsiębiorstw wręczały im tony dokumentów, fotografii oraz taśm wideo, i niemal gnały inspektorów przez wszystkie hale fabryczne, wyjaśniając szczegółowo funkcjonowanie urządzeń i wskazując te, które w specyficznych okolicznościach mogłyby być wykorzystywane do produkcji zakazanych produktów. Często też iraccy inżynierowie skwapliwie informowali, jak można permanentnie neutralizować różne groźne składniki. Nadal jednak pozostawał drobny problem, a mianowicie ten, że nie ma praktycznej różnicy między zakładami produkcji broni chemicznych, a tymi które produkują środki owadobójcze. Gazy paralizująco-drgawkowe były przypadkowym odkryciem przy okazji badań nad skutecznym środkiem do eliminacji robactwa (większość środków owadobójczych to gazy paralizująco-drgawkowe), a jeśli już o tym mowa, to były nimi również ich główne składniki chemiczne, zwane „prekursorami”. Poza tym każdy zakład chemiczny wytwarza najrozmaitsze produkty uboczne szkodliwe dla zdrowia człowieka, w tym także śmiertelne trucizny.

Ale obowiązywały pewne reguły, a jedna z tych reguł zakładała, że uczciwi ludzie nie produkują zakazanych broni. No i Irak z dnia na dzień stał się właśnie takim uczciwym członkiem międzynarodowej wspólnoty.

Ten fakt został jasno stwierdzony podczas posiedzenia Rady Bezpieczeństwa ONZ. Ambasador Iraku przemawiał ze swego fotela przy okrągłym stole, demonstrując wykresy i zestawienia wykazujące, co już zostało poddane inspekcji i ubolewając, że przedtem nie mógł ujawnić prawdy. Obecni na sali dyplomaci świetnie go rozumieli. Oni sami tyle nakłamałi, że już nie wiedzieli, co jest prawdą, a co nie. Dlatego też, wysłuchując kolejnej „prawdy”, obwieszczanej przez irackiego ambasadora, nie dostrzegali kryjącego się za jego słowami wielkiego kłamstwa.

— Wobec faktu pełnego podporządkowania się mojemu kraju rezolucjom ONZ, usilnie prosimy, by, w obliczu palących potrzeb naszych obywateli, jak najszybciej zostało zniesione embargo na dostawy żywności — zakończył ambasador. Obecni za stołem dyplomaci z zadowoleniem stwierdzili, że nawet ton wystąpienia ambasadora był niezwykłe układny.

— Oddaję teraz głos ambasadorowi Islamskiej Republiki Iranu — obwieścił ambasador ChRL, pełniący rotacyjną funkcję przewodniczącego Rady.

— Żaden kraj nie ma większych niż my powodów do niechęci wobec Iraku — oświadczył wezwany do zabrania głosu mówca. — Chemiczne zakłady, kontrolowane dziś przez międzynarodowe zespoły ekspertów, produkowały broń masowego rażenia i środki te były użyte przeciwko Iranowi. Jednakże naszym obowiązkiem jest uznać, że oto nastał nowy dzień dla naszego sąsiada. Obywatele Iraku długo cierpieli z powodu postępowania ich byłego władcy. Tęgo władcy już nie ma i nowy rząd wykazuje każdym swym postępkiem, że wraca na łono wspólnoty międzynarodowej. W obliczu tego faktu Islamska Republika Iranu poprze wniosek o natychmiastowe zniesienie embargo. Na własną rękę zorganizujemy doraźne dostawy żywności, by ulżyć doli obywateli Iraku. Iran proponuje, by zniesienie embargo było uzależnione od kontynuowania obecnej polityki przez rząd iracki. W tym też celu przedstawiamy projekt rezolucji numer 3.659...

Scott Adler przyleciał do Nowego Jorku, aby zająć fotel przedstawiciela Stanów Zjednoczonych w Radzie Bezpieczeństwa. Stał przedstawicielem USA przy ONZ był doświadczonym dyplomata, ale w pewnych sytuacjach bliskość Waszyngtonu okazywała się bardzo pożyteczna, a to właśnie, zdaniem Adlera, była jedna z takich sytuacji. Czy jego obecność coś zmieni, to już zupełnie inna sprawa. Sekretarz stanu nie miał w rękawie żadnych asów. W dyplomacji czasami najlepszym zagranicem jest zrobić dokładnie to, czego żąda przeciwnik. Na przykład w 1991 roku bardzo się obawiano, że Irak po prostu wycofa się z Kuwejtu, pozostawiając Amerykę i jej sojuszników w głupiej sytuacji. Nie mogliby ruszyć palcem, a Irak jeszcze na pewien czas zachowałby swą potęgę wojskową. Na szczęście takie wyjście okazało się zbyt chytre jak na irackie myślenie. Ale na pewno ktoś dobrze zapamiętał lekcję. Kiedy się żąda, żeby ktoś coś zrobił, bo inaczej nie dostanie czegoś, czego potrzebuje, i ten ktoś to robi, to wówczas trudno go pozbawiać tego, czego ten ktoś tak bardzo potrzebuje.

Adler znalazł dobrze sytuację, ale co mogło mu to pomóc? Przypominało to trochę pokera. Człowiek pokazuje trzy asy, a przeciwnik wyklada kolor. Pełna informacja nie zawsze pomaga. Jedyne, co w tym wypadku może opóźnić procedurę, to zółwi krok, charakterystyczny dla wszelkich poczynań ONZ. Ale i krok potrafi ulec przyśpieszeniu, jeśli dyplomaci doświadczą napadu entuzjazmu. Adler mógł prosić o odłożenie głosowania nad wnioskiem, póki Irak nie udowodni pełnego wykonania zobowiązań wynikających z rezolucji ONZ, ale, niestety, Irak dał sobie radę z tym problemem, przedstawiając projekt rezolucji tylko warunkowo zawieszającej embargo. I jednocześnie zawiadomił, że tak czy inaczej, z rezolucją ONZ czy bez niej, zamierza do Iraku żywność dostarczać — co już zresztą zrobił, wysyłając konwoj ciężarówek — przy założeniu, że rzecz nielegalna robiona jawnie, staje się uznanym faktem. Sekretarz stanu zerknął na swego ambasadora — od lat byli przyjaciółmi — i przechylił ironicznie mrużąc. Ambasador brytyjski spoglądał na bloczek zabazgrany rysunekami. Rosjanin z zapalem przeglądał depesze. Nikt nie słuchał. Bo i po co. Za dwie godziny rezolucja Iranu przejdzie. No cóż, mogło być gorzej. Adler będzie miał przy najmniej okazję porozmawiać w cztery oczy z chińskim ambasadorem i zadać mu parę pytań na temat tych manewrów morskich. Znał odpowiedź, jaką otrzyma, ale nadal nie będzie wiedział, czy prawdziwą, czy też całkowicie kłamliwą. Oczywiście. Jestem sekretarzem stanu najpotężniejszego państwa świata, ale dziś pozostaję wyłącznie widzem, pomyślał.

Nie ma nic gorszego, niż widok chorego dziecka, pomyślał doktor MacGregor. Miała na imię Sahaila. Ładne imię dla ładnej dziewczynki. Ojciec przyniósł ją na rękach. Na pierwszy rzut oka sprawiał wrażenie mężczyzny szorstkiego w obejściu. MacGregor z doświadczenia wiedział, że takim ludziom można w zasadzie ufać. W tym wypadku choroba dziecka jeszcze bardziej uwypukliła te cechy. Za ojcem szła matka. Towarzyszył jej jeszcze jeden Arab. Za nimi i zjawił się Sudańczyk, wyglądający na urzędnika. MacGregor zlustrował cały orszak, wszyscy odnotował w pamięci i na tym poprzestał, gdyż dorośli nie byli chorzy. Chora była Sahaila.

— Witam ponownie, młoda damo — zwrócił się do dziewczynki z uśmiechem, mającym podeprzeć samopoczucie dziecka. — Żle się czujesz, tak? No to zobaczymy i coś poradzimy. Chodź ze mną.

Obecność przedstawiciela władzy wskazywała, że ci ludzie są dla kogoś ważni. Postanowił okazać im odpowiednią uwagę. Poprowadził wszystkich do gabinetu. Ojciec posadził córkę na leżance i cofnął się parę kroków, pozostawiając matkę, która trzymała małą za rękę. Ochroniarze — bo to jednak byli chyba ochroniarze, doszedł do wniosku MacGregor — wycofali się na zewnątrz. Lekarz dotknął czoła Sahaili. Rozpalone. Co najmniej trzydzieści dziewięć. Umył starannie ręce i założył rękawiczki, podobnie jak poprzednim razem. Była to przecież Afryka, a w Afryce trzeba stosować wszystkie środki ostrożności. Zmierzył jej temperaturę w uchu: trzydzieści dziewięć i cztery. Tętno szybkie, ale u dziecka nie wzbudzało specjalnego niepokoju. Krótkie badanie serca stetoskopem dało normalne odgłosy. Żadnych szmerów w płucach, chociaż mała oddychała szybko, podobnie jak szybko biło jej serce. Gorączka, rzecz częsta u małych dzieci, zwłaszcza u tych, które zmieniły niedawno warunki klimatu cznie.

— Jakie ma objawy? — spytał rodziców.

— Nie może jeść... — tym razem ojciec zabrał głos. — A jeśli idzie o wypróżnianie...

— Wymioty i biegunka? — spytał MacGregor, badając oczy dziecka. Żadnych objawów chorobowych.

— Tak, doktorze. Jedno i drugie.

— Przybyliście państwo niedawno? — Podniósł głowę, nie słysząc odpowiedzi. — Muszę to wiedzieć.

— Tak. Niedawno. Z Iraku.

— I wasza córka objawia lekką zadyszkę, jak przy astmie, i nic więcej, tak? Nie ma innych problemów zdrowotnych?

— Tak. Zadyszka i temperatura. Przeszła wszystkie szczepienia. Nigdy jej się nic podobnego nie przytrafiło — wyjaśnił ojciec. Matka tylko potakiwała. Ojciec przejął wszystko w swoje ręce, prawdopodobnie dlatego, by okazać autorytet, skłonić lekarza do energiczniejszego działania. MacGregorowi to nie przeszkadzało.

— Czy po przyjeździe jadła coś radykalnie odmiennego, niż w Iraku? Widzi pan, zmiana otoczenia ma olbrzymi wpływ na ludzi. Rozstraja ich także fizycznie. Zwłaszcza dzieci. To może być tutejsza woda, na przykład.

— Dałam jej lekarstwo, ale pogorszyło się — wtrąciła matka.

— To na pewno nie woda — powiedział ojciec autorytatywnie. — Nasz dom ma własną studnię. I woda jest bardzo dobra. Jakby na dany znak Sahaila jęknęła i, odwróciwszy głowę, zwymiotowała na stół. Struga połała się na ceramiczną posadzkę. Wymiociny miały niedobry kolor. Czerwone i czarne plamki. Czerwone dobrej krwi, świeżej, czarne zakrzepłej, starej. To nie zmiana strefy klimatycznej czy czasowej ani woda! Może wrzód? Zatrucie pokarmowe? MacGregor zamrugał i instynktownie sprawdził, czy ma na dłoniach rękawice. Matka rozglądała się za ligninowymi serwetkami...

— Niech pani tego nie dotyka — powiedział dziwnie zmienionym głosem MacGregor. Zmierzył ciśnienie. Niskie — potwierdzały to wewnętrzne krwawienie. — Sahailo, chyba będziesz musiała spędzić noc z nami, żebyś jutro mogła bawić się z dziećmi — powiedział.

* * *

To już nie tak, jak za dawnych czasów. Ale co jest? Mimo to Mancuso nadal znajdował satysfakcję w tym, co robił. Miał za sobą zupełnie przyzwoitą wojnę — zawsze myślał o tamtych dniach jako o wojnie. Jego okręty podwodne dokonały dokładnie tego, do czego były przeznaczone. Utraciwszy „Ashville” i „Charlotte” — wtedy gdy jeszcze nie było wiadomo o rozpoczęciu wrogich działań — nie utracił już nic więcej. Jego okręty podwodne wykonały skrupulatnie wszystkie powierzone im zadania, zapędzając nieprzyjacielską flotę lłą w zrzeczenie zastawioną pułapkę, wspierając błyskotliwą operację specjalną, dokonując uderzeń raketowych spod wody i, jak zwykle, zbierając informacje. Dowódca sił podwodnych Floty Pacyfiku cieszył się z tego, że wy dobył z zapomnienia stare nosiciele rakiet balistycznych. Wielkie i nieporęczne, gdy chodziło o szybkie podchody, spisały się świetnie w złoonych im misjach. Teraz, ściągnięte do portu, tkwiły u nabrzeża, a ich załogi na nieco rozłożonych nogach szwędaly się po mieście. Mancuso doszedł do wniosku, że czas na trochę skromności i przyznał w duchu, że Nelsonem z pewnością nie jest. Ot, wykonał dobrą pracę, za którą mu płacono. A teraz dostał nowe zadanie.

— Więc o co im chodzi? Co oni tam kombinują? — spytał swego bezpośredniego przełożonego, admirała Dave’a Seaton.

— Tego nie wie nikt. — Seaton przyłeciał, żeby się przyjrzeć sytuacji z bliska. Jak każdy prawdziwy marynarz, starał się wrywać z gabinetu jak można najczęściej, choćby tylko po to, by odwiedzić gabinet kogoś innego. — Może wielkie manewry. Ale możliwe, że chcą sprawdzić nowego prezydenta: postanowili podrażnić ty grysa patykami i zobaczyć, co z tego wyjdzie. — Wojskowi nie lubili tego rodzaju sprawdzania, gdy zawsze łączyło się to z ryzykiem. Zdarzały się ofiary. Ponieważ chodziło o sprawdzenie czujności i reakcji sił zbrojnych, ofiarami z reguły padali wojskowi.

— Znam Ryana osobiście — powiedział z powagą Burt.

— Tak?

— Niezbyt dobrze, ale znam. Kiedy mieliśmy tę historię z „Czerwonym Październikiem”...

Seaton skrzywił się, ale z uśmiechem. — Jeśli kiedykolwiek spróbujesz mi to opowiedzieć, to jeden z nas będzie musiał zabić drugiego. A ja jestem większy. — Historia „Czerwonego Października” była jednym z największych sekretów Marynarki i niewielu ją znało, najwyżej z plotek, których krążyło wiele i to często sprzecznych.

— Tak, ale pan należy do kategorii tych, którzy powinni wiedzieć, admirałe. Powinien pan wiedzieć, jakim facetem jest zwierzchnik sił zbrojnych. Pływałem z nim.

— Co ty mówisz?

— Ryan był ze mną na pokładzie. Zjawił się tam nawet jeszcze przede mną. — Mancuso był niemal szczęśliwy, że wreszcie może komuś bezkarnie opowiedzieć całą morską przygodę. Dave Seaton był dowódcą teatru działań wojennych i powinien wiedzieć, kim jest człowiek, który wydaje z Waszyngtonu rozkazy.

— Słyszałem, że miał coś wspólnego z operacją, i że pojawił się w bazie, ale myślałem, że tylko w Norfolk, kiedy wciągali tego Ruska do doku. Ryan był szpiegiem, tak?

— Nie tylko. Zabił faceta. Zastrzelił. W przedziale rakietowym. Zanim jeszcze zjawilem się na pokładzie. Trzymał w rękach ster, kiedy taranowaliśmy Alfę. Był absolutnie przerażony, ale to zrobił. Nasz obecny prezydent tam był i to zrobił! I jeśli Chińczycy chcą go sprawdzić, to niech sobie sprawdzają. Ja stawiam na Ryana każde pieniądze.

— Dobrze wiedzieć — mruknął Seaton.

— Więc jaką mamy misję? — spytał dowódca flotyli.

— I-3 chce, żebyśmy trochę się rozzejrzeli.

— Zna pan Jacksona lepiej ode mnie, admirale. Zalecenia?

— Jeśli to tylko manewry, to obserwujemy zza węgła. Jeśli jest inaczej, pokażemy, że nas to obchodzi. Poza tym, nie mamy kogo innego, żeby zwiedził Cieśninę Tajwańską.

Wystarczyło wyjrzeć przez okno, żeby to wiedzieć. „Enterprise” i John Stennis” stały w suchym doku. Dowódca Floty Pacyfiku nie miał do dyspozycji ani jednego lotniskowca i nie miał mieć jeszcze przez dwa miesiące. „Johnnie Reb”, który na dwu śrubach popłynął na odbicie Marianów z japońskich rąk, spoczywał teraz koło swego starszego brata, z wielkimi otworami wykrajany mi palnikami acetylenowymi, czekając na nowe turbiny i przkładnie. W przypadku Marynarki Stanów Zjednoczonych przysłowiowe wymachiwanie szabelką należało do obowiązków lotniskowców. I może na tym polegała część chińskiego planu: sprawdzić reakcję Ameryki w sytuacji, gdy tradycyjna reakcja nie była możliwa.

— Będzie mnie pan krył przed DeMarco? — spytał Mancuso.

— Nie rozumiem. Przed czym, dlaczego?

— DeMarco to stara szkoła. Uważa, że to bardzo źle, jeśli przeciwnik spostrzeże, że ktoś mu depcze po piętach. Moim zdaniem jest to czasami i z korzyścią. Jeśli mam potrząsnąć kłatką Chińczyka, to Chińczyk powinien słyszeć grzechot pretłów, prawda?

— Dobrze, każę odpowiednio zredagować rozkazy. A co i jak zrobisz, to twoja sprawa. Na początek chcę mieć na taśmie nagrania wszystkich ich rozmów. Jeśli któryś z złotych kapitanów zacznie się chwalić nową dziewczyną, też to chcę mieć.

— Rozkaz jasny jak słońce, Dave! Takie lubię. Dostaniesz nawet jej numer telefonu.

* * *

— I nic nie możemy zrobić, choćbyśmy na głowie stawali — zakończył podsumowanie Cliff Rutledge.

— Tyle to już sam wiem, Cliff — odparł Scott Adler. — Żywiłem jednak błędne, jak widzę, wrażenie, że podwładni są od tego, by proponować błyskotliwe alternatywy, a nie odbierać wszelkie nadzieje. Albo, tak jak w tym wypadku, mówić mi to, z czego doskonale zdają sobie sprawę.

Do tej chwili mieli szczęście. Niewiele przedostało się do mediów. Waszyngton był w szoku, ogłuszony tym, co się stało, a młodszym funkcjonariuszom, którzy niespodziewanie zajęli wyższe stanowiska, brakowało jeszcze tej pewności siebie, by samodzielnie inicjować przeciwi do środków masowego przekazu. Ludzie, którymi Ryan obsadził wyższe stanowiska, byli bardzo wobec niego lojalni — nieoczekiwana korzyść z sięgnięcia poza powiązane ze sobą kręgi zawodowych polityków. Taka sytuacja nie mogła jednak trwać wiecznie.

— Brak reakcji jest zawsze jakimś wyjściem — zauważył lekko Rutledge, zastanawiając się, jaka byłaby reakcja. Sugerował tym, że podobna alternatywa różniłaby się od niemożności zrobienia cokolwiek. Podobnie subtelne metafory nie były obce Waszyngtonowi.

— Zajęcie takiego stanowiska tylko zachęca do dalszych kroków sprzecznych z naszymi interesami — zauważył ze złością inny z kolei doradca.

— Czyżby? W przeciwieństwie do milczącego obwieszczenia naszej impotencji? — odparował kwaśno Rutledge. — Oświadczenie, że nam się coś nie podoba, i nie zrobienie niczego, by temu zapobiec, jest jeszcze gorsze niż niezajmowanie żadnego stanowiska.

Adler pomyślał, że zawsze można liczyć na absolwenta Harwardu, jeśli chodzi o dzielenie włosa na czworo, ale nie na wiele więcej. Ten profesjonalista służby zagranicznej dotarł do gabinetu na szóstym piętrze wyłącznie dzięki temu, że bardzo ostrożnie stąpał, co oznaczało, że nigdy nie prowadził w tańcu partnerki, tylko ona jego. Z drugiej strony, jegomość ma doskonałe kontakty. A raczej miał. Cliff chorował na najgorszą chorobę dyplomatów. Według niego negocjować można wszystko ze wszystkimi. Adler tak nie uważał. Czasami trzeba stać twardo na swoim stanowisku i o pewne sprawy walczyć, bo jeśli nie, to przeciwnik zacznie spychać i sam wybierze teren ostatecznej rozgrywki. A wtedy traci się panowanie nad sytuacją. Zadaniem dyplomatów jest zapobiegać wojnie. To misja poważna, którą według Adlera skutecznie i z korzyścią dla własnego kraju można wypełnić wiedząc, gdzie znajduje się granica ustępstw w jakichkolwiek negocjacjach. Tak uważał Adler. Dla podsekretarza stanu Rutledge’a — dyplomacja to taniec bez wychnienia. I ktoś inny jest wodzirejem. Adler nie zgromadził jeszcze dostatecznego kapitału politycznego, aby wyrzucić Rutledge’a lub mianować go ambasadorem gdzieś, gdzie nie narobi wielkiej szkody. Sam nadal czekał na potwierdzenie swojej nominacji przez Senat.

— A może określimy to jako wydarzenie regionalne? — zasugerował jeszcze inny z uczestniczących w naradzie wyższych funkcjonariuszy służby zagranicznej.

Adler wolno obrócił głowę w jego kierunku. Czyżby Rutledge przygotowywał sobie alibi?

— To nie jest wydarzenie regionalne — stwierdził sekretarz stanu, w swojej własnej sali konferencyjnej zajmując twardą pozycję, z której zamierzał przejść do kontrataku, jeśli zajdzie taka potrzeba. — Sprawa dotyczy żywotnych interesów Stanów Zjednoczonych. Mamy zobowiązania wobec Arabii Saudyjskiej.

— Wielka wydma piasku — stwierdził pogardliwie Cliff. — Jeszcze nie mamy powodów, by się w to wtrącać. Iran i Irak łączą się w Zjednoczoną Republikę Islamską. No to co? Potrzeba im lat, by zorganizować nowe państwo. Przez ten czas siły, o których wiemy, że istnieją i dojrzewają w Iranie, osłabiają reżim teokratyczny. Nowa polityczna rzeczywistość nie jest rezultatem jednokierunkowego procesu. Zgodzić się z tym chyba, panowie? Ze strony świeckiego odłamu irackiego społeczeństwa możemy wiele się spodziewać. Jego wpływ na Iran będzie znaczny. Jeśli wpadniemy w panikę i zaczniemy się wtrącać, tylko ułatwimy życie Darjaeiemu i jego fanatykom. Jeśli jednak popuścimy, to zmniejszy my potrzebę mobilizacji ideologicznej i nasilenia retoryki antyzachodniej. Powiedzmy jasno: nie możemy przeciwstawić się ich chęci zjednoczenia. Skoro tego nie możemy, to co możemy? Odpowiedź sama się narzuca: korzystajmy z okazji rozpoczęcia dialogu z nowym państwem.

Adler musiał przyznać, że w tej propozycji jest element logiki. Zauważył też potakiwania głowami wokół stołu. Jakże dobrze znał oba wymienione przez Rutledge’a hasła: okazja, dialog.

Z odległego kąta stołu dobiegł głos: — Saudyjczykom zrobi się gorąco i głupio. — Wyraziacieł tej myśli był Bert Vasco, najmłodszy z obecnych. — Myślę, że nie ocenia pan prawidłowo sytuacji, panie Rutledge. Iran jest odpowiedzialny za zamordowanie...

— Nie mamy na to dowodów.

— Al Capone nie został nigdy skazany za masakrę w dniu świętego Walentego, ale widziałem film... — Vasco, powołany do zespołu ekspertów Białego Domu, nabył pewności siebie. — Ktoś dyryguje całym procesem, ktoś nakazuje rozstrzeliwania, ktoś decyduje o fizycznej eliminacji najpierw najwyższego dowództwa armii, a następnie rzezi całego kierownictwa partii Baas. A teraz to religijne odrodzenie! Obraz, jaki mi się rysuje przed oczami, to nowa tożsamość. Narodowo-religijna tożsamość, co w dużym stopniu stępi lub nawet unicestwi umiarkowane oddziaływanie elementów świeckich, o którym pan wspominał. Obecne wydarzenia przyhamują też co najmniej na rok wewnętrzna opozycję w Iranie. Poza tym nie mamy pojęcia, co tam jeszcze się kłuje. Darjaei to urodzony spiskowiec. To cierpliwy, w pełni oddany swojej idei, bezlitosny skarw...

Przerwał mu jeden z sojuszników Rutledge'a: — I jest na ostatnich nogach...

— A skąd znów takie przy puszczenie? — zapytał Vasco. — Nieżle przy gotował obecną operację.

— Ale ma grubo po siedemdziesiątce.

— Nie pije, nie pali. Na wszystkich nagraniach, jakie mamy z jego publicznych wystąpień, wygląda jak okaz zdrowia. Niedocenianie tego człowieka byłoby błędem, jakich wiele popełniliśmy w przeszłości.

— Nie ma kontaktu ze społeczeństwem.

— Może o tym nie wie. Miał w każdym razie dobry rok, a wszyscy zawsze okłaskują zwycięzcę — odparował Vasco.

— Może się martwisz, Bert, że stracisz gabinet w Białym Domu, kiedy już powstanie Zjednoczona Republika Islamska? — zażartował ktoś z obecnych. Był to cios poniżej pasa i to w dodatku wymierzony przez dużo starszego funkcjonariusza Departamentu Stanu.

Cisza, jaka po tym nastąpiła, była jednoznaczna: powstawał konsens, ale nie taki, jakiego sobie życzył sekretarz stanu. Najwyższy czas przejść kontrolę.

— Dobrze, punkt następny — powiedział Adler. — Jutro wrócą ci z FBI, żeby pomówić o skradzionym liście Kealty'ego. I zgadzajcie, z czym wrócą?

— Był nie to piekielne pudło — ktoś jęknął. Nikt nie zauważył nagłego obrotu głowy Rutledge'a.

— Traktujcie to jako rutynową kontrolę naszych osobistych przywilejów posiadania sekretów istotnych dla bezpieczeństwa państwa — poinformował Adler swych podwładnych. Detektory kłamstwa były doskonale znane starszym ranga pracownikom.

— Psiakrew, Scott! — przemówił Cliff w imieniu wszystkich. — Albo nam się ufa, albo nie i wtedy... Straciłem już zbyt wiele godzin na te zabawy.

— Nigdy przecież nie znaleźli listu Nixona z jego rezygnacją — ktoś dodał.

— Może schował go do kieszeni Henry K.? — wtrącił trzeci głos.

— Jutro. Rozpoczynamy o dziesiątej. Wszyscy. Ja również — zakończył Adler, który też był zdania, że to strata czasu.

***

Miał jasną karnację, szare oczy i rudawe włosy. Sądził, że jest to spadek po jakiejś Angielce, wplątanej w losy minionych pokoleń. W każdym razie taki żart krążył w rodzinie. Jedną z korzyści było to, że mógł uchodzić za Europejczyka. A ponieważ był bardzo ostrożny, mógł to czynić nadal. Przed nielicznymi operacjami farbował włosy i zakładał ciemne okulary. Dawniej zapuszczał też brodę — czarną! — z czego popkiwano w jego środowisku, nazywając go Gwiazdorem. Wielu z kpiarzy już nie żyło. On przetrwał. Izraelczycy być może mieli jego fotografię. Z Izraelczykami nigdy nic nie wiadomo, wiadomo natomiast, że rzadko dzielili się informacjami. Nawet ze swymi amerykańskimi opiekunami, co już było głupotą. A poza tym nie można martwić się wszystkim, jakimiś fotografiami w jakiejś szafie Mossada.

Z Frankfurtu przyleciał na podwazyngtońskie lotnisko imienia Dullesa. Zabrał dwie torby podróże — idealne rekwiizyty poważnego biznesmena, jakim był w istocie. Nie miał nic do zadeklarowania celnikom oprócz litra szkockiej whisky kupionej w bezcłowym sklepie portu lotniczego we Frankfurcie. Cel podróży do Stanów? Trochę dla przyjemności, trochę dla biznesu. Bezpiecznie się teraz chodzi po Waszyngtonie? Okropnie to, co się stało. Widział to chyba ze sto razy w telewizji. Straszne, prawda? Bezpiecznie? Naprawdę? A więc wszystko powraca do normy? Wspaniale! Wynajęty samochód czekał na parkingu. Zmęczony długim lotem, pojechał do pobliskiego hotelu. W hotelu kupił gazetę, zamówił kolację do pokoju i włączył telewizor. Następnie wyjął z podróźnej torby laptopa i podłączył do telefonu — wszystkie hotelowe telefony w Ameryce miały już odpowiednie gniazdko. Włączył się w Internet, by zawiadomić Badrajna, że przybył do kraju, w którym miał dokonać handlowego rekonesansu. Specjalny program przekształcił kodowane zdanie w absolutny bełkot elektroniczny.

***

— Witam panów! Jestem John Clark — zwrócił się John do piętnastu uczestników pierwszego kursu. Na ten poranek ubrał się staranniej niż zwykle: dobrze skrojony garnitur, wyprasowana koszula i krawat w prążki. Najpierw chciał zrobić wrażenie wyglądem. Potem dopiero w inny sposób. Wybranie pierwszej piętnastki okazało się łatwiejsze, niż zakładano. Mimo konkurencji Hollywood, a może dzięki jego produkcji, CIA stała się instytucją bardzo popularną wśród amerykańskich obywateli. Zawsze jest co najmniej dziesięciu kandydatów na każdy wolny etat. Wystarczyła więc komputerowa weryfikacja wszystkich podań, aby znaleźć owych piętnastu, którzy odpowiadałby parametrom planu BŁĘKIT. Każdy z wybranych był policjantem z uniwersyteckim dyplomem, miał za sobą co najmniej czteroletni staż w policji i czysty jak białe chlebki życiorys, nadal drobniawo sprawdzany przez FBI. Sami mężczyźni. To chyba błąd, pomyślał John, ale chwilowo nie miało to większego znaczenia. W większości biali, dwóch czarnych, jeden Azjata. Głównie z policji wielkomiast. Wszyscy znali co najmniej dwa języki obce.

— Jestem terenowym oficerem wywiadu — oświadczył John. — Nie agentem, nie szpiegiem, nie funkcjonariuszem operacyjnym, ale oficerem wywiadu. Pracuję w tym biznesie od dłuższego czasu. Jestem żonaty i mam dwoje dzieci. Jeśli któryś z was oczekuje szalonych nocy z platynowymi blondynkami albo strzelania do wszystkiego, co się rusza, to niech stąd zmyka. Robota jest przeważnie cholernie nudna, zwłaszcza jeśli ktoś jest na tyle mądry, że ją wykonuje tak jak powinien. Wszyscy jesteście policjantami, więc doskonale wiecie, o co w tym interesie chodzi. Zajmujemy się przestępstwami na bardzo wysokim szczeblu. Naszym zadaniem jest uzyskanie odpowiednio wcześniej i odpowiednio dobrych informacji, aby zapobiec tym przestępstwom, nim zaczną ginąć ludzie. Osiągamy nasz cel, uzyskując informacje i przekazując je tym, którzy ich potrzebują. To robimy my. Inni oglądają zdjęcia satelitarne lub czytają cudzą korespondencję. My odwalamy najcięższą robotę. Mamy uzyskiwać informacje od ludzi. Niektórzy są porządni i przekazują dobre informacje. Niektórzy nie są tacy porządni i żądają pieniędzy lub chcą się na kimś zemścić, lub czuć się kimś ważnym. Nas nie obchodzi, kim oni są. Każdy z was pracował z ułicznymi informatorami. Wasi informatorzy będą często ludźmi wykształconymi, reprezentującymi wpływy i tak dalej, ale w istocie będą bardzo podobni do tych, z którymi już pracowaliście. I będą żądać od was tego samego: lojalności i ochrony. A od czasu do czasu będziecie musieli któregoś przycisnąć. Jeśli się w robocie poślizgniecie, to wasz człowiek zginie, a czasami, w niektórych miejscach, w których przyjdzie wam działać, zginie też jego żona i dzieci. Nie myślcie sobie, że żartuję albo tylko was straszę. Będziecie pracowali w krajach, gdzie prawo oznacza wyłącznie to, co ktoś chce, żeby w danej chwili oznaczało. W minionych dniach widzieliście dostatecznie dużo w telewizji, prawda? — spytał. Egzekucje kierownictwa partii Baas były pokazywane przez wszystkie sieci na całym świecie, poprzedzane rutynowym ostrzeżeniem, by chronić przed tymi przekazami dzieci i osoby wrażliwe, które zresztą po tym ostrzeżeniu jeszcze chętniej wszystko oglądały.

Piętnastu mężczyzn poważnie skinęło głowami.

— W większości wypadków nie będziecie mieli broni. Macie używać szarych komórek, by przeżyć, bo czasami będziecie ryzykować życiem. Straciłem wielu przyjaciół w terenie. Niektórych w miejscach znanych wam z telewizji czy lektury, innych w miejscach, o których nawet nie słyszeliście. Teraz świat jest być może lepszy, ale nie wszędzie. Ale wy nie pojedziecie do tych lepszych miejsc — zapowiedział John. Siedzący w głębi sali Ding Chavez z trudem opanowywał śmiech.

— A dobre strony naszej roboty? — rzucił retoryczne pytanie John. — Podobnie jak dobre strony roboty policyjnej. Każdy zły, którego zgarniecie z ulicy, to ocalenie czyjegoś życia. W waszej nowej robocie uzyskanie dobrej informacji i dostarczenie jej w odpowiednie miejsce też może ocalić życie. Może ocalić życie milionom ludzi.

John rozglądał się przez chwilę po swoich podopiecznych.

— Jestem waszym instruktorem. Wy chowawcą klasy. Szkolenie będzie trudne, wyczerpujące, ale i dające zadowolenie. Zaczynamy jutro o ósmej trzydzieści rano. Do zobaczenia. — John zszedł z podwyższenia i ruszył w kierunku wyjścia. Chavez otworzył przed nim drzwi. Po chwili znaleźli się na świeżym powietrzu.

— Panie C, gdzie mogę się zapisać, żeby mieć to zadowolenie? — zażartował.

— Przecież musiałem im coś powiedzieć. — Była to najdłuższa od wielu lat oracja Johna.

— Co musiał zrobić Foley, żeby skompletować tę drużynę rekrutów? — spytał Ding.

— Dożynki za pasem. Trzeba było szybko działać.

— Myślę, że powinienem był parę tygodni poczekać. Foley też jeszcze czeka na zatwierdzenie przez Senat — stwierdził Ding. — No ale jestem tylko młodszy szpion. Co ja tam mogę wiedzieć?

— Czasami zapominam, jaki z ciebie wyrósł cwaniak

* * *

— Kim, do cholery, jest Żeng Han San? — spytał Ryan.

— Facetem, którego szukamy. Pięćdziesiąt kilka lat, ale wygląda dużo młodziej, średniego wzrostu i, jak powiada nasz przyjaciel, średni we wszystkim innym — meldował Dan Murray, zerkając w notatki. — Aha, dziesięć kilo nadwagi w stosunku do wzrostu. Myślący, spokojny i załatwił Yamatę.

— O? — zdziwiła się Mary Pat Foley. — A jak?

— Yamata była na Sajpanie, kiedy opanowaliśmy sytuację. Zadzwoił do Pekinu w poszukiwaniu bezpiecznego schronienia. Żeng zachował się, jakby faceta nie znał. Umowa? Żadnej umowy nie było. Żeng odłożył słuchawkę i Yamata drugi raz już nie uzyskał połączenia. Nasi japońscy przyjaciele uważają to za osobisty afront i zdradę.

— Wydaje się, że śpiewa jak kanarek — zauważył Ed Foley. — Czy to nie wydaje się podejrzane?

— Nie — odparł Ryan. — Podczas drugiej wojny światowej japońscy jeńcy, którzy wpadli nam w ręce, śpiewali jeszcze głośniej.

— Pan prezydent ma rację — potwierdził Murray. — Pytałem Tanakę właśnie o to. Twierdzi, że to sprawa kultury. Yamata chce odebrać sobie życie. W kręgu ich kultury uznaje się to za postępowanie honorowe. Ale oni pilnują go przez dwadzieścia cztery godziny na dobę. Zabrali mu nawet sznurowadła. Facet uważa, że jest tak doszczętnie zhańbiony, iż nie ma już sensu zachowywania niczego w tajemnicy. Cholernie skuteczna technika przesłuchań. Poza tym Żeng jest rzekomo dyplomata. Yamata twierdzi, że był oficjalnym członkiem delegacji handlowej. Departament Stanu nigdy o nim nie słyszał. Japończycy nie mają go na żadnej liście dyplomatów. Dla mnie to oznacza jedno: szpieg, a więc... — spojrzął na Foleyów.

— Wrzuciłam go do komputera — odparła Mary Pat. — Zero. Ale śląd wiemy, że to prawdziwe nazwisko?

— Nawet gdyby było prawdziwe, to też niewiele by nam to dało — wtrącił Ed Foley. — Wiemy wyjątkowo mało o ludziach ich wywiadu. Jeśli jednak wolno mi zgadywać, to zaryzykuję hipotezę: facet nie jest szpiegiem, ale dyskretnym przedstawicielem rządu. Dlaczego tak sądzę? Ponieważ zawarł umowę o dużym wymiarze. W wyniku tej umowy ich siły zbrojne są nadal w stanie podwyższonej gotowości bojowej. Dlatego Rosjanie są tacy zdenerwowani. Kimkolwiek jest ten facet, jest na pewno liczącym się graczem.

Nie była to rewelacja na miarę trzęsienia ziemi.

— Czy możecie coś zrobić, żeby się dowiedzieć? — spytał delikatnie Murray.

Mary Pat pokręciła głową. — Nie mamy na miejscu ludzi, to znaczy nie mamy takich, którzy byliby przydatni w tej sprawie. W Hongkongu mamy dobrą parę małżeńską, która zmontowała niezłą niewielką siatkę. Mamy paru ludzi w Szanghaju. W Pekinie też paru agentów na niskich szczeblach w Ministerstwie Obrony, ale to są inwestycje na przyszłość, kiedy awansują. Wykorzystanie ich teraz nie przydałoby się na nic, a tylko zagroziło ich bezpieczeństwu. Dan, powiedzmy sobie szczerze: główny nasz problem z Chinami polega na tym, że właściwie nie wiemy, jak funkcjonuje ich rząd. Istnieje tyle różnych niesłychanie skomplikowanych płaszczyzn i piętér władzy, że możemy tylko zgadywać. Członkowie politbiura są chyba rozszefrowani. Tak nam się w każdym razie wydaje. Ostatnio nabraliśmy podejrzeń, że jeden z członków biura nie żyje. Nie jesteśmy pewni. Od miesiąca usiłujemy to wyniuchać. Nawet Rosjanie nas informowali, kiedy grzebali swoich. Ale nie Chińczycy — zauważyła zastępczyni dyrektora pionu operacyjnego i wypila łyżeczek wina. Ryan zaczął lubić te sesje z najbliższymi współpracownikami, po godzinach biurowych, przy drinku. Nie przyszło mu nawet do głowy, że przedłuża ich dzień pracy. I że omija swego doradcę do spraw bezpieczeństwa narodowego. Ale chociaż Ben Goodley był zarówno lojalny jak i mądry, Ryan nadal wołał, jeśli mógł, usłyszeć wszystko z pierwszych ust.

Ed Foley przejął pałeczkę: — Bo to jest tak dostrzegamy i rejestrujemy różnorodność polityczną na szczytach władzy, ale nigdy nie mieliśmy dobrego rozeznania, jeśli idzie o drugich skrzypków. Politbiuro to ludzie starsi, którzy już są ograniczeni fizycznie. Muszą mieć jakieś inne oczy i uszy. I przez lata ci ich pomocnicy zgromadzili w swoich rękach wielką władzę. Powstaje pytanie: kto naprawdę rządzi? Właśnie tego na pewno nie wiemy. I nie możemy wiedzieć, dopóki ich nie zidentyfikujemy.

— Dobrze was rozumiem — odparł Murray, sięgając po kufel z piwem. — Kiedy zajmowałem się przestępczością zorganizowaną, czasami identyfikowaliśmy jakiegoś *capo* długo podpatrując, kto komu otwiera drzwi limuzyny. Cholerna robota. — Całość tej wypowiedzi składała się na największy komplement, jaki CIA kiedykolwiek otrzymała od FBI. — Kiedy głębiej się nad tym zastanowić, dochodzi się do wniosku, że zachowanie operacyjnej ostrożności nie jest znowu tak trudne.

— Argument na rzecz planu BŁĘKIT — mruknął Ryan. Dyrektor pionu operacyjnego pokiwiał głową. — Mogę obwieścić dobrą nowinę. Pierwsza piętnastka rozpoczyna szkolenie. Dziś rano John ogłosił powitalne przemówienie.

Ryan przejrzał plan redukcji etatów w CIA. Ed zabrał się do tego z siekierą, proponując zmniejszenie budżetu Firmy o pięćset milionów dolarów w przeciągu pięciu lat, przy jednoczesnym zwiększeniu liczby ludzi w terenie rozumianym globalnie. To powinno zadowolić Kongres, chociaż niewiele będzie o tym wiedziało, gdyż poważna część właściwego budżetu CIA ukryta jest w różnych pozycjach federalnych wydatków. A może jednak wiadomość ujrzy światło dzienne, pomyślał Jack. Przeciek jest bardzo prawdopodobny.

Przeciek Nienawidził ich w całej swojej karierze. Ale teraz przecieki były częścią sztuki rządzenia. I czy w związku z tym powinien zrewidować swój pogląd w tej kwestii? Czy teraz przecieki są w porządku, skoro on sam je robi? Psiakrew! Prawa i zasady nie powinny zależeć od widzimisię jednej osoby.

* * *

Ochrońrziar miał na imię Saleh. Był okalazęd budowy, silny, jak wymagała tego praca. I nie powinien poddawać się chorobom czy słabościom. Człowiek tej profesji nie przyznaje się po prostu, że coś mu dolega. Skoro jednak dolegliwości nie ustępowały, wbrew zapowiedziom lekarza — Saleh wiedział, że wszyscy ludzie są podatni na problemy żołądkowe — a w dodatku po oddaniu moczu zobaczył krew w muszli klozetowej, no to wtedy... Ludzkie ciało nie wydała

krwi, chyba że człowiek jest ranny albo zaciął się przy gołeniu. W każdym w razie nie była w czasie normalnej czynności fizjologicznej. A jeśli wydała, to są podstawy do niepokoju, tym większego, że dotknęło to kogoś zdrowego jak byk. Jak wielu innych, Saleh przez pewien czas zwałęał, licząc, że to może chwilowa dolegliwość, która szybko zniknie, tak jak znikają objawy przeziębienia. Ale było coraz gorzej i wreszcie strach przeważył. Opuścił wilę przed świtem, wsiadł do samochodu i ruszył w kierunku szpitala. W drodze musiał się zatrzymać, gdyż napadły go nudności. Wsiadł i zwymiotował na ulicę. Nie patrząc na to, co zostawia, wsiadł i pojechał dalej. Z każdą minutą czuł się słabszy. Resztkami sił dobrnął z wozu do szpitalnych drzwi. W nędznej izbie przyjęć czekał, podczas gdy szukano jego karty ze szpitalnej rejestracji. Przerazały go zapachy środków dezynfekcyjnych, które wywołują taki lęk u psa, że nie chce iść, wyrwa się ze smyczy, skamle, ponieważ w jego świadomości zapachy te kojarzą się z bólem. Wreszcie czarnoskóra pielęgniarka wywołała nazwisko pacjenta. Saleh wstał, wyprostował się i wszedł do tego samego gabinetu, w którym już raz był.

***

Druga dziesiątka przestępców niewiele różniła się od pierwszej, tyle że nie było w niej odszczerpieńca. Trudno byłoby ich polubić, pomyślał Moudi, patrząc na zapadłe szare twarze i spowolnione ruchy. I te twarze! Wyglądali właśnie jak kryminaliści. Zaden nie patrzył mu prosto w oczy, mieli rozbiegane spojrzenia, jakby tylko szukali okazji do ucieczki czy przestępstwa. Na ich twarzach malowały się jednocześnie strach i okrucieństwo. I chociaż doktor sam uznał, że jest to dość powierzchowna obserwacja, tkwił przy swoim: różnili się od niego i wszystkich innych ludzi, którzy ch znal.

— Mamy tu grupkę chorych — powiedział im. — Przydzielono was do opieki nad nimi. Jeśli dobrze wykonacie swoją pracę, wyszkolimy was na sanitariuszy. I zostaniecie nimi w waszych więzieniach. Jeśli będziecie się lenić, to powrócicie do waszych cel. Nieposłuszeństwo lub niewłaściwe zachowanie będą natychmiast surowo karane.

Skinęli głowami. Znali surowość kar w irańskich więzieniach, które nie były wzorami penitencjarnych zasad. I nie karmiono w nich po ludzku. Wszyscy więźniowie mieli ziemistą cerę i zaropiałe oczy.

Czy tacy ludzie zasługują na troskę? — zapytywał siebie doktor. Chyba nie. Każdy z nich popełnił jakąś zbrodnię. Albo wiele zbrodni. Chodziło o poważne przestępstwa. A ile z nich jeszcze umknęło wymiarowi sprawiedliwości, to już wiedzą tylko sprawcy i Allah. Reszka litości, jaka jeszcze ostała się w Moudim, było częstką osadu pozostalego po studiach medycznych, które nakazywały dostrzegać przed sobą istoty ludzkie bez względu na to, kim są. Ale nie wątpił, że tę słabość uda mu się pokonać. Bandyci, złodzieje, pederaci — wszyscy pogwałcili prawo w kraju, gdzie prawo pochodzi od Boga. Jest surowe, ale sprawiedliwe. Amnesty International już dawno przestała biadolić na temat irańskich więzień. Może więc będzie mogła zwrócić baczniejszą uwagę na inne sprawy, jak na przykład, na złe traktowanie wiernych w krajach Zachodu. W tej dziesiątce z pewnością nie było świętego, zresztą świętym można zostać tylko wtedy, kiedy się nie żyje. Zobaczymy, czy los tej dziesiątki jest wyznaczony tą samą ręką w księdze życia i śmierci. Skinął głową w kierunku więziennego dozorczy, który zaczął wykrzykiwać polecenia nowym „sanitariuszom”.

Już poprzednio zostali zarejestrowani, wykapani, ogoleni, zdezynfekowani, przebrani w szpitalne zielone fartuchy z liczbą od jednego do dziesięciu na plecach. Na nogach mieli pantofle z grubej tkaniny. Uzbrojeni strażnicy odprowadzili ich do drzwi komory sterylizacyjnej, w której znajdowali się wojskowi sanitariusze oraz jeden uzbrojony strażnik, trzy mający się w ostrożnej odległości. W dłoni w rękawiczce trzymał pistolet. Moudi powrócił do aseptycznej salki obserwacyjnej z monitorami. Na czarno-białych ekranach obserwował więźniów idących korytarzem, rozglądających się ciekawie na lewo i prawo — z pewnością w poszukiwaniu drogi ucieczki. Uzbrojony strażnik szedł parę metrów za nimi. Od czasu do czasu więźniowie odwracali głowy w jego kierunku. Po drodze wydawano nowym przybyšom sprzęt: plastikowe kubły, gąbki i szmaty. Kubły też były numerowane.

Nieco zaniepokoił więźniów fakt, że wojskowi sanitariusze mieli na sobie ochronne kombinezony. Cóż jednak mogli zrobić? Człapali dalej. Wrośli w ziemię dopiero po przekroczeniu progu szpitalnej sali. Zatrzymał ich zapach, a może widok...

Jeden z sanitariuszy wskazał na monitor, na którym widać było człowieka zamarłego w progu. Po chwili człowiek ten zaczął coś mówić. Cisnął kablem o ziemię i wygrażał pięścią, podczas gdy pozostali przyglądali się, ciekawi, co nastąpi dalej. Zza skraju obrazu wychynął strażnik z wycelowaną bronią. Strzelił z odległości dwóch metrów. Dziwne było widzieć strzał, ale go nie słyszeć. Kula trafiła w sam środek twarzy kryminalisty. Padł na ziemię. Na ścianie pozostały czarne plamy. A przynajmniej takie wydawały się na monitorze. Najbliżej stojący wojskowy sanitariusz wskazał palcem jednego z więźniów i wydał jakieś polecenie. Więzień podniósł kubel i wszedł do sali chorych. Z tą grupą więźniów nie powinno być więcej kłopotów. Moudi przeniósł wzrok na sąsiedni monitor.

Tym razem był to kolorowy ekran. Połączono go z obrotową kamerą wyposażoną w obiektyw o zmiennej ogniskowej. Moudi ustawił kamerę na łóżko w rogu. Pacjent nr 1. Nowy przybyš z jedyнкą na plecach i wiadrem w ręku stanął w nogach łóżka, nie wiedząc, co ma dalej robić. W salce był mikrofon, ale niezbyt dobrze zbierał dźwięki. Zamontowano mikrofon kierunkowy zamiast półsfery cznego. I tak strażnicy wyłączyli go podczas swoich dyżurów, gdyż z głośnika dobiegały jedynie krzyki, jęki i rżenia umierających. Chorzy na ebola w obecnym stanie nie budził już obaw, że będą próbować buntu. Jak można było przewidzieć, najgorszy był nadal odszczerpieńiec: stałe się modlił i nawet usiłował pocieszyć tych, do których mógł sięgnąć ze swego łóżka. Co więcej, usiłował innych namówić do modlitwy, ale to były nieodpowiednie modlitwy. Poza tym więźniowie nie należeli do kategorii rozmawiających z Bogiem nawet w najbardziej sprzyjających okolicznościach.

Tak więc sanitariusz nr 1 stał chyba przez minutę, spoglądając na pacjenta z tym samym numerem, z nogą przykutą do łóżka. Moudi przesunął lekko kamerę i zrobił zbliżenie przykutej kostki. Stałowa bransoleta zdarła skórę z nogi i wgrzyła się w ciało. Materac pod spodem był czerwony od krwi. Leżący człowiek — przestępca, poprawił się w myślach Moudi — wił się jakby w zwolnionym tempie. Sanitariusz przypomniał sobie, co mu nakazano. Włożył lateksowe rękawiczki, zwiżył gąbkę i przetał nią czoło umierającego. Moudi ustawił obiektyw kamery na szeroki plan. Pozostali więźniowie-sanitariusze zrobili to samo, co ich kolega nr 1. Gromadka wojskowych sanitariuszy wycofała się.

Nie myślano już o żadnym poważniejszym leczeniu chorych. Nie było sensu tego robić, ponieważ ludzie ci już spełnili wyznaczoną im rolę. A więc żadnych zastrzyków, żadnych obchodów, żadnych testów. Badania pod mikroskopem wykazały, że wszyscy więźniowie zostali zakażeni wirusem ebola. Stwierdzono, że szczerp Mayinga może przenosić się drogą kropelkową, czyli podczas kaszlu lub kichania. Teraz pozostało tylko sprawdzić, czy wirus nie tracił swoich zabójczych zdolności przy reprodukcji w ciele nowych ludzkich królików doświadczalnych... i że nowa generacja jest na tyle silna, by powędrować ku ofiarom w strumieniu aerozolu, zarażając je równie skutecznie, jak została zarażona pierwsza dziesiątka więźniów. Moudi widział, że w zasadzie druga dziesiątka robi, co jej nakazano, ale robi to niedbale, przecierając czoła chorych mało łagodnymi ruchami. Zaledwie paru okazywało prawdziwe współczucie. Być może Allah to dostrzeże i okaże tym ostatnim litość, gdy nadejdzie ich czas za niespełna dziesięć dni.

***

— Oceny semestralne dzieci — powiedziała Cathy, gdy Jack wszedł do sypialni.

— Dobre czy złe? — spytał.

— Sam obejrzyj — odparła.

Co też w nich znajduje? — pomyślał prezydent, biorąc świadectwa do ręki. W zasadzie nie były złe. Dołączone opinie — każdy nauczyciel uzasadniał krótko wydanie takiego a nie innego stopnia — stwierdzały, że od paru tygodni wypracowania domowe uległy wyraźnej poprawie... aha, maczali więc w tym palce agenci Oddziału. Zabawne. No tak, ale to miało i inny, mniej przyjemny aspekt: obcy ludzie wyręczałi go w obowiązkach ojca. Lojalność agentów podkreślała tylko fakt, że zawiódl. Nie spełnia swego obowiązku wobec własnych dzieci.

— Jeśli Sally zamierza kiedykolwiek dostać się na Hopkinsa, musi bardziej przykładać się do fizyki — zauważyła Cathy.

— To jeszcze dzieciak... — Dla ojca będzie zawsze małą dziewczynką, która...

— Sally dorasta. I wiesz co? Interesuje ją pewien młody futbolista. Na imię mu Kenny i jest... Jak oni to nazywają...? aha, „odlotowy” — zameldowała żona. - Kenny `emu przydałby się także fryzjer. Nosi włosy dłuższe od moich.

— Czy nie jest jeszcze za młoda... — skomentował prezydent.

— Dziwne, że tak późno. Ja zaczęłam chodzić na randki, kiedy miałam...

— Nie chcę nie wiedzieć.

— Ale w rezultacie wyszłam za ciebie, panie prezydencie...

— I to dość dawno temu...

— Którędy droga do sypialni Lincolna? — spytała Cathy.

Jack spojrział na jej stolik nocny i zobaczył szklankę. Cathy wypila parę drinków. Jutro nie będzie operowała.

— Lincoln nigdy tam nie spał, mała. Nazywają to sypialnią Lincolna, ponieważ...

— Wiem. Obraz. Ale podoba mi się łóżko — odparła z uśmiechem. Odłożyła lekarskie notatki i zdjęła okulary do czytania. A potem wyciągnęła ręce do Ryana. — Wiesz co, jeszcze nie kochałam się z najpotężniejszym mężczyzną na świecie. W każdym razie nie w tym tygodniu.

— A czas jest dobry? — spytał. Cathy nigdy nie używała pigulek antykoncepcyjnych.

— Dlaczego nie ma być dobry? — Cathy miała okresy równie regularnie jak tykanie metronomu.

— Nie chcesz przecież jeszcze...

— Może jest mi to obojętne?

— Przecież masz czterdzieści lat — przypomniał mało delikatnie Jack.

— Dzięki za przypomnienie. Ale nie pobiliaby rekordu... Co cię trapi?

Jack długo milczał. — Nie, nie, nic. Nie zrobiłem tej wasełtomii. A miałem...

— Nie zrobiłeś. Nawet nie rozmawiałeś o tym z Pat. A miałeś porozmawiać. A jeślibyś zrobił to teraz — dodała ze zjadliwym uśmiechem — napiszą o tym wszystkie gazety. A nawet może obejrzymy komunikat lekarski w telewizji. Ilustrowany zdjęciami. Kto wie, może Arnie wytłumaczy ci, że to dobry przykład dla członków partii zerowego przyrostu naturalnego... Z drugiej strony, trzeba pamiętać o bezpieczeństwie narodowym...

— Co ty bredzisz?

— Wcale nie bredzę. Prezydent Stanów Zjednoczonych bez jaj. Kto będzie szanował taką Amerykę?

Jack miał nieprzepartą ochotę wybuchnąć śmiechem, ale się powstrzymał. Mogła usłyszeć nočna zmiana agentów Oddziału na korytarzu.

— Co w ciebie dziś wstąpiło? — spytał.

— Może wreszcie przyzwyczajam się do tego wszystkiego. A może mam po prostu ochotę na...

W tym momencie zadzwonił telefon przy łóżku. Cathy ze złością sięgnęła po słuchawkę, knąc pod nosem.

— Słucham? Tak, doktorze Sabo. Pani Emory? Rozumiem... Nie. Nie sądzę... dajcie coś na sen... Bandaży nie zdejmować, póki nie powiem. I wpisać na kartę, co jej dajecie. Pani Emory uwielbia robić szum o byle co. Tak Dobranoc, doktorze! — Odłożyła słuchawkę i zaczęła wyjaśniać: — Wszczępiłam jej soczewkę. Przed paroma dniami. Ona nie lubi mieć przewięzanego oka. Ale jeśli zdejmę zbyt wcześnie osłonę...

— Chwileczkę. Twój kumpel ze szpitala dzwoni bezpośrednio do naszej sypialni?

Była to linia nie przechodząca przez centralę, chociaż na ciągłym podsłuchu, jak wszystkie linie Białego Domu. W każdym razie powinna być na podsłuchu. Ryan o to nie pytał i chyba nie chciał wiedzieć.

— Miał przecież numer do poprzedniego domu. O co ci chodzi? Ja lekarz, ja leczę, ja profesor. Do mnie dzwonić jak pacjent chora. Zwłaszcza taki babszyl.

— *Interruptus* — powiedział Jack, kładąc się obok żony. — Nie chcę więcej dzieci. Ty chcesz?

— Ja chcę się kochać z mój mąż. Ja mam dość patrzeć w kalendarz. A jeśli chodzi o dzieci... Co ma się stać, to się stanie. Przypominasz mi moich pacjentów, tych starszych... — Uśmiechając się, dotknęła jego twarzy. — Nie myślę o tym. Lubię być kobietą...

— Też lubię, kiedy nią jesteś... — odparł.

Niektórzy mieli dyplomy z psychologii. Ten kierunek studiów jest popularny wśród funkcjonariuszy porządku publicznego. Jeden z ochroniarzy zdobył nawet doktorat, napisawszy pracę o typowych profilach psychologicznych przestępców. Wszyscy zaś, łącznie z tymi bez dyplomów, mieli jeden niezastąpiony talent: umieli czytać w myślach. W tej dziedzinie Andrea Price była mistrzem. Chirurg szła do helikoptera wyjątkowo sprężystym krokiem. Miecznik odprowadził ją przed chwilą na parter i na pożeganie pocałował. Pocałunek był zwyczajny, natomiast trzymanie się za ręce w windzie nie. W każdym razie nie ostatnio. Zwyczajny nie był również ten energiczny krok Price wymieniała spojrzanie z paroma agentami i wszyscy się zrozumieli, jak to policjanci potrafią, i uznali, że to bardzo dobrze. Tylko Raman, który był szywniejszy, niczego po sobie nie pokazał. Jego pasją był sport i Andrea wyobrażała go sobie spędzającego wszystkie wieczory przed ekranem telewizyjnym. Pewno nawet nastawiał magnetowid na nagrywanie sportowych programów, kiedy akurat miał służbę. No cóż, w Oddziale są ludzie o różnej mentalności.

— Jak wygląda dzisiejszy dzień? — spytał Jack, gdy helikopter oderwał się od ziemi.

— Chirurg leci — jednocześnie usłyszała Andrea w słuchawce. -Wszystko w porządku — meldowali obserwatorzy ze swoich stanowisk na dachach budynków rządowych wokół Białego Domu. Przez ostatnią godzinę, tak jak co dzień, dokładnie badali każdy skrawek terenu. Na ulicach byli ci sami co zwykle ludzie. Agenci nazywali ich „swoimi”, gdyż znali ich z widzenia. Pojawiali się często. Niektórzy byli zafascynowani Pierwszą Rodziną, wszystko jedno jaką. Dla nich Biały Dom był scenarią najprawdźwszej amerykańskiej opery mydlanej. Dla ochroniarzy „swoi” stanowili zagrożenie przez sam fakt swego istnienia. Psychologowie Tajnej Służby usiłowali zrozumieć powody, które tym ludziom kazały raz po raz przychodzić pod Biały Dom. Zrozumienie przychodziło im trudno. Fascynacja „Dynastią” czy „Dallas”, która kazała szukać ciągu dalszego w pobliżu najbardziej znanej rezydencji w kraju? Chęć obejrzenia na własne oczy skrawków życia wysokich sfer? Tak, snajperzy, tkwiący na dachu sąsiadującego z Białym Domem dawnej siedziby rządu, Old Executive Building, oraz na dachu Departamentu Skarbu, znali wszystkich stałych bywańców obserwując ich codziennie przez potężne lornetki, znali także ich nazwiska, ponieważ między nimi kręciły się agenci udający włóczęgów lub zwykłych przechodniów. Wcześniej czy później każdy ze „swoich” zostanie sprawdzony. Agent szedł za nim aż do miejsca zamieszkania, sprawdzał nazwisko, po czym dyskretnie przeprowadzano wywiad środowiskowy. W wypadku jakichś wątpliwości, sporządzano portret psychologiczny delikwenta, a każdy wykazywał jakieś odstępstwa od normalności. Na tym nie koniec: agenci Tajnej Służby pracujący na zewnątrz sprawdzali, czy osobnik nie nosi broni. Stosowano w tym celu różne metody: potrącając przez „biegacza” celebrycę swój poranny jogging, dokładne obmacanie podczas podnoszenia z ziemi i gorącego przeproszania po uprzednim podstawieniu nogi. Dzisiejszego ranka nikt z ulicznej widowni nie wydawał się groźny.

— Wczoraj wieczorem nie przeczytał pan porządku dnia, panie prezydencie? — zadała niemądre pytanie Andrea, niespodziewanie oderwana od swych obowiązków pytaniem Ryana.

— Nie. Postanowiłem odrobić zaległości telewizyjne — skłamał Miecznik, nie zdając sobie sprawy, że jego kłamstwo zostało wykryte, zanim je wypowiedział.

Angela zauważyła, że prezydent nawet się nie zarumienił. Ze swojej strony nic po sobie nie pokazała. Nawet prezydent ma prawo do sekretów lub choćby do złudzenia, że je ma.

— Proszę wziąć mój egzemplarz, panie prezydencie. — Angela podała parę kartek Ryan przeczytał pierwszą część, do południa. — Sekretarz skarbu przychodzi na śniadanie. Przed nim jest tylko Szuler.

— Jaki kryptonim ma u was George? — spytał Ryan, skracając do Zachodniego Skrzydła.

— Kupiec. Bardzo mu się spodobał — odparła Angela.

— Dzień dobry, panie prezydencie! — Gdy Ryan wchodził do Gabinetu Ovalnego, Ben Goodley czekał już obok biurka.

— Cześć, Ben. — Ryan rzucił na biurko rozkład dnia i przebiegł wzrokiem po blacie, czy nie czekają nań jakiś ważne dokumenty.

— No, to jazda! — powiedział, siadając.

— Ukradł mi pan całą chwałę, panie prezydencie, rozmawiając z ekipą Departamentu Stanu. Ale trudno. Mamy coś niecoś na temat Żenga. Jednej wersji już na pewno wysłuchał pan wczoraj...

Prezydent skinął głową i gestem dłoni polecił mówić dalej.

— Chińscy wpuścili do Cieśniny Tajwańskiej piętnaście okrętów w dwu formacjach. Jedna sześć, druga dziewięć jednostek. Jeśli pan chce, mam tu dokładne rozbiecie na klasy, ale są to wszystko niszczyciele i fregaty. Z powietrza obserwuje je jeden *EC-135*. Mamy tam też nasz okręt podwodny „Pasadena”. Weisnął się między obie formacje. Dwa inne okręty są w drodze z centralnego Pacyfiku. Przewidziany czas dotarcia na obszar naszego zainteresowania: pierwszy — trzydzieści sześć godzin, drugi — pięćdziesiąt. Dowódca Floty Pacyfiku, admirał Seaton, nakazał pośpiech i pełny dozór po przybyciu na miejsce. Proponowane przez Seatona rodzaje obserwacji są już na biurku sekretarza obrony. Przedyskutowałem je przez telefon z Bretano. Widać, że Seaton zna się na robocie.

Goodley zaczerpnął powietrza.

— A teraz polityka. Rząd Tajwanu oficjalnie nie dostrzega manewrów. Jednakże ich sztabowcy są w kontakcie z naszymi okrętami za pośrednictwem dowództwa Floty Pacyfiku. Nasi ludzie będą siedzieli przy ich stacjach nasłuchowych... — Goodley spojrzął na zegarek — Może już nawet siedzą. Departament Stanu uważa, że nie wielkiego się nie dzieje, ale też pilnie obserwuje.

— Ogólna ocena sytuacji? — spytał Ryan.

— Mogą to być rutynowe ćwiczenia, niemniej szkoda, że nie wybrali innego czasu. Nie widać żadnych jawnych prób wywarcia nacisku.

— I dopóki czegoś takiego nie dostrzeżemy, nie będziemy natrętni. W porządku, my również oficjalnie nie dostrzegamy manewrów. Zachowujemy milczenie i nic nie mówimy o wysłaniu naszych okrętów. Żadnych komunikatów, żadnych informacji podczas konferencji prasowych. Jeśli nas będą pytać, wzruszamy ramionami i mówimy, że to nic wielkiego.

Goodley skinął głową. — Teraz Irak Informacji nadał mało. Ich telewizja dostała religijnego bzika. Szyici. Irańscy duchowni, których tam oglądamy, mają nieograniczony czas antenowy. Dzienniki telewizyjne podają głównie religijne informacje. Komentatorzy coraz bardziej historyczni. Egzekucje w pełnym toku. Nie mamy pełnej listy, ale liczba rozstrzelanych z pewnością przekroczyła setkę. Może to już koniec? Kierownictwo partii Baas przestało istnieć. Pomniejsze rybki są za kratkami. Coś tam pisnęli w telewizji o tym, jak szlachetny i litościwy jest rząd tymczasowy wobec „pomniejszych przestępców”. To cytat. Owa litościwość jest religijnie uzasadniona, a poza tym coś mi się wydaje, że „pomniejsi przestępcy” wrócili na łono Allacha. Mamy zdjęcia z ich telewizji, jak siedzą wokół imama i roztrząsają swoje grzechy. Jeszcze jedna warta zasygnalizowania sprawa: zorganizowana aktywność, wyraźnie wzmoczona, w irańskiej armii. Jednostki gorliwie ćwiczą. Mamy nasłuchy rozmów na wojskowych częstotliwościach dowodzenia taktycznego. Rozmowy rutynowe, ale bardzo ich dużo. Więcej niż zwykle. Mieli nocną sesję w Departamencie Stanu, żeby się w tym polapać. Sesję zorganizował podsekretarz do spraw politycznych, Rutledge. Podobno do cna wymęczył facetów z Biura Wywiadu i Studiów Departamentu Stanu. — Biuro było najmniejszą i najbiedniejszą krewną wywiadowczego światła, ale pracowała w nim garstka bardzo sprawnych analityków. Ich doskonale obeznanie ze światem dyplomacji, pozwalało czasami dostrzec to, czego inni nie zauważyli.

— Konkluzja? — spytał Ryan. — Z tej nocnej sesji?

— Żadnej konkluzji. — Goodley miał ochotę powiedzieć „oczywiście żadnej”, ale się powstrzymał. — Za jakąś godzinę będę z nimi rozmawiał.

— Nie lekceważ ludzi z WIS. Zwłaszcza uważnie słuchaj...

— ...Berta Vasco. Wiem. Dobry chłop, ale szóste piętro doprowadza go do białej gorączki. Rozmawiałem z nim przed dwudziestoma minutami. Spytał, czy są gotowi, bo mają tylko czterdzieści osiem godzin. W ciągu tego czasu coś się stanie. Nikt się z tym nie zgodził. Nikt! — Szuler wybił to ostatnie słowo.

Ryan przechylił fotel do tyłu. — Uważasz, że ma rację?

— Brak jest dowodów wspierających jego ocenę. W CIA nie zgadzają się z nim, w Departamencie Stanu nie popierają jego stanowiska. Nawet mi nie powtórzyli jego argumentacji. Dopiero on mi to sam powiedział. Ale coś mi nie pozwala powiedzieć, że Vasco się myli. — Goodley zamilkł, zdając sobie sprawę, że myśli i mówi inaczej niż myślałby i mówił każdy inny funkcjonariusz Agencji Bezpieczeństwa Narodowego. — Musimy się nad tym poważnie zastanowić, szefie. Vasco ma świetny instynkt. I jąja.

Ryan mu przerwał: — To, co zamierzasz powiedzieć, jest dobre dla państwa, dla całego kraju?

— Tak jest, sir — padła odpowiedź, wzmocniona energicznym skinieniem głowy.

— No to nie zwracaj mi głowy polityką i rób swoje.

Sekretarz skarbu otarł usta serwetką z emblematem Białego Domu i po raz drugi spuścił oczy. — Wiesz, co ci powiem? Kiedy to wszystko się skończy i wrócimy do normalnego życia, powinniśmy znaleźć jakiś sposób, żeby pracować razem. Niewiele jest takich, jak my, Ryan!

— Nie zgadzam się. Jest bardzo wielu. Problem polega na tym, że bardzo rzadko trafiają do rządu. Wiesz, kto mi to powiedział? Cathy. I ma rację. Kiedy ona coś sprzaje, pacjent może oślepnąć. Tylko sobie wyobraź! Jeden błąd i jakiś człowiek traci wzrok na całe życie! Albo nawet umiera. Personel ostrego dyżuru jest nieustannie na granicy załamania. Trudna sytuacja, George. Znacznie trudniejsza niż obracanie papierami wartościowymi. To samo dotyczy policjantów. To samo dotyczy żołnierzy. Musisz natychmiast reagować, w przeciwnym wypadku może stać się coś bardzo złego. Ale ci ludzie, którzy muszą i umieją podejmować podobne decyzje, nie walą tłumnie do Waszyngtonu. Idą tam, gdzie uważają, że muszą iść, gdzie toczy się prawdziwe życie — powiedział Ryan niemal z zalem. — Prawdziwie dobrzy ludzie idą tam, gdzie są potrzebni i prawie zawsze wiedzą instynktownie, gdzie to jest.

— I ci dobrzy stronią od głupot. To prawda. Powiadasz, że dlatego tu ich wielu nie ma? — Winston przechodził w tej chwili swój własny prywatny kurs rządzenia państwem i doszedł do wniosku, że Ryan jest wcale niezłym nauczycielem.

— Dlatego. Ale kilku jest. Na przykład Adler w Departamencie Stanu. Jest tam jeszcze jeden dobry, którego odkryłem. Nazywa się Vasco. To są ci, którzy umieją powiedzieć „nie”, gdy potrzeba. Ale cały system jest przeciwko nim. Takich ludzi muszą wyłuskiwać i chronić. Są pod moim parasolem. Przeważnie urzędnicy niższego szczebla, ale to, co robią, ma wielką wartość. Dzięki nim system funkcjonuje. Nie są często zauważani, ale im nie zależy na honorach. Im zależy na załatwieniu sprawy, na służeniu społeczeństwu. Wiesz, co chciałbyś zrobić? Co naprawdę chciałbyś zrobić? — spytał Ryan, po raz pierwszy gotów zdradzić swe najtajniejsze myśli, którymi nie śmiał się podzielić nawet z Arniem.

— Wiem. Stworzyć system, który naprawdę funkcjonuje, który dostrzega ludzi dobrych i oferuje im to, na co zasługują. Czy zdajesz sobie sprawę, jakie to jest trudne, nawet w niewielkich instytucjach? Ile ja się musiałem o to nawalczyć u siebie. A Departament Skarbu ma więcej woźnych, niż ja miałem finansistów. Nawet nie mam pojęcia, od czego tutaj powinienem zacząć...

Tak, tylko Winston potrafi zrozumieć moje marzenie i mój problem, pomyślał prezydent.

— To będzie jeszcze trudniejsze, niż myślisz — odparł Winstonowi. — Ci, którzy naprawdę pracują i coś umieją, nie chcą szefować. Chcą pracować. Cathy mogłaby być dyrektorem szpitala. Ofiarowywano jej także katedrę na wydziale medycyny Uniwersytetu Wirginii. A to już jest coś! Ale to pozostawiłoby tylko połowę czasu dla pacjentów. A Cathy lubi gabinet lekarski. Lubi to, co robi. Któregoś dnia Bernie Katz w Hopkinsie przejdzie na emeryturę i ofiarują jej jego fotel, ale wiem, że ona odmówi. Jestem tego pewien. Chyba że ją przekonam.

— Tego, o czym marzysz, nie da się zrealizować. — Winston pokręcił głową. — Ale myśl jest wspaniała.

— Przed ponad stu laty Grover Cleveland zreformował służby publiczne — przypomniał Ryan swemu gościowi. — Wiem, że nie potrafimy dokonać cudu, ale potrafimy usprawnić to, co istnieje. I ty nawet usiłujesz to zrobić. Przed chwilą to referowałeś. Pomyśl więc o mojej koncepcji rewizji całego systemu.

— Obiecuję, że o tym pomyślę. — Sekretarz skarbu wstał. — Jak ty lko uporam się z rewolucją w moim własnym baraku. Ilu wrogów wolno nam sobie sprawić?

— Każdy ma bez liku wrogów — odparł filozoficznie Ryan. — Jezus też ich miał.

***

Podobało mu się przezwisko Gwiazdor i, usłyszawszy je po raz pierwszy przed piętnastu laty, zaczął się uczyć, jak najlepiej wykorzystać swoją powierzchowność. Jego misją był obecnie rekoniesans, jego bronią — osobisty czar. W repertuarze miał kilka akcentów. Ponieważ tym razem podróżował na niemieckich dokumentach, używał akcentu frankfurckiego, który pasował do niemieckiego garnituru, portfela i obuwia, kupionych za pieniądze jednego ze sponsorów znalezionych ostatnio przez Alego Badrajna. Firma wynajmu samochodów zaopatrzyła go w doskonałe mapy, rozłożone teraz na pustym siedzeniu po prawej. Dzięki nim nie musiał wkuwać na pamięć wszystkich tras. Byłoby to kłopotliwe, zajmowałyby czas i część jego fotograficznej pamięci.

Pierwszym przystankiem była szkoła św. Marii, około dziesięciu kilometrów od Annapolis. Katolicka szkoła prowadzona przez zakonnice dla dzieci w różnym wieku, od przedszkolaków aż po dwunastą klasę. W sumie niemal sześćset dzieci. Z ekonomicznego punktu widzenia optymalna liczba. Gwiazdor zamierzał objechać teren dwa lub trzy razy — rzecz o tyle łatwa, że szkoła zajmowała część przylądka, na którym niegdyś znajdowała się duża farma. Kościół katolicki wycygał ją od jakiejś bogatej rodziny. Na farmę prowadziła tylko jedna droga. Tereny szkolne kończyły się na brzegu zatoki, a po prawej, za boiskami, płynęła skrajem rzeka. Po przeciwnej stronie drogi stały domy osiedla mieszkaniowego. Budynek szkolnych było jedenaście. Jedne blisko siebie, inne stały samotnie. Gwiazdor znał wiek swoich „celów” i dzięki temu mógł bez większego trudu wypatrzyć budynki, w których większość czasu lub cały dzień spędzały dzieci w tym przedziale wiekowym. Warunki taktyczne nie były korzystne, a okazały się jeszcze gorsze, gdy dostrzegł ochroniarzy. Szkoła dysponowała sporym terenem — co najmniej dwieście hektarów — co pozwalało na szeroki pas obronny, którego naruszenie łączyło się z ryzykiem natychmiastowego wykrycia. Zauważyli trzy duże pojazdy z przyściemnianymi szybami. A mogło być ich więcej. Model Chevrolet Suburban. Oczywiście, nie były to samochody do przewozu dzieci i ich opiekunów. Ilu jest tych ochroniarzy? Dwaj mężczyźni stali na zewnątrz, ale każdy wóz miał z pewnością czteroosobową załogę uzbrojonych strażników. Co najmniej dwa pojazdy są opancerzone, a ich pasażerowie z Tajnej Służby mają ciężką broń. Wyjeżdżać trzeba tą samą drogą, którą się przyjechało. Kilometr do szosy. A co od strony zatoki Chesapeake? Gwiazdor zjechał na sam brzeg. Kuter Straży Przybrzeżnej. Niewielki, ale z pewnością ma radiostację. Już to samo czyni go poważnym zagrożeniem. Zatrzymał samochód na końcu drogi i poszedł obejrzeć dom z wbitym w trawnik słupkiem z tablicą NA SPRZEDAŻ. Z samochodu wyjął poranną gazetę i ostentacyjnie sprawdził ogłoszenie na złożonej stronie, porównując adres z numerem domu. Rozejrzał się dokoła. Powinien się pośpieszyć. Strażnicy są czujni i chociaż nie mogą sprawdzić wszystkiego — nawet federalna Tajna Służba ma ograniczony czas i środki — nie należy ryzykować i wzbudzać podejrzeń zbyt długim przebywaniem w tym rejonie. Pierwsze wnioski nie nastrojały optymistycznie. Dostęp ograniczony. Wyłuskanie dwójga właściwych będzie trudne. Ochroniarzy jest wielu, rozrzuconych po terenie. To były poważne minusy. Liczba ochroniarzy mniej znaczyła niż duża przestrzeń. W parę sekund można zneutralizować każdą ilość ludzi pod warunkiem, że znajdują się w grupie. Dać im jednak pięć sekund na otrząśnięcie się, a instynkt i szkolenie wezwą górę. Ludzie z Tajnej Służby są dobrze wyszkoleni. Mają plany obrony. Jedne do przewidzenia, inne nie. Na przykład ten kuter Straży Przybrzeżnej. Jego załoga mogłaby zejść na ląd i zaatakować od tyłu napastników. Albo ochroniarze mogliby wycofać się ze swoimi podopiecznymi w bezpieczne miejsce i rozpocząć kontratak. Dać im pięć minut, a będą górą. Przez radio wezwą na pomoc lokalną policję. Gwiazdor nie wątpił w ich doskonałe wykszolenie i pełne oddanie. Gdy przybędzie policja, nacierający zostaną odcięci. Lokalna policja dysponuje nawet helikopterami. Nie, miejsce było stanowczo niekorzystne do przeprowadzenia zamierzonej operacji. Ze złością rzucił gazetę na siedzenie i odjechał. Po drodze rozglądał się na boki, w poszukiwaniu nieoznakowanych samochodów policyjnych. Na kilku podjazdach stały furgonetki, ale na szbach żadnej z nich nie widział arkuszy przyściemnionego plastiku, za którym siedziałyby człowiek z kamerą. Niemniej zerknięcia w bok potwierdziły poprzednią ocenę, że teren operacji jest niekorzystnie położony. Przechwycenie tych dwójga dzieci byłoby łatwiejsze w drodze. Łatwiejsze, ale wcale nie łatwe. Ochrona pojazdu jest z pewnością doskonała. Nie mówiąc już o samym samochodzie: klawrowe panele, lexanowe szyby, specjalne opony. I dodatkowa ochrona w powietrzu — helikoptery. Wszystko to, nie licząc nieoznakowanych pojazdów i łatwego dostępu do posiłków policyjnych.

Okej, okej! Gwiazdor złapał się na tym, że wyraża pierwszą, jaką mu się nasunęła, myśl amerykańskim. Amerykanizmem mającym uniwersalne zastosowanie. A teraz Giant Steps. Całodzienne przedszkole i żłobek Ritchie Highway powyżej Joyce Lane. Adres znał na pamięć. Zlokalizował miejsce na mapie. Zaraz tam pojedzie. Jest tam tylko jeden „cel”, ale teren — Gwiazdor miał przy najmniej nadzieję — będzie bardziej sprzyjający.

***

Winston od ponad dwudziestu lat tkwił w biznesie, w którym wykorzystywał swój finansowy instynkt. Przez te lata nauczył się pewnej teatralności i nabył parę aktorskich cech, w tym tremy. Tym razem jednak trema była obustronna. W komisji tylko jeden senator zasiadał w poprzednim Senacie, ale należał wówczas do mniejszości. Katastrofa *Boeinga 747* zmieniła układ sił w izbie na korzyść senatora, który, nie zmieniając partii, należał teraz do większości. Oprócz tego jednego, wszyscy mężczyźni i kobiety zasiadający na masywnych dębowych ławach byli nie mniej zdenerwowani niż Winston.

Kiedy siadał i rozkładał papiery, na sąsiednim stole sześciu urzędników wykładało potężne tomiska. Winston całkowicie ich ignorował, natomiast od czasu do czasu zerkał na kamery telewizji C-SPAN.

Desygnowany na sekretarza skarbu kandydat wkrótce poczuł się lepiej i zaczął wymieniać uwagi z Markiem Cantem, który rozłożył przed sobą laptopa i wystukiwał coś na klawiaturze. Nagle runął z hałasem stojący obok stół,

nadmiernie przeciążony wielkimi tomami, które rozspaly się po ziemi. Na sali wszyscy jednocześnie zareagowali głośnymi śapnięciami. Winston obrócił się, zadwołony z efektu. Jego pracownicy zrobili dokładnie to, co im każał: ustawili opasłe tomiska ustaw regulujących ch zobowiązania podatkowe obywateli Stanów Zjednoczonych jedno na drugim pośrodku stołu zamiast na całej powierzchni blatu.

— Ale numer, George! — szepnął Gant, powstrzymując się z trudem od śmiechu.

— Kto wie, może Bóg jest po naszej stronie — odparł Winston i szybko wstał, żeby zobaczyć, czy nikt nie doznał uszczerbku. Na szczęście wszyscy byli zdrowi i cali. Zwabieni hałasem wpadli do sali strażnicy. Szybko stwierdzili, że nic się nie stało.

Winston powrócił na swoje miejsce za stołem i pochylił się do mikrofonu.

— Bardzo przepraszam, panie przewodniczący, za to małe zamieszanie. Ale nic się nie stało. Jesteśmy gotowi. Proszę o rozpoczęcie przesłuchania.

Przewodniczący komisji senackiej uderzył młotkiem, otwierając posiedzenie i uciszając salę. Przez cały czas wpatrywał się w stos woluminów na posadzce. Po minucie George Winston został zaprzysiężony.

— Czy ma pan wstępne oświadczenie, panie Winston? — padło pytanie.

— Miałem, sir. — Sekretarz skarbu potrząsnął głową. Nadal bardzo mu się chciało śmiać. I nigdy uśmiezek wymknął mu się mimo woli. — Muszę przeprosić członków komisji za ten drobny incydent. Te księgi miały ilustrować jeden z moich problemów, no ale... skoro spadły ... — Przełożył kilka dokumentów, wyprostował się i zaczął mówić: — Panie przewodniczący, szanowni członkowie komisji. Nazywam się George Winston i prezydent Ryan poprosił mnie, abym porzucił moją firmę i służył krajowi jako sekretarz skarbu. Pozwolicie państwo, że powiem kilka słów o sobie.

***

— Co o nim wiemy? — spytał Kealty.

— Bardzo dużo. Mądry i chytry. Twardy. I uczciwy. A poza tym krezus. Bogatszy od samego pana Boga. — Nawet od ciebie, pomyślał szef sztabu, ale głośno tego nie powiedział.

— Był kiedyś sprawdzany? Jakież dochodzenie?

— Nigdy. — Szef sztabu pokręcił głową. — Może i służył się po cienkim lodzie, ale... nie, nie powinienem tego mówić, Ed. O Winstonie wszyscy mówią, że ściśle przestrzega zasad czystej gry. Jego konsorcjum inwestycyjne jest wysoko cenione. Zarówno ze względu na wyniki, jak i nieskazitelną uczciwość. Przed ośmiu laty miał pracownika, który był na bakier z przepisami, i sam przeciwko niemu zeznawał w sądzie oraz z własnej kieszeni wyrównał straty poniesione przez inwestorów w wyniku kręctactw tego człowieka. Z własnej kieszeni! Kosztowało go to czterdzieści milionów dolarów. Oszust odsiedział pięć lat. Tak, Ryan wybrał dobrego człowieka. Nie jest politykiem, ale szanują go na Wall Street.

— Niech to szlag! — skomentował Kealty.

***

— Wiele rzeczy należy zrobić, panie przewodniczący... — Winston odłożył przygotowany tekst wstępnego oświadczenia. Oskarżycielskim gestem wskazał stos ksiąg na podłodze. — Ten połamany stół i te woluminy na stosie. Patrzącie państwo na ustawy podatkowe Stanów Zjednoczonych. Podstawą systemu prawnego jest zasada, że niezamowość prawa nie może stanowić argumentu obrony podczas rozprawy w sądzie. Ale ten księgotat jest obecnie bezsensowny. Departament Skarbu i Urząd Podatkowy tworzą i wprowadzają w życie przepisy podatkowe dla całego kraju. Przepraszam, ustawy podatkowe są, jak wiemy, uchwalane przez Kongres. Dzieje się to głównie wówczas, gdy Departament Skarbu przedstawi odpowiedni projekt ustawy. Kongres wprowadza poprawki, uchwała ustawę, a my, to znaczy Departament Skarbu, stosujemy uchwalone przepisy podatkowe. W wielu przypadkach interpretacja ustawy, którą wy uchwalicie, jest pozostawiona urzędnikom mojego departamentu, a jak wszyscy wiemy, wykładnia potrafi być niemniej istotna od samej ustawy. Mamy też specjalne sądy podatkowe, których orzecznictwo staje się obowiązującym prawem. No i w rezultacie mamy tony zadrukowanego papieru — dramatycznym gestem wskazał na stos ksiąg. — Ośmielam się twierdzić, że nikt, łącznie z najbardziej oświeconymi prawnikami, nie potrafi tego wszystkiego rozgryźć i zrozumieć.

Dla większego efektu Winston przez chwilę milczał, a potem wznowił wykład dla senatorów:

— Mamy nawet tak absurdalną sytuację, że kiedy obywatel przychodzi do urzędu skarbowego z dokumentami i zeznaniem podatkowym, prosząc o pomoc urzędników, których obowiązkiem jest stosowanie prawa, a urzędnicy popełnią błąd, to ów obywatel, proszący władzę o pomoc, jest odpowiedzialny finansowo za błąd przez te władze popełniony. Kiedy obracałem papierami wartościowymi i źle doradziłem klientowi, to ja byłem odpowiedzialny za szkody poniesione przez klienta.

Winston wziął głęboki oddech i ciągnął dalej:

— Podatki mają zaspokoić potrzeby budżetowe rządu, aby ten mógł sprawnie służyć obywatelom. Ale gdzieś po drodze stworzyliśmy cały przemysł, który wyciąga od ludzi miliardy dolarów. Dlaczego tak się dzieje i po co? Po to, by wyjaśniać przepisy podatkowe, z roku na rok coraz bardziej skomplikowane, przepisy, których sami urzędnicy skarbowi nie znają na tyle dobrze, by móc wziąć odpowiedzialność za prawidłowość składanych przez podatników zeznań. Senatorowie doskonale wiedzą — członkowie komisji nie mieli o tym akurat zielonego pojęcia — jak ogromne pieniądze są wydawane na aparat pobierania podatków i kontroli skarbowej. A to nie są czynności specjalnie produktywne, prawda? Naszym obowiązkiem jest służba narodowi, a nie fundowanie bólu głowy podatnikom. Kolejna pauza.

— W związku z tym, panie przewodniczący i szanowni członkowie komisji, doszedłem do wniosku, że jest kilka spraw, które, mam nadzieję, udaloby mi się rozwiązać i uregulować podczas mojej kadencji w Departamencie Skarbu, jeśli komisja uzna, że należy mnie zatwierdzić na stanowisku sekretarza. Po pierwsze, chciałbym całkowicie zrewidować, a właściwie przetworzyć i przeredagować nasz zbiór ustaw, przepisów i rozporządzeń wykonawczych dotyczących podatków. Chciałbym stworzyć spójną całość, która byłaby zrozumiała dla przeciętnego podatnika. Bez furtek, bez uprzywilejowywania kogokolwiek, bez odpisów i ulg. Chciałbym, aby wszyscy podatnicy byli traktowani tak samo. Jestem już w tej chwili gotów przedstawić odpowiednie propozycje w tej sprawie. Chciałbym współpracować z komisją senacką, by moim propozycjom nadać kształt ustawy. Chcę pracować właśnie z wami, panie i panowie. Do mojego gabinetu nie wpuszczę żadnych przedstawicieli wielkich korporacji i innych grup nacisku, by dyktowali mi, co mam robić. I apeluję do was, abyście od tej chwili też ich nie wpuszczali do swoich gabinetów. Panie przewodniczący, jeśli zaczniemy dyskutować z każdym, kto ma małątkę propozycję w interesie wąskiej grupy mającej rzekomo specjalne potrzeby i domagającej się ulg, to stanie się to, co się właśnie stało. — Winston po raz wtóry wskazał dłonią złamany stół i stos ksiąg. — Wszyscy jesteśmy Amerykanami i naszym zadaniem jest pracować dla wspólnego dobra. Jeśli pozwolimy podskubywać nasz system podatkowy przez byle lobbytę z biurom i klientelą, to na dłuższą metę dużo stracimy. Stracą wszyscy Amerykanie. Stracą znacznie więcej pieniędzy, niż gdyby wszyscy płacili należne podatki. Ustawy naszego państwa nie powinny być żerem dla księgowych i adwokatów prywatnego sektora, ani dla biurokratów sektora publicznego. Ustawy, które wy uchwalacie i które tacy jak ja wprowadzają w życie, mają służyć potrzebom obywateli, a nie potrzebom rządu.

Winston rzucił okiem na notatkę.

— Po drugie, chciałbym, aby mój departament funkcjonował sprawnie. Sprawność nie należy do zasobu słów chętnie używanych przez rząd. Jeszcze rzadziej takie zjawisko jak sprawność można zaobserwować w rządowych agendach. To musi się zmienić. No cóż, nie potrafię zmienić całego Waszyngtonu, ale mogę postarać się zmienić departament, który powierzył mi prezydent, i którym, mam nadzieję, pozwolicie mi kierować. Wiem, jak kierować biznesem. Columbus Group służy dosłownie milionom ludzi. Pośrednio i bezpośrednio. Z dumą kierowałem tym konsorcjum. Był to wspaniały ciężar. W ciągu najbliższych kilku miesięcy zamierzam opracować projekt budżetu dla Departamentu Skarbu, budżetu, który nie będzie zawierał jednego zbędnego wydatku. — Było to buńczuczne i nierealistyczne oświadczenie, ale robiło duże wrażenie. — W tej sali wielokrotnie już słyszano podobne słowa i nie będę miał pretensji, jeśli nie przyjmiecie moich słów na wiarę. Chcę wam jednak powiedzieć, że znany jestem jako człowiek, który słowa popiera rezultatami. Obiecuję wam rezultaty. Prezydent Ryan musiał na mnie krzyżać, żeby mnie skłonić do przeniesienia się do Waszyngtonu. Bardzo mi się nie podoba w Waszyngtonie, panie przewodniczący — oświadczył Winston komisji i od tej chwili miał wszystkich w garści. — Chcę wykonać powierzone mi zadanie i znykać. Ale zadanie musi być wykonane, jeśli mi pozwolicie. Na tym kończę, panie i panowie.

Najbardziej doświadczonymi osobami na tej sali byli dziennikarze w drugim rzędzie sekcji dla publiczności. W pierwszym rzędzie siedziała zona Winstona i reszta jego rodziny. Dziennikarze dobrze widzieli, jak oficjalny Waszyngton funkcjonuje, jak się załatwia sprawy i co należy mówić. Kandydat na członka rządu powinien zwyczajowo cldwie opowiadać o zaszczycie, jakim jest służenie ojczyźnie, o radości z powierzenia mu tak ważnej funkcji, o odpowiedzialności, jak będzie jego, czy ją przygniatać, itd.

Nie podoba mu się w Waszyngtonie? Dziennikarze przerwali robienie notatek, spojrzeli na podium, na którym siedzieli członkowie komisji, a potem na siebie.

***

Gwiazdorowi podobało się to, co zobaczył. Autostrada z czterema pasmami jezdni zaledwie o kilkaset metrów od przedszkola, a poza tym cała sieć mniejszych dróg. A co najważniejsze, prawie wszystko jak na dłoni. Tuż za przedszkolem kępa drzew rosnących tak gęsto, że chyba nie było tam samochodu patrolowego. Jakis musieli jednak mieć... Zamyślił się. W pobliżu stał dom z garażem, prawie naprzeciwko obiektu, i ten dom... No tak, przed domem stały dwa wozy. Dlaczego nie w garażu? Najprawdopodobniej Tajna Służba załatwiła to z właścicielem posesji. Idealne miejsce. Pięćdziesiąt metrów od przedszkola, front budynku we właściwym kierunku... Gdyby stało się coś niedobrego, rozległby się alarm i drzwi garażu poszły by w górę, z wnętrza wyskoczyłby pojazd wsparcia ochrony...

W podobnych systemach ochrony zawsze musi być opracowany plan postępowania w nadzwyczajnych sytuacjach. Musi to być niewzruszony, pewny plan. Agenci Tajnej Służby są cwani i opracowali plan na wszystkie przewidywalne okoliczności. Gwiazdor spojrział na zegarek. Jak sprawdzić swoje podejrzania? Na początek musi zaparkować samochód. Naprzeciwko przedszkola, po drugiej stronie drogi był sklep 7-Eleven. Ten sklep także trzeba sprawdzić, ponieważ nieprzyjacieli z pewnością dokopiuje kogoś do personelu. Może nawet parę osób. Podjechał, zaparkował wóz, wszedł do sklepu, po którym kręcił się dobrą minutę.

— Mogę panu w czymś pomóc? — usłyszał głos. Kobieta, lat dwadzieścia pięć... Chyba jednak starsza, ale usiłuje wydać się młodszą. Odpowiednie uczesanie i makijaż. Gwiazdor się na tym znał, sam przecież używał w terenie kobiet. I zawsze im to mówił: młoda osoba budzi mniejsze podejrzania, zwłaszcza kobieta. Obklekając twarz w uśmiech zakopotania, podszedł do lady.

— Szukam map — wyjaśnił.

— Są tu, na półce pod ladą — odparła sprzedawczyni.

Z pewnością agentka, pomyślał. Ma zbyt żywe spojrzenie, jak na kogoś wykonującego tak prostą pracę.

— Ach, oczywiście! — odparł z niesmakiem wobec podobnego gapiostwa ze swojej strony. Wybrał książkowy plan, zawierający wszystkie osiedla i ulice w okolicy. Zaczął przerzucać kartki, ukradkiem zerkając na budynek po drugiej stronie ulicy. Opiekunki wyprowadzały właśnie dzieci na plac zabaw. Cztery opiekunki. Przy tej liczbie dzieci powinno ich być dwie. A więc dwie to agentki. Dostrzegł też stojącego w głębokim cieniu mężczyznę. Potężnej budowy, wzrost co najmniej 190 centymetrów, garnitur. Plac zabaw był naprzeciwko samotnego domu z garażem. W domu czy w garażu, z pewnością znajdowali się dodatkowi pilnujący. Dwóch albo trzech. Tak, na pewno tam tkwili przez cały czas. Operacja me będzie łatwa, ale przy najmniej już wiedział, gdzie i jak nieprzyjacieli rozmieścił swoje siły.

— Ile ta mapa kosztuje? — spytał.

— Cena jest wydrukowana na okładce.

— Bardzo przepraszam. Rzeczywiście. — Siegnął do kieszeni. — Pięć dolarów i dziewięćdziesiąt pięć centów — mruknął do siebie wyławiając z kieszeni monety.

— Plus podatek — Sprzedawczyni ni wybiła sumę na elektronicznej kasie. — Mieszka pan w okolicy? — spytała.

— Od niedawna. Jestem nauczycielem.

— A czego pan uczy?

— Niemieckiego — odparł, przeliczając otrzymaną resztę. — Rozglądam się za jakimś domem. Dziękuję za mapę. Muszę zmykać. Mam masę roboty. — Pożegnał się lekkim europejskim skinieniem głowy i wyszedł. Tym razem już nie rozglądał się na boki. Gwiazdor poczuł nagły chłód. Był pewien, że sprzedawczyni jest agentką Tajnej Służby. Na pewno teraz bacznie go obserwuje. Być może spisuje nawet numer samochodu, a jeśli nawet to zrobi, a Tajna Służba sprawdzi, dowie się tylko, że użytkownik nazywa się Dieter Kolb i jest obywatelem niemieckim z Frankfurtu. Ta przykry wka powinna wystarczyć, jeśli nie zaczną sęperać głębiej. Pojechał na północ autostradą Ritchie Highway i przy pierwszej okazji skręcił w prawo.

To była sprawa wyboru odpowiedniego miejsca. I oto znalazł dogodnie usytuowany parking na polanie. Okoliczne lasy wkrótce się zazielenią wraz z nadchodzącą wiosną, zasłonią widok na przedszkole. Tyl domu, w którego garażu znajdował się najprawdopodobniej Suburban ochrony, miał zaledwie parę okien wychodzących na pagórek, a olna przesłaniała od wewnątrz story. Podobnie i budynek przedszkola. Gwiazdor wyjął miniaturową lornetkę i zaczął przyglądać się przedszkolu. Nie było to łatwe, gdyż przeskładały liczne pnie drzew. Chociaż Tajna Służba należała do najlepszych instytucji tego typu, jej pracownicy nie byli doskonali. Nie ma ludzi doskonałych. W tym konkretnym przypadku, nie wybrano najlepszego miejsca dla tak ważnego dziecka. Nie dziwnego, skoro rodzina Ryanów już przedtem wszystkie swoje dzieci tu przysyłała. Wychowawcy byli najprawdopodobniej doskonali, a Ryan i jego żona lekarka znali ich i być może przyjaźnili się z nimi. Informacje, jakie „Kolb” wyczytał w Internecie podkreślały fakt, że Ryan i jego rodzina pragną jak najmniej zmian w życiu, do jakiego przywykli i które lubili. Bardzo to ludzkie. I głupie.

Przyglądał się dzieciom hasającym po placu zabaw. Plac był gęsto pokryty wiórami. Co za wzruszający obrazek dzieciaki w kokonach grubych zimowych kombinezonów — w ocenie Gwiazdora temperatura wynosiła poniżej dziesięciu stopni — biegały, podciągały się na drążkach, huśtały się, grzebały w ziemi. Staranność ubiorów wskazywała, że dzieci są pod dobrą opieką, gdyż same nie potrafiły by się pozapinać i opatulić. Przecież to były tylko zwykłe dzieci. Z wyjątkiem jednego. Z wyjątkiem którego? Z tej odległości nie mógł tego powiedzieć, póki nie zrobi zdjęć wszystkim. Ale na to przyjdzie czas. To jedno nie było dzieckiem. To jedno było przedmiotem politycznego oświadczenia, które ktoś złoży. Kto złoży to oświadczenie i po co — to już nie obchodziło Gwiazdora. Będzie teraz przez wiele godzin obserwował, nie myśląc wcale, co może wyniknąć z rezultacie jego poczynań. Albo nie wyniknie. Nic go to nie obchodziło. Zrobi konieczne notatki, sporządzi szczegółowe mapy i konieczne szkice, a potem o wszystkim zapomni. „Kolb” już przed wielu laty całkowicie zobojećniał. To, co zaczął z religijną pasją podczaś wyzwoleńczej świętej wojny, stało się po prostu dobrze płatną pracą. A jeśli dzięki tej pracy nastąpi politycznie korzystne wydarzenie, to tym lepiej. Tylko że to się jeszcze ani razu nie zdarzyło, mimo wielkich nadziei, marzeń i rozpalającej retoryki przywódców. Na duchu podtrzymała go praca i świadomość własnej perfekcji. Gwiazdor sam nie mógł pojąć, dlaczego tak się stało, dlaczego większość fanatyków zginęła. Co za ironia losu! Na jego twarzy pojawił się kwaśny grymas. Prawdziwi wierni załatwieni przez własną pasję i głęboką wiarę.

***

— Wielu będzie przeciwnych charakterowi proponowanego przez pana planu. Sprawiedliwy plan powinien opierać się na zasadzie podatku progresywnego — powiedział senator. — Było jasne, że jest to ów ocalały, a nie nowy lokator Kapitolu. — Pański plan nakłada zbyt wielki ciężar na barki pracującego Amerykanina.

— Dobrze pana rozumiem, senatorze — odparł Winston upiwszy łyczek wody. — Ale co pan ma na myśli mówiąc: „pracującego Amerykanina”? Ja pracuję. Od zera zbudowałem swój biznes. To była ciężka praca. Pierwsza Dama, Cathy Ryan, zarabia około czterystu tysięcy dolarów rocznie. Warto zauważyć, że to jest dużo więcej, niż otrzymuje jej mąż, prezydent Stanów Zjednoczonych. Czy pan ją wyklucza z owych „pracujących”? Jest chirurgiem okulistą. Mam brata lekarza i wiem, ile godzin dziennie pracuje. Zgadzam się, że dwie wymienione przeze mnie osoby zarabiają więcej, niż zarabia przeciętny Amerykanin, ale to rynek już dawno temu zdecydował, że ich praca jest więcej warta niż to, co robią inni ludzie. Jeśli ktoś ślepie, to nie pomoże mu członek związku pracowników przemysłu samochodowego ani nawet adwokat. Pomóc może tylko lekarz. Ale to wcale nie oznacza, że lekarz nie pracuje, senatorze! To oznacza, że jego praca wymaga wyższych kwalifikacji i dłuższej nauki. Dlatego też rekompensata za tę pracę musi być wyższa. A gracz w koszykówkę? Oto jeszcze inna kategoria wysoko kwalifikowanej pracy. I jestem pewien, że nikt na tej sali nie ma obiekcji co do wysokości wynagrodzenia, na przykład, Kena Griffeya juniora. Dlaczego nie ma? Ponieważ Griffey jest najlepszy w tym, co robi. Jeden z czterech czy pięciu najlepszych na świecie. I za to jest po królewsku wynagradzany. Ponownie mamy do czynienia z prawami i rynku. Winston odsapnął i wznowił ty radę:

— Ogólnie rzecz biorąc, a przemawiam teraz jako zwykły obywatel, a nie kandydat na sekretarza skarbu, protestuję zdecydowanie przeciwko fałszywej dwudzielnej klasyfikacji. Ludzie w niebieskich kombinezonach, czyli w owej

nomenklaturze „pracujący” Amerykanie, i ludzie w białych kołnierzykach. To niektórzy politycy usiłują forsować taki podział. W tym kraju jedynym sposobem uzyskiwania pieniędzy jest wytwarzanie produktu lub dostarczanie usługi społeczeństwu. I generalnie można powiedzieć, że im ciężej i mądrzej się pracuje, tym więcej się zarabia. A eufemizm „pracujący Amerykanie” na robotników fizycznych, co weszło u nas w zwyczaj, nie ma dziś większego sensu. Narzuca się natomiast podział na tych, którzy umieją więcej i mają większe zdolności oraz pozostałych. A niepracujących i leniących się bogaczy znaleźć można tylko w filmach. Kto z was, na tej sali, gdyby dano mu szansę, nie zamieniłby się natychmiast z Kenem Griffeyem albo Jackiem Nicklausem? Czy z każdy z nas nie marzy, aby w czymkolwiek być aż tak dobrym jak oni? Ja o tym marzę. Niestety, nie potrafię machać tak świetnie kijem baseballowym.

Nastąpiła chwila pauzy.

— Lub zostać naprawdę utalentowanym twórcą oprogramowania komputerowego — kontynuował Winston. — Też tego nie potrafię. A zostać wynalazcą? Czy nie jest pracującym Amerykaninem dyrektor, który firmę przynoszącą straty przekształca w kwitnącą instytucję? Czy pamiętacie, co powiedział Samuel Gompers^[2]? Że największym grzechem przemysłowca jest niewytworzenie zysku. Dlaczego? Po prostu dlatego, że firma wykazująca zysk jest dobrze prowadzoną firmą i tylko taka firma potrafi dobrze płacić swoim pracownikom, a ponadto wypłacać dywidendy udziałowcom, a udziałowcy to ludzie, którzy inwestują w firmy tworzące miejsca pracy dla robotników.

Winston zwrócił się do senatora, który wyrażał wątpliwości:

— Senatorze, chyba zapominamy, po co tu jesteśmy, i co chcemy zalaćwić. Rząd nie zapewnia stanowisk pracy produktywnych w dosłownym znaczeniu tego słowa. Rząd nie powinien tego robić. To General Motors, Boeing i Microsoft zatrudniają robotników, którzy wytwarzają to, czego ludzie potrzebują. Zadaniem rządu jest ochrona ludzi, pilnowanie, by prawo było przestrzegane, i zważanie, by przestrzegano zasad gry. To ostatnie podobne jest do roli sędziego na boisku piłki nożnej. I nie jest zadaniem rządu karanie ludzi za to, że dobrze podają piłkę, że dobrze grają. Zbieramy podatki, by rząd mógł funkcjonować i wypełniać swoje zadania. Powinniśmy te podatki zbierać w sposób, który najmniej zaszkodzi gospodarce. Podatki z natury rzeczy mają ujemny wpływ i od tego uciec nie możemy, ale możemy stworzyć taki system opodatkowania, który uczyni najmniej szkody, a może nawet zachęci ludzi do wykorzystania swoich pieniędzy w sposób korzystny dla ogólnego wzrostu gospodarczego.

— Już czuję, do czego pan zmierza — odezwał się senator. — Za chwilę zacnie pan mówić o obniżeniu podatku z tytułu zysków od kapitału. Ale na tym skorzysta tylko niewielu, kosztem...

— Wybacz pan, senatorze, że przerywam, ale to nie odpowiada prawdzie. I pan dobrze o tym wie. Obniżenie podatku od dochodu z kapitału oznacza, że ludzie więcej będą inwestować. Pozwoli pan, że to wyjaśnię. Powiedzmy, że zarobiłem tysiąc dolarów. Zapłaciłem podatek, ratę długu hipotecznego, ratę za samochód, kupilem żywność, a co pozostało, zainwestowałem w akcje firmy komputerowej XYZ. XYZ, otrzymawszy moje pieniądze, wynajmuje za nie pracownika. Pracownik ten pracuje na swoim stanowisku tak, jak ja na moim. Z jego pracy powstaje produkt, który odpowiada potrzebom potencjalnych klientów. Klienci kupują produkt, firma ma zysk, którym dzieli się ze mną, wypłacając dywidendę. Te pieniądze są opodatkowane jako zwykły przychód. Sprzedaję akcje XYZ i kupuję innej firmy, która też z kolei bierze kogoś do pracy. Pieniądże uzyskane ze sprzedaży akcji są dochodem z kapitału. Minęły czasy, kiedy ludzie przechowywali pieniądze w matercach. I nie chcemy, żeby to robili. Chcemy, by inwestowali w Amerykę i w sposóbobywateli... Idziemy dalej: ja już zapłaciłem podatek od pieniędzy, które zainwestowałem, prawda? I to, co zainwestowałem, pomaga memu współobywatelowi uzyskać pracę. Z tej pracy powstaje produkt dla ogółu obywateli. I za to, że pomogłem komuś uzyskać pracę, za to, że pomogłem, by nowy pracownik mógł coś wyprodukować, otrzymałem skromną dywidendę. Zadowolony jest człowiek, który otrzymał pracę. Zadowolony klient, który kupił produkt rąk tego robotnika. Wobec tego postanawiam dokonać czegoś podobnego gdzie indziej. Dlaczego mam być za to karany? Czy z nie byłoby lepsze zachęcać ludzi do podobnych operacji inwestycyjnych? I nie zapominajcie panowie, że inwestowane pieniądze były już opodatkowane. Praktycznie rzecz biorąc więcej niż raz.

Winston głęboko westchnął i pokręcił głową.

— To niedobre dla kraju, dla gospodarki. I tak już źle, że tyle zabieramy ludziom z zarobionych przez nich pieniądze, a do tego metoda zabierania jest szkodliwa. Wywołuje niekorzystne zjawiska. Po co tu jesteśmy, panie senatorze? Powinniśmy pomagać, usprawniać, a nie szkodzić. Rezultat jest opłakany. Mamy system podatkowy tak skomplikowany, że na pokrycie kosztów ściągania podatków musimy wyciągać od ludzi dodatkowe miliardy dolarów. Całkowicie zmarnowane pieniądze. A jeszcze dorzućcie dodatkowe miliardy dolarów inkasowane przez księgowych i adwokatów, którzy żerują na fackie, że ludzie nie potrafią zrozumieć przepisów podatkowych! — zakończył argumentację kandydat na sekretarza skarbu i przeszedł do podsumowania: — Ameryka nie jest zbudowana na zadróżci. Ameryka nie jest zbudowana na rywalizacji. W Ameryce nie ma klas. W Ameryce nikt nie mówi obywatelowi, co ma robić. Urodzenie wiele nie znaczy. Spójrzcie po sobie, członkowie komisji senackiej. Syn farmera, syn nauczyciela, syn kierowcy ciężarówki, syn adwokata, a pan, senatorze Nikolides, jest synem imigranta. Gdyby społeczeństwo amerykańskie składało się z ściśle zdefiniowanych klas, to czy moglibyście tu się znaleźć, w Senacie Stanów Zjednoczonych?

Długa tyrada Winstona była byłą próbą odpowiedzi przepytującemu go senatorowi, zawodowemu politykowi, synowi zawodowego polityka, i, na marginesie, skończonemu sukinynowi. Dlatego też Winston celowo nie wymienił jego pochodzenia. Wymienieni natomiast byli m ile polechtani, zwłaszcza że towarzyszyły temu kamery telewizyjne.

— Panowie, postarajmy się nieco ułatwić ludziom osiągnięcie tego, co nam udało się osiągnąć. Coś trzeba zmienić w systemie podatkowym. Wszyscy to wiemy. Skoro trzeba, to zróbmy to tak, by zachęcić naszych współobywateli do wzajemnego pomagania sobie. Jeśli jest prawda, jak niektórzy twierdzą, że Ameryka ma strukturalny problem gospodarczy, to moim zdaniem problemem jest pewna niewydolność, jeśli idzie o tworzenie szans dla ludzi, miejsc pracy. Żaden system nie jest doskonały. Akceptując ten fakt, poprawmy to i owo. I po to tu jesteśmy.

— Ale każdy system wymaga, by wszyscy płacili tyle, ile się od nich należy — stał przy swoim ten sam przesłuchujący Winstona senator.

— Co to znaczy: „ile się należy”? To nic nie znaczy. Albo znaczy, że od każdego tyle samo. Byłaby to bzdura. Wobec tego ten sam procent. To mogłoby oznaczać „ile się należy”. Proszę jednak zwrócić uwagę, że dziesięć procent od miliona dolarów stanowi zawsze dziesięć razy więcej niż dziesięć procent od stu tysięcy dolarów i dwadzieścia razy więcej od dziesięciu procent od pięćdziesięciu tysięcy dolarów. Ale w naszych przepisach podatkowych „ile się należy” oznacza wyciąganie, ile się da od tych, którym bardzo dobrze się powodzi, i wypłacenie ich... Przepraszam, dla ścisłości muszę uzupełnić to, co przed chwilą powiedziałem: ci bogaci wynajmują adwokatów i rzeczników interesów, którzy pogadają z odpowiednimi personami na arenie politycznej i oto do systemu podatkowego zostaje wpisana milionowe zwolnienie podatkowe, tak że kara nie zostaje całkowicie oskubana. Wszyscy to wiemy, wszyscy to znamy. I jak jest tego wшыsłego efekt? — Raz jeszcze szerokim gestem Winston wskazał stos rozsypanych ksiązek — Oto on. Wielki program zatrudnienia dla armii urzędników, księgowych, adwokatów, lobbyistów. Gdzieś po drodze zwykli podatnicy są po prostu zapomniani. I nie nas nie obchodzi, że oni nie mogą zrozumieć systemu, który miał im rzekomo służyć. Tak nie powinno być. — Winston pochylił się do mikrofonu, dotykając do prawie ustami. — Ja panu powiem, co moim zdaniem, powinno znaczyć „ile się należy”. Powinno znaczyć, że wszyscy niesiemy ten sam ciężar biorąc na barki jedną z równych części. Wówczas „ile się należy” odzyska swoje właściwe znaczenie. Będzie to jednocześnie oznaczać, że system nie tylko zezwala, ale zachęca nas do aktywnego uczestniczenia w rozwoju gospodarczym... „Ile się należy” powinno również oznaczać proste i rozumiałe dla każdego prawo podatkowe, aby wszyscy wiedzieli, czym mogą dysponować, a co trzeba oddać w formie podatków. „Ile się należy” powinno również oznaczać płaskie jak stół boisko, gdzie wszyscy mają te same szanse i na którym Griffeye nie powinni być karani za to, że lepiej od innych radzą sobie z piłką. Uwielbiamy Kena Griffeya, służy nam za wzór. Pomóżmy stworzeniu większej ilości Kenów Griffeyów w różnych dyscyplinach ludzkiej działalności. Nie zagrządzmy im drogi do sukcesu!

— Niech sobie wszyscy zafundują ciasto i zjedzą — szepnął szef sztabu Kealtyego.

— Trudno im radzić, by sobie kupili hot doga — odparł byli wiceprezydent uśmiechając się szeroko. — No wreszcie!

— No wreszcie — powtórzył również jak echo towarzyszący mu sekretarz.

***

Wszystkie wyniki były dwuznaczne. Technik FBI przez cały poranek przeprowadzał testy. Wykresy powstałe na złożonym w harmonijkę papierze mogły świadczyć na korzyść lub na niekorzyść sprawdzanej osoby. Nic nie można było to poradzić. Całonocna sesja poświęcona była waznemu problemowi, ale technik nie miał prawa być w nią wtajemniczony. Tak mu powiedziano. Domyślał się, że chodziło o sytuację w Iraku i Iranie. Jak każdy oglądał i słuchał CNN. Ludzie, którzy ch podłączył do detektora kłamstw, byli zęczeni i poirytowani. Niektórzy mylili się nawet, podając nazwiska i swoje stanowisko. Wszytko, co miał na papierze, było bezużyteczne. Najprawdopodobniej.

— Zdałem? — spytał wesoło Rutledge, zdejmując z ramienia mankiet aparatu do mierzenia ciśnienia. Sprawiał wrażenie człowieka, dla którego podobne testy są chlebem codziennym.

— No cóż, na pewno już panu poprzednio powiedziano...

— Tak powiedziano, że to nie jest egzamin. Żadne zdał albo nie zdał — odparł podsekretarz stanu. — Tylko niech pan to powie facetowi, który z powodu tego pudła stracił klasyfikację osoby godnej zaufania, a usłyszy pan niezłą wiązanekę. Nienawidzę tej cholernej maszyny.

A ja czuję się jak cholerny dentysta wyrywający zęby, pomyślał technik, który uważał się za najlepszego specjalistę w swoich magicznych sztuczkach. Nigdy nie wiadomo: wyrwać czy nie. Tego dnia nie dowiedział się niczego, co mogłoby pomóc w dochodzeniu.

— Ta nocna sesja, w której pan uczestniczył...

— Chwileczkę! — przerwał Rutledge. — O tym mi nie wolno mówić.

— Chciałem tylko wiedzieć, czy to normalna rzecz, takie nocne narady.

— Przez pewien czas będzie to chyba normalne. Zresztą pan pewno domyśla się, o co chodzi. — Agent FBI skinął głową, podsekretarz stanu uczynił to samo. — Tak sądziłem. No to wie pan, że sprawa jest bardzo poważna i będziemy tym mocno zajęci, zwłaszcza moi ludzie. Sądzę zbyt wiele lawy, zbyt wiele nieprzespanych godzin i nerwy w strzypkach. — Spojrzał na zegarek — Moja grupa robocza zbiera się za dziesięć minut. Jeszcze pan ode mnie czegoś chce?

— Nie, dziękuję, sir.

— A ja dziękuję za półtoragodzinny seans rozrywkowy — rzucił Rutledge, idąc do drzwi. Łatwo poszło, co? Trzeba tylko poznać technikę przesłuchiwania. Aby uzyskać pewny rezultat trzeba mieć odprężonych i wypoczętych ludzi. Detektor kłamstw w zasadzie rejestruje tylko skok ciśnienia i wilgotności naskórka przy zaskoczeniu niewygodnym pytaniem. Niech więc wszyscy będą śpiący. Proste, prawda? A tak naprawdę to Irańczycy wzięli na siebie całą robotę. On ma tylko od czasu do czasu dorzucać do ognia. Ta myśl spowodowała, że się uśmiechnął, wchodząc do toalety.

* * *

Gwiazdor sprawdził czas i odnotował go w pamięci. Z budynku z garażem wyszli dwaj mężczyźni. Po zamknięciu drzwi jeden z nich obrócił się i powiedział coś do drugiego. Ruszyli w kierunku parkingu przed przedszkolem. Po drodze rozglądali się na boki w sposób, który ich określał nie mniej wyraźnie, niż gdyby mieli na sobie mundury i u pasa broń. Z garażu wyjechał Suburban. Dobra kryjówka, ale zbyt oczywista dla bystrego obserwatora. Z budynku przedszkola wyszło razem dwoje dzieci. Jedno prowadziła kobieta, drugie mężczyzna... ten sam, który stał w cieniu drzwi, kiedy dzieci wychodziły po południu na plac zabaw. Mężczyzna był potężnej postury. Widać, że silny. I jeszcze dwie kobiety. Jedna poszła do przodu, druga została z tyłu. Rozglądały się bardzo uważnie. Dzieci zostały zaprowadzone do nieoznaczonego samochodu. Suburban zatrzymał się na podjeździe, ruszył w kierunku autostrady, inne wozy za nim. Po piętnastu sekundach za kolumną pojechał wóz policyjny, który Gwiazdor poprzednio już widział.

Zadanie trudne, ale do wykonania. Misja mogła mieć kilka różnych epilogów, ale wszystkie były do przyjęcia przez zleceniodawców. Świetnie się składa, że Gwiazdor nie miał najmniejszej słabości do dzieci. Już uczestniczył w podobnych misjach i nauczył się, że na dzieci nie należy patrzeć, jak na dzieci, ale jak na cele operacji. Ta mała, którą ochroniarz trzymał za rękę swą wielką łapą, była przedmiotem zainteresowania tych, którzy wydadzą polityczne oświadczenie. Tak to na pewno ona. Dziecko równa się polityczne oświadczenie. Gwiazdor podejrzewał, że Allah by tego nie aprobował. Nie ma religii na świecie, która sankcjonuje czynienie krzywdy dzieciom, ale religie nie są narzędziami, którymi spełnia się wymagania racji stanu. Nie są, bez względu na to, w co mogą wierzyć obecni przełożeni Badrājna, Religie są czymś przeznaczonym dla idealnego świata, a padół ziemski daleki jest od ideału. I dlatego wolno sięgać do niecodziennych środków, by osiągnąć religijny cel, a to oznacza... coś, o czym lepiej nie myśleć. To tylko biznes. I jego jest sprawą zrobić, co można, nie zwracając uwagi na żadne święte kanony. Gwiazdor nie miał żadnych zahamowań, jeśli o to chodzi, i być może dlatego nadal żyje, podczas gdy inni przestali oddychać, a jeśli dobrze postrzeżga sytuację, to wkrótce do tych niezających dołączy wielu następnych.

Politycy raczej nie lubią niespodzianek. Chociaż uwielbiają robić niespodzianki bliźnim — przeważnie innym politykom, przeważnie publicznie, zawsze doskonale zaplanowane i przygotowane ze starannością, z jaką w dżungli zastawia się pułapki — nie znoszą, gdy sami są nimi obdarowanymi. Obdarowywanie się prezentami jest losem polityków w krajach, gdzie polityka jest tak zwany m cywilizowanym zajęciem.

W Turkmunii jeszcze do tego nie doszło. Premier — mógł sobie wybierać w wielu innych tytułach, ale ten przedkładał nawet nad tytuł prezydenta — radował się życiem i stanowiskiem. Gdyby nadał był tylko dostojnikiem nieboszchi komunistycznej partii Turkmeńskiej Republiki Radzieckiej, byłby pod wieloma względami bardziej skrupowany, niż obecnie. Musiałby nieustannie sterczeć przy telefonie z Moskwy, jak ryba na haczyku na końcu długiej żyłki. Ale teraz już nie musiał. Moskwa tak daleko nie sięgała, a on był bardzo grubą rybą. Pełen życia mężczyzna pod sześćdziesiątkę, który lubił żartować i kochał ludzi. W tym konkretnym wypadku „Judźmi” była przystojna urzędniczka w wieku dwudziestu lat, która po sutej kolacji i odrobinie ludowych tańców (premier w nich celował) zabrała go, jak tylko potrafi młoda kobieta. Obecnie premier, siedząc obok kierowcy czarnego Mercedesa, wracał pod ugwieżdżonym niebem do swej oficjalnej rezydencji. Na ustach miał uśmiech mężczyzny, który przed chwilą we właściwy mężczyźni sposób udowodnił, kim jest. Może i załatwi dziewczyny nie awans... za kilka tygodni. Był dysponentem, jeśli nawet nie absolutnej władzy, to dostatecznej nawet dla człowieka pazeznego. Stąd też głębokie zadowolenie z życia. Był popularny wśród ludzi, jako przywódca stojący mocno nogami na ziemi, i umiał grać swoją rolę. Wiedział, kiedy siadać z ludźmi, czy ją prawicę ścisłać, jak poklepać kogoś po plecach, a przed kamerami telewizyjnymi wyraźnie pokazywał, że jest „jednym z nich”. Za czasów dawnego reżimu nazywano to kultem jednostki, bo to był kult jednostki i premier doskonale o tym wiedział, uważając, że jest to konieczny instrument polityki. Niósł na swoich barkach wielką odpowiedzialność, wykonywał swą powinność i za to coś mu się należało. Jedną z tych rzeczy była niemiecka limuzyna. Inna z „rzeczy” szła pewno w tej chwili do łóżka, może nawet z uśmiechem i westchnieniem zadowolenia. O tak, życie było piękne. Premier nie wiedział jeszcze, że pozostało mu go tylko sześćdziesiąt sekund.

***

Nigdy nie brał policyjnej eskorty. Bo i po co? Wszyscy go kochali. Był tego pewien. Poza tym wracał późno. Zobaczył jednak wóz policyjny z włączonym kogutem. Zatrzymał się tuż za skrzyżowaniem i zagradzał drogę. Na zewnątrz stał policjant z podniesioną ręką. Właściwie nawet nie patrzył na Mercedesa, rozmawiając przez radio. Premier był ciekaw, co też się stało. Jego kierowca-ochroniarz zaklął pod nosem i zwolnił. Zatrzymał wóz na samym skrzyżowaniu i sprawdził, czy pistolet łatwo wychodzi z kabury. Ledwo Mercedes stanął, kiedy kierowca i jego pasażer usłyszeli jakiś hałas po prawej. Premier obrócił głowę i miał jeszcze ułamek czasu na szerokie otwarcie oczu, w których polu widzenia pojawił się stalowy zderzak ciężarówki Kamaz i uderzył w limuzynę z prędkością czterdziestu kilometrów na godzinę. Zderzak rąbnął w dolny skraj bocznych szyb i Mercedes został odrzucony o dziesięć metrów w lewo, zatrzymując się na kamiennej ścianie biurowego budynku. Wtedy dopiero do rozbitego wozu podszedł policjant w towarzystwie dwóch innych, którzy wynurzyli się z cienia. Kierowca nie żył, miał skręcony kark. Policjant domyślił się tego z kąta ułożenia głowy. Niemniej jego kolega sięgnął przez rozbitą szybę i potrząsnął głową zmarłego, żeby sprawdzić. Ku zdumieniu wszystkich premier jeszcze żył. I kwilił. Żyje pewno dlatego, że był pijany, pomyśleli policjanci. Cały rozluźniony i bezwładny. To się szybko załatwi. Starszy policjant, ten, który rozmawiał przez radio, podszedł do ciężarówki, otworzył skrzynkę z narzędziami, wygrzebał z nich żyłkę do opon, wrócił do rozbitego samochodu i żelaznym drążkiem trzepnął premiera w potylicę. Wykonawszy zadanie, rzucił żyłkę kierowcy ciężarówki. Premier Turkmunii zmarł w wyniku obrażeń odniesionych podczas wypadku samochodowego. W kraju będą musiały odbyć się wybory, prawda? Ludzie na pewno wybiorą przywódcę, którego znają i szanują.

***

— Tak, panie senatorze. To był bardzo długi dzień — zgodził się Tony Bretano. — Jeśli o mnie chodzi, miałem długie i ciężkie dwa tygodnie, zapoznając się z arkanami nowej funkcji i nowymi ludźmi, ale, jak pan to dobrze wie, zarządzanie to zarządzanie, a Departament Obrony od dłuższego czasu nie miał zarządcy. Najbardziej mnie niepokoi sprawa kontraktów dla wojska. Procedura przetargowa trwa zbyt długo, zbyt wiele kosztuje. Problemem jest nie tyle korupcja, co narzucanie standardów tak wysokich, że... Posłużę się przykładem: gdyby kupowało się żywność w ten sam sposób, w jaki Departament Obrony kupuje broń, to można by umrzeć z głodu, nie mogąc zdecydować się w supermarkecie, czy wziąć gruszkę w syropie firmy Libby, czy Del Monte. TRW jest moim zdaniem dobrym koncernem i nie wyobrażam sobie, bym mógł nim w ten sposób zarządzać. Akcjonariusze zliczowaliby mnie. Stać nas na lepsze administrowanie instytucją publiczną i mam zamiar dopilnować, by tak było.

— Panie sekretarzu — odezwał się zjadliwie senator. — Jak długo jeszcze ma to trwać? Dopiero co wygraliśmy wojnę...

— Senatorze, Ameryka ma najlepszą służbę zdrowia na świecie, a mimo to ludzie nadal umierają na raka i zawały serca. Czasami nawet najlepsze nie wystarcza, prawda? Ale co ważniejsze i bezpośrednio dotykające problemu: może zrobić to, co robimy — tylko lepiej i taniej? Nie przyjdę do was po dodatkowe fundusze. Zakupy dokonywane przez armię będą większe, o tak! Szkolenie i gotowość bojowa będą lepsze. Proszę pamiętać, że istotnymi pozycjami w budżecie obrony są wydatki osobowe. I tu możemy wiele zaoszczędzić. Departament zatrudnia zbyt wielu pracowników w niewłaściwych miejscach. Marnuje się pieniądze podatników. Ja coś o tym wiem. Płacę podatki, duże podatki. Nie wykorzystujemy właściwie ludzi i to, senatorze, jest najbardziej karygodne, stanowi najwięcej marnotrawstwa. Sądzę, że śmiało mogę obiecać redukcję zatrudnienia o dwa, a może o trzy procent. A kto wie, czy nie więcej, gdy rozgryzę ostatecznie system zawierania kontraktów. Jeśli o to ostatnie chodzi, będę musiał prosić o ustawową pomoc. Nie ma najmniejszego powodu, dlaczego musimy czekać osiem do dwunastu lat na nowy samolot. Zanim podejmiemy decyzję, studiujemy, aż wszystkim niedobrze się robi. Niegdyś miało to służyć oszczędzaniu pieniędzy podatników, a teraz wydajemy ich więcej na owo studiowanie i zastanawianie się, niż na sam sprzęt. Uważam, że nadszedł czas, by przestać co dwa lata na nowo wyznajdywać koło. Nasi oby watele pracują na pieniądze, które my wydajemy i winni im jesteśmy przy najmniej jedno: wydawać je mądrze.

Bretano rozejrzał się po członkach komisji senackiej.

— Moim zdaniem nie ma rzeczy ważniejszej, kiedy Ameryka wysyła swych synów i córki na obszary, gdzie grozi niebezpieczeństwo, niż baczenie, by ci synowie i córki byli jak najlepiej wyszkoleną, najlepiej uzbrojoną i najlepiej zaopatrzoną siłą na obszarze konfliktu. Możemy to osiągnąć za mniejsze pieniądze, usprawniając system. — Na szczęście nowy senator nie wie, że to jest niemożliwe, pomyślał Bretano. Przed rokiem taka sztuczka nie udałaby się. Nie przesłoby to, co przed chwilą powiedział. Sprawny i wydajny system to pojęcia obce dla większości agend rządowych, nie dlatego, że pracują w nich niewłaścivi ludzie, ale z tej prostej przyczyny, że im nikt nigdy nie powiedział, że można wszystko robić inaczej. Dobrze jest pracować w drukarni banknotów, ale jeśli za te banknoty kupuje się za dużo ciastek i karmi się tylko nimi, to można szybko stracić zdrowie i życie. Gdyby rzeczywiście sercem Ameryki miał być jej rząd, to Amerykanie co do jednego już dawno padliby trupem. Na szczęście serce Ameryki biło gdzie indziej, a organizm otrzymywał lepszy pokarm.

— Po co nam taka armia i tyle broni w epoce, kiedy ...

Bretano raz jeszcze przerwał upartemu senatorowi. Muszę się wyleczyć z przerywania ludziom, pomyślał, kiedy otwierał usta, ale nie mógł wytrzymać tego typu.

— Czy pan ostatnio przyglądał się budynkowi po drugiej stronie ulicy, senatorze?

Senator prychnął zirytowany. Zabawne było to widzieć. Zabawne też było, że niemal identycznie zareagował własny doradca Tony`ego Bretano, siedzący po lewej. Senator dysponował ważkim głosem. Tu, w komisji, i na sali obrad plenarnych. Przewodniczący komisji zrozumiał aluzję i z powagą uderzył młotkiem w stół, obwieszczać zakończenie sesji i zapowiadając głosowanie następnego dnia rano. Senatorowie w większości już ujawnili, jak zamierzają głosować, wychwalając otwarte i szczerze wystąpienie kandydata (a czynili to w słowach niemal równie naiwnych, jak jego wystąpienie) oraz wyrażając chęć bliskiej z nim współpracy w przyszłości.

***

Ledwo ONZ uchwaliła rezolucję, już pierwszy statek popłynął pełną parą do irackiego portu Basra. Natychmiast potężne paszcze podobnych do odkurzaczy urządzeń wysały z niego zboże i od tej chwili sprawy potoczyły się szybko. Po raz pierwszy od wielu lat starczy chleba na poranne śniadanie Irakijczyków — oświadczyła w swem i wobec iracka telewizja, uzupełniając wiadomość nadawanymi na żywo scenami z okolicznych piekarni, gdzie piekarze sprzedawali swe wyroby tłumom szczęśliwych, uśmiechniętych ludzi. Komunikat kończył się informacją, że tegoż dnia obradować będzie nowy rząd rewolucyjny, rozpatrując szereg spraw o kapitalnym znaczeniu dla całego narodu. Informacje, oświadczenia i komunikaty zostały nagrane przez Palmę oraz Sztorm, i przekazane dalej. Jednakże najważniejsza informacja dnia pochodziła z innego źródła.

Gołowko był gotów uznać, że w istocie turkmeński premier zginął w wypadku. Jego słabostki i upodobania dobrze były znane SWR, a wypadki samochodowe zdarzają się wszędzie, w Turkmenii także. Zwłaszcza w Związku Radzieckim nieproporcjonalnie duża była liczba wypadków spowodowanych pijaństwem kierowców. Jednakże Gołowko nie należał do ludzi, którzy wierzą w jakiegokolwiek zbiegi okoliczności, zwłaszcza kiedy są one podejrzane i w czasie niefortunnym dla interesów jego kraju. Nie pomagało też, że miał do dyspozycji środki, które mu pozwalały przeanalizować problem. Premier nie żył. Będą musiały odbyć się wybory. Potencjalny zwycięzca był ogólnie znany. Do tego wszystkiego doszła informacja, że irańskie jednostki wojskowe szykują się do marszu na zachód. W krótkim czasie dwóch przywódców niezbyt odległych od siebie państw odeszło z tego świata. I oba te państwa graniczą z Iranem. Nawet gdyby to był zbieg okoliczności, Gołowko by w niego nie uwierzył. Doszedłszy do tego wniosku, wziął do ręki słuchawkę telefonu.

* * *

Okręt podwodny USS „Pasadena” znajdował się między dwiema formacjami okrętów marynarki Chińskiej Republiki Ludowej, operujących w danej chwili w odległości dziewięciu mil morskich od siebie. „Pasadena” była uzbrojona, wiozła pełny zapas torped i rakiet, niemniej znajdowała się w sytuacji samotnego policjanta na Times Square w noc sylwestrową, usiłującego wszystkie dopilnować. W takiej sytuacji trzymanie w rękę nawet odbezpieczonego pistoletu nie na wiele się przydaje. Co kilka minut z kiosku wysuwał się maszt detektora promieniowania elektromagnetycznego, aby pochwycić zewsząd napływające sygnały, a sonarzyści zbierali skrupulatnie wszystkie echa w centrali hydro. Tytu obserwatorów, ilu ty tylko mogło się zmieścić, obstało stół nakresowy, nanosząc dane określające pozycje poszczególnych jednostek. Dowódca polecił zejść niżej, na sto metrów, tuż pod pierwszą warstwę termokliny, aby zyskać kilka minut na spokojne przeanalizowanie sytuacji, która stała się zbyt złożona, by mógł wszystko zapamiętać. Kiedy okręt zneruchomiał na nowej głębokości, podszedł do stołu nakresowego.

No tak, manewry morskie, ale ich charakter nieco odbiegał od normy. Zwykle podczas takich manewrów formacja „dobrych” usiłuje powstrzymać „złych”, którzy chcą zrobić kuku „dobrym”. I z położenia okrętów w każdej z faz zawsze można powiedzieć, kto jest „dobry”, a kto „zły”. W tym wypadku okręty miast wrogo na siebie patrzeć, skierowały dzioby na wschód. Na wschodzie leżała Republika Chin, czyli Tajwan. Pierwszy oficer nanosił na mapę otrzymanywane informacje. Dla dowódcy obraz stał się jasny.

— Hydro do centrali — odezwał się głośnik.

— Dowódca! — powiedział komandor do mikrofonu.

— Dwa nowe kontakty, sir. Sierra Dwadzieścia i Dwadzieścia Jeden. Oba podwodne. Sierra Dwadzieścia, namiar trzy-dwa-pięć... chwilka... już chyba wiem. Przypomina okręt podwodny o napędzie atomowym klasy *Han*, czysty szum na pięćdziesięciu hercach, echo kadłuba także. Sierra Dwadzieścia Jeden, także jednostka podwodna, namiar trzy-trzy-zero, zaczyna na wyglądząc na *Xia*, sir.

— Okręty podwodne? Na manewrach floty? — spytał oficer operacyjny.

— Jak czysto odbierasz Dwadzieścia Jeden? — spytał sonarzysty pierwszy oficer.

— Cały czas się poprawia, sir — odparł sonarzysta. Cała ekipa hydrolokacji znajdowała się w pomieszczeniu na prawej burcie przed centralą. — Echo kadłuba wskazuje na *Xia*... *Han* kieruje się na południe, obecny namiar trzy-dwa-jeden... obroty śruby wskazują na osiemnaście węzłów.

— Sir! — wezwał dowódcę pierwszy oficer, nanosząc na mapę ostatnie informacje. Wynikało z nich, że *Han* i *Xia* są za północną formacją.

Dowódca spojrzął na mapę i chwilę się zastanawiał.

— Hydro, macie coś jeszcze? — spytał do mikrofonu.

— Nasłuch jest coraz bardziej skomplikowany. Na morzu robi się tłok — poinformował szef sekcji hydro.

— Komu to mówicie — mruknął pochyłony nad stołem nakresowym oficer nawigacyjny.

— Coś od wschodu? — nalegał kapitan.

— Sześć kontaktów, statki handlowe.

— Mamy wszystko, co pływa — potwierdził szef sekcji hydro. — Ani śladu tajwańskiej floty.

— Wkrótce się pojawi — pomyślał głośno dowódca.

* * *

Generał Bondarienko także nie wierzył w zbiegi okoliczności. A poza tym nie dostrzegał żadnych uroków w południowych rubieżach dawnego Związku Radzieckiego. Najprawdopodobniej wpłynął na to pobyt na afgańskim pograniczu w pewną mrozną tadżycką noc. W zasadzie nie miałby nic przeciwko rozwodowi Rosji z muzułmańskimi pseudopaństwami na południowej granicy. Tylko że, niestety, w prawdziwym świecie zasady nie obowiązywały.

— Więc co mam o tym myśleć? Co się tam dzieje? — spytał Bondarienko.

— Jesteś wprowadzony w sytuację iracką?

— Jestem, *gospadin priedsedatel*.

— No to ty mi powiedz, co się dzieje — polecił Gołowko.

Bondarienko pochylił się nad stołem i wodząc palcem po mapie zaczął mówić:

— Wydaje mi się, że to, co pana niepokoi, to możliwość, iż Iran zechce sięgnąć po status supermocarstwa. Fuza z Irakiem oznacza zwiększenie potencjału, jeśli idzie o ropę naftową, o blisko czterdzieści procent. Poza tym daje im to wspólną granicę z Kuwejtem i Arabią Saudyjską. Z kolei podbój tych dwóch państw podwoiłby zasoby ropy naftowej Irano-Iraku. Można też przypuścić, że drobne państwa arabskie Zatoki Perskiej także padłyby ofiarą aneksji. Obiektywne możliwości spełnienia tego scenariusza są aż nadto widoczne — kontynuował generał chłodnym tonem profesjonalisty, zapowiadającego katastrofę. — Ludność połączonego Iraku i Iranu przewyższa sumę ludności wszystkich pozostałych państw regionu. Chyba pięć do jednego, prawda? Jeszcze więcej? Możliwe, dokładnie nie pamiętam, niemniej taki potencjał ludzki jest czynnikiem decydującym. I, w wypadku połączenia obu państw, staje się prawdopodobny podbój lub wywarcie politycznej presji i uzyskanie tym samym politycznego przyzwolenia w muzułmańskich państwach regionu. Już samo to zapewniła Zjednoczonej Republice Islamskiej status potęgi ekonomicznej i pozwoli na dowolne ograniczenie dostaw ropy Europie i Azji.

Bondarienko chwilę się zastanawiał.

— A teraz Turkmenia, panie przewodniczący. Jeśli, jak przypuszczać, mamy sygnał, iż Iran zamierza rozszerzyć swoje wpływy również na północ i, kto wie, czy nie chce pochłonąć także Azerbejdżanu... — Wodzil palcem po mapie — Uzbekistan, Tadżykistan i Kazachstan. To by trzykrotnie zwiększyło potencjał ludzki, zapewniając jednocześnie wcale pokazną bazę surowcową. W następnej kolejności ofiarą mogłyby paść Afganistan i Pakistan. I oto powstałoby imperium od Morza Czerwonego aż po Hindukusz... nie... od Morza Czerwonego po Chiny. I wówczas nasza południowa granica byłaby usiana wrogimi prowincjami owego imperium. — Podniósł głowę i spojrzął w oczy przewodniczącemu. — Sytuacja jest znacznie gorsza, niż początkowo myślałem, Siergieju Nikołajewiczu. Wiemy ponadto, że Chińczycy łakomym okiem patrzą na Syberię. Nowe państwo islamskie zagraża naszym zakaukaskim polom naftowym. Nie jestem w stanie obronić ty ch terenów. Obrona kraju przed Hitlerem była zabawką w porównaniu z tym, co nas czeka — zakończył.

Gołowko stał po przeciwnej stronie mapy. Wezwał Bondarienkę w specyficznym celu. Starszyzna wojskowa była spadkiem po poprzednim reżimie. Na szczęście zaczynała wymierać, a Genadij Józefowicz należał już do nowego pokolenia. Sprawdził się podczas tej poronionej awantury afgańskiej, był na tyle dojrzały, by wiedzieć, co to jest wojna — w pewnym sensie on i inni oficerowie jego pokolenia zdobyli przewagę nad tymi, których w przyszłości mieli zastąpić — i na tyle młody, że nie niósł na barkach ideologicznego bagażu poprzedniego pokolenia. Należał do optymistów, zawsze gotów do uczenia się od Zachodu, gdzie ostatnio spędził miesiąc w różnych armiach NATO, podpatrując, co się da, zwłaszcza od Amerykanów. Jednakże teraz Bondarienکو spoglądał na mapę z przerażeniem.

— Ile czasu to potrwa? — spytał generał. — Ile im zajmie zorganizowanie nowego państwa?

Gołowko wzruszył ramionami. — Kto to wie? Trzy lata, może nawet tylko dwa. W najlepszym dla nas wypadku pięć.

— Dajcie mi pięć lat i środki na odbudowanie potęgi wojskowej naszego kraju, a będziemy mogli... być może... Nie. Nie mogę dać na to gwarancji. Wiem, że rząd nie da mi ani pieniędzy, ani potrzebnych środków. Nie może dać. Pieniądzy po prostu nie ma.

Bondarienko podniósł głowę i napotkał wlepiony weń wzrok przewodniczącego, który spytał: — Więc co wtedy?

— Wtedy, kiedy oni będą gotowi, to walobyśmy być ich oficerem operacyjnym. Łatwiejsze zadanie. Na wschodzie do obrony pasmo górskie. I bardzo dobrze, ale mamy tylko dwie linie kolejowe dla zaopatrzenia logistycznego i to jest bardzo niedobrze. Środek Co będzie, jeśli wchłoną Kazachstan? — Postukał palcem w mapę. — Spójrzcie, jak to już blisko Moskwy. A co z sojusznikami? Ukraina? Turcja? No, a na przykład Syria? Wszystkie bliskowschodnie państwa będą musiały akceptować fakt powstania nowego kolosa i zawrzeć z nim jakieś porozumienie. Wtedy przegrzemy. Możemy zagrozić użyciem broni nuklearnej, ale co to nam pomoże? Chiny mogą stracić pięćset milionów ludzi i nadal będą miały większy potencjał niż my. Poza tym ich gospodarka rozwija się, a nasza upada. Oni mogą sobie pozwolić na zakup broni od Zachodu, albo jeszcze lepiej — na zakup licencji i samodzielną produkcję. W tej sytuacji użycie przez nas broni nuklearnej, taktycznej czy strategicznej, nie tylko mijaloby się z celem, ale także byłoby niebezpieczne. Istnieje poza tym aspekt polityczny problemu, ale to już wam pozostawiam, panie przewodniczący. Militarnie będziemy słabsi we wszystkich istotnych dla wojny rodzajach broni. Nieprzyjaciel będzie miał przewagę uzbrojenia, liczebności i terenu. A ponieważw będzie mógł zakręcić reszcie świata kurek z ropą, zmaleją nasze szanse uzyskania zagranicznej pomocy, zakładając oczywiście, że jakiegokolwieczachodnie państwo byłoby w ogóle skłonne do pomagania nam. Stoimy w obliczu potencjalnej zagłady.

Dla przewodniczącego bardzo niepokojący był fakt, że Bondarienko tak spokojnie wypowiedział tę opinię. Przecież Bondarienko nigdy niepotrzebnie nie straszy. Bondarienko zawsze przedstawia rzeczy wisty obraz sytuacji.

— Jak możemy temu zapobiec?

— Nie wolno nam dopuścić do utraty południowych republik. Żebym jeszcze wiedział, jak je zatrzymać. Przejąć kontrolę wojskową nad Turkmenią? Toczyć wojnę partyzancką, bo oczywiście taka się rozpocznie? Nasza armia nie jest przygotowana do takiej wojny. Nawet jednej malutkiej, a będzie ich z pewnością więcej, prawda? — Poprzednik Bondarienki został wyłany z powodu nieudolności armii w rozprawieniu się z Czeczeńcami. Nieskomplikowana w założeniu pacyfikacja, obróciła się w kłeskę, obwieszającą światu, że rosyjska armia to tylko cień potężnej siły sprzed zaledwie kilku lat.

Funkcjonowanie Związku Radzieckiego opierało się na strachu. Zdawał sobie z tego sprawę Gołowko. Zdawał i Bondarienko. Obywatele byli posłuszni, bo się bali KGB, a lękpřed tym, do czego była zdolna Armia Radziecka — ziali dobrze sposoby, jakimi wielokrotnie rozprawiała się z rebeliami — zapobiegał wybuchowi poważniejszy ch polityczny ch rozruchów. Radzieckie niepowodzenie w Afganistanie — i to mimo stosowania niesłychanie brutalny ch metod — było sygnałem, że już nie ma czego się bać. Związek Radziecki przestał istnieć, a na jego miejscu pozostało słabe państwo. Cień dawnej świetności. Cieniowi zagrażało obecnie nowe słońce, wschodzące na południu.

Gołowko odczytywał te i podobne myśli na twarzy swego gościa. Rosji brakuje tak potrzebnej w obecnej chwili potęgi wojskowej. Tylko dzięki hałaśliwej chępliwości Rosji Zachód ją jeszcze podziwiał i nawet się bał — Zachód bowiem pamiętał Układ Warszawski, po Europie nadal krążyło widmo Armii Radzieckiej gotowej do marszu aż po Zatokę Biskajską — chociaż w innych częściach świata domysłano się prawdy. Europa i Ameryka nie mogły zapomnieć żelaznej pięści. Widzianej, choć na szczęście nie odczuwalnej. Ci natomiast, którzy tę pięść dawniej odczuwali i nagle przestali, wiedzieli, co się dzieje. I wiedzieli, co to może oznaczać.

— Czego ci potrzeba?

— Czasu i pieniędzy. I politycznego poparcia w kwestii odbudowy potęgi wojskowej. Potrzeba mi też zachodniej pomocy. — Generał nie przestał wpatrywać się w mapę. Poczul się nagle jak spadkobierca bogatego, potężnego rodu. Rodziny kapitalistycznej. Patriarcha rodu zmarł, a on jest spadkobiercą całego majątku. Okazuje się jednak, że majątek jest zadłużony powyżej swej wartości. Bondarienko wrócił z Ameryki podniesiony na duchu, przekonany, że dostrzegł właściwą drogę, kształt przyszłości i zna już sposób zapewnienia bezpieczeństwa swemu krajowi. Właściwy sposób: zawodowa armia złożona z fachowców, którzy decydują się na wieloletnią służbę, ozywionych *esprit de corps*, dumny ch strażników wolnego państwa. Na ziszczenie podobnego marzenia trzeba lat. W powstałej sytuacji... Jeśli Gołowko i jego służby specjalne mieli rację, to można było liczyć tylko na to, że naród pośpieszy na apel, jak pośpieszył w 1941 roku. Rosja miała szczęście w wojnie z faszystami. Ale na szczęściu nie można bazować, myśląc o przyszłości.

Natomiast można i trzeba uwzględnić to, że nieprzyjaciel okaże się przebiegły i nieobliczalny, a jego posunięcia nie do przewidzenia. Inni ludzie też patrzą na tę samą mapę, dostrzegają odległości i przeszkody — obliczają stosunek sił.

»

»

»

»

»

»

Saleh jeszcze nigdy tak nie cierpiał. Widział cierpienie innych, sam zadawał ból w czasie, kiedy służył w tajnej policji swego kraju. Ale cierpienia tamtych były inne, ból mniejszy. Jego agonia musiała być chyba sumą wszystkich tamtych cierpień. Placił za nie. Całe jego ciało od stóp do głowy zerał przeraźliwy ból. Należał do ludzi silny ch, muskularny ch, twardy ch jak stal. Ale nie teraz. Teraz każda tkanka bolała, a kiedy próbował zmienić nieco pozycję, by sobie ulżyć, skutek był mizerny. Ból był tak wielki, że zabił strach, który przecież powinien mu towarzyszyć.

»

— Saleh? — odezwał się cicho.

— Tak... — ledwo słyszalny jęk

— Jak tu przybyłeś? Muszę wiedzieć, jeśli mam ci pomóc.

Nie miał najmniejszych wahań. Żadny ch myśli o potrzebie zachowania tajemnicy czy o względach bezpieczeństwa. — Z Bagdadu — wyrzucił z siebie i dodał niepotrzebnie: — Samolot...

— A czy przedtem odwiedzałeś Afrykę?

— Nigdy przedtem. — O centy metr obrócił głowę w prawo, potem w lewo. Powieki miał zacziśnięte.

Pacjent usiłuje pokazać, że się nie boi, że potrafi wszystko wytrzymać, pomyślał doktor.

— Pierwszy raz jestem w Afryce — wyjaśnił Saleh.

»

— Czy ostatnio miałeś stosunek? W ubiegłym tygodniu? — Może jakaś miejscowa prostytutka?

Pacjent dość długo zastanawiał się nad sensem usłysanych słów, wreszcie zaprzeczył nieznacznym ruchem głowy.

— Od dawna żadnej kobiety — odparł.

MacGregor widział to na jego twarzy: już nigdy więcej. Ja już nigdy...

— Byłeś w kontakcie z kimś, kto gdzieś podróżował?

— Nie. Tylko Bagdad. Jestem ochroniarzem generała. Tylko z nim cały czas.

— Dostaniesz środek uśmierzający ból. I zrobimy transfuzję krwi. Spróbujemy spędzić gorączkę. Obłożymy cię lodem. Za chwilę wrócę.

Pacjent skinął głową, doktor wyszedł z pokoju, niosąc kilka fiolek z krwią w dłoni obleczonej rękawiczką.

Pielęgniarki i sanitariusze zabrali się do swojej roboty, MacGregor do swojej. Krew z jednej fiolki podzielił na dwie części. Obie z niesłychaną ostrożnością zapakował do wysyłki: Instytut Pasteura i CCZ. Pozostałe próbki oddał pierwszemu laborantowi, bardzo kompetentnemu Sudańczykowi. Następnie skomponował faks. Rozpoznanie: gorączka krwotoczna nieznanego pochodzenia. Potem wymienił kraj, miasto... Zaraz, zaraz, nim wyśle faks musi zadzwonić. Podniósł słuchawkę i połączył się ze swoim łącznikiem w miejscowym Ministerstwie Zdrowia.

— Tu? W Chartumie? — zdziwił się ministerialny lekarz — Jest pan pewien? Skąd jest pacjent?

— Tu, w Chartumie, a pacjent twierdzi, że przybył z Iraku.

— Z Iraku? A skąd by się tam to wzięło? Sprawdzał pan krew na przeciwciała?

— Właśnie w tej chwili krew jest badana.

— Ile to jeszcze potrwa?

— Z godzinę.

— Chcę zobaczyć preparat, zanim pan cokolwiek zrobi — zdecydował lekarz rządowy.

Chce się wykazać, pomyślał MacGregor. Zamknął oczy i zacisnął mocno dłoń na słuchawce. Rządowy lekarz pełnił swą funkcję dzięki protekcji, jako syn długoletniego ministra, a najlepsze, co o nim można było powiedzieć, to to, że, siedząc w luksusowym gabinecie, nie szkodził pacjentom, bo ich nie miał. MacGregor z trudem się opanował. No cóż, to samo działo się w całej Afryce. Miejscowe rządy dbały przede wszystkim o dochód z turystyki. Tego właśnie Sudanowi najbardziej brakowało — turystów. Było ich niewiele, poza kilkunastoma antropologami, usiłującymi dokopać się do szczątków prymitywnego człowieka, na południu, w pobliżu etiopskiej granicy. We wszystkich ministerstwach zdrowia na całym tym wspaniałym kontynencie było to samo. Rządowe służby zdrowia zaprzeczały wszystkim. To jeden z powodów, dla których AIDS rozszalało się w środkowej Afryce. Zaprzeczali, ciągle zaprzeczali. Jaki procent ludności musi umrzeć, aby przestali zaprzeczać? Dziesięć procent? Trzydzieści? Pięćdziesiąt? Ale wszyscy bali się krytykować afrykańskie rządy i ich tępych urzędników. Jakże łatwo jest otrzymać etykietę rasisty. Lepiej więc milczeć, a ludzie niech sobie umierają.

— Doktorze, jestem pewien mojej diagnozy, a moim obowiązkiem jest... — nalegał MacGregor.

— Wszystko może poczełać do mojego przyjaciela — padła oschła odpowiedź. Nie wygram nic w ten sposób, pomyślał MacGregor, a stracić mogę wiele. Sudańczycy mogli unieważnić jego wizę jeszcze tego samego dnia. I kto leczyłby wówczas pacjentów?

— Dobrze, doktorze — odparł z rezygnacją. — Niech pan szybko przychodzi.

— Mam jeszcze kilka spraw do załatwienia i zaraz potem przyjdę. — „Zaraz potem” mogło oznaczać u schyłku dnia albo nazajutrz. Obaj rozmówcy doskonale o tym wiedzieli. — Czy pacjent jest izolowany?

— Zostały podjęte wszystkie środki ostrożności — zapewnił MacGregor.

— Jest pan świetnym lekarzem i wiem, że mogę panu zaufać, iż nic poważnego się nie wydarzy — po tych słowach rządowego lekarza linia zamarła.

MacGregor ledwo odłożył słuchawkę, kiedy rozległ się dzwonek

— Tak?

— Doktorze, proszę przyjść szybko do czwórki — prosiła pielęgniarka.

Po trzech minutach już tam był. Sahaila! Sanitariusz wynosił właśnie basen z wymiocinami. Znajdowała się w nich krew. MacGregor uświadomił sobie, że i ona przyjechała z Iraku. O mój Boże!

* * *

— Nikt z was nie ma powodu czełgokolwiek się bać. — Słowa były pozornie uspokajające, ale nie na tyle, na ile chcieliby tego członkowie Rady Rewolucyjnej. Irańscy mullowie z pewnością nie kłamali, ale siedzący wokół stołu generałowie i pułkownicy nie zapomnieli, że jako kapitanowie i majorowie walczyli przeciwko Irańczykom. Nikt nie zapomina wrogów z pola walki. Zawsze pozostają wrogami.

— Chcemy, abyście przejęli dowodzenie siłami zbrojnymi waszego kraju — kontynuował starszy mulla. — Współpracując będziecie mogli zachować stanowiska. Żądamy tylko przysięgi na Allacha. Przysięgi złożonej nowemu rządowi.

Oficerowie wiedzieli, że nie skończy się na tym „tylko”. Będą pilnie obserwowani. Jeśli zrobią jeden fałszywy krok, zostaną rozstrzelani. Nie mieli jednak innego wyjścia. Egzekucje bez wyroku były na porządku dziennym w Iranie i Iraku, stanowiąc doskonałą metodę likwidacji prawdziwych i wyimaginowanych dysydentów w obu krajach.

Ocaleni z pogromu starsi oficerowie iraackich sił zbrojnych wymienili skryte spojrzenia. Mogli przejąć dowodzenie i odzyskać autorytet tylko dzięki czynnej pomocy dawnych wrogów, którzy stali u szczytu stołu, z błogimi uśmiechami na twarzach — uśmiechami, które dają zwycięstwo i świadomość, że trzyma się w dłoni dar życia.

Tytułarny przewodniczący rady skwapliwie skinął głową. Po dziesięciu sekundach w jego ślady poszli wszyscy pozostali, a wraz z tym gestem tożsamość ich kraju przeszła do historii.

Teraz pozostawało przeprowadzić tylko kilka rozmów telefonicznych.

* * *

W kolejnej dziesiątce znalazł się pederasta. Opiekował się takim jak on przestępcą — w tym wypadku dodatkowo mordercą — i z podglądu na monitorze wynikało, że nie szczędził trudu, przyspieszając przebieg doświadczenia.

Moudi nie omieszczał poinstruować sanitariuszy, by bardzo pilnie baczili na nowych „sanitariuszy”. Nowi stosowali zwykłe środki ostrożności. Nosili rękawiczki, starannie się myli, sprząтали dokładnie salę, wycierając wszelkie płyny. To ostatnie zadanie stawało się coraz trudniejsze w miarę postępu choroby pacjentów poprzedniej dziesiątki. Zbiorowy jęk, jaki Moudi odbierał przez głośnik, mówił wiele o tym, jak chorzy cierpieli, zwłaszcza że nie dawano im żadnych leków przeciwbólowych, co było pogwałceniem islamskiego nakazu okazywania miłosierdzia. Druga dziesiątka, a właściwie tylko już dziewiątka królików doświadczalnych robiła, co im kazano, ale bez masek. Masek im nie wydano.

Pederasta był młodym mężczyzną. Mógł mieć dwadzieścia parę lat. Wyjątkowo starannie opiekował się powierzonym mu chorym. Nie było ważne, czy robił to z litości, widząc cierpienia człowieka, czy też chciał wydać się litościwym, by potem samemu na litość zasłużyć. Moudi zrobił zbliżenie. Skóra leżącego była zaczerwieniona i sucha, ruchy powolne, hamowane przeraźliwym bólem. Lekarz podniósł słuchawkę telefonu. Po minucie w kadr kamery monitorującej wszedł jeden z wojskowych sanitariuszy w kombinezonie, zamienił kilka słów z pederastą i włożył mu do ucha termometr. Po chwili wyszedł z sali. Na korytarzu wziął do ręki słuchawkę.

— Ósemka na temperaturę trzydzieści dziewięć i dwa, twierdzi, że czuje zmęczenie i bolą go kończyny. Ma zaczerwienione i opuchnięte oczy — zameldował rzeczowym głosem sanitariusz. Było rzeczą jasną, że w stosunku do istot poddanych eksperymentowi sanitariusze zachowują obojętność. Żadnego uczucia wspólnoty, jakie odczuwali wobec siostry Jeanne Baptiste, która, choć należała do niewiernych, była kobietą wielu cnót. Ci na sali nie należeli do ludzi cnotliwych, co skutecznie eliminowało odruchy litości.

A więc to prawda, szczep Mayinga przenosi się drogą kropelkową. Moudi był teraz tego pewien. Pozostawało pytanie, czy podczas mutacji nie traci śmiertelnych cech. Jeśli nowy chory umrze, nie będzie już najmniejszych wątpliwości. Kiedy połowa dziesiątki wykaże symptomy choroby, przeniesie ich się na drugą stronę holu do osobnej sali, pierwsza zaś dziesiątka — wszyscy już wykazywali objawy agonalne — zostanie zlikwidowana.

Dyrektor będzie bardzo zadowolony, pomyślał Moudi. Ostatnia część eksperymentu spełniła pokładane w niej nadzieje. Oto zyskali broń, jaką nikt jeszcze nigdy nie dysponował. Czyż to nie wspaniałe? — pomyślał lekarz.

* * *

Odlot był zawsze łatwiejszy przy zastosowaniu starej sztuczki. Gwiazdor przeszedł przez bramkę, został zatrzymany, magiczna różdżka przejechała po nim od góry do dołu. Uśmiech zażenowania. Jak zwykle to wieczne pióro! Potem udał się do sali pasażerów pierwszej klasy. Po drodze nawet nie zerknął na boki, by sprawdzić, czy czatują tu gdzieś policjanci. Gdyby czatowali, już by go zatrzymali. Skoro nie zatrzymali, to oznacza, że ich nie ma. Do torby podróży miał przypięty skórzany notes, ale chwilowo nim się nie interesował. We właściwym czasie ogłoszono jego lot. Długim korytarzem poszedł do samolotu i szybko odnalazł swoje miejsce w przedniej kabinie *Boeinga 747*. Tylko połowa foteli była zajęta. Bardzo dobrze. Zaraz po starcie wyjął notes, ze skózanego pokrowca wyciągnął bloczek papieru i zaczął zapisywać wszystko to, czego do tej chwili nie chciał powierzyć złotym kartkom. Jak zwykle pomagała mu fotograficzna pamięć. Pracował przez bite trzy godziny. W połowie Atlantyku poddał się potrzebie snu. Podejrzewał, zupełnie słusznie, że potem długo mu się to nie uda.

Kealty pomyślał, że to może być już jego ostatni strzał. Z przyzwyczajenia sięgnął do myśliwskiej metafory, nie zastanawiając się nawet nad ironią podobnego porównania. Miał ważniejsze sprawy na głowie. Poprzedniego wieczoru mobilizował swoich popleczników w mediach. Tych, na których mógł jeszcze liczyć. Pozostali nie wycofali się otwarcie, ale tkwiąc w niepewności, woleli utrzymać dystans. Nie było trudno zainteresować tych pierwszych. Podczas dwugodzinnego nocnego spotkania kilka odpowiednio dobranych kluczowych słów i zdań podsycało ich ciekawość. Wszystko nieoficjalnie, bez prawa powołania się na źródło, bez cytowania. Oczywiście, dziennikarze zgodzili się.

— Sprawa jest bardzo niepokojąca — obwieścił. — FBI poddała całe najwyższe piętro Departamentu Stanu przesłuchaniom z użyciem wykrywacza kłamstw. — Najwyższe piętro zajmowało kierownictwo Departamentu Stanu. Dziennikarze coś słyszeli o testach z poligrafem, ale nie mieli potwierdzenia. Była nim informacja od Kealty'ego. — Co bardziej jednak niepokoi, to podejmowane decyzje polityczne. Rozbudowa sił zbrojnych za namową Bretano, który od lat jest czołowym reprezentantem kompleksu przemysłowo-wojskowego. Wyrósł w nim. Ten człowiek oświadcza, że zamierza zlikwidować wszystkie zabezpieczenia w systemie zamówień dla sił zbrojnych, chce ograniczyć kontrolę Kongresu nad procedurami przetargowymi. A ten George Winston! Chcecie wiedzieć, czego on żąda? Zniszczyć cały system podatkowy, chce uczynić go bardziej agresywnym i całkowicie znieść podatek od zysków kapitałowych. A dlaczego? Żeby przerzucić cały ciężar podatków na klasę średnią i świat pracy, dając kapitalistom bezpłatny bilet na jazdę ku jeszcze większym majątkom.

Kealty, po chwili milczącego wzburzenia, ciągnął:

— Nigdy nie uważałem Ryana za profesjonalistę. Nie jest osobą na tyle kompetentną, by zajmować tak wysokie stanowisko. Ale czegoś podobnego się nie spodziewałem. On jest reakcjonistą, radykalnym konserwatystą. Sam nie wiem, jak go nazwać i jak wy to nazwiecie...

— Jest pan pewien tej historii w Departamencie Stanu? — spytał przedstawiciel „New York Timesa”.

Kealty skinął głową. — Absolutnie. Na sto procent. Przecież musieliście o tym słyszeć... Czyżbyście zaniedbali swoje obowiązki? W samym środku bliskowschodniego kryzysu FBI dręczy naszych czołowych speców od polityki zagranicznej, całe kierownictwo Departamentu, oskarżając je o kradzież nie istniejącego listu?

— I w takiej chwili „Washington Post” zamierza opublikować materiał beatyfikujący Ryana — niby wyrwało się szefowi sztabu Kealty'ego.

— Hola, hola! — wykrzyknął reporter z „Postu”, prostując się w krześle. — To nie ja. To Bob Holtzman. Powiedziałem zastępcy naczelnego, że to niezbyt dobry pomysł...

— Skąd poszedł przeciek? — spytał Kealty.

— Pojęcia nie mam. Bob nigdy nie puszcza pary z ust.

— I co Ryan majstruje z CIA? Chce trzykrotnie zwiększyć zatrudnienie pionu operacyjnego. Trzykrotnie zwiększyć liczbę szpiegów! Naszemu krajowi tylko tego brakuje do szczęścia, tak? Co ten Ryan wyrabia? — rzucił retoryczne pytanie Kealty. — Zwiększa siły zbrojne. Zmienia przepisy podatkowe, żeby szybciej mogli bogaci się bogaci i rozbudowuje CIA, żeby było takie, jak w latach zimnej wojny. Wracamy do lat pięćdziesiątych. Po co Ryan to wszystko robi? Co mu chodzi po głowie? Czyżbym w tym mieście był jedynym człowiekiem zadającym jeszcze pytania? Kiedyż wreszcie wy, dziennikarze, zaczniecie dobrze wykonywać swój zawód? Ryan usiłuje stłamsić Kongres. I udaje mu się to. Gdzie są media? Kto ma dbać o interes obywateli?

— Do czego właściwie zmierzasz, Ed? — zapytał przedstawiciel „Timesa”.

Gest pełnej frustracji został wykonany z zawodową maestrią. — Stoję tu przed wami na moim własnym grobie. Nie mam nic do zyskania. Ale nie potrafię spokojnie patrzeć na to, co się dzieje. Chociaż Ryan posiada całą konstytucyjną władzę, nie mogą dopuścić do tego, by on sam i kilku jego koleżków skoncentrowali całą władzę w swoich rękach, rozbudowali aparat szpiclowania nas, zmienili prawo podatkowe na korzyść grupki ludzi, którzy nigdy nie płacili pełnych podatków, jakie powinni płacić. A Ryan chce ich jeszcze bardziej wzbogacić. Nie mogą też pozwolić na to, by kosztem podatników wspomagał przemysł zbrojeniowy. A jaki będzie jego następny krok? Ograniczy swobody obywatelskie! Jego żona jest codziennie przewożona do pracy helikopterem, a żaden z was, panowie, nawet nie zauważył, że czegoś podobnego nikt przedtem nie robił. Mamy prezydenturę imperialną, o jakiej nawet nie marzył Lyndon Johnson. A Kongres na to nie reaguje. Wiecie, kogo mamy w fotelu prezydenckim? — Kealty pozostawił ich przez chwilę w napięciu. — Króla Jacka Pierwszego. Ktoś powinien zareagować. Dlaczego wy nie reagujecie, panowie?

— Co pan wie na temat artykułu Holtzmana? — chciał dowiedzieć się przedstawiciel „Boston Globe”.

— Ryan ma ciekawy życiorys. W latach pracy w CIA zabijał ludzi.

— Cholerny James Bond — wpadł Kealty emu w słowo szef sztabu.

Dziennikarz „Washington Post” uznał, że musi bronić honoru gazety.

— Holtzman nic takiego nie podaje. Jeśli pan ma na myśli ów wypadek, kiedy terroryści przyszli...

— Nie o to chodzi. Holtzman ma napisać o sprawie moskiewskiej. To nawet nie była operacja Ryana. Decyzję wydał sędzia Arthur Moore, kiedy był zastępcą dyrektora CIA. Ryan był tylko figurantem. A w ogóle była to ingerencja w ściśle wewnętrzne sprawy Związku Radzieckiego. I nikomu wówczas nie przyszło do głowy, że być może cały pomysł nie jest wcale taki dobry. No bo pomyślcie, zadzieranie z rządem kraju posiadającego dziesięć tysięcy głowic skierowanych na Amerykę. Wiecie, panowie, że to, co wówczas zrobiono, nazywa się aktem wojny? I po co było to wszystko? Żeby ocalić swojego człowieka przed aresztowaniem, ponieważ pomógł nam wyłuskać szpiegów w łonie CIA. Jestem pewien, że tego wszystkiego nie opowiedział Holtzmanowi. Mam rację?

— Nie czytałem materiału — odparł przedstawiciel „Postu”. — Słyszałem tylko to i owo.

Ta odpowiedź była warta śmiechu. Kealty miał w redakcji „Washington Post” lepsze źródła informacji, niż polityczny komentator tegoż dziennika.

— No dobrze, twierdzi pan, że Ryan zabijał ludzi jak James Bond — odezwał się beznamytnym tonem przedstawiciel „Postu”. — Dowody?

— Cztery lata temu. Pamiętacie te bomby w Kolumbii? Rozwaliły kilka bossów karteli narkotykowych. — Kealty poczekał, aż paru dziennikarzy sknęło głową. — To była operacja CIA. Ryan poleciał do Kolumbii. To był jeszcze jeden akt wojny, moi drodzy. Znam zaledwie te dwa...

Kealty'ego szczerze bawiło, że Ryan sam tak pieczołowicie kopie swój własny grób. Realizacja w CIA planu BŁĘKIT już wywoływała poruszenie w wydziale wywiadu. Kierowniczej kadrze groziła wcześniejsza emerytura lub poważne skłuczenie ich biurokratycznych ksiągówek. A wielu z nich tak kochało spacerki korytarzami wielkiej władzy. Bardzo łatwo uwierzyli, że są niezastąpieni i nieodzowni dla bezpieczeństwa kraju, i w związku z tym musieli coś przedsięwziąć, prawda? A ponadto Ryan nastąpił w Langley na niejednen odcisk i teraz nadszedł czas zapłaty. Świetnie się składa, że Ryan stanowił teraz wielki, wysoko ustawiony cel. Odplacający za nadeprzyte odciski i sfrustrowani nie mieli wyrzutów sumienia. Przecież informowali tylko bylego wiceprezydenta Stanów Zjednoczonych. A kto wie, czy nie prawdziwego prezydenta. Nie, w żadnym wypadku nie pisnęliby nie prasie. To byłoby naruszeniem prawa. Oni nikogo nie informowali, ale po prostu rozmawiali z wysoko postawionym politykiem o żywotnych problemach politycznych.

— Czy jest pan tego pewien? — spytał dziennikarz z „Globe”.

— Mam wszystkie daty. Pamięta pan, kiedy umarł admirał James Greer? On był nauczycielem i opiekunem Ryana. Z pewnością już na łóżu śmierci opracował całą operację. Ryana nie było na pogrzebie. Znajdował się wtedy w Kolumbii. To jest niepodważalny fakt. Możecie sprawdzić. Być może dlatego właśnie James Cutter popełnił samobójstwo...

— Przecież to był wypadek — przerwał dziennikarz z „Timesa”. — Wyszedł rano pobiegać i...

— I wbiegł tuż pod przejeżdżający autobus? Słuchajcie, moi drodzy, przecież nie mówię, że został zamordowany, nikogo nie oskarżam. Twierdę po prostu, że Cutter był uwikłany w nielegalną operację, którą kierował Ryan. Cutter bał się konsekwencji. Jego śmierć pozwoliła Ryanowi zatrzeć ślady. Wiecie co, jak tak sobie myślę, to dochodzę do wniosku, że nie doceniałem Jacka Ryana. Waszyngton nie widział większego spryciarza od czasów Allena Dullesa, a może Billa

Donovana. Ale czasy takiego postępowania minęły. Nie potrzebna jest nam CIA z trzykrotnie większą liczbą szpiegów. Nie musimy gromadzić pieniędzy na obronę. Nie potrzebujemy przerabiać ustaw podatkowych, aby chronić milionerów, z którymi Ryan chodzi pod rękę. A z pewnością nie potrzebujemy prezydenta, którego zdaniem należy brać przykład z lat pięćdziesiątych, bo były takie wspaniale. Nie wolno pozwolić, aby wyżył ten krajowy krzywdę. Sam już nie wiem... — W tym miejscu Kealty zaprezentował kolejny gest rozpachy. — Ale być może będę musiał samotnie stawić czoło powstałej sytuacji. Wiem, że w oczach przyszłych historyków mogę stracić reputację, tak ostro się przeciwstawiając, ale... Psiakrew, niegdyś, kiedy po raz pierwszy składałem przy sięgę na wierność konstytucji naszego kraju, kiedy po raz pierwszy zasiadłem w Izbie, potem w Senacie, i wreszcie, kiedy Roger poprosił mnie, abym był u jego boku wiceprezydentem... Wiecie, takich rzeczy się nie zapomina. I chociaż może... może nie jestem odpowiednim do tego facetem... Zgadzam się, zgadzam! Wiem, że jestem winny okropnych rzeczy. Zdradzałem żonę, przez wiele lat nadużywałem alkoholu. Naród amerykański z pewnością zasługuje na kogoś lepszego ode mnie, by powiedzieć „nie” Ryanowi i zrobić to, co trzeba... Ale widzę, że tylko ja głośno oponuję, i, bez względu na wszystko, nie mogę zawieść nadziei pokładanych we mnie przez tych, którzy na mnie głosowali, którzy mnie tu wysłali, bym ich reprezentował. Więc zrobię, co będę mógł, bez względu na osobiste koszty. Ryan nie jest prezydentem Stanów Zjednoczonych. Ryan dobrze o tym wie. Gdyby sobie nie zdawał z tego sprawy, nie usiłowałby zmienić tyłu rzeczy od razu. Dlaczego usiłuje zniszczyć kierownictwo Departamentu Stanu? Dlaczego miesza się do spraw związanych z prawem do aborcji? Dlaczego miesza się do ustaw podatkowych, wykorzystując do obalenia systemu podatkowego multimiliardera Winstona? Usiłuje legalizować swoją nielegalną prezydenturę. Będzie pokrzykiwał na Kongres, póki jego bogaci sojusznicy nie wybiorą go królem albo czymś w tym rodzaju. A kto ma w obecnej chwili reprezentować naród?

— Wcale tak nie postrzegam Ryana, Ed — odezwał się dziennikarz z „Globe” po paru sekundach głuchego milczenia. — Prowadzi politykę pravicową, z tym się zgodzę, ale otwartą, szczerą...

— Jakie jest pierwsze prawo polityki? Skuteczność. — Wtrącił dziennikarz z „Timesa”. — Jeśli ta historia z Rosją i ta druga z Kolumbią są prawdziwe... Taki był wtedy obyczaj naszego rządu. Wtykaliśmy nos w sprawy innych rządów. Teraz już tego obyczaju nie ma. W każdym razie podobno nie ma. I nie na tak wysokim szczeblu...

— Nigdy tego od nas nie otrzymaliście, nie wolno wam zdradzić źródła nikomu z Langley. — Szef sztabu porozdawał dziennikarzom kasety magnetofonowe. — Macie na nich wystarczająco dużo łatwo sprawdzalnych faktów, by uwiarygodnić wszystko, co wam powiedzieliśmy.

— Zajmie nam to kilka dni — zauważył dziennikarz z „San Francisco Examiner”. Obracał w palcach kasetę i pytającym wzrokiem spoglądał na kolegów. Wszyscy już się zbierali do wyjścia. Wyścig rozpoczęty. Każdy z obecnych chciałby być pierwszym, który puści w świat sensacyjną informację. Zaczną pracować, gdy tylko zasiąga za kierownicami swoich samochodów. Będą przesłuchiwali kasetę. Przewagę mieli ci, którzy mieli najbliżej do domu.

Kealty raz jeszcze zabrał głos:

— Panowie, mam nadzieję, że zrozumielście powagę sytuacji i że odniesiecie się do niej z całą powagą, jaka przystoi dziennikarzom. Żałuję, że nie znalazłem lepszej od siebie osoby, która mogłaby udźwignąć ten ciężar. Kogoś z lepszą przeszłością. Nie chodzi mi o mnie, o poprawienie własnego wizerunku. Chodzi mi o kraj. Chodzi o dobro kraju i liczę, że przyłożycie się do tego, robiąc, co można.

— Postaramy się, Ed — odparł dziennikarz „Timesa”, po czym spojrzął na zegarek. Czekala go długa praca, aż do dziesiątej wieczorem, kiedy wszystkie materiały muszą spłynąć do drukarni. Przez cały dzień będzie pisał, sprawdzał, konfrontował, sprawdzał ponownie, konferował z zastępcą naczelnego, by uzyskać górną połowę pierwszej strony. Gazety z Zachodniego Wybrzeża miały trzygodzinną przewagę, znajdując się w innej strefie czasowej. Ale dziennikarz z „Timesa” wiedział, że tak naprawdę liczy się Wschodnie Wybrzeże. Dziennikarze odstawili kubki po kawie na stół, wstali, zabrali magnetofony, chowając je do kieszeni marynarek i, otrzymana kasetą w lewej ręce, a kluczami w prawej, pognali do samochodów.

* * *

— Mów, Ben — polecił Jack niespełna cztery godziny później.

— Nadał nic w lokalnej telewizji, ale nagraliśmy materiał przekazany na mikrofalach do retransmisji. — Goodley zamilkł, gdy Ryan zajmował miejsce za biurkiem. — Jakość zbyt zła, by można było pokazać obraz, ale ścieżka dźwiękowa zachowana. W skrócie: cały dzień upłynął im na konsolidowaniu władzy. Jutro podadzą wszystko do wiadomości publicznej. Ulica już pewno wie, a oficjalny komunikat będzie przeznaczony dla świata.

— Sprytnie — powiedział prezydent.

— Zgadzam się — odparł Goodley. — Na północy mamy kolejny numer. Premier Turkmenii gryzie ziemię. Podobno zginął w wypadku samochodowym. Gołowko z tym dzwonił po piątej rano. Nie sprawia wrażenia człowieka szczęśliwego. Jest zdania, że Iraki Turkmenia są elementami tej samej gry.

— Czy jest coś na poparcie takiego przypuszczenia? — spytał Ryan, wiążąc krawat. Alez głupie pytanie!

— Chyba pan żartuje, szefie. W całej tej historii nie mamy nawet okruszka sprawdzonej wiadomości czy podejrzeń.

Jack przez chwilę patrzył na blat prezydenckiego biurka. — Wiesz, Ben, przy całej tej opinii, jaką mają ludzie, że CIA jest taka potężna i wszechwładca...

— Niech pan nie zapomina, że ja tam pracuję, panie prezydencie. Ale chyba ma pan rację. Dzięki Bogu za telewizję CNN. Dobre w tym wszystkim jest to, że Rosjanie mówią nam coś niecoś z tego, co wiedzą.

— Są przestraszeni — wyraził opinię prezydent.

— I to bardzo — zgodził się doradca do spraw bezpieczeństwa narodowego.

— A więc mamy *Anschluss* Iraku i niezjącego przywódcę Turkmenii. Wnioski?

— Nie lekceważ opinii Gołowki. Bez wątplenia ma tam na miejscu agentów. Wydaje się, że jest w podobnej do nas sytuacji. Może tylko obserwować i zamartwiać się, ale nie dysponuje żadnymi zasobami operacyjnymi. Może śmierć tego ich premiera to zbieg okoliczności, ale wywiady nie powinny w takie rzeczy wierzyć. Jestem pewien, że Siergiej nie wierzy. Jest pewny, że to element tej samej gry. Moim zdaniem jest to zupełnie możliwe. Porozmawiam o tym z Vasco. Jego opinia o tym, co się tam smaży, zaczyna być zatrważająca. To nie moje określenie, ale jego własne. Dziś odezwą się Saudyjczycy...

A wkrótce po nich Izraelczycy, pomyślał Ryan. — Chiny? — spytał. Może na przeciwległej półkuli rzeczy mają się lepiej. Płonne nadzieje.

— Wielkie manewry morskie. Połączone siły nawodne i podwodne, powietrznych jeszcze nie ma, ale obserwacja satelitarna pokazuje, że w bazach myśliwców trwają gorączkowe przygotowania...

— Zaraz, zaraz, co to znowu...?

— Właśnie, sir. Jeśli to były planowane manewry, to dlaczego się do nich nie przygotowali razem z marynarką? O ósmej trzydzieści mam o tym rozmawiać z Pentagonem. Nasz ambasador w Pekinie odbył krótką rozmowę z kims z ich Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Otrzymał informację, że to nic wielkiego, bo nawet nie poinformowano o tym ministerstwa, a więc są to tylko rutynowe ćwiczenia.

— Kłamstwo.

— Zupełnie możliwe. Tajwan nadal nie robi z tego powodu żadnego szumu, ale podobno dziś wysyłają tam jakieś okręty. Mamy jednostki zmierzające na obszar manewrów. Tajwańczycy współpracują z nami. Nasi obserwatorzy są w ich stacjach nasłuchowych. Wkrótce zapytają, co zamierzamy zrobić, jeśli wydarzy się A albo B. Musimy się nad tym poważnie zastanowić. Pentagon twierdzi, że Chiny kontynentalne nie mają dostatecznych środków, by dokonać inwazji, podobnie jak ich nie mieli w dziewięćdziesiątym zósty m. Lotnictwo tajwańskie jest jeszcze silniejsze niż wtedy. Moim zdaniem, nie chodzi o ten kierunek. Może to naprawdę są tylko manewry? Może po prostu chcą się dowiedzieć, jak my... to znaczy jak pan, panie prezydencie, zareaguje?

— Co sądzi Adler?

— Mówi, żeby chwilowo ignorować. I chyba ma rację. Tajwan siedzi cicho, więc i my powinniśmy robić to samo. Posłaliśmy okręty podwodne, ale ich nie pokazujemy. Dowódca Floty Pacyfiku osobiście wszystko nadzoruje.

— Niech będzie w stałym kontakcie z sekretarzem obrony. Co na to Europa?

— Cisza i spokój. To samo nasza półkula. To samo Afryka. Wie pan co, panie prezydencie? Jeśli Chińczycy tylko straszą, to rzeczywiście problemem pozostaje jedynie Zatoka Perska. Istota problemu polega na tym, że zrobiliśmy tam porządek w 1990 roku i obiecaliśmy Saudyjczykom, że ich nie pozostawimy z ręką w nocniku. Potwierdzimy to teraz, a wieść się roziesie i w odpowiednim czasie dotrze do drugiej strony. Wówczas druga strona powinna się zastanowić i dojść do wniosku, że należy dać sobie spokój. Nie podoba mi się ta cała Zjednoczona Republika Islamska, ale sądzę, że damy sobie z nią radę. Iran jest z natury rzeczy niestabilny, jego mieszkańcy pragną świeżego powietrza, większej wolności, a kiedy jej posmakują, kraj się zmieni. Wytrzymamy obecną sytuację.

Ryan uśmiechnął się, nalewając kubek kawy. — Jest pan coraz pewniejszy siebie, doktorze Goodley.

— Placi mi pan za myślenie, panie prezydencie. Wobec tego muszę się przed panem spowiadać z tego, co mi się pęta po głowie.

— Dobrze, wracaj do swojej roboty i informuj mnie o wszystkim. Muszę się dziś zastanowić nad rekonstrukcją Sądu Najwyższego. — Goodley wyszedł, a Ryan, popijając kawę, czekał na Arnie'ego. Wszystko to nie jest znowu takie trudne, pomyślał. Zwłaszcza, kiedy ma się dobry zespół współpracowników.

* * *

— Wszystko sprowadza się do umiejętności uwodzenia... — wyjaśniał Clark paru rzędom skupionych twarzy. Zauważył też ironiczny uśmiech Dinga siedzącego w głębi audytorium. Przed chwilą kandydaci obejrzeli film szkoleniowy, który omawiał historię sześciu znanych spraw. Istniało tylko pięć kopii tego filmu i ta, którą pokazano, była właśnie przewijana przed odniesieniem jej do szafy pancernej. Clark uczestniczył w dwóch z przedstawionych operacji. W lochach gmachu przy placu Dzierżyńskiego 2 wykonano wyrok na agencie, którego zdradziła wtyczka KGB w Langley. Inny agent miał fermę w pełnej brzoź okolicy na północy stanu New Hampshire. Pewno bardzo tęsknił za krajem. Ale Rosja nadal była Rosją, której tradycja surowo potępiała zdradę stanu. Nie był to wymysł komunistycznego reżimu, by karać za to śmiercią. Tak, zdraycy własnego kraju do śmierci pozostają sierotami... Clark przeczcił stronę i kontynuował z zapisków:

— Wybierajcie ludzi mających problemy. Okazujcie im współczucie. Ludzie, z którymi będziecie pracowali, nie należą do istot bez skaz. Wszyscy będą mieli o coś i do kogoś żal. Niektórzy sami przyjdą do was. Nie musicie ich kochać, ale macie obowiązek zachować się wobec nich lojalnie.

Przez chwilę wpatrywał się w słuchaczy.

— Co miałem na myśli, mówiąc o uwodzeniu? Każdy z was tu obecnych już choćby raz kogoś uwiódł, prawda? Co jest integralną częścią tej sztuki? Słucha się więcej, niż się samemu mówi. Potakuje się. Zgadza z argumentami. Mówi się człowiekowi, że bez wątpienia jest znacznie mądrzejszy od przełożonego. Znacze takie typki, jak ułał pasują do tego, którego zwierzający się opisał. W waszym własnym kraju też są tacy na wysokich stanowiskach. Mówicie, że też trafił wam się ktoś taki. I że przy takim rządzie trudne jest życie uczciwego człowieka, prawda? Oczywiście, że honor jest najważniejszy. Kiedy wasz rozmówca zacznie mówić o honorze, już wiecie, że chce pieniędzy. No i bardzo dobrze. Pamiętajcie, że oni nigdy nie spodziewają się, że dostaną tyle, ile żądają. Najważniejsze jednak, żeby wzięli pieniądze, żeby polknęli haczyk. Mamy budżet, który w zasadzie pozwala zaspokoić ich potrzeby. Kiedy raz wezmą, tracąc dziewictwo, nie mają drogi odwrotu. Wasi agenci, ludzie, których zwerbujecie, zachlęsną się tym, co robią. Co za frajdą być szpiegiem. Najgorsi są idealisci. Doświadczają poczucia winy. Piją. Któregoś wieczoru decydują się pójść do spowiedzi. Nawet mnie się to z jednym przydarzyło. Są tacy, którzy, raz złamawszy zasadę lojalności, uważają, że wszystkie zasady przestały obowiązywać. Mogą na przykład napastować każdą napotkaną kobietę, bardzo wiele ryzykując.

Clark wyprostował się:

— Prowadzenie agentów jest wielką sztuką. Trzeba być zarazem matką, ojcem, księdzem i nauczycielem. Trzeba im wytłumaczyć, że muszą dobrze dbać o swoje rodziny, a zarazem o własny tyłek. Dotyczy to głównie owych „dobrych” agentów z głowami pełnymi ideałów. W wielu wypadkach można na nich polegać, ale zwykle przesadzają. Chcą dostarczać zbyt wiele, co prowadzi do samoucinestwienia. Niektórzy przemieniają się w apostołów krucjaty. Niewielu uczestników krucjaty dożyło sędziewego wieku...

W audytorium było cicho, jak makiem zasiał. Wszyscy słuchali z zapartym tchem. Clark mówił dalej:

— Najbardziej można polegać na agencie, który chce pieniędzy. Tacy nie lubią ryzyka. I zawsze planują, że kogoś dnia wycofają się z biznesu i będą prowadzić wspaniałe życie w Hollywood, gruchając sobie z gwiazdkami filmowymi. I to jest najlepsze, jeśli idzie o agentów pracujących dla pieniędzy: chcą żyć, żeby te pieniądze móc wydawać. Z drugiej strony, kiedy trzeba coś załatwić szybko, kiedy konieczne jest podjęcie ryzyka, to też można wykorzystać „ciulacza na starość”, tylko że trzeba być przygotowanym na ewakuowanie go następnego dnia. Wcześniej czy później agent używany do ryzykownych przedsięwzięć powie, że ma dość, i zażąda zabrania go do bezpiecznego kraju. Z tego, co wam tu opowiadam, wynika jedno: w tym biznesie nie ma schematu i niewzruszonych norm postępowania. Trzeba myśleć. Trzeba dobrze znać ludzi. Jacy są, jak postępują, jak rozumują. Trzeba odczuwać wspólnotę z agentami. Możecie ich lubić lub nie, ale to autentyczne uczucie wspólnoty musi istnieć. Przeważnie nie będziecie lubili swoich agentów — uprzedził Clark — Oglądajcie ten film. Każde wypowiedziane słowo było autentyczne. Trzy z operacji skończyły się śmiercią agenta. Jedną śmiercią oficera prowadzącego. Nigdy nie zapominajcie o groźbie takiego finału. Teraz przerwa. Następną lekcję poprowadzi pan Reveall. — Clark zebrał notatki i przeszedł na tył audytorium. Rekruci wchłaniali sens wysłuchanej lekcji.

Tylko jeden zapytał głośno:

— Czy to znaczy, panie C, że uwodzenie jest dozwolone? — Był to Ding.

— Tylko wtedy, kiedy ci za to płacą, Domingo — odparł Clark.

* * *

Wszyscy z drugiej grupy więźniów byli już chorzy. Objawy wystąpiły mniej więcej w tym samym czasie, na przestrzeni dziesięciu godzin. Gorączka, dreszcze, bóle. Jak przy zwykłej grypie. Moudi wiedział, że zdają sobie sprawę lub podejrzewają, co się stało. Niektórzy nadal pomagali przydzielonym im jeszcze bardziej chorym z pierwszej dziesiątki. Inni wzywali na pomoc wojskowych sanitariuszy lub zobojętnieli siadali w sali chorych i nic nie robili, sparaliżowani myślą, że wróćce stanie się z nimi to samo, co z tymi leżącymi w łóżkach. I w ich wypadku pobyt w więzieniu i że odzyskają tylko przyspieszały proces.

Pogarszanie się stanu pierwszej dziesiątki postępowało w przewidzianym tempie. Odczuwali coraz większe bóle. Ból był chwilami tak dotkliwy, że przestawali się widać, gdyż bolało więcej przy najmniejszym ruchu niż w nieruchomej pozycji. Jeden wydawał się już bliski śmierci i Moudi zastanawiał się, czy, tak jak w wypadku Benedicta Mksy, serce tej ofiary nie jest przypadkiem jeszcze mniej odporne na wirusa ebola Mayinga, niż serca pozostałych. A może ta zmutowana odmiana działa inaczej? Może tkanki serca przyciągały tego wirusa, zachęcając do usadowienia się właśnie w nich? Akademickie pytanie, choć rzecz warta zbadania. Ale teraz nie czas na badania i teorie. Problem w zasadzie został rozwiązany.

— Nie ma sensu dłużej kontynuować tej fazy — powiedział dyrektor do Moudiego. Stał obok młodego lekarza i spoglądał w ekrany monitorów. — Czas na następny krok.

— Jak pan sobie życzy — odparł Moudi, podniósł słuchawkę i przez minutę rozmawiał.

Przygotowania zajęły piętnaście minut. Po tym czasie w kadrze monitora pojawili się sanitariusze i wyprowadzili z sali wszystkich dziewięciu więźniów z drugiej grupy. Zaprowadzili ich do innej sporej sali po drugiej stronie korytarza. Sala była też wyposażona w kamery telewizyjne i na osobnym zestawie monitorów lekarze mogli obserwować, co się dzieje. Więźniom przydzielono łóżka i dano jakiś środek, który uspił wszystkich w ciągu paru minut. Wtedy sanitariusze wrócili do pierwszych dziesięciu. Połowa z nich spała, pozostali znajdowali się w stanie całkowitego ośpienia, niezdolni do jakiegokolwiek reakcji i oporu. Tych zabito najpierw, wstrzykując każdemu dożylnie silny narkotyk syntetyczny. A potem to samo z tymi śpiącymi... Egzekucje zajęły zaledwie kilka minut i można o nich powiedzieć, że były aktem miłosierdzia. Zwłoki ładowano na szpitalne wózki i kolejno odwożono do krematorium. Następnie zrobiono paki z

materaców i pościeli, by także je spalić. Pozostały tylko metalowe szkielety łóżek, które wraz z całym pomieszczeniem spryskano chemikaliami. Salka miała pozostawać przez wiele dni zaplombowana, następnie ponownie spryskana. Kiedy wszystko zostało zrobione, personel mógł spokojnie zająć się drugą grupą — dziewięcioma kryminalistami, którzy na własnej skórze, a raczej ciele, dowiedli — tak się w każdym razie wszystkim wydawało — że wirus ebola Mayinga może być przenoszony drogą kropelkową.

* * *

Cały dzień zajęło przedstawicielowi ministerstwa dotarcie do szpitala. Biedak musiał być bardzo zajęty przrzucaniem papierków, pomyślał doktor MacGregor, potem sutą kolacją no i wreszcie nocą z kobietą, która w danej chwili umiała mu życie. A papierki na biurku jak leżały, tak pewno nadal leżą.

Lekarz był bardzo ostrożny. Najpierw stanął na progu, a potem zrobił tylko jeden mały krok, by można było zamknąć za nim drzwi. I już się nie ruszył. Przechylił tylko głowę i zamrużył oczy z pewnością po to, by lepiej ocenić stan pacjenta odległego odeń o dwa metry. Światło w pokoju było przyćmiewione, by nie razić wzroku Saleha. Mimo to odbarwienie skóry pacjenta nie ulegało wątpliwości. Dwa wiszące worki z krwią i kropiółka z morfiny dopowiadały resztę, wraz z kartą chorobową, którą gość trzymał w trzęsących się dłoniach obleczonych rękawiczkami.

— Przeciwičila? — spytał sucho, usiłując odzyskać urzędową godność.

— Wy nik pożytywny — odparł MacGregor.

Wiadomość o pierwszym udokumentowanym wypadku choroby spowodowanej wirusem ebola — nikt nie wiedział, od jak dawna ta choroba istnieje i ile wiosek w dżungli wytrzebiła — rozeszła się lotem błyskawicy wśród personelu szpitala. Wielu pracowników w popłochu opuściło budynek I to, jak na ironię, pomogło opanować sytuację znacznie szybciej, niż gdyby pacjentów długo leczono. Chorzy zmarli, nikt się do nich nie zbliżał, więc i nie zaraził. Afrykańscy lekarze wiedzieli teraz, jakie środki ostrożności przedsiębrać. Wszyscy mieli maski i rękawiczki, surowo przestrzegano też procedur dezynfekcji. Afrykański personel często bywa nieostrożny i obojętny na przepisy higieny, ale tę lekcję wszyscy wzięli do serca.

Dla tego pacjenta nikt już nie mógł nic zrobić.

— Z Iraku? — spytał lekarz z ministerstwa.

MacGregor skinął głową.

— Tak mi powiedział.

— Muszę to skonsultować z odpowiednimi czynnikami — powiedział gość.

— Doktorze, należy wysłać raport — nalegał MacGregor. — Istnieje groźba wybuchu epidemii...

— Poczekaj pan, aż będziemy wiedzieć więcej. Raport, jeśli go wyślemy, musi zawierać konieczne informacje, aby przyniósł jakiś pożytek.

— Ale...

— Muszę mieć wszystkie dane, aby podjąć właściwą decyzję. — Pokazał kartę choroby. Teraz, kiedy odzyskał pozycje zwierzchnika, dłonie mu się już nie trzęsły. — Czy pacjent ma tu jakąś rodzinę? Co może mi pan o nim powiedzieć?

— Nie wiem, czy ma rodzinę. Nic o nim nie wiem.

— Musimy to sprawdzić. Proszę zrobić ksero jego karty szpitalnej i przysłać mi ją faksem.

MacGregor skinął głową. Był zdruzgotany. W chwilach takich jak ta nienawidził Afryki. Jego kraj rządził tu przez ponad sto lat. Jego ziomek ze Szkocji i nazwiskiem Gordon^[3] przyjechał do Sudanu i zakochał się w nim. Czyżby był szalony? Gordon zginął przed stu dwudziestu laty. W 1956 roku Sudan zwrócono Sudańczykom. Zbyt szybko. Zabrakło czasu i pieniędzy na stworzenie instytucjonalnej infrastruktury, która by pomogła w przekształceniu pustynnych plemion w naród. Ta sama historia powtórzyła się potem na wszystkich innych obszarach kontynentu. To był jeszcze jeden temat, którego ani on, ani żaden inny Europejczyk nie poruszali publicznie w rozmowach, chyba że w ścisłym gronie i to też nie zawsze, w obawie, że zostaną uznani za rasistów. Jeśli to było znamieniem rasisty i on, MacGregor, był rasistą, to po co tu przyjechał?

— Przyślę kopie w ciągu dwóch godzin — obiecał.

— Doskonale. — Gość wyszedł. Za drzwiami czekała przełożona pielęgniarek, która miała go zaprowadzić do komory dezynfekcyjnej. W tym wypadku wysoki urzędnik Ministerstwa Zdrowia z pewnością wykona każde polecenie jak dziecko pod okiem czujnej matki.

* * *

Prokurator Martin przyszedł z dobrze wypchaną aktówką, z której wyjął czternaście teczek z dokumentami i ułożył je w porządku alfabetycznym na niskim stoliku przed sofą. Okładki były oznaczone literami od A do M, ponieważ prezydent Ryan nie życzył sobie znać z góry nazwisk.

— Wie pan, panie prezydencie, chciałbym się znacznie lepiej, gdyby nie dał mi pan prawa selekcji... — powiedział, nie podnosząc głowy.

— A to dlaczego?

— Jestem tylko prawnikiem, sir. Dobrym, owszem, i teraz kieruję wydziałem karnym, bardzo się z tego cieszę, ale jestem tylko...

— A jak pan myśli, że ja się czuję? — spytał dość ostro Ryan, ale następnie głos mu zmiękł. — Nikt od czasów Waszyngtona nie miał podobnego problemu. I jeśli pan myśli, że ja wiem, co powinienem w tym wypadku zrobić... Niech to diabli, nie jestem nawet prawnikiem, bym mógł zrozumieć to wszystko bez ściągawki.

Martin uśmiechnął się.

— Przepraszam, sir. Zasłużyłem na tę odpowiedź.

Ryan potrafił określić wymagane kryteria. Miał przed sobą wykaz najlepszych sędziów federalnych. Każdą z czternastu teczek zawierała karierę sędziego Federalnego Sądu Apelacyjnego Stanów Zjednoczonych, od pierwszego (w Bostonie) do ostatniego (w Seattle). Prezydent kazał Martinowi i jego ludziom wybrać sędziów z co najmniej dziesięcioletnim stażem, z co najmniej pięćdziesięcioma pisemnymi uzasadnieniami orzeczeń, w ważnych sprawach (w odróżnieniu od spraw błahych, takich jak na przykład orzeczenia w sprawach o wierzytelności). Dodatkowym warunkiem było to, aby żadne z tych uzasadnień, a więc i orzeczeń nie było odrzucone przez Sąd Najwyższy, a jeśli jedno lub dwa były, to zostały „rehabilitowane” późniejszymi postanowieniami i Sądu Apelacyjnego.

— Gromadka porządnych ludzi — powiedział Martin.

— Wyrok śmierci?

— Konstytucja stawia sprawę jasno, panie prezydencie. Piąta poprawka. — Martin zacytował z pamięci: „Żadna osoba za to samo przestępstwo nie będzie dwukrotnie narażona na sędzenie zagrażające jej życiu ani w żadnej kryminalnej sprawie nie będzie zmuszona do świadczenia przeciwko sobie, ani też nie będzie pozbawiona życia, wolności i majątku bez właściwego procesu zgodnego z prawem”. Tak więc, przy właściwym procesie można komuś odebrać życie, ale wolno go sądzić tylko raz. Sąd w latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych ustalił to kryterium w wielu sprawach, w toku wielu procesów, gdy po karnej sprawie odbywał się proces cywilny, w którym rozpatrywanie elementu karnego zależało od „specjalnych” okoliczności. Wszyscy sędziowie trzymali się tej zasady. Z paroma zaledwie wyjątkami. Raz orzeczenie sędziego D w Missisipi zostało zakwestionowane. Argumentem był wówczas niedorozwój umysłowy oskarżonego. Dobre uzasadnienie, choć przestępstwo było ohydne. Sąd Najwyższy potwierdził orzeczenie, nawet bez dodatkowych przesłuchań i komentarza prawnego. Problemu tego, sir, tak naprawdę nie można rozwiązać, wynika bowiem z samej natury prawa. Wiele prawnych zasad opiera się na orzeczeniach w sprawach wyjątkowych. Jest nawet takie powiedzenie, że trudne sprawy rodzą złe prawo. Jak na przykład ta sprawa w Anglii. Może pan pamiętać? Dwóch szczeniaków zamordowało dziecko. Co, do diabła, ma zrobić sędzia, kiedy oskarżonymi są ośmioletni chłopcy, bez wątpienia winni okrutnej zbrodni? Co innego może zrobić, niż modlić się, by zachorował, a sprawę dostał do rąk inny sędzia? Niemniej, opierając się na podobnych przypadkach, usiłujemy stworzyć spójne prawo. Jest to niemożliwe, ale próbujemy.

— Rozumiem, że wybrałem twardych, zdecydowanych i pewnych swojej wiedzy kandydatów. Ale czy sprawiedliwych? — spytał prezydent.

— Pamiętaj pan, panie prezydencie, co powiedziałem po przyjęciu? Że wołałbym nie mieć podobnego zadania. Wybrałem według zaleceń i mego sumienia. Inaczej nie mogłem. W teczce E znajdują się dane sędziego, który zakwestionował orzeczenie wydane na bazie dowodów użytych przez moich najlepszych ludzi. Zakwestionowany został sposób uzyskania dowodu, a więc i prawo przedstawiania go w sądzie. Byłimy wtedy wściekli. Chodziło wówczas o pułapkę, jaką zastawia się na podejrzanych. Nigdy nie jest wiadomo, co wolno, a czego nie. Gdzie jest granica? Sędzia E rzucił okiem na argumenty stron i najprawdopodobniej podjął słuszną decyzję, która w tej chwili stanowi precedensową wykładnię dla FBI.

Jack patrzył na czternaście teczek. Lektura na tydzień. Przed paroma dniami Arnie powiedział, że to właśnie jest najważniejszą prezydencką decyzją. Decyzją o kapitalnym znaczeniu. Żaden szef państwa od czasów Waszyngtona nie stał w obliczu konieczności mianowania całego składu Sądu Najwyższego. A ponadto wypadek Waszyngtona dotyczył czasów, kiedy narodowy consensus w sprawie prawa był głębszy niż w obecnej Ameryce. W tamtych czasach określenie „okrutna i odbiegająca od norm kara” oznaczało spalenie na stosie lub łamanie kołem. Obie te kary były stosowane w przedrewolucyjnej Ameryce. Jednakże w najnowszych orzeczeniach to określenie nabrało nowego znaczenia: okrutną karą może być pozbawienie dostępu do telewizji kablowej lub prawa do przeprowadzenia operacji w celu zmiany płci. Nawet ciasnota w więzieniach gwałciła powyższą normę prawną. Tak, więzienia są zatłoczone, więc co? Może wypuścić na wolność niebezpiecznych przestępców, żeby nie być okrutnym dla wyrzutków społecznych, pomyślał Ryan.

Teraz miał szansę zmienić ten stan rzeczy. Wystarczy wybrać sędziów, którzy podzielają jego surowy stosunek do przestępczości w ogóle. Znienawidził przestępczość, wysłuchując opowieści ojca, porucznika policji, o jakiejś szczególnie okrutnej zbrodni albo o mało inteligentnych sędziach, którzy nie oglądali nawet miejsca zbrodni i nie znali prawdziwych okoliczności, w jakich przestępstwo zostało popełnione. Ryan miał jeszcze osobisty powód do podobnego stosunku do świata przestępczego. Usiłowano go zamordować wraz z rodziną. Wiedział doskonale, co czuje człowiek zagrożony, jaka fala oburzenia go ogarnia, gdy uświadamia sobie, że istnieją ludzie gotowi innym odebrać na zimno, bez wahania życie. Ot, niemal mimochodem, jakby kupowali cukierki w sklepie na rogu. Że istnieją ludzie polujący na innych, niczym na zwierzyńę. Parokrotnie patrzył w oczyma Seana Millera i nie dostrzegał w nich nic. Absolutna pustka. Żadnego ludzkiego błysku, śladu przy należności do gatunku ludzkiego. Żadnych uczuć, nawet żadnej nienawiści i żalu, że nie ma powrotu do społeczności, z której został odsunięty za zawsze...

A mimo to...

Ryan zamknął oczy, wspominając tę chwilę, kiedy trzymał Browninga w zimnych jak lód palcach, chociaż gotowała się w nim krew. Była to cudowna chwila, w której mógł położyć kres życiu człowieka pragnącego zabić jego, Cathy, Sally i Małego Jacka, czekającego jeszcze na wyjście z łona matki. Patrzył mu wtedy prosto w oczy i wreszcie dojrzał w nich strach. Strach przebił się przez pancierz obojętności... Ileż to razy dziękował liścioiwemu Bogu za to, że nie odwiódl karka. Bo wtedy chciał zabić. I zrobiłby to. Pragnął tego bardziej, niż czeokolwiek innego w życiu. Jack pamiętał też zabijanie. Ilu ich było? Terrorysta w Londynie. Drugi Irlandczyk w Stanach. Agent KGB na „Czerwonym Październiku”. Byli też inni. Przez lata miał koszarne sny na temat owej straszliwej nocy w Kolumbii. Ale z Seanem Millerem sprawa była inna. Wtedy to nie była konieczność. To chodziło raczej o wymierzenie sprawiedliwej kary. Ryan tam był, reprezentował prawo, i jakże pragnął zniszczyć to bezwartościowe życie. Ale nie uczynił tego. Prawo, które wydało wyrok śmierci na Millera i jego kompanów... Prawo w osobach sędziów bezmamiętnych, bezstronnych, zimnych... tak jak powinno być. Dlatego też teraz trzeba wybrać jak najlepszych ludzi, by zapewnić nimi pustą ławę sędziowską Sądu Najwyższego. Decyzje, które jego obowiązkiem jest podejmować, nie będą dotyczyły jednego oszalałego człowieka, który jednocześnie próbuje ocalić i pomścić rodzinę. Sędziowie mają obwieszzać prawo dla wszystkich, a nie prawo dla pragnących zaspokoić własne potrzeby. Tak powinno i tak musi być. I jego obowiązkiem jest doprowadzenie do tego przez wybór odpowiednich ludzi.

Widząc wyraz twarzy prezydenta Martin zapytał: — Trudny problem, prawda?

— Proszę zaczekać chwilę... — Jack wstał i poszedł do pokoju sekretarek — Która z pań pali? — spytał.

— Ja — odparła Ellen Sumter. Była w wieku Ryana i najprawdopodobniej chciała zerwać z nałogiem, jak w każdym razie twierdzą wszyscy mający tyle lat. Bez dalszych pytań podała prezydentowi paczkę cienkich Virginia Slim, takich samych, jakimi począstowała Jacka wojskowa stewardesa. Wraz z papierosami wręczyła zapalniczkę. Jack wziął jednego, zapalił, podziękował skinieniem głowy i wrócił do gabinetu. Nim zdołał zamknąć drzwi, dogoniła go pani Sumter z popielniczką z własnego biurka.

Jack usiadł i zaciągnął się, patrząc na dywan z pieczęcią prezydenta Stanów Zjednoczonych, częściowo zasłoniętą meblami.

— Jakim prawem ktoś kiedyś postanowił, że jeden człowiek ma otrzymać tak wielką władzę? Bo to, o czym ja tutaj mam zdecydować...

— Chyba winić za to trzeba Jamesa Madisona, sir. Pan ma wybrać ludzi, którzy będą decydować o znaczeniu każdego słowa konstytucji. Wszyscy mają pod pięćdziesiątkę albo nieco po pięćdziesiątkę, więc jeszcze sobie sporo pożyją. Ale niech się pan tak nie trapi, panie prezydencie. Najważniejsze, że nie podchodzi pan do tego, jak do zabawy w wyciąganie losów. Postępuje pan bardzo rozważnie, tak jak trzeba. Nie wskazuje pan palcem na kobiety tylko dlatego, że są kobietami, ani na Murzynów, bo mają ciemną skórę. Dałem panu dobry zestaw i wszystko, co można o nich powiedzieć. Z wyjątkiem nazwisk Z lektury nie domyśli się pan, kto jest kim, chyba że czytuje pan kroniki sądowe. Ale nie przy puszczaniu, żeby pan to zrobił. Zapewniam, sir, że wszyscy są dobrzy. Spędziłem długie godziny układając tę listę, a wytyczone przez pana pożądane cechy wiele mi pomogły. Dał pan dobre wytyczne. Boję się ludzi, którzy lubią mieć władzę dla samej władzy. Dobrzy sędziowie zastanawiają się długo nad tym, co robią. Myślą przed wydanieniem decyzji. Wybrałem sędziów z prawdziwego zdarzenia. Sędziów, którzy mieli do podjęcia trudne decyzje... Niech pan się z nimi zapozna. Zobaczysz pan, jak ciężko musieli pracować, by dojść do takich, a nie innych wniosków, i jakie są rezultaty ich pracy.

Ryan znowu się zaciągnął. Palcem postukał w leżące na biurku teczę z dokumentacją. — Nie znam na tyle prawa, by zrozumieć wszystkie zawiłości. Właściwie nie znam wcale prawa z wyjątkiem zasady, że nie wolno go łamać.

— To bardzo dobry punkt startu. — Nie musiał mówić więcej. Nie każdy lokator Gabinetu Owального przestrzegał tej zasady. Obaj to wiedzieli, ale o tym nie mówi się człowiekowi siedzącemu właśnie w prezydenckim fotelu.

— Wiem, czego nie lubię. Wiem, co bym chciał zmienić. Ale czy mam, na Boga, prawo dokonywania podobnego wyboru?

— Z całą pewnością ma pan takie prawo, panie prezydencie, ponieważ przez ramię zagląda panu Senat. Zapomniał pan? Może nie zgodzi się na jednego lub dwóch z proponowanych przez pana kandydatów. Wszyscy umieszczeni przeze mnie na liście zostali sprawdzeni przez FBI. Wszyscy są uczciwi. Wszyscy są mądrzy. Żaden z nich nigdy nie ubiegał się o nominację do Sądu Najwyższego poprzez znajomków czy polityczne kontakty. Jeśli spośród tej czternastki nie wybierze pan dziewięciu, którzy panu odpowiadają, poszukamy dalej. Chociaż byłoby lepiej, gdyby robił to już ktoś inny, nie ja. Dyrektor Biura Praw Obywatelskich byłby do tego bardzo dobry. Jest ode mnie ciut na lewo, ale umie myśleć.

Prawa obywatelskie. Czy na tym trzeba opierać politykę rządu? — pomyślał Ryan. Jak i skąd ma wiedzieć, na czym polegają prawa obywatelskie i odpowiednie traktowanie ludzi, którzy mogą, choć nie muszą, nieco się różnić od wszystkich innych? Prędzej czy później, człowiek traci zdolność obiektywnej oceny i wtedy zaczyna na posługiwać się własnymi przekonaniemii, a przekonania zawierają masę uprzedzeń... Skąd ma więc wiedzieć, co jest słusze? O Boże!

Zaciągnął się po raz ostatni i zdusił niedopałek. Odnowiony nałóg spowodował lekki szumek w głowie.

— No cóż, czeka mnie poważna lektura. I długi.

— Ofiarowałbym moją pomoc, ale chyba lepiej, żeby pan wszystko przeczytał sam, panie prezydencie. W ten sposób niczyje uprzedzenia nie znącą procesu decyzyjnego. Niech pan nie zapomina, że to był mój wybór. Może nie byłbym najodpowiedniejszą osobą, żeby go dokonać, ale pan mnie wyznaczył i otrzymał pan produkt najlepszego myślenia, na jakie mogłem się zdobyć.

— Chyba po nikim nie można oczekiwać niczego więcej — zauważył Ryan, nadal wpatrzony w czternaście teczek

Dyrektor Biura Praw Obywatelskich Departamentu Sprawiedliwości Stanów Zjednoczonych sprawował swoją funkcję jeszcze w czasach prezydenta Fowlera. Przedtem był radcą prawnym korporacji i lobbyistą — co przynosiło większe korzyści materialne niż praca na uczelni. Aktywny na scenie politycznej, miał grono własnych „wyborców”, choć w życiu nie został drogą głosowania wybrany na żadne stanowisko. „Wyborcami” nazywał swoich klientów. A miał ich wielu, bo chociaż w aparacie państwowym pracował z przerwami, to na coraz wyższych stanowiskach, co pozwalało na szerokie kontakty z kręgami władzy. Kolacje z grubymi rybami, przyjęcia, konferencje w ministerialnych gabinetach — w interesie klientów, na których mu zależało lub nie (advokat ma obowiązek służyć wszystkim), stworzyły wreszcie warunki, w których to klienci musieli ubiegać się o niego, a nie on o nich. Człowiekowi potrzebne są honoraria od garstk, aby mógł dobrze służyć ogółowi — to była jego maksyma. Nawet pewno nie wiedział, że postępuje zgodnie z inną maksymą, Bena Johnsona, który powiedział: „Pozostając ostoją prawa, rozmawiaj z jego adwersarzami”. Europejskiego pochodzenia, z rodowodem amerykańskim sięgającym lat kiedy nie było jeszcze Stanów Zjednoczonych, przemawiał często na zgromadzeniach, gdzie zaskarbił sobie wielkie uznanie tych wszystkich, którzy myśleli podobnie jak on. Z uznania ludzi zrodziły się wpływy. Trudno powiedzieć, co bardziej oddziaływało na co. Wpływy na jeszcze większy podziw czy odwrotnie. Już w pierwszym okresie pracy w Departamencie Sprawiedliwości zwrócił uwagę paru osobistości ze świata wielkiej polityki. Ponieważ wykazywał też wielkie umiejętności i talent, zwrócił także uwagę wielkiej waszyngtońskiej firmy prawniczej. Porzuciwszy służbę publiczną, by zatrudnić się we wspomnianej kancelarii, wykorzystywał swe kontakty polityczne, by z kolei skuteczniej wykonywać swą profesję, a ta skuteczność zrodziła w następstwie dodatkową wiarygodność w politycznym świecie, gdzie jedna ręka nieustannie myje drugą, a wreszcie trudno jest rozróżnić, która ręka jest czyja. W trakcie rozwijania się jego kariery sprawy, które prowadził w sądach, stały się jakby jego wizytówką. Był to proces stopniowy i tak w zasadzie logiczny, że właściwie trudno było dostrzec, kiedy i jak nastąpił.

I teraz to właśnie stało się problemem. Znał i podziwiał Patrica Martina jako prawniczego talent, który rozwinął skrzydła w Departamencie Sprawiedliwości, występując wyłącznie przed sądami. Nie miał nawet tytułu prokuratora federalnego Stanów Zjednoczonych (nosili je prawnicy z nominacji politycznej, głównie wybierani przez senatorów dla reprezentowanych przez nich stanów), lecz był raczej apolitycznym profesjonalistą, który wykonywał prawdziwą robotę, podczas gdy jego szef pisał przemówienia, zajmował się rozdzielaniem spraw między pracowników i realizacją swych politycznych ambicji. Trzeba było przyznać, że Martin był naprawdę utalentowanym taktikiem prawnym — czterdzieści jeden spraw wygranych, jedna przegrana — a okazał się jeszcze lepszy jako administrator prowadzący młodych prawników. Nie znał się jednak na polityce, pomyślał dyrektor Biura Praw Obywatelskich, i dlatego nie był odpowiednim człowiekiem, by cokolwiek doradzać prezydentowi Ryanowi. I to właśnie zrodziło obecny dylemat. Miał przed sobą listę. Jeden z jego ludzi pomógł Martinowi ją sporządzić, a ponieważ jego ludzie byli mu lojalni, ponieważ wiedzieli, że w Waszyngtonie ścieżka w górę wiedzie śladem szefa, który jedną rozmową telefoniczną mógł każdemu załatwić pracę w wielkiej firmie prawniczej, znalazł się ktoś, kto podrzucił listę szefowi. Z nie wymazanymi nazwiskami.

Dyrektorowi wystarczyło przeczytanie czternastu nazwisk. Nie musiał sięgać do akt personalnych. Znał wszystkich. Jeden, w czwartym obwodzie w Richmond, odrzucił orzeczenie niższej instancji i napisał długi elaborat, kwestionując konstytucyjność całego pozwu. Świetne uzasadnienie, które doprowadziło do ostrego podziału opinii w Sądzie Najwyższym, gdzie pięciu głosowało za, czterech przeciw. Sprawa była bardzo dyskusyjna i akceptowanie przez Sąd Najwyższy argumentów sędziego Sądu Apelacyjnego też było dyskusyjne.

Nowojorski sędzia, również kandydat na listę, podzielił w innej sprawie stanowisko rządu, ale, czyniąc to, ograniczył jednocześnie obszar stosowania zasady prawnej, na której oparł swoje orzeczenie. Sprawa nie poszła wyżej i tym samym stała się obowiązującym precedensem na dużym obszarze Stanów.

To są niewłaściwi ludzie, doszedł do wniosku dyrektor. Mają zbyt jednostronną koncepcję władzy sądowniczej. Oddają zbyt wiele Kongresowi i legislatorom stanowym. Pat Martin inaczej podchodzi do prawa. Martin nie dostrzegł, że sędziowie powinni naprawiać to, co jest w prawie złe. Dyrektor i Martin często dyskutowali na ten temat podczas lunchów. W ożywionej, ale zawsze przyjaźnielskiej atmosferze. Martin był miłym człowiekiem i doskonałym dyskutantem. Trudno było go przegwoździć argumentami. Trzymał się swej opinii bez względu na to, czy była słuszna, czy nie. Chociaż to czyniło zeń doskonałego oskarżyciela publicznego, to jednak.. Martin nie miał odpowiedniego temperamentu pasującego do otaczającej go rzeczywistości. Nie dostrzegał otoczenia takim, jakie ono powinno być. W ten sam sposób ustalił listę kandydatów, a Senat może okazać się na tyle głupi, że zatwierdzi prezydencki wybór. Do tego nie wolno dopuścić. Do władzy należy dopuszczać ludzi, którzy wiedzą, jak z niej korzystać.

Dyrektor nie miał wyboru. Włożył listę do koperty, kopertę schował do wewnętrznej kieszeni marynarki, podniósł słuchawkę telefonu, wybrał numer i umówił się na lunch z jednym ze swoich politycznych „kontaktów”.

Zrobili wszystko, żeby zdążyć na poranne wiadomości, tak przemożny był wpływ telewizji na opinię publiczną. W ten sposób określało się rzeczywistość, zmieniano ją i dekretowało. Zaświtał bez wątpienia nowy dzień. Widzowi pozostawiono co do tego niewiele wątpliwości. Za plecami spikera zawisła nowa flaga: dwie małe złote gwiazdy na zielonym tle — barwie islamu. Rozpoczął od wersetów z Koranu, potem przeszedł do spraw politycznych. Powstało nowe państwo, które przyjęło nazwę Zjednoczonej Republiki Islamskiej. Obejmie ono narody dawnego Iranu i Iraku, a kierować się będzie islamskimi zasadami pokoju i braterstwa. Zostanie wybrany nowy parlament, zwany *Majlis*. Wybory, jak zapowiedział, odbędą się przed końcem roku. Do tego czasu rządy będzie sprawować Rada Rewolucyjna, w której skład wejdą wybitni politycy obu narodów, w proporcji zgodnej z liczbą ludności. Dzięki temu Iran miał zagwarantowaną dominację, o czym spiker nawet się nie zająknął, ale było to niepotrzebne.

Żaden inny kraj, ciągnął, nie ma powodu lękać się ZRI. Nowo powstałe państwo zadeklarowało lojalność wobec wszystkich islamskich braci oraz narodów, które utrzymywały przyjaźielskie stosunki z jego dawniej samodzielnymi częściami. Bez komentarza pozostawiono fakt, że oświadczenie to było wewnętrznie sprzeczne. Nie wszyscy „islamscy bracia”, by wspomnieć chociaż o państwach nad Zatoką Perską, pozostawali w przyjaznych relacjach z którymkolwiek z krajów, które stworzyły ZRI. Wspólnota międzynarodowa nie ma powodów do niepokoju, albowiem w dalszym ciągu będzie się likwidować instalacje wojskowe na terenie dawnego Iraku. Bezwzględnie zostaną uwolnieni wszyscy więźniowie polityczni...

— Którzy zrobią miejsce dla nowych — oznajmił major Sabah w Palmie.

Nie musiał do nikogo dzwonić. Poranne wiadomości oglądano nad całą Zatoką, a wszędzie, gdzie włączony był telewizor, jedyną szczęśliwą twarzą było oblicze na ekranie, przynajmniej do chwili, gdy pojawił się obraz spontanicznych demonstracji pod różnymi meczetami, z których wyłegli zebrani na poranne modły ludzie, aby dać wyraz swej radości.

* * *

— Witaj, Ali — powiedział Jack. Czytał akta pozostawione przez Martina i czekał na telefon, przy czym znowu dręczył go ból głowy, o który, można było mniemać, przyprawiało samo wejście do Gabinetu Owального. Zdziwiał, że tyle czasu potrzeba Saudyjczykom, aby zapewnić połączenie swemu księżcemu ministrowi bez teki. Być może mieli nadzieję, że zły sen sam się rozwieje, co było postawą nie tak rzadką w tej części świata. — Tak oglądam właśnie telewizję. — U dołu ekranu, może dla zabezpieczenia przed zakłóceniami fonii, widać było tłumaczenie wyśtukiwane przez specjalistów z Agencji Bezpieczeństwa Narodowego. Niezależnie od pewnej kwiecistości stylu, zasadnicza treść była absolutnie czytelna dla wszystkich zebranych w pokoju. Adler, Vasco i Goodley zjawili się w gabinecie natychmiast po rozpoczęciu emisji, co zwolniło Ryana od konieczności czytania, chociaż nie od bólu głowy.

— To bardzo niepokojące, aczkolwiek nie jest to niespodzianką — oznajmił księżę.

— Nie sposób było temu zapobiec, chociaż rozumiem, co wasza wysokość musi odczuwać — powiedział zmęczonym głosem prezydent. Mógł szukać ratunku w kawie, ale z drugiej strony chciał przynajmniej trochę się przespać.

— Zamierzamy postawić naszą armię w stan podwyższonej gotowości bojowej.

— Czy chcielibyście czegoś od nas w tej chwili?

— Na razie tylko zapewnienia, że nadal możemy liczyć na poparcie USA.

— Możecie, rozmawialiśmy o tym wcześniej. Nic się nie zmienia, jeśli chodzi o naszą gotowość zapewnienia Arabii Saudyjskiej bezpieczeństwa. Gdyby chodziło o jakieś zewnętrzne demonstracje tej gotowości, skłonni jesteśmy podjąć wszelkie kroki, oczywiście w granicach rozsądku. Czy...?

— Nie, panie prezydencie, na razie nie występujemy z żadną formalną prośbą.

Ton głosu sprawił, że Jack przeniósł wzrok z głośnika na gości.

— W takim razie, czy mogę zaproponować, aby pańscy ludzie przedyskutowali możliwe posunięcia z naszymi przedstawicielami?

— Musi się to odbyć w sekrecie. Nasz rząd nie chciałby zaożnaczyć sytuacji.

— Rozumiem. Możecie zacząć od admirała Jacksona, który jest J-3 w...

— Tak, panie prezydencie, widzieliśmy się we Wschodniej Sali. Wyznaczę odpowiednie osoby, które jeszcze dzisiaj się z nim skontaktują.

— Dobrze. Gdybyś chciał czegoś ode mnie, Ali, zawsze możesz dzwonić bez skrępowania.

— Dziękuję, Jack. Śpij dobrze.

Tobie też się przyda, tak samo jak nam wszystkim, pomyślał Ryan.

Cisza. Ryan na wszelki wypadek sprawdził, czy telefon jest wyłączony i spojrzął po zebranych.

— Opinie?

— Ali chciałby czegoś od nas, ale król jeszcze się nie zdecydował — rozpoczął Adler.

— Spróbuj nawiązać kontakt ze ZRI — zasugerował Vasco. — Na Bliskim Wschodzie pierwszym odruchem jest podtrzymanie dialogu, kontynuowanie małych interesików, a Saudyjczyki będą w tym pierwsi. Przypuszczam, że Kuwejt i reszta małych państw będzie się bacznie przyglądać, ale powinniśmy wkrótce mieć od nich jakieś opinie, najpewniej nieoficjalnymi kanałami dyplomatycznymi.

— Czy w Kuwejcie mamy dobrego ambasadora? — spytał prezydent.

— Willa Bacha — poinformował Adler, z przekonaniem kiwając głową. — Duże doświadczenie. Niezły. Może bez specjalnej wyobraźni, ale twardy zawodnik, zna języki i kulturę, ma sporo przyjaciół w rodzinie królewskiej. Zna się na biznesie. Był bardzo pomocny w rozmowach między naszymi przedsiębiorcami a ich rządem.

— Na dodatek ubezpiecza go bardzo dobry szef misji — dorzucił Vasco. — Ma też świetnych attaché, sprawdzeni wywiadowcy.

— Dobra — powiedział Ryan, zdjął okulary do czytania i przetarł oczy. — Bert, powiedz mi, co będzie dalej.

— Wszyscy po południowej stronie Zatoki robią w portki ze strachu. Spełniły się ich najgorsze koszmary senne.

Ryan polkiwał głową i przeniósł wzrok na innego z rozmówców.

— Ben, jak najrybciej muszę mieć sporządzoną przez CIA ocenę zamiarów ZRI. Porozum się z Robbym i zorientuj się w możliwych wariantach naszych działań. Wciągnij do tego Tony'ego Bretano.

— Langley będzie miało niewiele danych — zwrócił uwagę Adler.

To nie ich wina. I dlatego przestawiaj wersje od ataku nuklearnego — przecież, Iran mógł mieć bombę — po boską ingerencję, z trzema czy czterema rozwiązaniami pośrednimi, wszystkie opatrzone teoretycznym uzasadnieniem, pomyślał Jack. Dzięki czemu prezydent, jak zwykle, będzie mógł podjąć błędną decyzję, za którą tylko on zostanie obwiniony.

— Tak wiem. Scott, my także zobaczymy, czy uda się nawiązać kontakt ze ZRI.

— Gałązka oliwna?

— Chwytasz w lot — mruknął prezydent. — Wszyscy uważają, że potrzebują trochę czasu na zwanie szeregów, zanim będą sobie mogli pozwolić na jakieś radykalne pociągnięcia?

Nie wszyscy tak uważali.

— Czy mogę, panie prezydencie? — spytał Vasco.

— Tak, Bert, nawiasem mówiąc, bardzo dobre przemówienie przed komisją senacką. Trochę może przesadziłeś z harmonogramem, ale w całości — znakomicie.

— Dziękuję, panie prezydencie. Co sięyczy zwania szeregów, chodzi panu o ludność, tak?

Ryan i wszyscy pozostali przytaknęli. Aby móc sprawnie rządzić, potrzeba trochę więcej niż tego tylko, by ludzie zaakceptowali nowe reguły.

— Panie prezydencie, niech pan porówna liczbę mieszkańców Iraku, którzy muszą przyzwyczaić się do nowego porządku, z liczebnością krajów nad Zatoką. To wielka różnica, jeśli chodzi o odległość i obszar, ale ludnościowo — niewielka.

W ten sposób Vasco przypominał wszystkim, że chociaż Arabia Saudyjska większa była od Teksasu i Arizony, zamieszkiwało ją mniej obywateli niż Filadelfię.

— Niczego nie zrobia od zaraz — sprzeciwił się Adler.

— Mogą, panie sekretarzu. Wszystko zależy od tego, jak pan rozumie „zaraz”.

— Iran ma zbyt wiele problemów wewnętrznych... — zaczął Goodley.

Zadowolony z obecności i uwagi prezydenta Vasco nie zamierzał oddać inicjatywy.

— Nie można lekceważyć religii — przerwał. — To cynnikjdnoczący, który może zatruć nad problemami wewnętrznymi, a przynajmniej je zminimalizować. To zapowiada ich flaga. I nazwa państwa. Ludzie na całym świecie biorą stronę zwycięzców. A czy z Darjaei nie wygląda teraz na triumfatora? I jeszcze coś.

— Co takiego, Bert? — spytał Adler.

— Ta flaga. Zwróciliście uwagę, że te dwie gwiazdy są dziwnie małe?

— Więc? — ponaglił Goodley.

Ryan zerknął na ekran telewizora, gdzie nadal widać było spikera na tle zielonej flagi...

— Jest tam cholernie dużo miejsca na następne.

***

Był to moment spełnienia marzeń, ale rzeczywistość okazała się w tym przypadku piękniejsza od wizji, gdy z okrzyki entuzjazmu dochodziły z zewnątrz, a nie z wnętrza duszy. Mahmud Hadzi Darjaei zjawił się jeszcze przed świtem, a wraz ze wschodem słońca wstąpił do głównego meczetu, zdjawszy uprzednio buty, a także obmywszy dłonie i ramiona, albowiem człowiek powinien stać przed swym Bogiem oczyszczony. W pokorze wysłuchał muezzina ze szczytu minaretu, ale tym razem ludzie nie odpłynęli po zakończeniu modlitwy, aby zakosztować jeszcze odrobiny snu. Dzisiaj tłum z okolicznych dzielnic zgromadził się wokół meczetu w skupieniu tak nabożnym, że gość był do głębi poruszony. Na Darjaeim, który nie zajął żadnego wyróżnionego miejsca, niepowtarzalność tej chwili wywarła dostatecznie silne wrażenie, aby łzy potoczyły się po ciemnej, pomarszczonej twarzy. Zrealizował pierwsze ze swych zamierzeń. Spełnił pragnienia Proroaka Mahometa. Przywrócił w pewnym stopniu jedność wiary, co było pierwszym krokiem w jego świętej misji. W skupionej ciszy, która zapadła po zakończeniu porannych modłów, Darjaei powstał i wyszedł na ulicę, gdzie go natychmiast rozpoznano. Ku rozpaczy ochrony, zszedł na ulicę, odpowiadając na powitania ludzi, którzy zrazu oniemieli, a potem w ekstazy czym zachwycie zaczęli się cisnąć, żeby z bliska zobaczyć, jak niedawny wróg ich państwa spaceruje niczym z dawna oczekiwany gość.

Nie było żadnych kamer, które by to utrwaliły. Nie chciał, by propagandowa sztuczność zakłóciła wielkość tej chwili, a chociaż wiedział, że naraża się na niebezpieczeństwo, nie zamierzał się cofać. Chciał uzyskać naraz wiele odpowiedzi. Chciał przekonać się o sile Wiary, zobaczyć, czy na nowo rozgorzała ona w duszach tych ludzi, a także czy Allah błogosławi jego zamiarom, sam bowiem Darjaei był człowiekiem bardzo skromnym, a to, co musiał zrobić, czynił nie dla siebie, lecz dla Boga. Z jakiej innej przyczyny — często zadawał sobie to pytanie — wybrałby życie pełne niebezpieczeństw i wyrzeczeń? Zbiegowisko szybko zamieniło się w tłum, który gęstniał z każdą chwilą. Ludzie, których nigdy dotąd nie widział na oczy, samorzutnie przyjęli na siebie rolę jego strażników, siłą torując drogę przed osłabłymi pod ciężarem lat nogami, podczas gdy jego ciemne oczy zerkały to w prawo, to w lewo w oczekiwaniu ataku, ale wszędzie spostrzegał tylko radość. Wykonywał w kierunku zebranych gesty, które mogły się wydać błogosławieństwem patriarchy, a jego skupiona twarz i błyszczące oczy, przyjmowały wyrazy miłości i szacunku, odpowiadając na nie obietnicą jeszcze większych dokonań, które przewyższą dotychczasowe.

***

— Jaki to człowiek? — spytał Gwiazdor. We Frankfurcie przesiadł się do Aten, i dopiero potem poleciał do Bejrutu, a następnie skierował się do Teheranu. Znał Darjaeiego tylko ze słyszenia.

— Wie, na czym polega władza — odparł Badrajn, wsłuchany w okrzyki za oknami. Wojna pomiędzy Irakiem i Iranem trwała niemal dziesięć lat. Na śmierć posyłano dzieci. Rakiety rujnowały miasta w obu krajach. Strat w ludziach nigdy nie uda się dokładnie ustalić, a chociaż działania zbrojne ustały przed kilku laty, dopiero teraz nadszedł prawdziwy koniec wojny. Dokonał się w ludzkich sercach, a nie na kartach traktatów, i jeśli był zgodny z prawem, to przede wszystkim bożym, które różniło się od prawa ludzkiego. W euforii, która wybuchła, sam kiedyś by się pogryzł, ale teraz inaczej już patrzył na wszystko. Takie uczucia euforii w rękach umiejętnego sternika nawy państwowej okazywały się użytecznymi narzędziami. Na ulice wyszli ludzie, którzy jeszcze niedawno zrzędzili na to, co mają i czego nie mają, wąpili w rozsądek swego przywódcy, domagali się — w tej mierze, w jakiej to możliwe w społeczeństwie tak ściśle kontrolowanym — swobód, których im odmawiano. I nagle wszystkie utyskiwania umilkły — ale na jak długo? Oto podstawowe pytanie i dlaczego momenty takie trzeba umiejętnie wykorzystywać. A w tym Darjaei był prawdziwym mistrzem.

Badrajn odwrócił uwagę od nabożnego gwaru.

— A zatem, czego się dowiedziałeś?

— Najciekawsze informacje uzyskałem z telewizji. Prezydent Ryan radzi sobie nieźle, ale ma kłopoty. Nie wszystkie instytucje rządowe w pełni funkcjonują. Wybory do Kongresu rozpoczną się w przyszłym miesiącu. Ryan jest popularny. Amerykanie wręcz uwielbiają dowiadywać się, co myślą inni. Ich biura sondażowe dzwonią z pytaniami do kilku tysięcy ludzi, i na tej podstawie ogłaszają, jaką opinię podzielają wszyscy.

— Z jakim efektem? — spytał Badrajn.

— Wydaje się, że większość pochwała to, co robi Ryan, przy czym właściwie kontynuuje on tylko to, co robił jego poprzednik. Nawet nie wybrał sobie jeszcze wiceprezydenta.

— Dlaczego?

Gwiazdor skrzywił usta.

— Sam się nad tym zastanawiałem. Zdaje się, że chodzi o to, iż decyzja taka musi uzyskać aprobatę Zgromadzenia Narodowego, a ono na razie nie może zasiąść w pełnym składzie. I to trochę jeszcze potrwa. Co więcej, jest pewien problem z dawnym wiceprezydentem — nazywa się Kealty — który utrzymuje, że to on jest prawowitym prezydentem, tymczasem Ryan pozwala mu gardłować, zamiast go posadzić. Ich system prawny nie bardzo potrafi dać sobie radę ze zdracą.

— A gdyby udało nam się zabić Ryana?

Gwiazdor pokręcił głową.

— Bardzo trudna sprawa. Na wędrowkę po Waszyngtonie poświęciłem całe popołudnie. Siedziba prezydenta jest bardzo czujnie strzeżona, nie wypuszcza się żadnych turystów. Ulica przed gmachem jest zamknięta. Z książką w ręku siedziałem przez godzinę na ławce i obserwowałem. Strzelcy wyborowi na wszystkich okolicznych budynkach. Szansą byłaby dla nas jakaś jego zagraniczna podróż, to jednak wymagaloby rozległych przygotowań, na które nie mamy czasu. Tak więc pozostają tylko...

— Jego dzieci — dokończył Badrajn.

***

O Boże, kiedy ja teraz będę widywał rodzinę, pomyślał Jack. W towarzystwie Jeffa Ramana wyszedł z windy i spojrzał na zegarek. Już po północy. Cholera. Udało mu się jedynie w pośpiechu zjeść obiad z dziećmi i Cathy, potem pognał na dół do swoich raportów i doradców, a teraz... wszyscy już spali.

Pusty korytarz na piętrze był zbyt obszerny, aby oferować złudzenie domowej intymności. Widać było trzech agentów i oficera dyżurnego z walizeczką, w której spoczywały kody nuklearne. O tej porze wszędzie panowała cisza, a wnętrze bardziej przywodziło na myśl elegancki dom pogrzebowy niż siedlisko życia rodzinnego. Żadnego bałaganu, żadnych zabawek na dywanie, żadnych pustych szklanek przed telewizorem. Zbyt gładko, zbyt schludnie, zbyt zimno. I zawsze ktoś w pobliżu. Raman wymienił spojrzenia z pozostałymi agentami, których skinięcia oznaczały: „Tak, wszystko w porządku”. W pobliżu żadnego nieznajomego z bronią, pomyślał Ryan. Dobre i to.

Sypialnie były tutaj nazbyt od siebie oddalone. Poszedł najpierw na lewo, do pokoju Katie. Otworzył drzwi i zobaczył swoją najmłodszą pociechę, która dopiero niedawno przeniosła się z kołyski do łóżeczka; spała na boku, a obok niej niedźwiadek z brązowego pluszu. Wciąż na noc nakładano jej śpioszki. Jack pamiętał, że Sally nosiła takie same, a dzieci przy pominają w nich zawiniątkła. Teraz jednak Sally nie mogła się doczekać dnia, kiedy sama ruszy na zakupy przy Victoria Street, a Mały Jack — który od dawna protestował przeciw temu przydomkowi — nastawał na luźne krótkie spodenki, które właśnie stały się modne wśród chłopców w jego wieku, i które należało nosić możliwie jak najniżej, bowiem szpan polegał właśnie na ryzyku, że mogą opaść. Przy najmniej została jeszcze jedna kalkulatka. Jack podszedł do łóżeczka, stał przy nim przez dobrą minutę, przez tę chwilę był tylko i wyłącznie ojcem. Potem rozzejrzał się; także tutaj zirytował go aseptyczny porządek. Wszystko wyzbierane, żadnego drobiazgu na podłodze. Ubranko na następny dzień schludnie złożone na szafce. Nawet białe skarpetki porządnie umieszczone obok bucików ze zwierzączkami i komiksów wymalowanymi na czubkach. Czy dzieci mogą się dobrze czuć w takich warunkach? Wszystko to przy pomiñało mu jakiś film z Shirley Temple z czasów, gdy jego ojciec i matka byli dziećmi: opowieść z życia wyższych sfer, podczas której nieustannie zadawał sobie pytanie: „Czy ludzie naprawdę tak żyli?”

Nie, nie normalni ludzie, a tylko królowie i osoby skazane na prezydenturę. Jack uśmiechnął się, pokręcił głową i wyszedł. Nawet drzwi nie dano mu zamknąć, gdy z zrobił to za niego agent Raman. Ryan nie miał wątpliwości, że gdzieś w tym budynku jakieś urządzenie zarejestrowało fakt otwarcia i zamknięcia drzwi, czujniki poinformowały, że ktoś znalazł się w sypialni, a ściszony głos natychmiast oznajmił komuś, że to tylko Miecznik zajązrał do Foremki.

Wsadził głowę do pokoju Sally. Starsza córka także spała i najprawdopodobniej śniła o pewnym koleźce z klasy — Kennym? Sonnym? W każdym razie o kimś, ko był „odlotowy”. U Małego Jacka leżał wprawdzie na dywanie komiks, ale z uchylonej szafy wyglądała świeżo uprasowana biała koszula, ktoś wyчыścił także jego buty.

Kolejny zmarnowany dzień, pomyślał prezydent, a do agenta powiedział:

— Dobranoc, Jeff.

— Dobranoc, panie prezydencie — odpowiedział Raman sprzed progu prezydenckiej sypialni. Ry an skinął mu głową na pożegnanie i agent zamknął drzwi, a potem zerknął w lewo i prawo na swych kolegów. Prawa ręka musnęła broń ukrytą pod marynarką, a w oczach na króciutką chwilę zamigotał uśmiech na myśl o tym, co bez najmniejszych trudności mogło się tu rozegrać przed chwilą. Rozkaz jednak nie nadszedł. Osoba, która pozostawała z nim w kontakcie, była ostrożna i miała rację. Aref Raman pełnił dziś nocny dyżur jako dowódca Oddziału. Przespacerował się korytarzem, zadał jednemu z agentów obojętne pytanie, potem windą zjechał na parter i wyszedł przed budynek. Na zewnątrz zaczerpnął powietrza, przeciągnął się, a przy okazji zlustrował wartowników. Także i tutaj panował spokój. W Lafayette Park, po drugiej stronie ulicy, widać było demonstrantów, którzy o tej porze zbili się w grupkę i coś popalali; co dokładnie, trudno było powiedzieć, ale Raman miał pewne podejrzenia. Może haszy sz? — pomyślał z lekkim uśmiechem. To byłoby zabawne. Poza tym słysząc było tylko ruch uliczny, gdzieś od wschodu odległą syrenę, obok na straży stali ludzie, którzy usiłowali odpędzić senność rozmowami o koszykówce, hokeju czy wiosennych treningach baseballowych, a zarazem wpatrywali się w cienie dookoła, spodziewając się zagrożenia co najwyżej stamtąd. Błędne założenia, przemknęło Ramanowi przez głowę, gdy odwracał się i wchodził do środka.

***

— Czy można je porwać?

— Dwoje starszych nie, pojawiłoby się zbyt wiele trudności, natomiast najmłodszą tak, aczkolwiek także i to będzie zarówno niebezpieczne, jak i kosztowne — ostrzegł Gwiazdor.

Badrajn skinął głową. Trzeba wybrać szczególnie wiarygodnych ludzi. Darjaei miał takich. To było oczywiste, gdy zważyć na to, co zdarzyło się w Iraku. Przez kilka minut przyglądał się w milczeniu szkiełom sytuacyjnym, podczas gdy jego gość wstał, żeby spojrzeć przez okno. Demonstracja nadal trwała; uczestnicy krzyczyli teraz. „Śmierć Ameryce!”. I oni, i ich dryrgenci mieli dobrze przetrenowane to zawołanie.

Potem Gwiazdor powrócił do stołu.

— Na czym polega właściwie zadanie, Ali? — spytał.

— Strategicznym celem jest to, żeby Amerykanie nam nie przeszkadzali — odparł Badrajn. „Nam” oznaczało teraz to, co chciał przez to słowo rozumieć Darjaei.

* * *

Cała dziewczątka, pomyślał, kiwając głową, Moudi. Sam przeprowadził test na przeciwciała, a mówiąc ściślej, przeprowadził go trzykrotnie, za każdym razem z pozytywnym wynikiem. Wszyscy byli zarażeni. Dla bezpieczeństwa podano im narkotyki i powiedziano, że nic im nie grozi. I istotnie byli bezpieczni — do chwili, gdy się okazało, że wirus uzyskał pełną żywotność, nie osłabioną przez mutowanie w organizmach wcześniejszych nosicieli. Otrzymywali najczęściej morfina, która miała ich uspokoić i oteplić. Najpierw więc Benedict Mkusa, potem siostra Jeanne Baptiste, następnie dziesięciu kryminalistów, a teraz jeszcze dziewczątka. Dwadzieścia dwie ofiary, jeśli zaliczyć do nich także siostrę Marię Magdalę. Zastanowił się, czy Maria Magdalena nadal modli się za niego w raju. Mało prawdopodobne.

* * *

Sahaila, powtórzył w myśli doktor MacGregor, przeglądając notatkę. Była chora, ale sytuacja się ustabilizowała; temperatura spadła o cały stopień. Od czasu do czasu odyskiwała przytomność. Początkowo myślał, że przyczyną jest różnica stref czasowych, do chwili, gdy w wymiocinach i stolcu pokazała się krew, która jednak potem zniknęła... Jakież zatrucie pokarmowe? Ta diagnoza wydawała się całkiem prawdopodobna. Na pewno jadła to samo, co reszta rodziny, ale mógł jej się trafić zepsuty kawałek mięsa... Albo, jak to często się zdarza u dzieci, połknęła coś szkodliwego. Dosłownie każdego tygodnia zdarzały się podobne przypadki w gabinetach lekarskich na całym świecie, szczególnie często zaś w Chartumie. Tyle że ona przyjechała z Iraku, podobnie jak Saleh. Raz jeszcze spojrzął na analizę przeciwciał we krwi tego ostatniego i pokręcił głową. Ochroniarz był poważnie chory i jeśli jego system odpornościowy sam sobie nie poradzi...

U dzieci, przypominało się MacGregorowi, trochę zaskoczonym u tym skojarzeniem, system ten jest najczęściej wydajniejszy niż u dorosłych. Wszyscy rodzice dobrze wprawdzie wiedzą, że u dziecka złe samopoczucie i wysoka gorączka mogą pojawić się zupełnie znikąd, wynika to jednak z faktu, że wraz z tym jak dziecko rośnie, jego organizm wystawiony jest na dokonywany po raz pierwszy atak najróżniejszych chorób. Gdy do tego dochodzi, organizm zaczyna zwalczać najeźdźcę, wytwarzając przeciwciała, które odtąd zawsze już będą niszczyć tego konkretnego przeciwnika (odrę, świnkę i tak dalej) ilekroć się pojawi, za pierwszym razem na ogół szybko pokonując, co sprawia, że maluch rozgorączkowany jednego dnia, już następnego może się rwać do zabawy. Tak zwane choroby „dziecięce” to te, które pokonujemy w dzieciństwie. Narażony na nie dorosły znajduje się w o wiele większym niebezpieczeństwie; świnka może dorosłego mężczyznę przyprawić o impotencję, wietrzna ospa, u dziecka ledwie dolegliwość, potrafi zabijać dorosłych, podobnie jak odra. Dlaczego? Ponieważ na przekór swej pozornej kruchości, dziecko jest jednym z najbardziej odpornych żywych organizmów. Szczepionki, jakie podaje się dzieciom, mają chronić te nieliczne, u których, z najróżniejszych przyczyn — zapewne genetycznych, ale badania jeszcze tego jednoznacznie nie rozstrzygnęły — owa odporność nie jest tak silna. Nawet choroba Heinego-Medina, charakteryzująca się porażeniami mięśni, pozostawia trwałe efekty tylko u niewielu spośród swych ofiar. Tyle że zawsze były to dzieci, a tych dorosli bronią z zajądlnością na ogół kojarzoną ze światem zwierzęcym — i całkiem słusznie, myślał MacGregor, gdyż to instynktowny „program” w naszej duszy nakazuje nam opiekuńczość wobec dzieci — i pewnie dlatego tak wiele naukowych wysiłków od lat poświęca się chorobom najmłodszych... Dokąd to poszybowały moje myśli? — zadziwił się lekarz. Często zdarzało się, że jego umysł wędrował samodzielnie, niczym po wielkiej bibliotece, szukając właściwego odsyłacza do odpowiedniej półki...

Saleh przyjechał z Iraku. Sahaila także przybyła z Iraku. Saleh chorował na ebola.

U Sahaili wystąpiły symptomy grypy, zatrucia pokarmowego albo...

Pierwsze objawy ebola były podobne do grypowych...

— O Boże — zdławionym głosem jęknął MacGregor. Zerwał się od biurka i skoczył do pokoju dziewczynki. Po drodze chwycił strzykawkę i kilka pustych probówek. Na widok igły zapiszczała, jak to dziecko, ale MacGregor miał wprawę i, zanim zdążyła się na dobre rozpląkać, było już po wszystkim. Uspokojenie jej zostawił matce, czuwającej w nocy przy łóżku.

Dlaczego, durniu, wcześniej nie pomyślałeś o testach?! — wyrzucił sobie ze wściekłością lekarz.

* * *

— Oficjalnie nie ma ich u nas — urzędnik z Ministerstwa Spraw Zagranicznych poinformował swego kolegę z Ministerstwa Zdrowia. — A o co chodzi?

— Wydaje się, że to ebola.

Na tę informację mężczyzna zareagował raptownym mruganiem oczu i gwałtownym pochyleniem się nad stołem.

— Czy to pewne?

— Raczej tak — oznajmił sudański lekarz. — Widziałem wyniki testu na przeciwciała. Robił go Ian MacGregor, jeden z naszych brytyjskich gości. To bardzo dobry lekarz.

— Czy ktoś jeszcze o tym wie?

— Nie. — Lekarz zdecydowanie pokręcił głową. — Nie ma powodu do paniki. Pacjent został całkowicie odizolowany. Personel szpitala zna się na rzeczy. Musimy poinformować o tym przypadku Światową Organizację Zdrowia...

— Jest pan pewien, że nie ma niebezpieczeństwa epidemii?

— Żadnego. Jak powiedziałem, natychmiast zatroszczono się o odizolowanie chorego. Ebola to groźna choroba, ale wiemy, jak się zabezpieczyć — powiedział z pewnością w głosie medyk.

— To skąd konieczność zwracania się do WHO?

— W takich sytuacjach przysyłają zespół swoich specjalistów, którzy nadzorują terapię, służą radą i starają się wykręcić ogniska zakażenia, aby...

— Ten, jak mu tam, Saleh, nie zaraził się u nas?

— Z całą pewnością nie. Gdyby istniała taka możliwość, pierwszy bym o tym wiedział — zapewnił gość.

— Czy mam zatem rację: skoro nie ma obawy, że choroba, którą przywiózł tutaj ze sobą, może się rozszerzyć, bezpieczeństwo naszego kraju nie jest zagrożone?

— Słusznie.

— Rozumiem.

Urzędnik zapatrzył się w okno. Obecność uciekinierów z Iraku w Sudanie nadal była tajemnicą, a w interesie jego kraju było, aby ów sekret zachować. Spojrzał na swego rozmówcę.

— Zatem nie poinformuje pan WHO. Gdyby rozszła się wieść o tym, że ci Irakijczy cy są u nas, musielibyśmy się liczyć z poważnymi komplikacjami dyplomatycznymi.

— Z tym może być pewien problem. Doktor MacGregor to młody lekarz, który nie wyżył się jeszcze pewnych idealistycznych...

— Sam z nim porozmawiam. Jeśli będzie oponował, porozmawia z nim ktoś inny.

Jeśli takie ostrzeżenie przekazało się we właściwy sposób, rzadko kiedy bywało lekceważone.

— Jak pan uważa.

— Czy Saleh przeżyje?

— Najprawdopodobniej nie. Śmiertelność w przypadku wirusa ebola wynosi osiem na dziesięć przypadków, a jego stan gwałtownie się pogarsza.

— Ma pan jakieś podejrzenia, jak mógł się zarazić?

— Żadnych. Utrzymuje, że nigdy przedtem nie był w Afryce, ale od takich ludzi nie należy oczekiwać prawdomówności. Mogę jeszcze z nim porozmawiać.

— Trzeba spróbować.

* * *

PREZYDENT ODDAJE SĄD NAJWYŻSZY KONSERWATYSTOM, głosił nagłówek Sztab Białego Domu nigdy nie śpi, a z przywileju tego co najwyżej korzysta od czasu do czasu sam prezydent. Reszta Waszyngtonu jeszcze się nie ocknęła, kiedy na biurkach pojawiły się egzemplarze różnych gazet, nad którymi pochyliły się głowy tych, którzy wyszukać mieli kąski szczególnie ważne dla administracji rządowej. Artykuły zostaną wycięte, zebrane razem i skopiowane dla „Rannego Ptasza”, nieoficjalnego biuletynu, dzięki któremu ludzie u władzy mogli się zorientować, co wprawdzie piszczy, a przynajmniej, co piszczy wprawdzie prasowej, gdzie wiadomości prawdziwe mieszały się z fałszywymi.

— Mamy gdzieś przeciek — zauważył jeden z analityków, wycinając artykuł z „Washington Post”.

— Na to wygląda. Wydaje się także, że informacja już krąży — powiedział inny, który siedział właśnie nad „Timesem”.

Wewnętrzny okólnik Departamentu Sprawiedliwości podaje nazwiska sędziów, których kandydatury gabinet Ryana chciałby zaproponować na dziewięć wakujących miejsc w Sądzie Najwyższym. Każdy z kandydatów ma za sobą staż w Najwyższym Sądzie Apelacyjnym. Lista wyraźnie preferuje konserwatystów. Nie można na niej znaleźć żadnych osób, które zyskały aprobatę prezydentów Fowlera czy Durlinga. Normalnie nominacje takie przedkładane są do zaopiniowania Amerykańskiemu Stowarzyszeniu Prawników, tym razem jednak lista przygotowana została przez wszystkich urzędników Departamentu Sprawiedliwości, którymi kieruje Patrick J. Martin, zawodowy prokurator i szef wydziału karnego.

— Prasie się to najwidoczniej nie podoba.

— Dżiwisz się? Wytnij także ten wstępniak. Szybko zareagowali, nie ma co.

* * *

Nigdy jeszcze nie pracowali tak ciężko. Zadanie w praktyce przełożyło się na szesnaście godzin harówki dziennie, ledwie odrobinę piwa na wieczór, pośpieszne posiłki podgrzewane w kuchence mikrofalowej i jedynie radio w charakterze rozrywki. Teraz akurat musiało grać na pełny regulator. W tej chwili gotował się ołów. Używali takiego samego urządzenia jak hydraulicy: podobna do odwróconej rakiety butla z propanem i palnikiem na szczycie, gdzie umieszczona była metalowa czara z ołowiem, utrzymywana przez płomień w stanie płynnym. W czarze zanurzano łyżkę i jej zawartość wlewano do form na 505-granowe pociski kalibru 0,58 cala, przeznaczone do strzelb ładowanych od przodu. Podobnych cz używali traperzy tutaj, na Zachodzie w latach dwudziestych XIX wieku. Było dziesięć form, każda z miejscem na cztery kule.

Jak na razie, myślał Ernie Brown, wszystko układa się dobrze, zwłaszcza jeśli chodzi o dyskreję. Sprzedaż nawozów sztucznych nie była kontrolowana, podobnie jak oleju napędowego i ołowiu. Wszystkich zakupów dokonywali w kilku miejscach, aby w żadnym z nich zamówienie nie było zbyt wielkie.

Czekalo ich wiele morderczych dżubanin, ale jak zauważył Pete, Jim Bridger^[4] nie dotarł do Kalifornii helikopterem. Nie, całą tę długą drogę przebył na końskich grzbiecie, mając pewnie jednego lub dwa konie juczne, a poruszał się z szybkością trzydziestu, czterdziestu kilometrów dziennie, na kolację posilając się jakimś złapanym bobrem, harując ciężko i z rzadka trafiając na podobnego do siebie wędrowca, z którym wymieniali się może gorzałką czy tytoniem. Taka była tradycja ludzi ich pokroju. I to się liczyło.

Harmonijnie podzielił się pracą. Pete nalewał roztopiony metal, a kiedy docierał do ostatniej formy, w pierwszej, zanurzonej w wodzie, olów zdążył już ostygnąć na tyle, że kiedy otworzyło się jej połówki, w środku ukazywały się twarde i foremne kule, które lądowały w pustej puszcze po oleju. Ernie zbierał rozlany olów i wrzucał go z powrotem do czary, aby nie się nie zmarnowało.

Wszystkie zdjęcia i rysunki w tym rozdziale zostały wykonane przez artystów i ilustratorów. Nie należy ich kopiować, rozpowszechniać, zmieniać ani wykorzystywać w innych celach bez zgody wydawcy. Wszystkie prawa zastrzeżone. © 2013 by HarperCollins Publishers. Wszystkie prawa zastrzeżone.

Jedyną większą trudność sprawiło zdobycie betoniarki, ale w miejscowej prasie znaleźli informację o licytacji sprzętu po likwidowanej firmie budowlanej i za marne dwadzieścia jeden tysięcy dolarów nabyli trzyletni pojazd w zupełnie dobrym stanie i z zaledwie 150.000 kilometrów na liczniku. Przywieźli ją, naturalnie, w nocy i ukryli w stodole, a z odległości sześciu metrów jej reflektory spoglądały na nich niczym ślepią jakiegoś drapieżnika.

Praca była monotonna. Na ścianie stodoły rozwiesili plan centrum Waszyngtonu i, miesząc olów, Ernie wpatrywał się w nią, a w jego głowie rodziły się obrazy. Znał wszystkie odległości, one zaś odgrywały tutaj kluczową rolę. Chłopcy z Tajnej Służby uważali się za strasznych mądryali. Zamknęli Pennsylvania Avenue, aby żadna bomba nie znalazła się w pobliżu siedziby prezydenta. Całkiem sprytnie, tyle że nie zwrócili uwagi na jeden mały drobiazg.

* * *

— Ale ja muszę — sprzeciwił się MacGregor. — To mój obowiązek.

— Nie, nie musi pan — spokojnie poprawił przedstawiciel Ministerstwa Zdrowia. — Nie ma takiej konieczności. Pacjent przywiózł chorobę ze sobą. Izolacja była słusznym posunięciem. Personel wie, co ma robić, w dużej mierze dzięki temu, że świetnie go pan wyszkolił. Natomiast byłoby to z wielką szkodą dla mojego kraju, gdyby informacja o tym przypadku wy dostała się na zewnątrz. Rozmawiałem w tej sprawie z urzędnikami w MSZ i oni do tego nie dopuszczą. Czy wyraziłem się jasno?

— Jednak..

— Jeśli będzie się pan upierał, wydamy nakaz opuszczenia Sudanu.

MacGregor poczerwieniał. Miał bladą cerę, wyróżniającą ludzi z północy, i na jego twarzy nazbyt wyraźnie odbijały się uczucia. Wystarczyło, by ten sukinyś skorzy stał z telefonu, a w domu zjawiał się policjant — zupełnie niepodobny do „bobbies”, których znał z ulic Edynburga — kazał mu się natychmiast spakować i jechać wraz z nim na lotnisko. To właśnie przytrafiło się lekarzowi z Londynu, który w słowach odrobinię za mocnych pouczał przedstawiciela rządu o niebezpieczeństwach związanych z AIDS. Poza tym, MacGregor nigdy nie zostawiłby swoich pacjentów; oto jego słaba strona, o czym aż za dobrze wiedział rozmówca. Młody i pełen pasji lekarz nie odda łatwo swoich chorych pod opiekę komuś innemu, szczególnie w kraju, gdzie lecnictwo praktycznie nie istniało.

— Co z Salehem?

— Wątpię, żeby przeżył.

— Szkoda, ale niewiele na to można było poradzić. Ma pan jakieś podejrzenia, jak mógł zapaść na tę chorobę?

Młody człowiek znowu poczerwieniał.

— Nie i to właśnie jest najgorsze.

— Sam z nim porozmawiam.

To nie takie łatwe z odległości trzech metrów, przyszło do głowy MacGregorowi, ale jego myśli zaprzętały już inne problemy.

Badanie ujawniło obecność przeciwciał wirusa ebola także we krwi Sahaili, ale stan dziewczynki się poprawiał. Temperatura spadła o kolejne pół stopnia. Badania potwierdzały, że ustał krwotok z jelit, a także poprawiła się praca wątroby. Był pewien, że mała pacjentka przeżyje. W jakiś tajemniczy sposób złapała wirusa ebola i w sposób równie tajemniczy uporała się z nim. Nie znając odpowiedzi na pierwszą zagadkę, nie mógł także rozwiązać drugiej. Zastanawiał się, czy Sahaila i Saleh zarazili się w ten sam sposób, wydawało się to jednak mało prawdopodobne. Układ odpornościowy dziecka mógł być bardziej efektywny niż w przypadku dorosłego, ale fizycznie dziecko nigdy nie będzie tak silne jak zdrowy, dojrzały mężczyzna, jakim był Saleh. Ten najwyraźniej umierał, podczas gdy dziecko zdrowiało. Dlaczego?

W Iraku nie notowano do tej pory przypadków ebola, a w każdym razie nie było o tym żadnych informacji. Z drugiej strony, Irak podobno pracował nad bronią biologiczną. Czy możliwe, by wirusy wy dostały się poza ściany laboratoriów, tyle że całą sprawę utajniono? Kraj jednak znajdował się teraz w stanie politycznego chaosu, o czym donosił Sky News, a takiej sytuacji nie sposób utrzymać w tajemnicy, ani zapanować nad epidemią.

MacGregor był lekarzem, a nie detektywem. Ci, którzy znali się na jednym, i na drugim, pracowali dla Światowej Organizacji Zdrowia, w Instytucie Pasteura w Paryżu lub Centrum Chorób Zakaźnych w Ameryce. Nie byli może bardziej od niego byskotliwi, ale mieli o wiele więcej, i to specyficznego, doświadczenia.

Sahaila. Musiał nieustannie obserwować jej stan, pobierać kolejne próbki krwi. Czy mogła jeszcze zarażać innych? Musiał sprawdzić, co na ten temat mówiła literatura. Wiedział tylko tyle, że jeden układ odpornościowy radził sobie z chorobą, a drugi — nie. Jeśli miał dojść do jakichś wniosków, musiał dokładnie śledzić przypadek dziewczynki. Może potem uda mu się przemyścić informację za granicę, ale na razie musi pozostać tutaj.

Na dodatek, zanim kogokolwiek poinformował, przesał próbki krwi do Instytutu Pasteura i CCZ. Urzędnicy nic o tym nie wiedzieli, a ewentualne telefony będą skierowane do szpitala i samego MacGregora. A wtedy będzie mógł wyjaśnić całą sytuację, włącznie z jej politycznymi aspektami, będzie mógł odpowiedzieć na jedne pytania, a postawić inne. Musiał uzbroić się w cierpliwość.

— Postąpię zgodnie z pańskim życzeniem, panie doktorze — powiedział. — Rozumiem, że bierze pan na siebie odpowiedzialność za niedopełnienie ciążących na nas obowiązków.

Dziennikarze mieli się zjawić z samego rana, Ryan musiał się więc poddać torturze makijażu i ułożenia włosów.

— Powinniśmy mieć tutaj krzesło fryzjerskie z prawdziwego zdarzenia — powiedział Jack do krzątającej się wokół niego pani Abbot. Dopiero wczoraj dowiedział się, że prezydencki fryzjer — fryzjerka, mówiąc ściślej — zjawia się w Gabinetce Owalnym, także szef państwa nie musi się nawet ruszać ze swego fotela. To straszne chwile dla Tajnej Służby, pomyślał, która wie, że ktoś operuje nożyczkami czy brzytwą o kilka centymetrów od aorty ich podopiecznego.

— Arnie, co ustalono z Donnerem?

— Po pierwsze, będzie zadawał pytania, jakie będzie chciał. Dlatego musisz się zastanowić nad każdą odpowiedzią.

— Dobrze, Arnie — obiecał Jack.

— Podkreśl to, że jesteś przede wszystkim obywatel, a nie politykiem. Dla Donnera znaczyć to będzie niewiele, dużo natomiast dla tych, którzy wieczorem obejrzą wywiad — radził van Damm. — Spodziewaj się pytania w sprawie sędziów.

— Gdzie był przeciek? — spytał z irytacją Ryan.

— Tego nigdy nie wiadomo, a im bardziej będziesz próbował to ustalić, tym bardziej będziesz się upodabniał do Nixona.

— Dlaczego tak jest, że cokolwiek zrobisz, zaraz ktoś... a zresztą... — Jack nie dokończył myśli i ze zrezygnowanym westchnieniem zerknął na Mary Abbot, która kończyła zabiegi przy jego fryzurze. — Wspomniałem chyba o tym George'owi Winstonowi, prawda?

— Szybko się uczysz. Jeśli przeprowadzisz przez ulicę staruszkę, zaraz jakieś feministki uznają, że zachowujesz się protekcyjnie wobec kobiet. Jeśli jej nie pomożesz, Amerykański Związek Emerytów i Rencistów ogłosi, że jesteś nieuczynny dla problemy ludzi w podeszłym wieku. Każdy twój czyn wiąże się z czyimiś interesami, reprezentowanymi przez różne grupy nacisku, którym o wiele bardziej chodzi o ich klientelę niż o ciebie. Zasada brzmi tak urażać możliwie jak najmniejszą liczbę ludzi, ale to nie znaczy: nikogo. Jeśli usiłujesz to osiągnąć, zrażasz do siebie wszystkich.

Oczy Ryana nagle się rozszerzyły.

— Chwyćcie. Powiem coś takiego, co rozwścieczy każdego, a wtedy wszyscy mnie pokochają!

Arnie nie dostrzegł ironii.

— Każdy twój dowcip kogoś rozwścieczy. Dlaczego? Śmiech zawsze kogoś dotknie, a poza tym niektórzy ludzie są w ogóle pozbawieni poczucia humoru.

— Mówiąc inaczej, istnieją takie typy, które wręcz marzą o tym, żeby się na coś złościć, a ja jestem najlepszym do tego obiektem.

— Szybko się uczysz — powtórzył szef personelu z ponurym uśmiechem. Obawiał się tego wywiadu.

* * *

— Na Diego Garcia mamy pływające magazyny uzbrojenia — oznajmił Jackson i wskazał odpowiednie miejsce na mapie.

— Ile? — spytał Bretano.

— Zmieniliśmy właśnie TOS...

— Co to takiego? — przerwał sekretarz obrony.

— Tabela Organizacji i Sprzętu. — General Michael Moore był szefem sztabu wojsk lądowych; podczas wojny w Zatoce dowodził jedną z brygad I. Dywizji Pancерnej. — Sprzętu wystarczy spokojnie dla brygady, powiedzmy, dla w pełni wyposażonej ciężkiej brygady wojsk lądowych, wraz ze wszystkim, czego potrzeba dla trwających miesiąc działań operacyjnych. Ponadto, mamy też trochę wyposażenia w Arabii Saudyjskiej. Sprzęt jest niemal bez wyjątku nowy, czołgi *M1A2*, *Bradleye*, raketowe systemy przeciwołtnicze. W ciągu trzech miesięcy wysłamy nowe ciągniki artyleryjskie. Saudyjczy cy — dodał — w części pokrywają koszty. Z formalnego punktu widzenia, część sprzętu należy do nich i stanowi zapasowe uzbrojenie dla ich sił, niemniej my się nim opiekujemy i trzeba jedynie dostarczyć samolotami żołnierzy, żeby mogli wsiadać i wyjeżdżać z garaży.

— Od kogo zaczniemy, kiedy zwrócą się do nas z prośbą?

— To zależy — odpowiedział Jackson. — Najprawdopodobniej na pierwszy ogień pójdzie 11. pułk kawalerii pancерnej. W razie nagłego zagrożenia dostarczymy drogą powietrzną 10. pułk, który stacjonuje na pustyni Negew, co nie zajmie nawet dnia. W przypadku ćwiczeń — 3. pułk z Teksasu i 2. z Luizjany.

— Pułk kawalerii pancерnej, panie sekretarzu — dorzucił Mickey Moore — jest ofensywnie skomponowaną formacją o sile brygady. Wiele kłów, krótki ogon. Jest praktycznie samowystarczalny i przeciwnik powinien się dwa razy zastanowić, zanim go zaatakuje. Jednak w przypadku dłuższej misji, pułk potrzebuje dodatkowego batalionu, który zająłby się zaopatrzeniem i remontami.

— Następnie mamy na Oceanie Indyjskim lotniskowiec — ciągnął Jackson — który również znajduje się w Diego wraz z resztą grupy, żeby załogi mogły trochę wypocząć na lądzie. — Oznaczało to wprawdzie, iż na całym atolu nagle zaroiło się od marynarzy, ale mogli przy najmniej rozprostować kości, zagrać w softbala i wypić parę piw. — W ramach naszej gwarancji dla Izraela na Negew stacjonują także *F-16*, skrzydło, a nawet trochę więcej. Ono i 10. pułk to spora siła. Ich zadaniem jest szkolenie izraelskich sił obrony, co jest dość absorbujące. Żołnierze lubią ćwiczenia, panie sekretarzu — zapewnił generał Moore. — A z pewnością wolą je od prawdziwych bitew.

— Będę musiał pojechać tam i trochę się poprzyglądać — powiedział Bretano. — Jak ty lko uporasz się z budżetem Departamentu Obrony, czy raczej, z początkiem prac nad nim. Wygląda to dość marnie, panowie.

— Zależy od sytuacji, panie sekretarzu — powiedział Jackson. — Z pewnością to za mało, żeby prowadzić wojnę, ale może wystarczy, by do niej nie dopuścić.

— Czy dojdzie do następnej wojny w Zatoce Perskiej? — spytał Tom Donner.

— Nie widzę powodu do takich obaw — odpowiedział prezydent, który starannie pilnował tembru głosu. Odpowiedź była ostrożna, ale w słowach powinny zabrzmieć pewność siebie i spokój. Była to pewna forma kłamstwa, z kolei jednak powiedzenie prawdy mogło zmienić cały układ sił. Oto część gry pełnej blefów i fałszów, która stała się nieodłącznym składnikiem międzynarodowej rzeczywistości. W imię prawdy należało mówić coś, co nie było prawdziwe. Churchill powiedział kiedyś: „W czasach wojny prawda staje się tak cenna, że na jej straż musi stanąć kłamstwo”. Ale w czasach pokoju?

— Nasze stosunki z Iranem i Irakiem nie były jednak w ostatnich czasach przyjazne.

— Przeszłość jest przeszłością, Tom. Nie można jej zmienić, ale należy z niej wyciągnąć wnioski. Nie ma żadnego istotnego powodu, żeby pomiędzy Stanami Zjednoczonymi a krajami tego regionu panowała wrogość. Dlaczego mielibyśmy się nienawidzić? — spytał retorycznie Ryan.

— Podejmiemy zatem rozmowy ze Zjednoczoną Republiką Islamską? — nalegał Donner.

— Zawsze jesteśmy gotowi do rozmów, szczególnie kiedy mogą one sprzyjać umocnieniu przyjacielskich stosunków. Zatoka Perska to region o wielkim znaczeniu dla całego świata. Pokój i stabilna sytuacja na Bliskim Wschodzie leżą w interesie wszystkich państw. Dość już było tutaj wojen. Iran i Irak walczyły przez osiem lat i co osiągnęły? Poniosły jedynie ogromne straty w ludziach i sprzęcie. A na dodatek jeszcze te nieustanne konflikty pomiędzy Izraelem i jego sąsiadami. Wystarczy tych waśni. Narodziło się nowe państwo, przed którym stoją wielkie wyzwania. Na szczęście nie brakuje mu bogactw naturalnych, aby zaspokoić potrzeby swych obywateli. Przesyłamy im nasze najlepsze życzenia, a jeśli możemy się na coś przydać, zawsze chętnie wyciągniemy pomocną dłoń.

Nastąpiła krótka przerwa, najprawdopodobniej przeznaczona na reklamy; wywiad miał się znaleźć na antenie o dwudziestą pierwszą. Po przerwie Tom Donner przekazał inicjatywę swemu starszemu koledze, Johnowi Plumberowi.

— Jak pan się czuje w roli prezydenta?

Ryan przekrzywił głowę i uśmiechnął się.

— Cały czas powtarzam sobie, że na ten urząd zostałem nie wybrany, lecz skazany. A teraz poważnie. Okazało się, że czeka mnie tu praca dłuższa i cięższa niż mogłem przypuścić, ale jestem zadowolony. Arnie van Damm jest geniuszem organizacyjnym. Tutaj, w Białym Domu, mam znakomitych współpracowników. Otrzymuję dziesiątki tysięcy listów z wyrazami poparcia. Korzystając z okazji, chciałem serdecznie podziękować nadawcom i zapewnić ich, że jest to dla mnie wielka pomoc.

— Panie Ryan — Jack zauważył, że jego tytuł doktorski przestał się już liczyć — jakie rzeczy chciałby pan zmienić? — spytał Plumber.

— To zależy od tego, John, co rozumiesz przez „zmianę”. W tej chwili moim najważniejszym zadaniem jest zapewnienie skutecznej pracy rządu. W tych kwestiach trudno mówić o zmianach, a raczej o odnowie. Ciągłe nie mamy pełnego Kongresu — ten stan potrwa do czasu nowych wyborów do Izby Reprezentantów — a w tej sytuacji nie mogę mu przedstawić do zatwierdzenia budżetu. Kierownictwo najważniejszych departamentów starałem się powierzyć jak najlepszym ludziom. Muszą zadbać o ich właściwe funkcjonowanie.

— Panie prezydencie, pański nowy sekretarz skarbu, George Winston, jest dość powszechnie krytykowany za chęć wprowadzenia drastycznych zmian w naszym systemie podatkowym.

— Mogę powiedzieć tylko tyle, że w pełni go popieram. Obowiązujący system jest niesłychanie skomplikowany, co sprawia, że jest zasadniczo niesprawiedliwy. W pierwszej chwili pomysł George'a może się wydawać samobójczym posunięciem rządu, ale ostateczny efekt będzie korzystny dla budżetu, także z racji oszczędności, które zostaną poczynione w innych sferach.

— Liczne są jednak głosy tych, którzy sprzeciwiają się regresywnemu cha...

— Przepraszam, John, ale muszę ci przerwać. Bardzo wiele nieporozumień wynika tylko z tego, że ludzie posługują się pokretnym językiem. Jeśli wszyscy zostaną obłożeni takim samym podatkiem, to wcale nie znaczy, że ma on regresywny charakter. Byłoby tak wtedy, gdyby podatek się zmniejszał tak, że w efekcie biedniejsi placiliby więcej niż bogaci. A przecież wcale do tego nie dążymy. Użycie niewłaściwych słów grozi tym, że wprowadza się ludzi w błąd.

— Ale tak się to określało od lat.

Plumber najwyraźniej nie był przygotowany na atak ze strony lingwistycznej.

— Z czego wcale nie wynika, że było to słuszne — ripostował Jack — Poza tym, John, raz jeszcze chciałem powtórzyć: nie jestem politykiem i dlatego lubię rzeczy nazywać wprost. Zastosowanie równej stopy podatkowej odpowiada słownikowej definicji sprawiedliwości. John, przecież dobrze wiesz, o co w tym wszystkim chodzi. Ty i Tom zarabiacie duże pieniądze — o wiele większe niż ja — i na koniec każdego roku rozrachunkowego do dzieła biorą się wasi doradcy podatkowi. Z pewnością dokonaliś jakichś inwestycji, dzięki którym możesz obniżyć wysokość podatku, prawda? Skąd wzięła się taka możliwość? Wiadomo: są odpowiednie grupy nacisku, które tak wpłynęły na kongresmanów, że ci wprowadzili małe poprawki do ustawy. Dlaczego? Bo zapłacili za to bogacze. Jaki jest tego efekt? System, który oficjalnie nazywa się „progresywnym”, zawiera w sobie takie małe udoskonalenia, że ostatecznie owe wyższe stopy podatkowe nie stosują się do tych, którzy im formalnie podlegają. Prawnicy i doradcy podatkowi podsuwają pomysły, jak oszukać system i system zostaje gładko oszukany. Ostatecznie zatem owe wyższe stopy podatkowe są wierutnym kłamstwem, a politycy dobrze o tym wiedzą, kiedy opracowują akty prawne. Jaka jest z tego korzyść? Żadna, John. Po prostu, żadna. To tylko wielka gra, nic więcej. Gra, podczas której marnuje się czas, oszukuje ludzi, a na dodatek wydaje się mnóstwo pieniędzy na jej twórców i animatorów. Skąd się biorą te pieniądze? Ano nie składają jak z kieszeni podatników, którzy opłacają to wszystko. Spójrz jednak, co się dzieje, kiedy George Winston ogłasza, że chce zmienić ten system. Ci, którzy zatrudnieni są przy tej grze i zarabiają na niej, używają zwodniczych słów, aby wykazać, że to my robimy coś niesprawiedliwego. Moim zdaniem, to oni tworzą najgroźniejszą i najbardziej szkodliwą grupę interesu.

— A panu ta sytuacja zdecydowanie się nie podoba? — uśmiechnął się John.

— W każdej dotychczasowej pracy jako inwestor giełdowy, nauczyciel historii czy urzędnik państwowy, starałem się mówić prawdę. I nie zamierzam tego zmieniać. Są bez wątpienia rzeczy, które wymagają zmiany, i o jednej z nich chciałbym teraz coś powiedzieć.

Wszyscy rodzice w Ameryce wcześniej czy później muszą oznajmić swym dzieciom, że polityka jest sprawą brudną i wstrętną. Ty dowiedziałeś się o tym od swojego ojca, ja od swojego, przyjęliśmy to jako rzecz naturalną i zwyczajną, jako coś, co rozumie się samo przez się. Ale tak wcale nie jest, John. Przez całe lata akceptowaliśmy fakt, że polityka... Chociaż nie, najpierw trzeba się porozumieć co do terminów, zgoda? Ustrój polityczny umożliwia rządzenie krajem, ustanawianie praw, których trzeba przestrzegać, nakładanie podatków. To bardzo ważne sprawy, prawda? Zarazem jednak pozwalamy, żeby zajmowali się nimi ludzie, których nie zaprosilibyśmy do siebie do domu, którym nie oddalibyśmy pod opiekę swoich dzieci. Nie wydaje ci się to odrobinę dziwne, John? Zgadamy się na to, żeby na scenie politycznej główne role pełnili ludzie, którzy nieustannie przeinaczają fakty i naginają prawo, aby było korzystne dla sponsorów finansujących ich kampanie wyborcze. Którzy nierzadko kłamią w żywe oczy. Pozwalamy na to. Zgadzenie się na to także wy, ludzie ze środków masowego przekazu, aczkolwiek nie tolerowałibyście takich postaw u swoich kolegów, mam rację? To samo dotyczy lekarzy, nauczycieli, naukowców.

— Więc coś tutaj jest nie w porządku — ciągnął prezydent, który pochylił się nad blatem i nie usiłował już nawet walczyć z podnieceniem w głosie. — Mówimy przecież o naszej ojczyźnie i nie wolno nam obniżać poziomu wymagań stawianych wobec polityków, a wprost przeciwnie — trzeba je podwyższyć. Trzeba domagać się od nich inteligencji i konsekwencji. To dlatego, John, jeżdżę po całym kraju z przemówieniami. Jestem politycznie niezależny, nie mam powiązań z żadną partią. Mój program najlepiej streszcza się w zdaniu, że chcę, aby wszyscy odnosili korzyść ze swojego państwa. To poprzyściągłem, a słowa przysięgi traktuję jak najpoważniej. Nauczyłem się już, że niektórych to irytuje, ale nie zamierzam ich przeproszać ani dostosowywać swoich przekonań do interesów którejś z grup interesu, jakkolwiek głośnych i wymownych miałyby rzeczników. Znalazłem się tutaj, aby służyć wszystkim, a nie tylko tym, którzy robią najwięcej hałasu i mogą zaoferować największą łapówkę.

Plumber nie pokazał po sobie, jak podoba mu się ten wybuch.

— Świetnie, panie prezydencie, to może zaczęlibyśmy od praw obywatelskich?

— O ile mi wiadomo, konstytucja jest daltonistką, nie rozróżnia kolorów. Ale nie przywiązuje też wagi do innych różnic. Absolutnie niezgodna z prawami naszego kraju jest wszelka dyskryminacja ludzi z powodu ich wyglądu, języka, którym mówią, kościoła, do którego uczęszczają, czy kraju, z którego pochodzili ich przodkowie. Te prawa należy jeszcze wzmocnić. Chodzi o to, byśmy byli wszyscy równi w oczach prawa, niezależnie od tego, czy go przestrzegamy, czy łamiemy. Ci, którzy go nie szanują, będą mieli do czynienia z Departamentem Sprawiedliwości.

— Czy to nie nazbyt idealistyczny pogląd?

— A co jest niewłaściwego w idealizmie? — odpowiedział pytaniem na pytanie Ryan. — I czy na pewno nie jest mu po drodze ze zdrowym rozsądkiem? Czy nie lepiej, byśmy pracowali razem, zamiast tego, by wielu ludzi zabiegali jedynie o interes swój i małych grup, z którymi są związani? Czyż to nie Amerykanami jesteśmy przede wszystkim, a dopiero potem ludźmi o różnym kolorze skóry, odmiennych zawodach, upodobaniach i przyzwyczajeniach? Dlaczego nie mielibyśmy pokusić się o to, żeby odrobnie bardziej współpracować i razem znajdować rozwiązania różnych trudności? Ten kraj powstawał nie w tej intencji, by różne jego części składowe skakały sobie nawzajem do gardeł.

— Ktoś mógłby powiedzieć, że w ten sposób próbujemy zadbać, aby każdy uzyskał to, co mu się należy.

— A przy okazji doprowadzamy do całkowitej deprawacji nasz ustrój polityczny.

Musieli przerwać, żeby kamerzyści mogli zmienić kasetę. Jack spojrział z utęsknieniem w kierunku sekretariatu, marząc o papierosie. Potarł ręce, usiłując się rozluźnić. Wprawdzie zyskał szansę, by powiedzieć publicznie to, co powtarzał od lat, nie mógł się uwolnić od napięcia.

— Kamery są wyłączone — powiedział Tom Donner i nieco swobodniej rozsiadł się w fotelu. — Naprawdę sądzi pan, że możemy wyemitować cały ten materiał?

— Muszę próbować mówić o tym głośno, bo inaczej, co mi pozostanie? Cała struktura rządu się zatrzęsa i wszyscy o tym wiedzą. Jeśli ktoś nie spróbuje na nowo jej poskładać, może być tylko gorzej.

W tej chwili Donner niemal poczuł sympatię do swego rozmówcy. Szczerłość Ryana była niezwykła, mówił o wszystkim, co mu ciążyło na sercu. Musiał jednak panować nad swoimi uczuciami. Rzecz nie w tym, że Ryan był porządnym człowiekiem. On nie usiłował niczego chować w zanadru. Kealty miał rację i dlatego także Donner miał zadanie do wykonania.

— Gotowe — powiedział realizator.

— Właśnie, Sąd Najwyższy. — Donner zastąpił kolegę. — Pojawily się pogłoski, że przegląda pan listę kandydatów na sędziów, która zostanie przedstawiona Senatowi.

— Tak — potwierdził Ryan.

— Co może pan nam powiedzieć na temat tych osób?

— Szukam jak najlepszych sędziów. Sąd Najwyższy jest pierwszym strażnikiem konstytucji. Powinni w nim zasiąść ludzie, którzy rozumieją spoczywającą na nich odpowiedzialność i uczeiwie interpretują prawo.

— Uczeiwie, to znaczy: zgodnie z intencjami rządu?

— Tom, pozwól sobie przypomnieć, że zgodnie z konstytucją, Kongres stanowi prawa, władza wykonawcza je realizuje, a sądy objaśniają. Powiada się, że jest to system wzajemnych ograniczeń i przeciwwag.

— Niemniej w naszych dziejach to właśnie Sąd Najwyższy był ważną siłą sprzyjającą przemianom w kraju.

— Zgoda, ale nie wszytkie wyszły mu na dobre. Dred Scott rozpoczął wojnę domową, zaś sprawa Plessy przeciw Ferguson^[5] doprowadziła do nieszczęścia, które cofnęło Stany Zjednoczone o siedemdziesiąt lat. Nie można jednak zapominać, że jeśli chodzi o prawo, jestem laikiem i...

— I właśnie dlatego przyjęło się, że Amerykańskie Stowarzyszenie Prawników wydaje swoją opinię o kandydatach. Czy przedstawi mu pan swoją listę?

— Nie. — Ryan pokręcił głową. — Po pierwsze, wszyscy kandydaci musieli już zyskać aprobatę środowiska, aby zająć tak eksponowane stanowiska. Po drugie, także Stowarzyszenie jest grupą interesu, czyż nie? Zgoda, ma prawo troszczyć się o sprawy swoich członków, jest to jednak organizacja skupiające ludzi żyjących z tego, że stosują prawo, podczas gdy Sąd Najwyższy jest instytucją, która opiniuje o prawie powszechnym. Czyż nie dochodziłoby do konfliktu interesów, gdyby grupa, która korzysta z prawa, wybierała ludzi je interpretujących? W innej dziedzinie nie ulegałoby to żadnej wątpliwości, dlaczego tutaj miałyby być inaczej?

— Nie wszyscy podzielają pański pogląd.

— To prawda, a ASP ma swoją wielką siedzibę w Waszyngtonie i na swoje usługi wielu lobbystów. Tom, moje zadanie nie polega na tym, aby służyć interesom tej czy innej grupy. Mam, najlepiej jak potrafię, strzec, chronić i bronić konstytucji. Do pomocy w realizacji tego zadania usiłuję znaleźć ludzi, którzy, podobnie jak ja, sądzą, że słowa przysięgi traktować trzeba właśnie dosłownie, bez szukania pretekstów, żeby się z tego wymigać.

— John? — zwrócił się Donner do kolegi.

— Panie prezydencie, spędził pan wiele lat w Centralnej Agencji Wywiadowczej.

— Tak — przyznał Jack.

— Co pan w niej robił?

— Pracowałem przede wszystkim w wydziale wywiadu, przeglądając informacje, które docierały do nas z różnych źródeł, usiłując ocenić ich istotne znaczenie, a potem przekazując je dalej. Po pewnym czasie zacząłem kierować tym wydziałem, za prezydentury Fowlera zostałem zastępcą dyrektora. Potem, jak z pewnością pamiętacie, prezydent Fowler powołał mnie na swojego doradcę do spraw bezpieczeństwa narodowego — odpowiedział Jack, starając się w miarę możliwości jak najmniej zagłębiać w przeszłość.

— Czy pełnił pan także jakieś funkcje poza Langley?

— Tak, doradzałem zespołowi negocjatorów, którzy pracowali nad umowami i rozbrojeniowymi, brałem także udział w różnych konferencjach.

— Panie prezydencie, wedle pewnych poglósok pana działalność poza centralą była znacznie bogatsza; podobno uczestniczył pan w kilku operacjach, w których zginęli... oby watele ZSRR.

Jack zawałał się przez chwilę, dostatecznie długą na to — czuł to dobrze — aby nie uszła uwagi widzów.

— John, od wielu lat zasadą naszego rządu jest to, że nie wypowiada się on na temat operacji wywiadowczych. Ja też nie zamierzam odstępować od tej reguły.

— Amerykanie mają prawo wiedzieć, jakiego typu człowiek zasiadł na fotelu prezydenckim — nie ustępował Plumber.

— Przedstawiciele rządu nigdy nie będą komentować operacji wywiadu. Jeśli chodzi o mój charakter i moje poglądy, nasza rozmowa przed kamerami ma pomóc widzom w wyrobieniu sobie opinii na ten temat. Natomiast nie ulega wątpliwości, że w interesie kraju leży zachowanie niektórych spraw w tajemnicy. Gdybyś złał tajemnicę i ujawnił źródła swoich informacji, zostałbyś wykluczony z grona dziennikarzy. Gdyby państwo nie strzegło swoich tajemnic, wiele osób zostałoby narażonych na niebezpieczeństwo.

— Jednak...

— Nie, John, ta kwestia została wyczerpana. Nasze służby wywiadowcze działają pod nadzorem Kongresu. Zawsze popierałem tę zasadę i zrobię wszystko, żeby w dalszym ciągu obowiązywała.

Obaj reporterzy byli najwyraźniej rozezarowani, a Ryan był dziwnie spokojny, że ta część wywiadu nie ukaże się wieczorem na ekranach.

* * *

Badrajin musiał wybrać trzydzieści osób, a kłopot polegał nie tyle na znalezieniu odpowiedniej liczby gotowych do działania kandydatów, co na ocenie ich inteligencji. Miał odpowiednie kontakty. Jeśli było czegoś na Bliskim Wschodzie w nadmiarze to z pewnością terrorystów, ludzi podobnych do niego, chociaż najczęściej młodszych, którzy swe życie poświęcili Sprawie tylko po ty, aby patrzeć, jak na ich oczach ponosi ona klęskę. To jednak tylko pogłębiało ich gniew i pasję co, z pewnego punktu widzenia, było bardzo korzystne. Po bliższym zastanowieniu doszedł do wniosku, że właściwie wystarczy mu dwadzieścia sprytnych, bystrych osób; pozostała dziesiątka winna się odznaczać jedynie poświęceniem i posłuszeństwem. Wszyscy bez wyjątku powinni być karni, wszyscy gotowi na śmierć. Na szczęście Hezbollah nadal miał do dyspozycji setki fanatyków, gotowych opasać się ładunkami wybuchowymi.

Stało się to tradycją w tej części świata, chociaż Mahomet nie w pełni by to może popierał, ale Badrajin nie był człowiekiem przesadnie religijnym jako specjalista w dziedzinie operacji terrorystycznych. Tak czy owak w tej chwili nie musiał się martwić o ludzi gotowych wykonać każde polecenie otrzymane przez niego od Darjaeiego, ten zaś zapewnił ich, że udział w *dżihad*, świętej wojnie, gwarantuje im wieczne zbawienie.

Przez chwilę przeglądał listę swych kontaktów, potem przeprowadził trzy rozmowy telefoniczne. Ich treść została przekazana przez całe łańcuszki pośredników, ale ostatecznie zaplanowana liczba osób w Libanie i innych miejscach świata zaczęła przygotowywać się do podróży.

* * *

— No i jak poszło, trenerze? — zapytał Jack z uśmiechem.

— Łód był kruchy, ale chyba udało ci się wyjść z tego suchą stopą — odparł Arnie van Damm z wyraźną ulgą. — Bardzo mocno zaatakowałeś grupy interesu.

— A czy to źle? Wszyscy o tym mówią!

— Wiele zależy od tego, panie prezydencie, o jakie grupy chodzi i o jakie interesy. Mają swoich orędowników, a niektórzy potrafią zbliżyć się do ciebie z wyrazem twarzy niewiniątka, ale tylko po to, by zniecała chlasnąć ci przez gardło maczetą. — Szeł personelu na chwilę umilkł. — Ogólnie rzecz biorąc, wypadłeś niezłe. Nie powiedziałaś niczego takiego, co można by poważnie wykorzystać przeciw tobie. Zobaczymy, jak to zmontują na wieczór, a także, co Plumber i Donner powiedzą na zakończenie. Tych kilka ostatnich minut liczy się najbardziej.

* * *

Probówki dotarły do Atlanty w hermetycznym pojemniku, który ze względu na kształt nazywano pudłem na kapelusze. Tak czy owak było to urządzenie, które miało zapobiec wydostaniu się bardzo szkodliwych substancji na skutek przemieszczania, uderzeń czy ludzkiej nieostrożności. Oprócz licznych zamknięć i plomb, pokryte było wieloma plaketkami ostrzegawczymi i wszyscy ludzie związani z transportem traktowali je z najwyższą ostrożnością, co dotyczyło również kuriera, który na miejsce przeznaczenia dostarczył je o 9.14.

Pojemnik znalazł się w laboratorium, gdzie najpierw dokładnie zbadano, czy nie został uszkodzony, a, po spryskaniu silnym środkiem dezynfekującym, otworzono go zgodnie z bardzo szczegółowymi przepisami. Załączone dokumenty wyjaśniały, dlaczego konieczna była taka ostrożność. Podejrzewano, że obie probówki zawierają wirusy powodujące wysołą gorączkę i krwotok jelitowy, co w przypadku Afryki mogło oznaczać kilka chorób, z których każda była ogromnie niebezpieczna. Technik pracujący w rękawiczkach sprawdził, czy probówki nie zostały naruszone. Umieszczona w nich krew zostanie zbadana na obecność przeciwciał i porównana z innymi próbkami. Dokumenty powędrowały na biurko doktora Lorenza z oddziału patogenezy specjalnej.

* * *

— Gus? Tu Alex — usłyszał w słuchawce Lorenz.

— Co, dzisiaj także nici z rybek?

— Może podczas weekendu. Jeden z chłopaków z neurochirurgii ma żagłówkę, a ryb nie trzeba tutaj, na szczęście, daleko szukać.

Profesor Alexandre z okna wychodzącego na wschodnią dzielnicę Baltimore mógł widzieć port, a dalej zatokę Chesapeake, w której roiło się podobno od pięknych ryb.

— Co porabiasz? — spytał Gus i spojrzął pytająco na sekretarkę, która weszła z teczką.

— Sprawdzam informacje o epidemii w Zairze. Coś nowego?

— Nie, dzięki Bogu. Dobrze, że tamto ognisko wygasło tak szybko, bo... — Lorenz zamilkł, gdy otworzył właśnie teczkę i spojrzął na pierwszą stronę. — Poczekaj chwilę. Chartum? — mruknął pod nosem.

Alexandre czekał cierpliwie. Lorenz czytał powoli i uważnie. Starszy mężczyzna wszystko lubił robić metodycznie, co zresztą decydowało o tym, że był tak znakomitym naukowcem. Rzadko kiedy robił fałszywy krok, ponieważ zanim postawił stopę, bardzo długo się namyślał.

— Nadeszły właśnie dwie próbki z Chartumu. Nadawcą jest doktor MacGregor, Szpital Angielski w Chartumie, dwoje pacjentów, dorosły mężczyzna i czteroletnia dziewczynka, podejrzenie gorączki krwotocznej. Próbki są teraz w laboratorium.

— Chartum? Sudan?

— Tak wynika z dokumentów — potwierdził Lorenz.

— Kawał drogi od Kongo.

— Samoloty, Alex, samoloty — pokiwał głową Lorenz. Międzynarodowy transport lotniczy był jedną ze zmór epidemiologów. Na pierwszej stronie widniał jeszcze numer telefonu i faksu. — No nic, na razie trzeba poczekać na wyniki testów.

— A co z poprzednimi próbkami?

— Wczoraj skończyłem analizę. Ebola Zaire, szczep Mayinga, aż do ostatniego aminokwasu zgodny z próbkami z 1976 roku.

— Wirus, który zabił George'a Westphala — mruknął Alexandre.

— Przenosił się drogą kropelkową.

— Tego nigdy ostatecznie nie potwierdzono, Alex — zastrzegł się Lorenz.

— Sam wiesz, Gus, jaki był ostrożny. Nauczył się tego od ciebie.

— Pierre Alexandre przetarł oczy. Bolała go głowa. Musi zmienić lampkę na biurku. — Daj mi znać, co z tymi nowymi próbkami, dobrze?

— Oczywiście. Nie ma specjalnego powodu do obaw. Sudan jest kiepskim miejscem dla tego bandyty. Gorąco, sucho, dużo słońca. Poza organizmem wirus nie może przetrwać dłużej niż dwie minuty. Tak czy owak, zobaczę, co powie szef laboratorium, a potem może jeszcze dzisiaj zrobić mikrografie... Nie, raczej jutro rano. Za godzinę mamy zebranie.

— Dobrze. Muszę teraz coś zjeść. Zadzwoń do ciebie jutro, Gus.

Alexandre, który nadal bardziej uważał się za pułkownika niż profesora, odłożył słuchawkę i poszedł do stołówki. Z przyjemnością stwierdził, że przyjdzie mu stanąć w kolejce za Cathy Ryan.

— Dzień dobry, pani profesor.

— Ach, Pierre, dzień dobry. Co nowego w świecie mikrobów?

— Nic się nie zmienia. Potrzebuję porady — oznajmił, wybierając dla siebie kanapkę.

— Wirusy to nie moja specjalność. — Nie była to do końca prawda, gdyż miała sporo kontaktów z chorymi na AIDS, którzy cierpieli między innymi na dolegliwości okulistyczne. — A o co chodzi?

— Bóle głowy — powiedział w drodze do kasy.

— Ach, tak? — Cathy bezceremonialnie zdjęła koledze okulary z nosa i podniosła je do światła. — Nie zaszkodziłoby, gdybyś je przetarł od czasu do czasu. Masz mniej więcej minus dwie dioptrie i całkiem ładny astygmatyzm. Kiedy ostatnio badałeś oczy? — Oddała mu okulary, mniej więcej zgadując, co usłyszy w odpowiedzi.

— Czy ja wiem? Jakieś trzy...

— Rozumiem, że lata a nie miesiące temu. Powinieneś być odrobinę mądrzejszy. Niech twoja sekretarka porozumie się z moją i ustali datę wizyty. Siądziemy razem?

Wybrali stolik pod oknem; Roy Altman podążył za nimi jak cień, uważnym spojrzeniem omiatając salę i widząc przy okazji, że to samo robią inni członkowie Oddziału. Wszystko w porządku.

— Wiesz co, chyba wypróbujemy na tobie naszą nową technikę laserową. Możemy tak zmienić kształt twojej rogówki, żebyś zszedł do zera dioptrii.

Nadzorowała powstawanie i wprowadzanie także tego programu.

— Czy to bezpieczne? — spytał niespokojnie profesor Alexandre.

— Jedynych niebezpiecznych dla zdrowia zabiegów dokonuję w kuchni — poinformowała profesor Ryan.

— Rozumiem.

— A jak tam w domu?

* * *

Wszystko zależy od zredagowania, myślał Tom Donner. Siedział przy domowym komputerze, dopracowując końcowy komentarz, w którym wyjaśni, co Ryan miał w istocie na myśli, składając szczerą na pozór... Na pozór. Te dwa słowa same pojawiły mu się w głowie. Był w branży od dobrych kilku lat, a zanim związał się z telewizją, pracował jako reporter prasowy w Kongresie. Pisał o nich wszystkich i znał ich wszystkich. Pełknoty notatnik zawierał wszystkie ważne w mieście nazwiska i numery. Jak każdy dobry reporter, miał swoje „układy” i „dojścia”. Mógł podnieść słuchawkę i połączyć się z kim zechciał, w Waszyngtonie bowiem reguły kontaktów z mediami były nader nieskomplikowane: albo było się źródłem informacji albo ich bohaterem. Jeśli ktoś nie chciał współpracować z mediami, to szybko znajdowały jego wroga, który od takiej współpracy się nie uchylał. W innym kontekście sytuację taką określa się zazwyczaj słowem „szantaż”.

Instynkt podpowiadał Donnerowi, że nigdy jeszcze, przynajmniej w sferze publicznej, nie spotkał kogoś takiego jak Ryan... Ale czy instynkt w tym przypadku nie zwodził go czasem? „Jestem jednym z was”, owo pozowanie na przeciętnego człowieka datowało się w polityce co najmniej od czasów Juliusza Cezara. Istnieli władcy, którzy, zabiegając o sympatię czy poparcie poddanych, sugerowali, że w niczym istotnym nie różnią się od nich. Nigdy jednak nie była to prawda. Przeciwni ludzie nigdy nie zachodzili tak wysoko. Ryan awansował w CIA, stosując się do reguł obowiązujących w tej instytucji i musiał tak robić. Miał wrogów, szukał sojuszników, lawirował, żeby wyjść na swoje. A te informacje, które otrzymał, na temat Ryana w CIA... czy może z nich skorzystać? Nie tym razem. Raczej w jakimś programie informacyjnym, co byłoby zresztą wabikiem, który odciągnąłby widzów od codziennej telewizyjnej papki.

Donner wiedział, że musi postępować rozważnie. Nie atakuje się urzędującego prezydenta dla zabawy... chociaż? Czy mogło być coś bardziej pasjonującego niż łowy na prezydenta? Obowiązywały tutaj jednak pewne reguły. Informacja musiała być absolutnie pewna. Nie jedno źródło, lecz kilka niezależnych, na dodatek wiarygodnych. Donner musiałby się skontaktować z szefem programów informacyjnych, ten wraz ze swymi ludźmi obwąchałby wszystko, sprawdził ze wszystkich stron, potem zapoznałby się jeszcze z tekstem reportażu i dopiero wtedy Donner dostałby zielone światło.

„Przeciętny obywatel”. Ale czy przeciętny obywatel pracuje dla CIA, uczestniczy w szpiegowskich akcjach? To pewnie, że Ryan był pierwszym szpiegiem, który został gospodarzem Gabinetu Owalnego... czy jednak na pewno dobrze się stało?

Tak wiele było niejasnych miejsc w jego życiu. Sprawa w Londynie. Zabił tam kogoś. Terrorysty, którzy napadli na jego dom — także i tam zabił co najmniej jednego. Ta nieprawdopodobna historia z wykradzeniem radzieckiego okrętu podwodnego, kiedy, jak utrzymywał informator Donnera, z ręki Ryana zginął rosyjski marynarz. W związku z tym nasuwało się pytanie: czy aby na pewno Amerykanie chcą, by taki właśnie człowiek był lokatorem Białego Domu?

A on z tego wszystkiego chciał się wywikłać jako... przeciętny obywatel. Zdrowy rozsądek. Prawo. Przysięga. Wierność słowom.

To kłamstwo, pomyślał Donner. Nie może być inaczej. Sprytny z pana sukisyn, panie Ryan.

Jeśli istotnie to taki spryciarz, i wszystko jest jednym wielkim łgarstwem — co dalej? Zmiany w systemie podatkowym. Zmiany w Sądzie Najwyższym. Wszystko w imię skuteczności... Pan Bretano w Departamencie Obrony... Niech to wszyscy diabli!

Nasuwało się podejrzenie, że to Ryan i CIA maczali palce w tej katastrofie na Kapitolu. Ale nie, to zbyt nieprawdopodobne. Ryan był oportunistą. Wszyscy ci, z którymi Donner miał do czynienia w trakcie swej kariery dziennikarskiej, byli oportunistami, począwszy od pierwszej posady reportera związanego z lokalną stacją w Des Moines w Iowa. Tam za sprawą reportażu Donnera urzędnik okręgu wyładował w więzieniu, co zwróciło na reportera uwagę szefów rozgłośni. Politycy. Donner zajmował się najróżniejszymi sprawami, od lawin po wojny, ale to politycy najbardziej go pasjonowali.

A ci się nie zmieniali. Dobrze wiedzieli co powiedzieć, gdzie i kiedy. Jeśli czeokolwiek się nauczyli, to właśnie tego. Spojrzał w okno a potem sięgnął po telefon, drugą ręką kartkując notatnik z telefonami.

— Ed? Tutaj Tom. Słuchaj, jak wiarygodni są twoi informatorzy i jak szybko mógłbym się z nimi spotkać?

Na twarz jego rozmówcy wypełził szeroki uśmiech, czego, oczywiście, słuchawka nie zarejestrowała.

* * *

Sahila siedziała na łóżku. W takich chwilach rodziła się nadzieja, której młody lekarz zawsze się lękał. Medycyna w opinii młodego lekarza była najbardziej odpowiedzialnym z ludzkich zajęć. Każdego dnia podejmował w takim czy innym stopniu rozrywkę ze śmiercią. Nigdy nie wyobrażał sobie, że jest rycerzem stojącym do pojedynku, śmierć bowiem była przeciwnikiem, który nigdy nie stawał do walki, zawsze jednak był obecny. Ukrywał się w ciele każdego pacjenta albo też czyhał w pobliżu, a zadaniem lekarza było odnalezienie go i zniszczenie, zaś oznaki zwycięstwa widziało się na twarzy pacjenta.

Sahila nadal czuła się niedobrze, ale to minie. Otrzymała na razie tylko płyny, była słaba, ale nie będzie już słabsza. Temperatura opadała. Wszystkie wskaźniki albo się ustabilizowały albo powracały do poziomu normalnego. Zwycięstwo było niewątpliwe. Śmierć cofnęła swoje ręce; w normalnej sytuacji dziewczynka dalej rosnęła, bawiła się, uczyła, wyszła za mąż i została matką.

Tego jednak MacGregor nie mógł być do końca pewien. Podjęta przez niego kuracja była czysto objawowa i nie sięgała do przyczyn. Nie potrafił rozstrzygnąć, co zostało osiągnięte dzięki jego zabiegom, a co wydarzyłoby się i tak samo z siebie. Gdyby nie leczył jej, wyzdrowienie, w tym klimacie, mogłoby nastąpić za sprawą gorąca, odwodnienia, nie mógł więc z całą pewnością sukcesu przypisywać sobie, chociaż chciałby tak myśleć, gdy spoglądał na uroczą dziewczynkę, która niedługo znowu zacznie się uśmiechać. MacGregor zbadał jej tętno, a ów odległy kontakt z sercem, które nie tak szybko przestanie bić, był kojący. Dziewczynka usnęła. Delikatnie położył jej rączkę na koldrze.

— Wasza córka będzie zdrowa — oznajmił rodzicom, umacniając nadzieje, które już pojawiły się w ich sercach.

Matka gwałtownie westchnęła, a potem ukryła twarz w dłoniach. Ojciec usiłował nie zdradzać swoich uczuć, ale o wszystkim mówiły oczy. Powstał, mocno uściśnął rękę lekarza, a potem popatrzył mu w oczy.

— Nigdy panu tego nie zapomnę — powiedział iracki generał.

Potem trzeba było iść do Saleha; MacGregor z ociąganiem wyszedł na korytarz, a przed wejściem do pokoju, zmienił ubranie. Powitał go obraz kłęski. Ciało mężczyzny było przy mocowane pasami do łóżka. Choroba zaatakowała już mózg. Demencja była kolejnym objawem ebola; nieobecne oczy Saleha wpatrywały się w zacięki na suficie. Pielęgniarka podała kartę choroby, która informowała, że stan pacjenta nieustannie się pogarsza. MacGregor wpatrywał się przez chwilę w liczby, potem z grymasem na twarzy polecił zwiększyć dawkę morfiny. W tym przypadku leczenie objawowe w niczym nie pomogło. Jedno zwycięstwo, jedna porażka, a gdyby zmuszono go do wyboru, kto ma przeżyć, a kto umrzeć, postąpiłby tak samo, gdyż Saleh zdążył już trochę posmakować świata. Tyle że teraz życie w nim wygasło i miało potrwać nie dłużej niż pięć dni, a MacGregor mógł jedynie uczynić to odejście mniej bolesnym — dla pacjenta i dla otoczenia. Po pięciu minutach MacGregor z zamysłoną twarzą siedział znowu za biurkiem w swoim gabinecie.

Skąd wziął się ten wirus? Dlaczego jeden chory umiera, a drugi zdrowieje? Raz jeszcze dokładnie przypomniał sobie wszystko, co wiedział o obu przypadkach. Ta sama choroba, ten sam czas, dwa zupełnie odmienne rozwiązania. Dlaczego?

Odciski. — Nie mogę panu tego dać, nie może pan zrobić kopii, natomiast może się pan przyjrzeć. — Mężczyzna wręczył Donnerowi fotografię. Miał na rękach bawełniane rękawiczki, które podał wcześniej także dziennikarzowi, mówiąc: —

— Skąd to jest? — spytał Donner. Miał przed sobą czarno-białe zdjęcie 8x10, na którym nie było żadnych stempli. Przy najmniej na przedniej stronie.

— Musi pan to wiedzieć?

W pytaniu zawarta była przestroga.

— Nie — przyznał Donner.

Nie wiedział dokładnie, jak Ustawa o Szpiegostwie miała się do pierwszej poprawki, z pewnością jednak lepiej było nie wiedzieć, czy jest to dokument tajny.

— To uzbrojony w pociski balistyczne radziecki okręt podwodny o napędzie atomowym, a tutaj na pokładzie mamy Jacka Ryana. Niech pan zwróci uwagę, że jest w mundurze Marynarki. Była to operacja CIA prowadzona przy jej współpracy. — Mężczyzna podał Donnerowi lupę, żeby mógł dokładniej zbadać szczegóły. — Udało nam się zasugerować Rosjanom, że okręt zatonął w połowie drogi pomiędzy Florydą a Bermudami. Chyba nadal trwają w tym przeświadczeniu.

— Gdzie on jest w tej chwili? — spytał Donner.

— Rok później zatopili go koło Puerto Rico — wyjaśnił człowiek z CIA. — Tym razem naprawdę.

— Dlaczego tam?

— To najgłębsze miejsce na Atlantyku w pobliżu Ameryki, prawie sześć kilometrów. Nikt nie będzie go tam szukał, a nawet jeśli, to nie uda się tego zrobić bez naszej wiedzy.

— Zaraz, przypominam sobie! — z ozy wieniem powiedział Donner. — Rosjanie urządzili wielkie manewry, my podnieśliśmy w związku z tym straszny raban i rzeczywiście, stracili jeden okręt...

— Dwa. — Pojawiło się następne zdjęcie. — Widzi pan zniszczenia na dziobie? „Czerwony Październik” w pobliżu Wysp Karolińskich staranował i zatopił inny radziecki okręt podwodny, który wciąż leży tam na dnie. Roboty Marynarki wyniosły z kadłuba wiele pożytecznych rzeczy. Zrobiono to pod pozorem akcji ratowniczej prowadzonej w związku z awarią pierwszego okrętu. Rosjanie nigdy się nie dowiedzieli, co się stało z drugim.

— I nie było żadnego przecieku?

W głosie człowieka, który pół życia spędził na wrywaniu rządowi tajemnic, zabrzmiało nieklamane zdziwienie.

— Ryan potrafi zadbać o dyskrecję. — Kolejna fotografia. — Torba ze zwłokami. Członek radzieckiej załogi. Ryan zastrzelił go z pistoletu, za co otrzymał pierwsze odznaczenie. Uznał chyba, że nie możemy sobie pozwolić na zdemaskowanie...

— Morderstwo?

— Nie. — Informator z CIA nie chciał posuwać się tak daleko. — Według oficjalnej wersji, zawartej w dokumentach, wybuchła strzelanina, byli ranni...

— Czy możliwe, żeby to było zainscenizowane? — zastanawiał się na głos Donner.

— Możliwych jest wiele rzeczy, ale nie ta. Kogo jeszcze tutaj mamy? To admirał Dan Foster, wówczas szef operacji morskich. To komandor Bartolomeo Mancuso, który dowodził USS „Dallas”. Został przerzucony na pokład „Czerwonego Października”, żeby dopomóc w ucieczce radzieckiego okrętu. Nawiasem mówiąc, nadal w służbie, teraz jako admirał ma pod swoją komendą wszystkie okręty podwodne na Pacyfiku. A to kapitan Marko Aleksandrowicz Ramius z radzieckiej marynarki, dowodził „Czerwonym Październikiem”. Mieszka dziś w Jacksonville na Florydzie i pod nazwiskiem Mark Ramsey jest doradcą w bazie Marynarki w Mayport. Normalna sprawa. Dostał też znaczne stypendium rządowe, ale dobrze na nie zapracował.

Donner notował szczegóły, przypominając sobie twarze. Nie wątpił w prawdziwość informacji. Także tutaj istniały pewne reguły. Jeśli ktoś nałgał dziennikarzowi, nie tak trudno było sprawić, aby zwierzchnicy dowiedzieli się, kórędy przeciekiły tajne wiadomości, a co gorsza stawał się obiektem nagonki prasy, która w istocie była bardziej bezwzględna niż najrozszyby prokurator. Ten przy najmniej musiał się trzymać zasad procesowych.

— Ślicznie — mruknął Donner.

Jedna koperta ze zdjęciami i zniknęła w torbie, pojawiła się druga.

— Poznaje pan tego faceta?

— Zaraz, zaraz... Giera... Giera i coś dalej... Był...

— Mikołaj Gierasimow. Był szefem KGB.

— Zginął w katastrofie lotniczej pod...

Nowe zdjęcie. Ten sam człowiek, odrobinę starszy, bardziej siwy i tęższy.

— Fotografia zrobiona dwa lata temu w Winchester w stanie Wirginia. Ryan pojechał do Moskwy, oficjalnie jako doradca podczas rozmów START. Ulatwił ucieczkę Gierasimowowi. Nie wiadomo dokładnie jak w każdym razie udało się też zabrać żonę i córkę. Operacją tą dowodził bezpośrednio sędzia Moore. Ryan zawsze tak działał, nigdy ściśle w ramach instytucji. Żeby być uczciwym, to znakomity agent, świetny. Oficjalnie pracował dla Jima Greera w wydziale wywiadu, a nie w wydziale operacyjnym. Nigdy nie popełnił żadnego błędu, a w każdym razie ja o żadnym nie wiem. O niewielu osobach można to powiedzieć, a jednym z powodów jest fakt, że to naprawdę bezwzględny facet. Bezwzględny i skateczny. Nigdy nie oglądał się na przepisy, zawsze robił wszystko po swojemu, ale wtedy... No cóż, mamy jednego martwego Rosjanina na pokładzie „Czerwonego Października”, całą załogę okrętu podwodnego na dnie koło Karolin, a wszystko po to, aby sekret się nie wydał. W tym przypadku nie nie wiem na pewno, akta są pełne luk. Nie ma na przykład żadnych informacji, jak udał się ten numer z żoną i córką Gierasimowa. Słyszałem tylko jakieś plotki.

— Do cholery, jaka szkoda, że nie wiedziałem tego wszystkiego kilka godzin wcześniej.

— No i co, wykiwał cię, prawda?

Pytanie padło z głośnika na stole, a zadał je Ed Kealty.

— On to potrafi — pokiwiał głową człowiek z CIA. — Ryan jest śliski, potwornie śliski. Przemknął przez CIA gładko jak przed laty Dorothy Hamill na olimpiadzie w Innsbrucku. Kongres go uwielbia. A dlaczego? Bo pozuje na najbardziej uczciwego faceta po Lincolnie Sprawiedliwym. Tyle że ludzie placili za to życie.

Informator nazywał się Paul Webb i był wysokim urzędnikiem w wydziale wywiadu, nie na tyle jednak ważnym, by uchronić swych podwładnych od wyładowania na liście zwolnionych. Webb w swojej opinii powinien już kierować wydziałem wywiadu i z pewnością tak by się stało, gdyby Ryan nie został zausznikiem Jamesa Greera. Tak więc kariera Webba zakończyła się na jednym z wyższych szczebli CIA, ale nawet i tego nie zdołał utrzymać. Pozostawała mu emerytura. Tej nikt mu nie mógł odebrać... Chociaż, gdyby ktoś się dowiedział, w jaki sposób te akta wy dostały się z Langley, byby w poważnych kłopotach. A może nie? Ostatecznie, co takiego przytrafiło się tym, którzy umożliwili przeciek wiadomości? Dziennikarze ich kryli i pomagali im... a poza wszystkim on zdecydowanie nie lubił być obiektem gry pod tytułem „redukcja etatów”. Sam by się do tego przed sobą nie przyznał, gdyby to jednak były inne czasy, gniew mógłby sprawić, że poszukiwałby kontaktu... Ale nie, nie z nieprzyjacielem. Lepiej z prasą, która przecież nie była wrogiem. Ostatnio powtarzał to sobie wielokrotnie, aczkolwiek dawniej żywił dość odmienne przekonania.

— Zostałeś wykłany, Tom — powtórzył przez telefon Kealty. — Nie ty jeden, witaj w klubie. Nie znam wszystkich spraw, które Paul ma w zanadru, ale może coś ci opowie o Kolumbii. Co, Paul?

— Nie natrafilem na żadne akta w tej sprawie — przyznał Webb — ale wiadomo, że są takie specjalnie utajnione, do których dostęp będzie możliwy nie wcześniej niż w roku 2050, lub coś koło tego. Na razie nikt do nich nie może zajrzeć.

— Jak to możliwe? — z ozywieniem spytał Donner. — Słyszałem przedtem jakiś plotki, ale nie mogłem uzyskać potwierdzenia.

— Jak możliwe było tak głębokie utajnienie? Tak zdecydował Kongres w niejawnym aneksie do ustawy o nadzorze nad służbami specjalnymi. CIA zwraca się z prośbą o specjalne potraktowanie danej sprawy i, jeśli Kongres zgadza się, dokumenty wędrują do kasy pancernej. Chociaż w tym przypadku słyszałem nawet, że wszystko poszło na przemiał, niemniej mogę podać kilka możliwych do potwierdzenia faktów.

— Słucham — powiedział Donner i włączył magnetofon.

— Jak sądzisz, w jaki sposób udało się Kolumbijczykom rozbić kartel z Medellin? — spytał Webb i dostrzegł błysk w oku dziennikarza. Wszystko szło jak po sznurku.

— Były jakieś wewnętrzne rozgrywki, zaczęły wybuchać bomby...

— Podłożone przez CIA. W jakiś sposób, chociaż nie wiem, w jaki, udało nam się doprowadzić do wewnętrznej wojny między gangami. Wiem jednak na pewno, że w tym czasie był tam Ryan. James Greer był jego mentorem w Langley, trawował go jak syna. Tymczasem kiedy Greer zmarł, Ryana nie było na pogrzebie. Nie było go w domu, ale nie otrzymał żadnego zadania z Firmy — parę dni wcześniej wrócił z konferencji NATO w Belgii. Potem jakby się zapadł pod ziemię, co często się zdarzało w jego przypadku. Zaraz potem prezydencki doradca do spraw bezpieczeństwa narodowego, Jim Cutter, zupełnie przypadkowo został przejechany przez autobus. Nie rozejrzał się, wybiegł wprost pod autobus; tak oznajmiło FBI, ale kto prowadził śledztwo? Don Murray. A jakie dziś piastuje stanowisko? Dyrektora FBI, prawda? Tak się jakoś złożyło, że on i Ryan znają się dobrze od ponad dziesięciu lat. Murray był facetem do specjalnych poruczeń zarówno u Emila Jacobsa, jak i Billa Shawa. Kiedy Biuro chciało załatwić coś po cichu, zwracało się do Murraya. Przedtem był attaché prawnym w Londynie. Piękne miejsce dla agenta, mnóstwo kontaktów z najróżniejszymi służbami wywiadowczy mi. Murray to szara eminencja w FBI; ma świetną pozycję i mnóstwo kontaktów. I to on właśnie wybrał Pata Martina, aby doradzał Ryanowi w sprawie nominacji do Sądu Najwyższego. Czy wszystko robi się teraz odrobinej jaśniejsze?

— Zaraz, chwileczkę. Także znam Dana Murraya. Twardy sukisyn, ale z pewnością uczciwy gli...

— Poczekaj. Był w Kolumbii razem z Ryanem, co znaczy, że obaj w tym samym czasie znikają. Niech pan pamięta, że nie mam żadnych papierów, niczego nie mogę jednoznacznie dowieść, ale dobrze będzie się przyjrzeć sekwencji wypadków. Dyrektor Jacobs i cała reszta giną, a zaraz potem w Kolumbii zaczynają wybuchać bomby. W efekcie wielu chłoptasiów z kartelu udaje się na rozmowę ze Stwórcą, ale, niestety, towarzyszą im także osoby całkiem niewinne. Tak to zazwyczaj bywa z bombami. Bob Fowler, pamięta pan, prawda, podniósł tę sprawę, więc co się dzieje dalej? Ryan znika, podobnie jak Murray. Przypuszczam, że musieli czym prędzej kończyć operację, która wymknęła im się spod kontroli, a dokładnie w tym samym czasie, cóż za wygodny zbieg okoliczności, ginie Cutter. Cutter nie nadawał się do mokiej roboty i ktoś się pewnie obawiał, że się załamie, bo ma za słabe nerwy. Czego absolutnie nie można powiedzieć o Ryanie. Ani o Murray-u. Wie pan, załatwił dyrektora FBI i rozpieprzył zbrodniczą organizację... Za to ostatnie zresztą trudno mieć do niego pretensję. W każdym razie rzeczy wyglądały jakoś tak: bandziory z Medellin zaczęły sobie pozwalać na zbyt wiele, co akurat przy padło na rok wyborów, a Ryan znajdował się na dobrej pozycji, więc ktoś wydał mu pozwolenie łowieckie, tyle że może nad całą sprawą było odrobinej trudno zapanować, co się zdarza, więc trzeba jej było ukroczyć łeb. Wszystko zresztą zakończyło się sukcesem, a kartel się rozpadł...

— Ale na jego miejsce powstał drugi — zaproponował Donner, Webb zaś pokiwiał głową z uśmiechem człowieka dobrze zorientowanego.

— To racja, ale nie zabili żadnego urzędnika amerykańskiego, mam rację? Ktoś im wyjaśnił, jakie reguły będą obowiązywać. Powtarzam, nie chodzi mi o to, że Ryan postąpił źle, ale pozostaje jeden drobiazg.

— Jaki? — spytał Donner ku rozczarowaniu Webba.

— Kiedy w obcym kraju używa się własnych sil zbrojnych przy czym giną ludzie, normalnie nazywa się to wojną. Ale i tym razem Ryanowi udało się gładko wyślizgnąć. Potrafi wykonywać urzekające gesty, których nauczył go jeszcze Jim Greer. Wrzucisz go do gnojówki, a on wynurzy się z niej uśmiechnięty i pachnący Old Spice'em.

— Dobrze, co mu pan konkretnie zarzuca?

— Nareszcie właściwe pytanie — westchnął Webb. — Jack Ryan jest chyba najlepszym agentem, jakiego mieliśmy od trzydziestu lat, najlepszym od czasów Allena Dullesa, a może nawet Billa Donovan. „Czerwony Październik” to była mistrzowska robota; wywiezienie z Rosji szefa KGB — jeszcze lepsza. Co do Kolumbii, zaczęli wykręcać tygrysowi ogon, ale zapomnieli o ostrych pazurach. Więc dobrze, Ryan jest świetny w swojej robocie, ale ktoś musi mu uprzytomnić, że istnieje coś takiego jak prawo.

— Taki facet jak on nie powinien zostawać prezydentem — wtrącił się Kealty, który ledwie mógł usiedzieć z niecierpliwością. W pokoju odległym o pięć kilometrów, jego szef sztabu omal nie zabrał mu telefonu, w obawie, że przełożony wszystko w ostatniej chwili zepsuje. Na szczęście Webb ciągnął dalej.

— Oddał Firmie wielkie usługi, był też całkiem niezły jako doradca Rogera Durlinga, ale to nie to samo co prezydentura. Tak, nabrał pana, panie Donner. Być może nabrał także Durlinga, kto to wie? Chodzi jednak o to, że facet zaczął teraz rekonstruować rząd, a robi to całkowicie wedle swego widzimisie, jak chyba pan zauważył. Nominacje dostają albo ludzie, z którymi pracował, niekiedy od bardzo dawna, albo zaproponowani przez jego totum faciek. Murray znalazł się na czele FBI. Naprawdę chce pan, żeby ktoś taki jak Don Murray kierował najpotężniejszą w USA organizacją ochrony prawa? Żeby ci dwaj wybrali Sąd Najwyższy? Doład nas to wszystko zaprowadzi? — Webb przerwał i westchnął ciężko. — Nielatwo mi to mówić. Jest jednym z nas, chłopakiem z Langley, ale nie powinien być prezydentem. Mam zobowiązania wobec swojej ojczyzny, a to nie to samo co lojalność wobec Jacka Ryana, prawda? — Webb pozbierał zdjęcia i schował do koperty. — Muszę wracać. Jeśli ktoś dowie się, co zrobielem... Wystarczy przypomnieć sobie los Jima Cuttera.

— Dziękuję — powiedział Donner.

Zdążył już podjąć w duchu kilka decyzji. zegarek wskazywał trzecią trzydzieści, więc konieczny był najwyższy pośpiech. Wrzała w nim furia większa niż w duszy wzgardzonej kobiety: dziennikarz zorientował się, że został wprowadzony w pole.

***

Cała dziewiątka umierała. Miało to jeszcze potrwać od pięciu do ośmiu dni, ale ich los był przesądzony i wiedzieli już o tym. Na twarzach, spoglądających w umieszczone nad głowami kamery, nie było żadny ch zdzeń. Egzekucja okazała się okrutniejsza od tej, którą nakazałby sąd, albo tak im się przy najmniej wydawało. Była to grupa groźniejsza od poprzedniej — lepiej zdawali sobie sprawę z tego, co się dzieje — dlatego też była ściślej kontrolowana. Moudi właśnie spoglądał w ekran, kiedy pojawili się wojskowi sanitariusze, aby pobrać próbką krwi. Sanitariusze sami znaleźli sposób na to, żeby pacjenci nie byli krnąbrni; towarzyszyli im pomocnicy, którzy w trakcie pobierania krwi trzymali nóż na gardle ofiary. Przystępcy, chociaż skazani na śmierć, byli przecież przestępcami i tchórzami; nie zamierzali przyśpieszać i tak rychłego już zgonu. Nie była to metoda zalecana przez podręczniki medyczne, ale w tym budynku mało kto troszczył się o to. Moudi raz jeszcze ogarnął wzrokiem ekran y i wyszedł z pokoju.

Przewidywania mocodawców okazały się zbyt ostrożne, w każdym razie jeśli chodzi o liczbę potrzebnych wirusów. W komorze hodowlanej zarażi ebola rzuciły się na małpie nerki i krew z zarłocznością, której efekty nawet dyrektorowi zmroziły krew w żyłach. Chociaż wszystko rozgrywało się na poziomie molekularnym, obraz do złudzenia przypominał mrówki, które nie wiadomo skąd pojawiają się wokół leżącego na ziemi owocu, by już po chwili bez reszty pokryć go swoją czarną masą. Podobnie było z wirusami ebola, które całymi miliardami obsiadły tkanki podane im do pożarcia. Widok tej złowrogiej zupy przeraził nawet doświadczzonego laboranta, a chociaż było jej teraz kilka litrów,

nieustannie się rozmnażała, który stając z zapasów krwi, które dostarczono z Teheranu.

Dyrektor porównywał pod mikroskopem elektronowym dwie próbki. Moudi podszedł i spojrzął na nalepki z datą na próbkach. Jedna zawierała krew Jeanne Baptiste, druga jednego z drugiej dziewiątki „pacjentów”.

— Są identyczne, Moudi — powiedział dyrektor.

Jeden z problemów związanych z wirusami polegał na tym, że spory, czy zaliczyć je do organizmów żywych, wynikały z faktu ich trudności z reprodukcją. Nitki RNA nie zawierały instrukcji genetycznej, która zapewniałaby to, że każda kolejna generacja będzie postępowała śladem swych przodków. Na tym polegała zasadnicza trudność adaptacyjna ebola i innych wirusów. Wcześniej czy później, każda epidemia wygasła, gdy z wirusy, że przystosowane do środowiska ludzkich nośników, stawały się mniej śmiertelne. I to właśnie sprawiało, że idealnie nadawały się na broń biologiczną. Będą zabijać; będą się rozprzestrzeniać, ale zanim zajdzie to zbyt daleko, zaczną wymierać. To, ile osób padnie ich ofiarą w pierwszym ataku, zależało od jego intensywności. W przypadku ebola inwazja była zabójcza, ale zarazem zawierała mechanizm samoograniczenia.

— Mamy zatem co najmniej trzy stabilne pokolenia — pokiwał głową Moudi.

— Ekstrapolacyjnie można przyjąć siedem do dziewięciu.

Dyrektor był ostrożny w prognozach, Moudi bowiem powiedziałby: dziewięć do jedenastu, ale wolałby, żeby rację miał starszy kolega.

Na stoliku pod przeciwległą ścianą stało dwadzieścia pojemników. Podobne do tych, których użyto do zarażenia pierwszej grupy kryminalistów, były odrobinę zmodyfikowane, a z zewnątrz do złudzenia przypominały seryjne opakowania popularnego europejskiego kremu do golenia. (Firma była w istocie własnością Amerykanów, co zaskakiwało każdą osobę związaną z programem). Nie było w tym nic dziwnego, gdyż istotnie to właśnie ów krem zakupiono w dwunastu miastach pięciu różnych krajów, co można było odczytać z numerów seryjnych wytłoczonych na ich wklęsłych denkach. Tutaj, w Malpiarni, zostały opróżnione i starannie rozebrane, aby można było dokonać odpowiednich przeróbek. Każdy pojemnik miał teraz zawierać pół litra rozcieńczonej „zupy”, uzupełnionej o neutralny gaz (azot, ten bowiem nie wchodził w reakcje z „zupą” ani nie sprzyjał ewentualnemu zapłonowi) oraz małą porcję chłodziwa. Inna grupa przetestowała problemy związane z transportem. Przez ponad dziewięć godzin wirusowa zawiesina nie ulegała żadnej degradacji. Potem, wraz z ubytkiem chłodziwa, zaradki zaczynały ginąć. Po szesnastu godzinach wymierało ich dziesięć procent, te jednak, jak uznał Moudi, były i tak najslabsze, najpewniej w ogóle niezdolne do skutecznego zainfekowania organizmu ludzkiego. Po dwudziestu pięciu godzinach niezwykłe miało być następne pięć procent. Eksperyment wykazał, iż kolejne osiem godzin (z trudnych do wyjaśnienia przyczyn wyniki układały się w rytm odpowiadający jednej trzeciej doby) przyniesie zgon również pięciu procentom wirusów. Ale wtedy...

Wszystko było proste. Kurierzy wystartują z Teheranu. Czas przelotu do Londynu wynosił siedem godzin. Do Paryża — trzydzieści minut mniej. Do Frankfurtu trwał jeszcze krócej. Z każdego w tych trzech miast łatwo było udać się dalej w dowolnym kierunku. Bagaże nie zostaną poddane kontroli, gdyż ich właściciele, jako pasażerowie tranzytowi, nie będą musieli przechodzić przez kontrolę celną, która mogłaby ujawnić obecność nienaturalnie zimnych pojemników z kremem do golenia. W chwili, gdy chłodziwo zacznie się wyczerpywać, podróżnicy w kabinach pierwszej klasy podążać będą do miejsc przeznaczenia. Także tutaj znacznym ułatwieniem była intensywność międzynarodowej komunikacji lotniczej. Istniały międzynarodowe połączenia między Europą a Nowym Jorkiem, Waszyngtonem, Bostonem, Filadelfią, Chicago, San Francisco, Los Angeles, Dallas, Orlando, Las Vegas i Atlantic City, wszystkim w istocie miastami amerykańskimi, gdzie odbywały się wystawy i targi branżowe. Wszyscy kurierzy polecą pierwszą klasą, aby mogli szybciej odebrać bagaż i przedostać się przez odprawę paszportową oraz celną. Będą mieli zarezerwowane miejsca w dobrych hotelach, a także wykupione bilety powrotne. Mniej niż dwadzieścia cztery godziny upłyną od momentu zero do chwili dostarczenia zaradków na miejsce, a wtedy osiemdziesiąt procent wirusów nadal będzie jeszcze aktywne. Potem zaś wszystko stawało się już sprawą losu, spoczywało w rękach Allacha. Nie, Moudi gwałtownie pokręcił głową. Boga nie należało do tego mieszać. Na to nie pozwalały jego przekonania religijne, jakiegokolwiek pozytyw czy n ten mógł przynieść jego krajowi — a właściwie krajowi, którego jego ojczyzna stała się częścią.

Proste? Proste było to właściwie na początku, a potem... Siostra Jeanne Baptiste, której dawno spopielone ciało, zamiast wydać z siebie potomstwo dzieci, wydało potomstwo, którego nawet Allach musiał się brzydzić. Niemniej pozostawiła po sobie coś jeszcze. Moudi niegdyś uważał wszystkich ludzi Zachodu za niewiernych. W szkole dowiedział się o krucjatach, o tym, jak ci rzekomi rycerze proroka Jezusa mordowali muzułmanów, zupełnie niczym Hitler mordujący później Żydów, a z tego wyciągnął wniosek, że wszyscy chrześcijanie byli gorsi od jego braci w Wierze, dlatego też łatwo było ich nienawidzić jako zakąły świata. I tymi przekonaniem zachwiała owa jedna kobieta. Jaki właściwie był Zachód, jakie było chrześcijaństwo? Czy sądzić o nich na postawie owych okrutników z jedenastego (jak liczyli niewierni) wieku czy owej niewiasty z wieku dwudziestego, która pędziła życie pełne wyrzeczeń, a w imię czego? Pomagania chorym i dawania świadectwa wierze. Zawsze pokorna, zawsze pełna szacunku wobec innych. Nigdy nie złamała słobów ubóstwa, czystości i posłuszeństwa — o tym Moudi był przekonany — a była im wierna z racji tych samych zasad, o których mówił Prorok. Jest jeden Bóg i jedna jest Prawda, a ona służyła im z pasją, która zrobiła na nim ogromne wrażenie, nawet jeśli za nic miał zasady rządzące jej religią.

A była nie tylko siostra Jeanne Baptiste, przypomniał sobie. Także Maria Magdalena. Również i ona została zamordowana, a dlaczego? Gdyż chciała dochować wiary swym przyściom i ludziom, którymi się opiekowała. Nic z tego nie było nagane z punktu widzenia Koranu.

Nie miałby żadnych rozterek, gdyby pracował wyłącznie z czarnymi Afrykanami. Ich religie wydawały się wstrętne wyznawcy Koranu; wielu z nich było w istocie poganami, którzy nic nie wiedzieli o jedynym Bogu. Bez żadnych skrupułów gardziłby nimi i nie przejmował się żadnymi chrześcijanami, gdyby na jego drodze nie stały siostry Jeanne Baptiste i Maria Magdalena. Dlaczego tak się stało?

Na nieszczęście było już za późno na stawianie takich pytań. Co było, minęło. Poszedł w kątk pokoju i zrobił sobie kawę. Był na nogach od ponad doby, a zmęczenie powodowało wątpliwości. Miał nadzieję, że gorący napój odegna je do chwili, gdy nadejdzie sen, a wraz z nim spokój, spokój!

***

— Chyba nie mówisz poważnie! — parsknął Arnie. Głos Toma był pełen zakłopotania i skruchy.

— Może to z powodu tych detektorów metalu, w każdym razie taśma jest uszkodzona. Obraz jest niewyraźny, a chociaż słychać niezłe, to jednak nakładają się jakieś trzaski. W tej postaci nie nadaje się do emisji. Cała godzina pracy na nic.

— Więc? — spytał van Damm.

— Mamy problem, Arnie. Rozmowa już została zapowiedziana na dziewiątą.

— Co ja mogę na to poradzić?

— Czy Ryan zgodziłby się powtórzyć wszystko na żywo? Teraz powinno pójść nawet jeszcze lepiej.

Szef personelu był odmiennego zdania. Na chwilę błysnęło mu w głowie, że mógłby oskarżyć Donnera o celową działalność, spowodowaną nadzieją, że więcej widzów zasiądzie przed telewizorami na wiadomość, że są jakieś kłopoty z wiadem. Ale nie, tego nie mógł zrobić. Zadawanie się z mediami na tym szczeblu przypominało sytuację Clyde’a Beatty’ego, który stał na środku areny z krzesłem przed wyglądać w oczach wyborców, aby mógł rządzić jak najsprawniej. Ludzie uważali zatem, że Ryan zachowuje się w sposób godny prezydenta, a że ma swój własny styl — tym lepiej. A wywiad na żywo — niewykluczone, że usłyszawszy tę zapowiedź, jeszcze więcej telewizorów o dwudziestą pierwszą przełączy odbiorniki na NBC.

— Posłuchaj, Arnie, pytania będą takie same. Jak często prezydent może na sucho przeciwiczyć odpowiedzi? Rano wypadł bardzo dobrze. John też tak uważa.

— Dlaczego nie nakręćcie raz jeszcze?

— Wchodzę na antenę za czterdzieści minut, będę wolny o wpół do ósmej. I potem mam się dostać do Białego Domu, powtórzyć wszystko od nowa, wrócić do studia, przejrzeć nagranie, oddać je do realizacji, a wszystko przed dziewiątą? — Urwał na chwilę. — Powiem ci, co zrobimy. Na początku wyjaśnię, że to my sparaliżmy taśmę, a prezydent wielkodusznie zgodził się powtórzyć cały wywiad na żywo. Dla niego to czysty zysk.

Arnie van Damm wciąż miał wątpliwości. Zgoda, Jack wypadł niezłe. Nie bardzo dobrze, ale niezłe, szczególnie tam, gdzie mówił o uczciwości. Nawet w niewygodnych kwestiach budził zaufanie. Był odrobinę zdenerwowany, ale i to miało swoje zalety. Nie był politykiem — powtórzył to dwa, czy trzy razy — i dlatego nie mógł się dobrze czuć w tej sytuacji. Z badań przeprowadzonych w kilkunastu miastach wynikało, że wszystkim pytanym Ryan się podobał, gdyż był podobny do nich. Jack nie miał pojęcia o pomysśle Arnie’ego, realizowanym w takiej tajemnicy, jak gdyby to była operacja CIA. Van Damm musiał jednak wiedzieć, jak szef powinien wyglądać w oczach wyborców, aby mógł rządzić jak najsprawniej. Ludzie uważali zatem, że Ryan zachowuje się w sposób godny prezydenta, a że ma swój własny styl — tym lepiej. A wywiad na żywo — niewykluczone, że usłyszawszy tę zapowiedź, jeszcze więcej telewizorów o dwudziestą pierwszą przełączy odbiorniki na NBC.

— Dobrze, Tom, wstępnie zgadzam się, ale prezydent musi to jeszcze potwierdzić.

— Byłoby szybko — jęknął Donner. — Jeśli się nie zgodzi, trzeba będzie przewracać cały program wieczorny, a wszystko skrupi się na mnie.

— Zadzwoń do ciebie za pięć minut — obiecał Arnie, wcisnął guzik, zostawił słuchawkę na biurku i wypadł z gabinetu, od progu już wołając do agentów:

— W pilnej sprawie do Szefa!

* * *

— Co się stało? — spytał Ryan.

Nieczęsto drzwi jego gabinetu otwierano bez pukania.

— Musimy powtórzyć wywiad — sapnął Arnie.

— Miałem niedopięty rozparek?

— Mary zawsze sprawdza takie rzeczy. Taśma jest uszkodzona. A nie ma czasu, żeby nakręcić od nowa. Te same pytania, wszystko tak... — Van Damm umilkł, gdy z przyszła mu nagle do głowy pewna myśl. — A gdyby twoja żona także przy tym była?

— Cathy nie znosi takich sytuacji — odparł prezydent.

— Wystarczy, żeby siedziała koło ciebie i uśmiechała się. To widzom się spodoba. Jack, od czasu do czasu musi wystąpić jako Pierwsza Dama. Teraz wszystko pójdzie jak po maśle. Może jeszcze na koniec dzieciaki...

— Nie ma mowy. Dzieci mają pozostać jak najdalej od polityki. Rozmawialiśmy na ten temat z Cathy.

— Ale...

— Nie, Arnie, ani dzisiaj, ani jutro, ani kiedykolwiek indziej. Ton głosu Ryana oznajmiał, że dyskusja jest skończona.

Szef personelu Białego Domu był zdania, że potrafi nakłonić swego mocodawcę do wszystkiego — ludzie najszybciej uznają cię za swojego, kiedy zobaczą cię w kręgu rodziny i tak dalej, i tak dalej — ale tym razem nie było czasu.

— Spytasz Cathy?

Ryan westchnął i w milczeniu skinął głową.

— W porządku. Powiem Donnerowi, że może z jej udziałem, ale to nic pewnego ze względu na jej obowiązki lekarskie. W jej towarzystwie będą trochę oględniejsi. To główne zadanie Pierwszej Damy.

— Może sam spróbuj ją o tym przekonać. Pamiętaj, że wprawnie operuje lancetem.

Van Damm roześmiał się.

— Coś ci powiem. To bez wątpienia dama w stu procentach, ale twardsza od nas obu razem wziętych. Poproś grzecznie.

— Jasne.

Najlepiej tuż przed kolacją, pomyślał Ryan.

* * *

— Zgodził się, ale będzie też jego żona.

— Dlaczego?

— A dlaczego nie? Tyle że to nie do końca pewne, gdyż nie wróciła jeszcze ze szpitala.

Obaj dziennikarze uśmiechnęli się, słysząc ostatnie zdanie.

— Zdasz sobie sprawę z tego, że właśnie okłamałeś prezydenta Stanów Zjednoczonych? — zamyślił się John Plumber.

Był starszy od Donnera. Dobięgał siedemdziesiątki, a chociaż w czasie II wojny miał kilkanaście lat, jako reporter był już w Korei, by potem pełnić funkcję korespondenta w Londynie, Paryżu, Bonn i wreszcie Moskwie, skąd został wydalony. Jego z lekką lewicowe poglądy polityczne nigdy nie przerodziły się w sympatię do ZSRR. Chociaż nie należał do pokolenia Edwarda R. Murrowa, to dorastał słuchając znakomitych komentarzy dziennikarza CBS i jeszcze dziś wystarczyło, by zamknął oczy, a słyszał odrobinę zachrypnięty głos, w którym było coś z dostojęstwa kaznodziei. Ed zaczął od radia w czasach, gdy głos był bardzo ważnym narzędziem profesjonalnym. Jego angielszczyzna była lepsza od tej, której używała większość jego współczesnych, a na głowę biła język dzisiejszych niedouczonech dziennikarzy i reporterów. Plumber czuł się po trosze jego duchowym uczniem, a każdemu tekstowi, czy był to artykuł, czy w biegu pisany komentarz, starał się nadać elegancką formę właściwą nauczycielowi, którego znał tylko ze słyszenia. Dobrze wiedział, że ludzie z taką uwagą słuchali Murrowa, ponieważ był uczciwy. Był równie zajadłym tropicielem sekretów władzy jak dzisiejsi jego następcy, ale wszyscy wiedzieli, że Ed Murrow zawsze grał fair i są zasady, których nigdy nie złamie. Plumber należał jeszcze do tego pokolenia dziennikarzy, które wierzyło, iż w tym zawodzie obowiązują pewne normy, a jedna z nich zakazywała kłamstwa. Można prawdę naginać i naciągać, aby wydobyc potrzebną informację, nigdy jednak nie wolno z rozmysłem i wprost powiedzieć komuś coś, co byłoby sprzeczne z faktami. I Plumber wiedział, że w obecnej sytuacji Ed nigdy nie zachowałby się tak jak Tom.

— John, on nas wykiwał.

— Ty tak uważasz.

— A te informacje, które zdobyłem?

Przez dwie szaleńcze godziny wszyscy pracownicy NBC, którzy byli do dyspozycji, rzucili się do sprawdzania najdrobniejszych elementów możliwych do sprawdzenia. Coś było na rzeczy.

— Nie jestem pewien, Tom. — Plumber przetarł oczy. — Czy Ryan ma doświadczenie polityczne? Nie, nie ma. Czy się stara? Tak bardzo. Czy jest szczery? Moim zdaniem, tak. Powiedzmy, na tyle szczery, na ile może być w tej sytuacji.

— To dlaczego nie pozwolić mu tego dowieść?

Plumber milczał. Miał wrażenie, że jego koledzy mający już przed oczyma wizja gwałtownie rosnącej oglądalności, pochwał, może nawet nagrody Emmy. Z drugiej strony, Tom był oddelegowany przez sieć do kontaktu z najważniejszymi osobistościami, miał dobre układy z szefostwem w Nowym Jorku, gdzie zasiadali teraz ludzie z jego generacji: biznesmeni, dla których najwyższą wyrocznią był wskaźnik oglądalności. Ryan zaś powtarzał, że zawsze potrafi dogadać się z ludźmi biznesu.

— Spróbujmy.

* * *

Helikopter wylądował na Południowym Trawniku; steward piechoty morskiej zeskokczył i podał rękę Pierwszej Damie. W orszaku agentów Tajnej Służby poszła do wejścia, a następnie do windy, gdzie nawet nie zdążyła wyciągnąć ręki, gdy Roy Altman naciskał już guzik.

— Chirurg jedzie windą do rezydencji — poinformował z parteru agent Raman.

— Zrozumiałam — potwierdziła z piętra Andrea Price. Na jej polecenie pracownicy z pionu technicznego Białego Domu sprawdzili detektory metalu, ale nie znaleźli niczego nieprawidłowego. Na sugestię, że mógł zawinąć jakiś statyczny ładunek, sucho przypomniano jej, że tutaj nawet powietrze było kontrolowane. Dalsza dyskusja nad przyczyną uszkodzenia taśmy wideo nie miała sensu. Do diabła z dziennikarzami; oni byli jej największym utrapieniem.

— Cześć, Andrea — rzuciła w przelocie Cathy.

— Dzień dobry, pani Ryan. Kolacja zaraz będzie na stole.

— Dziękuję — powiedziała Cathy z progu sypialni. Od razu zauważyła, że na komódce leży jedna z jej wieczorowych sukien i biżuteria. Zamknęła drzwi i dwoma kopnięciami pożyła się butów, a potem przebrała się po domowemu. Jak zawsze, zastanawiała się, czy jakieś kamery zarejestrowały i to wydarzenie.

Kucharz George Butler był znakomity. Udoskonalił nawet jej sałatkę szpinakową, dodając odrobinę rozmarynu do kombinacji, nad którą pracowała przez lata. Cathy asystowała mu raz w tygodniu, a on wprowadzał ją w niektóre ze swych sekretów. Zadawała sobie niekiedy pytanie, czy gdyby nie wybrała medycyny, odniosłaby jakieś sukcesy w sferze kulinarnej. Tylko onieśmienie nie pozwoliło Butlerowi na skomplementowanie jej talentów.

Zdążył poznać upodobania smakowe rodziny Ryanów, przy czym najtrudniej było dogodzić najmłodszej Foremce, co nie stało na przeszkodzie temu, że stała się ulubienicą całego personelu. Nie tylko kuchennego.

— Cześć, ma — powiedziała Katie.

— Witaj, kochanie. — Pocałunek pierwsza otrzymała Foremka, następny w kolejności był Jack. Dwójka najstarszych z ostentacyjną rezerwą traktowała czułości. — Jack, dlaczego moje wieczorowe rzeczy są na wierzchu?

— Dzisiaj wieczór będziemy występować w telewizji — odparł ostrożnie Miecznik.

— Dlaczego?

— Taśma z porannym nagraniem okazała się wadliwa, więc chcę powtórzyć rozmowę na żywo o dziewiętej, a jeśli zechcesz, też będziesz w niej uczestniczyć.

— I co mam mówić?

— Czy wszystko jest takie, jak sobie wyobrażałaś, i tak dalej.

— Chcesz, żebym weszła z talerzykiem ciastek i dzbankiem kawy?

— Najlepsze ciastka robi Georgie! — wtrąciła się Foremka. Starsze rodzeństwo parsknęło śmiechem, co nieco rozładowało sytuację.

— Jeśli nie chcesz, to nie, ale Arnie uważa, że to dobry pomysł.

— Wyśmienity — mruknęła z przekąsem Cathy i przy patrzyła się mężowi, przekrzywając głowę. Może powinna porozmawiać z Arnie'em, żeby się dowiedzieć, za jakie sznureczki pociąga, iż tak wielki ma wpływ na Jacka?

* * *

Bondarienio pracował do późnej nocy lub — zależnie od punktu widzenia — do wczesnego rana. Czasami spędzał za biurkiem ponad dwadzieścia godzin i bardzo szybko doszedł do wniosku, że łatwiej jest być pułkownikiem niż generałem. Jako pułkownik mógł sporo biegać, a także znacznie więcej czasu spędzać z żoną. Teraz... Cóż, nikt go nie zmuszał do robienia kariery. Zawsze był ambitny, inaczej bowiem czyż oficer z oddziałów łączności znalazłby się w afgańskich górach jako członek Specnazu? Stopień pułkownika, który otrzymał w uznaniu przez zwierzchników jego zdolności, był w pewnym momencie poważnie zagrożony, albowiem inny pułkownik, z którym współpracował, okazał się szpiegiem. Fakt ten do dzisiaj nie dawał mu spokoju. Misza Filitow szpiegował na rzecz Zachodu? To wstrząsnęło jego wiarą w wiele rzeczy, a przede wszystkim w kraj, który zresztą niebawem się rozpadł. Związek Radziecki, który wychował go, dał mu mundur i wykszolił, umarł pewnego grudniowego wieczoru, a jego miejsce zajęło państwo mniejsze, ale... sympaty czystsze. Łatwiej było kochać Matkę Rosję niż ogromnego, wielonarodowego kolosa. Można by powiedzieć, że poszły sobie wszystkie dzieci adoptowane na siłę, a pozostały tylko prawdziwe, co także życie rodzinne uczyło szczęśliwszym.

Chociaż biedniejszy m. Dlaczego przedtem nie zdawał sobie z tego sprawy? Jego dawny kraj posiadał największą i najlepszą armię na świecie, a przy najmniej tak mu się wydawało, gdy myślał o nieprzebranych rzeszach żołnierzy, bogactwie sprzętu, a także o dumnym zwycięstwie nad niemieckimi najeźdźcami podczas najkrwawszej wojny w dotychczasowych dziejach. Ale sława tej armii poległa w Afganistanie, tam zostawiła ona swą dumę i swego ducha bojowego, trochę na wzór Amerykanów w Wietnamie. Ameryce udało się podźwignąć z tej porażki, jego ojczyzna dopiero rozpoczęła trudną rekonwalescencję.

Te pieniądze lożone na utrzymanie dalekich prowincji, które teraz się oderwały, przywłaszczając sobie wszytko i szukając innych sojuszników, także pośród wrogów Rosji. Zupełnie jak wyrodny pasierb.

Gołowko miał rację. Jeśli miało się zapobiec groźnemu rozwojowi wypadków, trzeba to zrobić jak najwcześniej. Ale jak? Dostatecznie trudne okazały się zmagania z oddziałami Czezeńców.

Dzisiaj szef działu planowania, za pięć lat będzie głównodowodzącym, tego Bondarienko był pewien. Był najlepszym oficerem w swojej grupie wiekowej, a osiągnięcia bojowe zwróciły na niego uwagę najwyższych szczebli politycznych, co zawsze stanowiło dobrą rękąmię awansu. Jeśli otrzyma najwyższe stanowisko za późno, będzie mógł już dowodzić tylko w ostatniej, przegranej kampanii Rosji. Tymczasem gdyby na pięć lat dano mu fundusze i wolną rękę, jeśli chodzi o zmiany organizacyjne i szkoleniowe, przekształciłby rosyjską armię w potęgę, jaką nigdy jeszcze nie była. Bez żadnej żenady skorzystałby z wzorców amerykańskich, tak jak Amerykanie bez żadnej żenady wykorzystali radziecką taktykę podczas wojny w Zatoce. Na to, aby tak się mogło stać, potrzeba kilku lat względnego spokoju. Gdyby wojska rosyjskie uwikłane zostały w beznadziejne walki na południowej granicy, na zbawienną reformę mogłoby zabraknąć środków i czasu.

Cóż więc miał począć? Jako szef działu planowania powinien wiedzieć. Tyle że nie wiedział. Na początek szła Turkmienia. Jeśli tutaj nie uda mu się powstrzymać zagrożenia, nigdzie się to nie uda. Po lewej stronie biurka leżał zestaw możliwych do użycia dywizji i brygad. Po prawej — mapa. Jedno i drugie pozostawały w żalosej dysproporcji.

* * *

— Ma pani takie piękne włosy — powiedziała Mary Abbot.

— Czepek fatalnie na nie wpływa — skrzywiła się Cathy — ale dzisiaj nie musiałam go nakładać.

— Nie zmienia pani fryzury. Od dawna ją pani nosi?

— Od naszego ślubu.

— I żadnej zmiany?

Mary Abbot była najwyraźniej poruszona tą informacją. Tymczasem Cathy myślała, że zawsze będzie chciała wyglądać jak Susannah York, czy raczej jak Susannah York, którą oglądała w filmach w koledżu. Podobnie było zresztą z Jackiem. On również czesał się tak samo, tyle że często nie miał czasu na fryzjera, więc przynajmniej to zmieniło się w Białym Domu, gdzie inni dbali o jego włosy. Mówiąc szczerze, niezależnie od okropnego wszędobylstwa, tutejszy personel potrafił o wiele lepiej zorganizować Jackowi życie niż ona. Najpewniej wykonywali to, co wynikało właśnie z grafiku zajęć, wcześniej o nie nie pytając, w przeciwieństwie do niej. I byli bardziej skateczni.

Czuła większe zdenerwowanie, niż się spodziewała, większe niż podczas egzaminów medycznych, większe niż podczas pierwszej operacji, gdy całą siłą woli musiała nakazywać rękóm, aby nie ośmieliły się drgnąć. Skoro jednak wtedy posłuchały, także i teraz musiały ulec perswazji. Była w końcu chirurgiem, a ten w każdej sytuacji musi panować nad sobą.

— Chyba już dobrze — powiedziała pani Abbot.

— Dziękuję. Lubi pani zajmować się Jackiem?

Zapytana uśmiechnęła się.

— Nienawidzi makijażu. Ale tak jest ze wszytkimi mężczyznami.

— Powiem pani w sekrecie, że i ze mną.

— Niewiele robiłam przy pani — natychmiast zapewniła Mary — gdyż pani skóra tego nie potrzebuje.

— Dziękuję — powiedziała z ciepłym uśmiechem pani Ryan.

— Czy mogę coś doradzić?

— Oczywiście.

— Niech pani wyduży włosy o trzy, cztery centymetry. To lepiej podkreśli kształt pani twarzy.

— Taksamo mówi Elaine, moja fryzjerka w Baltimore. Raz spróbowałam, ale tylko bardziej się niszcza pod czepekim operacyjnym.

— Co to za problem uszyć większy czepek? Musimy dbać o naszą Pierwszą Damę!

Dlaczego sama o tym nie pomyślałam, zastanawiała się w duchu Cathy, a głośno powiedziała:

— Dziękuję, chyba skorzystam z tej rady.

— Tędy. — Pani Abbot wskazała drogę do Gabinetu Owalnego. Może się to wydawać dziwne, ale dotąd Cathy była tutaj dwa razy, a tylko raz zastała Jacka. Nagle uderzyło ją, jakie to dziwne. Przecież jej sypialnia była nie dalej od gabinetu męża niż pięćdziesiąt metrów. Biurko zdumiało ją swoim ogromem i staroświeckością, sam jednak gabinet, nawet teraz, gdy rozstawiono w nim kamery i reflektory, był bez porównania większy od jej pokoju w klinice Hopkinsa. Koło kominka, naprzeciw biurka znajdowało się miejsce, które, jak twierdzili agenci Tajnej Służby, było najczęściej na planecie fotografowane. Meble wyglądały zbyt oficjalnie, aby mogły być wygodne, a dywanik z prezydencką pieczęcią wydawał się absolutnie niegustowny, ostatecznie jednak nie był to normalny gabinet dla normalnej osoby.

— Witaj, kochanie — powiedział Jack i dokonał prezentacji. -Tom Donner, a to John Plumber.

— Dobry wieczór — powiedziała z uśmiechem Cathy. — Słucham pana podczas przygotowań do kolacji.

— Tylko wtedy? — powiedział z żartobliwym rozczarowaniem w głosie Plumber.

— Na górze w jadalni nie ma telewizora, a mnie ostatnio nie dopuszczają do kuchni.

— A czy mąż pani pomaga? — spytał Donner.

— Jack w kuchni? Nie, jest całkiem dobry przy grillu, ale kuchnia to moja domena, kiedy mam do niej przypadkiem wstęp.

Usiadła i przyjrzała się parze dziennikarzy. Nie czuła się wcale spokojniejsza. Reflektory były już zapalone. Zebrała się w sobie. Plumbera lubiła, Donner wyraźnie coś ukrywał. Ledwie tylko zdążyła sobie z tego sprawę, mina jej spoważniała i chciała powiedzieć to Jackowi, ale...

— Jeszcze minuta — oznajmił reżyser.

W gabinecie była, jak zwykle, Andrea Price, która stała w przejściu do sekretariatu. W otwartych drzwiach za plecami Cathy zajął miejsce Jeff Raman. Następny sztywniak przeleciało Cathy przez myśl. Ale tak już widocznie musiało być w Białym Domu, że ludzie traktowali cię, jakbyś była nie wiadomo kim, i bardzo trudno było znaleźć się z nimi na przyjacielskiej stopie. No i jeszcze jedna przeszkoda: Jack i Cathy nie byli przyzwyczajeni do służby. Wynajmowali ludzi do pomocy, ale to co innego. U Hopkinsa pielęgniarki i sanitariusze przepadalali za nią, gdy z odnosiła się do nich z szacunkiem, ale kiedy usiłowała tak samo zachowywać się tutaj, skutki nie były te same.

— Piętnaście sekund.

— Zaraz się zacznie — mruknął Jack

Czy nie lepiej było zostać w Merrill Lynch? Cathy o mało nie powiedziała tego na głos. Ale nie, nie byłaby szczęśliwa. Jego praca była dla niego tak samo ważna, jak dla niej leczenie oczu. W tym byli do siebie bardzo podobni.

— Dobry wieczór — powiedział Donner do kamery, która znajdowała się za plecami Ryanów. — Jesteśmy w Gabinetce Owalnym, aby przeprowadzić rozmowę z prezydentem Ryanem i Pierwszą Damą Stanów Zjednoczonych. Jak informowałem już w wiadomościach wieczornych NBC, taśma, na której zarejestrowaliśmy przeprowadzony rano wywiad, okazała się wadliwa. Jesteśmy wdzięczni panu prezydentowi, że zgodził się na to, byśmy raz jeszcze zabrali mu czas. — Tom spojrział na prezydencką parę i dodał: — Raz jeszcze serdecznie dziękujemy.

— Witam ponownie, Tom.

— Razem z nami jest także pani Ryan...

— Przepraszam — przerwała Cathy, z uśmiechem, ale stanowczo. — Ponieważ taki ustalil się zwyczaj, nie protestuję, kiedy nazywa się mnie Pierwszą Damą, aczkolwiek nie bardzo mi się to podoba, przy okazji jednak chciałabym podkreślić, że niezależnie od tego, iż mieszkam w Białym Domu, nie przestałam być lekarzem, czemu poświęciłam dużą część swego życia.

— Przepraszam, oczywiście, pani profesor — powiedział ze skruszoną miną Donner. — Zresztą oboje państwo macie tytuły naukowe.

— Tak Jack w dziedzinie historii, ja w oftalmologii.

— Co więcej, za swoje osiągnięcia w dziedzinie chirurgii oka otrzymała pani nagrodę Laskera, nie myślę się, prawda?

— No cóż, od piętnastu lat zajmuję się medycyną. W szpitalu Uniwersytetu imienia Johna Hopkinsa wszyscy jesteśmy klinicystami i badaczami zarazem. Pracuję w grupie wspaniałych ludzi, a wspomniana przez pana nagroda jest wspólną zasługą ich wszystkich. Piętnaście lat temu Bernard Katz zachęcił mnie bym zainteresowała się problemem, w jaki sposób można wykorzystać laser do leczenia różnych ulomności oczu. Od tego czasu zajmuję się tymi kwestiami.

— Czy to prawda, że zarabia pani więcej od męża? — spytał Donner, przesyłając pod adresem kamery filuterny uśmiech.

— Dużo więcej — odparła i skrzywiła się żartobliwie.

— Zawsze powtarzam, że to Cathy jest mózgiem całego naszego przedsięwzięcia rodzinnego — wtrącił się Jack, ujmując dłoń żony. — Jest zbyt skromna na to, by powiedzieć, że w swojej dziedzinie jest po prostu najlepsza na świecie.

— Ale przyznała pani, że jest też Pierwszą Damą; jak pani się czuje w tej roli?

— Czy muszę odpowiadać? — rzuciła z czarującym uśmiechem, ale zaraz spoważniała. — Sposób, w jaki się tutaj znaleźliśmy... z pewnością o tym nie marzyliśmy, ale to trochę podobne do pracy w szpitalu. Przywożę ofiarę nieszczęśliwego wypadku, której przecież nikt o zdanie nie pytał, a my staramy się zrobić wszystko, co w naszej mocy. Jack nigdy nie ustępował z drogi wyzwaniom.

Trzeba było przejść wreszcie do rzeczy.

— Panie prezydencie, a co pan sądzi o swojej pracy?

— Zabiera bardzo dużo czasu. Wiele pracowałem w instytucjach rządowych, ale chyba nie doceniałem tego, jak pracochłonna jest ta posada. Na szczęście mam bardzo dobrych współpracowników, a w całej administracji rządowej pracują z poświęceniem tysiące ludzi. To ogromna pomoc.

— A teraz, gdy widzi to pan z bliska, jak by pan określił, na czym polega pańska praca? — spytał John Plumber.

— Zgodnie z przysięgą mam strzec i bronić konstytucji Stanów Zjednoczonych Ameryki — odparł Ryan. — Pracujemy nad rekonstrukcją rządu. Senat obraduje już w pełnym składzie, a kiedy wybory przejdą wszystkie szczeble, będziemy także mieli pełną Izbę Reprezentantów. Większość stanowisk w gabinecie jest już obsadzona.

— Mówiliśmy rano o wydarzeniach w Zatoce Perskiej. Jakie problemy dostrzega pan w tamtym regionie?

Pytanie znowu zadał Plumber. Ryan był bardziej pewny siebie niż rano, mówił przekonująco, ale John dostrzegł wyraz oczu jego żony, czujny i pełen napięcia.

— Stanom Zjednoczonym zależy na pokoju i stabilności na Bliskim Wschodzie. Gorąco pragniemy nawiązać przyjazne stosunki z nowo powstałą Zjednoczoną Republiką Islamską. Dosyć już konfliktów w tej części świata. Chciałbym wierzyć, że pokonałiśmy pewien zakręt. Po trwających przez całe pokolenia zawirowaniach, zawarłiśmy prawdziwy pokój z Rosją, powtarzam: pokój, a nie zawieszenie działań wojennych. Chcielibyśmy dalej kroczyć tą drogą. Być może nigdy nie było na świecie całkowitego pokoju, ale czy dlatego mamy zrezygnować ze swoich dążeń? Myślę, John, że w ciągu ostatnich dwudziestu lat przebyłiśmy długą drogę. Wiele jest jeszcze do zrobienia, ale mamy już spory kapitał osiągnąć.

— Po przerwie kontynuujemy rozmowę — powiedział Donner do kamery. Widział, że Ryan jest bardzo z siebie zadowolony. Znakomicie. Na stoliku pojawiły się szklanki z wodą. Wszyscy odświeżyli gardła, czekając aż zakończą się dwie reklamy. — Tak naprawdę, to chyba nienawidzi pani tego wszystkiego? — spytał Cathy.

— Jak długo mogę wykonywać swoją pracę, niewiele rzeczy mi przeszkadza, niepokoję się jednak o dzieci. Kiedy skończy się prezydentura Jacka, muszą być takie same, jak ich rówieśnicy, a my nie przygotowaliśmy ich na całą tę zawieruchę.

W milczeniu doczekali do końca przerwy.

— Ponownie jesteśmy w Gabinetce Owalnym wraz z panem prezydentem i jego małżonką. Panie prezydencie, nad jakimi zmianami pracuje pan w tej chwili?

— Tom, wolałbym użyć słowa „odnowa” niż „zmiana”. Przy okazji chciałbym jednak wprowadzić kilka poprawek. Nowych członków gabinetu dobierałem z myślą o tym, żeby cały rząd funkcjonował jak najsprawniej. Jak dobrze wiesz, nie jestem nowicjuszem w służbie publicznej i sporo widziałem przykładów nieefektywności czy marnotrawstwa. Poleciłem zatem swoim współpracownikom, aby zastanowili się nad możliwością osiągnięcia takich samych, a nawet lepszych wyników przy mniejszych kosztach.

— Wielu prezydentów już tak mówiło.

— U mnie nie będą to tylko słowa — z powagą zapewnił Ryan.

— Pierwszym znaczącym posunięciem w pańskiej polityce wewnętrznej był atak na system podatkowy — zauważył Donner.

— Nie „atak”, Tom, chociaż tutaj rzeczywiście można mówić o „zmianie”. George Winston ma moje całkowite poparcie dla swych poczynań. Obowiązujący obecnie system podatkowy jest całkowicie niesprawiedliwy i to pod wieloma względami. Po pierwsze, ludzie nie mogą go zrozumieć, co oznacza, że musimy wynajmować specjalistów, żeby im wyjaśnili, o co chodzi z tymi podatkami. Jaki w tym sens: wydawać spore pieniądze, żeby ci powiedziano, jak działa prawo, które nakazuje zabrać następną porcję pieniędzy? Z kolei prawo takie nie jest żadnym nadnaturalnym tworem, to ludzie je tworzą. Dlaczego więc budować prawo, którego większość nie rozumie?

— Przy okazji chciałbym powtórzyć zastrzeżenie, że pański rząd podatek progresywny chce zastąpić regresywnym. Co ma pan do powiedzenia w tej sprawie?

— Mówiliśmy już o tym — zachnął się Ryan, a Donner z satysfakcją widział, że ofiara wpada w pułapkę. Jedną z oczywistych słabości Ryana było to, że nie lubił się powtarzać. To zdecydowanie różniło go od zawodowych polityków. — Obłożenie wszystkich takim samym podatkiem jest rozwiązaniem jak najbardziej sprawiedliwym. A ponieważ jest to zasada zrozumiała dla wszystkich, jej wprowadzenie w istocie oznacza dla podatników oszczędność. Proponowany przez nas system podatkowy ma być neutralny względem dochodów. Dla nikogo nie będzie się wprowadzało żadnych różnic.

— To przecież znaczy gwałtowną obniżkę stopy podatkowej w przypadku najbogatszych.

— To prawda, ale zarazem chcemy zlikwidować wszystkie ulgi, które do systemu wprowadzili ich rzecznicy. Ostateczny efekt będzie taki, że najzamożniejsi płacić będą tyle samo, a może nawet odrobinę więcej, niż w tej chwili. Sekretarz Winston przeprowadził odpowiednie badania symulacyjne, a ja polegam na jego opinii.

— Panie prezydencie, naprawdę trudno uwierzyć, że wskutek obniżki stopy podatkowej o trzydzieści procent ludzie ci będą płacić więcej. To chyba urąga podstawowym zasadom arytmetyki.

— Spytał twego doradcy podatkowego — powiedział z uśmiechem Ryan. — Albo jeszcze lepiej spójrz na swoje odpisy podatkowe. Wyznam ci coś, Tom. Zanim wstąpiłem do piechoty morskiej, skończyłem kurs księgowości, a przecież i mnie z początku nie chciało się w to wierzyć. Rząd, który robi rzeczy niezrozumiałe dla obywateli, nie służy ich interesom. Dlatego tutaj chciałbym rzeczywiście dokonać pewnych zmian.

Bingo!

Na twarzy Plumera, który siedział po lewej stronie kolegi, pokazał się lekki grymas. Reżyser, wybierający ujęcia z poszczególnych kamer, zadbał o to, żeby skrzywienie to nie pojawiło się na ekranach, na których widowie zobaczyli natomiast zwykły uśmiech Donnera.

— Świetnie, że takie stanowisko pan reprezentuje, panie prezydencie, gdyż wiele jest rzeczy, których Amerykanie chcieliby się dowiedzieć o poczynaniach swojego rządu. Większość swej służby publicznej spędził pan w Centralnej Agencji Wywiadowczej, prawda?

— Racja, Tom, ale uzgodniliśmy już rano, że nie należy oczekiwać od prezydenta komentarzy na temat operacji wywiadowczych. Powody takiej dyskrekcji są chyba dobrze zrozumiałe.

Ryan nie tracił spokoju, nie wiedział bowiem, co się przed nim otwiera.

— Przyzna pan jednak chyba, panie prezydencie, że brał pan osobiście udział w operacjach, które w efekcie przyczyniły się do zakończenia zimnej wojny, jak chociażby przechwycenie radzieckiego okrętu podwodnego „Czerwony Październik”. Odegrał pan w tym niemałą rolę, prawda?

Reżyser, z góry uprzedzony o tym, co nastąpi, zażądał najazdu na twarz Ryana, tak że było widać wyraźnie, jakże zdumienia oczy robią mu się wielkie niczym spodki. Bez wątpienia, Ryan nie potrafił panować nad emocjami.

— Tom, przecież...

— Telewizowiec powinni się dowiedzieć, że to w znacznej mierze dzięki panu powiodła się jedna największych operacji wywiadowczych wszech czasów. W nasze ręce dostał się nietknięty okręt podwodny Sowietów, uzbrojony w balistyczne pociski rakietowe. Czy to prawda?

— Nie będzie żadnych komentarzy w tej sprawie.

Nawet makijaż nie był w stanie ukryć bladej twarzy Ryana. Cathy poczuła, że jego ręka zrobiła się zimna jak lód.

— A w niecałe dwa lata później zorganizował pan ucieczkę szefa KGB.

Jackowi udało się tym razem zapanować nad mimiką, ale głos miał głuchy i ponury.

— Tom, dość już tych wszystkich bezpodstawnych spekulacji.

— Panie prezydencie, ów były zwierzchnik KGB, Mikołaj Gierasimow, razem z rodziną mieszka w Wirginii. Dowódca „Czerwonego Października” na Florydzie. Nie są to więc tylko moje wymysły i dobrze pan o tym wie. Zaskakują mnie natomiast pańskie opory: dlaczego wzbrania się pan z przyznaniem, że wniósł pan tak istotny wkład do światowego pokoju, o którym mówił pan przed chwilą?

— Tom! Muszę powtórzyć to z całą stanowczością: na forum publicznym nie będę w żadnej formie wypowiadał się na temat operacji wywiadowczych. I na tym koniec.

— Amerykanie mają prawo wiedzieć, jaki człowiek zasiadł na fotelu prezydenckim.

Były to słowa, których jedenaście godzin wcześniej użył w tym samym pomieszczeniu John Plumber, który aż skulił się wewnętrznie, słysząc, jaki użytek został zrobiony z jego sformułowania, zarazem jednak nie mógł wystąpić przeciw koledze.

— Tom, przez wiele lat, najlepiej jak potrafiłem, służyłem ojczyźnie, ale, podobnie jak ty nie możesz ujawniać źródeł swoich informacji, agent wywiadu nie może opowiadać o wielu sprawach, gdyż wiele osób może przyplątać to zyciem.

— Panie prezydencie, z tego, co wiem, były osoby, które zyciem przyplącały spotkanie z panem.

— Zgoda, ale nie jeden prezydent amerykański był wcześniej żołnierzem, a na wojnie...

— Zaraz — wtrąciła się Cathy z płomieniem w oczach. — Muszę coś powiedzieć. Jack wstąpił do CIA po tym, jak na naszą rodzinę napadli terroryści. Gdyby nie zrobił tego, co zrobił, nikt z nas by teraz nie żył. Byłam wtedy w ciąży z naszym synkiem, a oni w Annapolis chcieli zabić w samochodzie mnie i córkę, więc...

— Przepraszam, pani Ryan, ale teraz przerwa na reklamę.

— Tom, dość tego. To żadna powtórka. Jedno muszę ci uświadomić z całą brutalnością. Kiedy zacznie nasz publicznie omawiać operacje wywiadowcze, zapłacić za to mogą inni. I to najwyższą cenę. Czy tego nie rozumiesz?

Kamery były wprawdzie wyłączone, ale magnetofony rejestrowały każde słowo.

— Panie prezydencie, ludzie mają prawo wiedzieć, co dzieje się w ich kraju, a moje zadanie polega na przedstawianiu faktów. Czy skłamałem w któryś momencie?

— Dobrze wiesz, że to pytanie, na które nie wolno mi odpowiedzieć — niemal warknął Jack.

Spokojnie, spokojnie, upominał sam siebie. Prezydentowi nie wolno tracić nerwów, szczególnie przed kamerami. Marko przecież nigdy nic im nie... a może? Był Litwinem, mogła mu się spodobać wizja, jak oto zostaje bohaterem narodowym, chociaż Jack chyba potrafiłby mu to wyperswadować. Inaczej rzecz przedstawiała się z Gierasimowem. Ryan gardził nim: najpierw zagroził mu śmiercią — z rąk jego rodaków, to jednak nie sprawiło specjalnej różnicy człowiekowi takiemu jak on — potem pozwał go całej potęgą. Gierasimow pędził teraz wprawdzie życie daleko wygodniejsze niż mógłby sobie na to pozwolić w ZSRR, ale władza była dla niego z pewnością daleko ważniejsza od wygód. Gierasimowowi marzyła się pozycja podobna do tej, jaką teraz zajmował Ryan, i z pewnością świetnie by się czuł w jego roli, ale zasadnicza różnica pomiędzy nimi polegała na tym, że ludzie kochający władzę najczęściej także jej nadużywali. Teraz nie miało to jednak najmniejszego znaczenia. Gierasimow z pewnością będzie gadał, dziennikarze zaś wiedzieli, gdzie go znaleźć.

I co teraz zrobić?

— Wracamy do Gabinetu Ovalnego, gdzie jesteśmy gośćmi prezydenta Ryana i jego małżonki — powiedział Donner, z dziwnym upodobaniem podkreślając słowo „goście”.

— Panie prezydencie, jest pan ekspertem w sprawach narodowego bezpieczeństwa i spraw międzynarodowych — wpadł koledze w słowo John Plumber — ale mamy też liczne problemy w kraju. Na przykład, trzeba odnowić skład Sądu Najwyższego. Czy mógłby nam pan wyjaśnić, jakie są pańskie zamierzenia w tej kwestii?

— Zwróciłem się do Departamentu Sprawiedliwości, aby przedstawiono mi listę najbardziej doświadczonych sędziów z Federalnych Sądów Apelacyjnych. Starannie ją teraz studiuję, a swoje kandydatury przedstawię Senatowi w ciągu dwóch tygodni.

— Było dotąd zwyczajem, że Amerykańskie Stowarzyszenie Prawników wypowiadało się na temat kandydatów, ale zdaje się, że tak nie będzie tym razem. Czy mogę zapytać, dlaczego, panie prezydencie?

— John, wszystkie osoby, które znajdują się na tej liście, zostały już ocenione przez swoje środowisko, gdy z wszystkie zasiadają w Sądach Apelacyjnych od co najmniej dziesięciu lat.

— Czy to prawda, że listę układali prokuratorzy? — spytał Donner.

— Doświadczeni specjaliści z Departamentu Sprawiedliwości. Ich pracami kierował Patrick Martin, który właśnie został naczelnikiem wydziału karnego, mając do pomocy innych wysokich urzędników, takich jak na przykład dyrektor Biura Praw Obywatelskich.

— Co nie zmienia faktu, że wszyscy są prokuratorami, to znaczy specjalistami od formułowania oskarżeń. Kto zaproponował panu Patricka Martina?

— To prawda, że sam nie znam aż tak dobrze Departamentu Sprawiedliwości, zatem oparłem się w przypadku Patricka Martina na rekomendacji dyrektora FBI, Daniela Murraya. Bardzo dobrze poradził sobie ze śledztwem w sprawie runięcia samolotu na budynku Kapitolu, poprosiłem zatem o pomoc także w tej sprawie.

— Zdaje się, że z dyrektorem Murrayem jest pan zaprzyjaźniony od wielu lat?

— Tak — lakonicznie potwierdził Ryan.

— I pomagał on panu w przeprowadzeniu niektórych operacji wywiadowczych?

— Słucham?

— Na przykład operacji CIA w Kolumbii, gdzie pomagał pan w rozbiciu kartelu z Medellin.

— Jestem zmuszony do powtórzenia raz jeszcze i to z całą stanowczością: najmniejszym słowem nie skomentuję operacji wywiadu prawdziwych, wymyślonych ani jakichkolwiek innych. Czy wyraziłem się jasno?

— Panie prezydencie — ciągnął Donner, a na jego twarzy pojawił się wyraz troski — w efekcie tej operacji śmierć poniósł admirał James Cutter. Słyszy się wiele plotek na temat pana roli w tych i innych wydarzeniach inicjowanych przez CIA. Jeśli coś jest nieprawdziwe w tych pogłoskach, trzeba z tym skończyć, a my chcemy panu dać szansę, aby zrobił pan to możliwie jak najszybciej. Nie od rzeczy będzie także przypomnienie, że na swój urząd nie został pan wybrany, w związku z tym nie został poddany naturalnemu procesowi osądu w oczach opinii publicznej, jak to się dzieje zazwyczaj z kandydatami na prezydenta. Powtarzam, Amerykanie mają prawo wiedzieć, kto zasiada w Białym Domu.

— Tom, świat wywiadu jest światem zamkniętym i tak być powinno. Rząd ma bardzo wiele spraw do zrobienia i nie o wszystkich z nich można dyskutować publicznie. Każdy z nas ma swoje prywatne sekrety: ja, ty, widzowie. W przypadku władz państwowych zachowanie tych tajemnic ma ogromne znaczenie dla bezpieczeństwa kraju, a także i tych ludzi, którzy mu służą, często wystawiając się na najwyższe ryzyko. Dotychczas media nie kwestionowały tych reguł, szczególnie przestrzegając ich w czasie wojny. Ale i w czasie pokoju są one zasadne.

— Czy jednak nigdy owa tajemnica nie może stać się zagrożeniem dla naszych interesów narodowych?

— Właśnie dlatego prawo stanowi, że działalność organów wywiadowczych jest nadzorowana przez Kongres. Gdyby owe uprawnienia lustracyjne spoczywały w rękach władzy wykonawczej, obawy mogłyby być uzasadnione. Jest jednak inaczej. Nasze poczynania kontroluje Kongres. We wspomnianych sprawach sam składałem wyjaśnienia w Kongresie.

— Potwierdza pan zatem, że były jakieś sprawy! Czy przeprowadzono tajną operację w Kolumbii? Czy brał pan w niej udział? Czy po śmierci ówczesnego dyrektora FBI, Emila Jacobsa, pomagał panu w tym Daniel Murray?

— Nie mam nic do powiedzenia.

Nastąpiła kolejna przerwa na reklamy.

— Dlaczego to robicie?

Ku zaskoczeniu wszystkich pytanie zadała Cathy.

— Pani Ryan...

— Profesor Ryan — upomniała Donnera.

— Przepraszam, profesor Ryan, trzeba skończyć z tymi plotkami.

— Już kiedyś to przeżywaliśmy. Usiłowano rozbić nasze małżeństwo, bezczelnie fabrykując kłamstwa...

— Cathy — powiedział półgłosem Ryan i pogłaskał żonę po ramieniu.

— Pamiętam wszystko, Jack, wiem, jak to było.

— Nie do końca.

— Właśnie — natychmiast podchwycił okazję Donner. — Ludzie chcą poznać prawdę do końca i dlatego, zanim nie wyjaśni się całkowicie tych spraw, nieustannie będzie wokół nich ferment.

Gdyby świat był urządzony jak należy, Jack powinien teraz wstać, cisnąć mikrofonem w Donnera i kazać mu się wynosić gdzie pieprz rośnie, tymczasem nie mógł się tak zachować i oto on, ponoć najpotężniejsza osoba na świecie, znalazł się nagle w sytuacji podejrzanego, który stanął w krzyżowym ogniu pytań. Kamery ponownie się włączyły.

— Rozumiem, panie prezydencie, że jest to dla pana trudny temat.

— W porządku, powiem coś takiego. W trakcie pracy w CIA musiałem niekiedy w służbie swej ojczyzny podejmować działania, o których długo jeszcze nie będzie można jawnie mówić. Podkreślam jednak, iż nigdy przy tym nie zламаłem prawa, a każdy z tych przypadków został starannie zbadany przez Kongres. Spróbuję może opowiedzieć, dlaczego wstąpiłem do CIA. Nie chciałem tego, wykładałem wówczas historię w Akademii Marynarki. Lubię pracę nauczyciela, miałem też wtedy czas, żeby napisać kilka książek historycznych. Potem grupa terrorystów dokonała zamachu na mnie i moją rodzinę. Podjęto dwie próby, aby nas zabić, wszystkich. To sprawa dobrze znana, w swoim czasie było o niej głośno. Wtedy uznałem, że moje miejsce jest w CIA. Dlaczego? Gdyż nie chciałem pozwolić, aby innych spotkało coś podobnego. To nie była praca moich marzeń, ale czułem, że taki jest mój obowiązek. I teraz, gdy jestem w Białym Domu, wiesz co ci powiem, Tom? To także nie jest praca moich marzeń. Mężczy mnie nieustanna presja, doskwiera mi odpowiedzialność. Nie jest łatwa sytuacja osoby, która ma tak wiele władzy. Tak czy owak, znalazłem się jednak tutaj, złożyłem przysięgę i, najlepiej jak mogę, będę się starał jej dochować.

— Niemniej, panie prezydencie, jest pan pierwszym prezydentem, który nie ma za sobą doświadczeń politycznych. Pana poglądy w wielu kwestiach nie zostały poddane publicznej ocenie, a tym, co niepokoi wielu ludzi, jest fakt, że, jak się zdaje, pomagają panu osoby, które do wysokich stanowisk dotarły w podobny jak pan sposób. Są zatem Amerykanie, którzy niebezpieczeństwo upatrują w tym, że grupa osób bez doświadczenia politycznego przez kilka lat będzie wywierać dominujący wpływ na politykę naszego kraju. Co może pan na to odpowiedzieć?

— Po raz pierwszy spotykam się z takim zarzutem.

— Właśnie, można usłyszeć opinie, że zbyt wiele czasu spędza pan w tym gabinecie, a zbyt mało ma pan kontaktów z normalnymi ludźmi. Czy to panu nie doskwiera?

Donner czuł, że rybka połknęła haczyk, mógł więc sobie pozwolić na odrobinę współczucia w głosie.

— Niestety, mam wiele pracy do wykonania, a to jest miejsce, gdzie muszę to robić. A jeśli chodzi o moich współpracowników, spójrzmy, kto to jest. — Cathy poruszyła się niespokojnie. — Sekretarz stanu, Scott Adler, doświadczonego dyplomata, którego ojciec przeżył holocaust. Znam Scotta od wielu lat i jest to jeden z najlepszych ludzi do kierowania tym departamentem. Departament Skarbu, George Winston, człowiek, który żmudnie wspinał się po szczeblach kariery zawodowej i oddał wielkie usługi, jeśli chodzi o ochronę naszego systemu finansowego podczas konfliktu z Japonią. W środowisku ekonomistów cieszy się zasłużonym szacunkiem. Departament Obrony, Anthony Bretano to niezwykle utalentowany inżynier i biznesmen, który jest właśnie w trakcie dokonywania niezbędnych reform w Pentagonie. Wspomniany Dan Murray, obecny dyrektor FBI, wiele lat spędził w policji. Widzisz więc, Tom, o co mi chodzi? Dobieram sobie fachowców, ludzi, którzy znają się na sprawach, które wymagają ich decyzji, gdy zajmowali się nimi praktycznie, a nie tylko rozprawiali o nich jak zawodowi politycy. Może to się komuś nie spodoba, ale przez lata spędzone w instytucjach rządowych zawsze bardziej ufać mogłem specjalistom niż profesjonalnym politykom. A tak nawiasem mówiąc, czy to znacznie lepiej, kiedy polityk otacza się swoim znajomymi, lub tymi, którzy sfinansowali mu kampanię wyborczą?

— Można odpowiedzieć, że zazwyczaj ludzie wybierani na najwyższe stanowiska mają znacznie bogatsze doświadczenie niż pan sugeruje.

— Z tym nie polemizuję, podkreślić jednak chciałem, że znam dobrze kwalifikacje osób, które powołałem na poszczególne stanowiska. Co więcej, takie jest prawo prezydenta, by za zgodą tych, którzy zostali wybrani na reprezentantów narodu, dobierać sobie współpracowników wedle własnego uznania.

— Skoro jednak tak wiele jest rzeczy do zrobienia, jak chce pan sobie radzić bez doświadczenia w sferze polityki? Waszyngton to miejsce, gdzie takie doświadczenie liczy się najbardziej.

— Może istnieje tutaj jakiś bardzo poważny problem — odparł Ryan. — Może nie zmieniany od lat kształt życia politycznego bardziej przeszkadza niż pomaga? Chciałem wyraźnie powiedzieć jedno. Nie zabiegałem o ten fotel. Kiedy Roger zaproponował mi stanowisko wiceprezydenta, uzgodniliśmy, że po upływie kadencji wycofuję się ze służby publicznej. Chciałem wrócić do nauczania. Potem jednak nastąpiła tamta katastrofa i oto znalazłem się tutaj. Nie jestem politykiem. Nigdy nim nie byłem i w dalszym ciągu nim nie jestem, ponieważ jednak zostałem urzędującym prezydentem Stanów Zjednoczonych Ameryki, usiłuję wypełniać swe obowiązki najlepiej, jak potrafię. To wszystko.

— I na tym kończymy rozmowę. Dziękuję, panie prezydencie.

Ledwie zgasły kamery, Jack poderwał się i z pasją odpiął mikrofon od krawata. Obaj dziennikarze milczeli, podczas gdy Cathy wbiła w nich rozpalone spojrzenie.

— Dlaczego to zrobiliście?

— Słucham, pani profesor? — powiedział Donner.

— Dlaczego ludzie tacy jak wy nieustannie napadają na mojego męża? Czym sobie na to zasłużył? To najbardziej szlachetny człowiek, jakiego poznałam w życiu!

— My tylko zadajemy pytania.

— Tere fere! Ich dobór i sposób ich stawiania sprawia, że sami sobie odpowiadacie, zanim ktokolwiek zdąży otworzyć usta!

Donner i Plumber nie odzywali się; Ryan wyszedł bez słowa pożegnania. Wtedy na środek gabinetu wysunął się Arnie.

— Ciekawe, kto to wszystko wymyślił? — mruknął z grymasem i pokiwał głową.

* * *

— Wypatroszyli go jak szczupaka — powiedział z satysfakcją Holbrook.

Zrobili sobie krótką przerwę w pracy, gdyż dobrze jest przyjrzeć się wrogowi.

— To groźny koleś — oznajmił Ernie Brown po krótkim zastanowieniu. — Wszyscy politycy to skurwiele, ale ten... Ani się obejrzyysz, brachu, a będziemy tu mieli państwo policyjne.

Dla Człowieka z Gór była to myśl naprawdę przerażająca. Zawsze uważał polityków za największych szubrawców, ale teraz zobaczył, że się mylił. Politycy prowadzili rozgrywki o władzę, gdyż ją kochali, a kochali ją, gdyż komenderowanie innymi dawało im poczucie wielkości. Ryan był znacznie gorszy: uważał, że ma słuszość.

— Niech to cholera — pokiwał głową. — Sam sobie wyznaczy sąd...

— Zrobili go w konia, co nie, Ernie?

— Nie. Nic nie złapałeś? Oni rozgrywali własną gierkę.

Na pierwszych stronach wszystkich liczących się dzienników pojawiły się wstępniaki redakcyjne. Niektóre gazety zamieściły także zdjęcie domu Marko Ramiusa — okazało się, że jest nieobecny — a także rodziny Gierasimowa. Był w domu, ale ochroniarz nikogo nie wpuścił, w efekcie sam został wielokrotnie sfotografowany.

Donner zjawił się w pracy wcześniej i, ku swojemu zdziwieniu, spotkał Plumbara, który dotarł pięć minut wcześniej z numerem „New York Timesa” w dłoni.

— No i jak Tom, kto kogo wykiwał?

— Co ty wy...

— Porobiło się, nie? — spytał kwaśno John. — Idę o zakład, że po spotkaniu z tobą ludzie Kealty tego mieli jeszcze innych gości. Ale ty przeży trzy leś wszystkich, prawda? Jeśliokolwiek się dowie, że taśma...

— Nie ma mowy — odparł pewny siebie Donner. — A z tymi materiałami prasowymi nasz wywiad wygląda jeszcze lepiej.

— Ciekawe dla kogo? — rzucił Plumber, idąc do drzwi. Pierwszą myślą, która go nawiedziła tego dnia, było to, że Ed Murrow nigdy by się nie zgodził, żeby włosy spryskano mu lakierem.

* * *

Profesor Gus Lorenz skończył poranną odprawę. Wiosna wcześniej zawiła do Atlanty. Trawa i krzewy zaczęły rozkwitać, i wkrótce powietrze napelni się zapachem kwiatów magnolii, z których miasto słynęło. Wprawdzie, myślał Gus, wysoka zawartość pyłu kwiatowego w powietrzu oznaczała dla niego kłopoty z zatokami, ale gotów był płacić tę cenę za przyjemność mieszkania w tak pięknym miejscu. Po zakończeniu narady nałożył biały fartuch i udał się do swojego królestwa: Centrum Chorób Zakaźnych. CCZ — jak w skrócie mówiono — było chlubą rządu amerykańskiego jako jeden z najważniejszych na świecie ośrodków badawczych, do którego z ochotą ściągali najlepsi specjaliści. Niektórzy odchodzili następnie do uczelni medycznych, ale zawsze już potem cieszyli się sławą tych, którzy pracowali w CCZ, podobnie jak w środowisku wojskowym powodem do dumy jest służba w piechocie morskiej. I w jednym i w drugim przypadku chodziło o ludzi, których jako pierwszych kraj posyłał w miejsce zagrożenia. Jedni walczyli ze zbrojnym przeciwnikiem, drudzy z wrogiem mikroskopijnym, niemniej w obu przypadkach rodził się *esprit de corps*, który wiązał wszystkich, niezależnie od pełnionych funkcji i rang.

— Dzień dobry, Melliso — powitał Lorenz kierowniczkę swego laboratorium, która dostała się do CCZ, najpierw obroniwszy pracę magisterską, a później doktorską z biologii molekularnej na pobliskim Uniwersytecie Emory.

— Dzień dobry, panie profesorze. Nasz znajomy znowu się zameldował.

— Naprawdę?

Preparat był już pod mikroskopem. Lorenz starannie zasiadł nad przyrządem, sprawdził numer ewidencyjny próbki: 98-3-063A. Wszystko się zgadzało. Teraz tylko trzeba było wyregulować obraz... I oto był w całej okazałości: Pastorał.

— Masz rację. Przygotowałaś też tamtą próbkę?

— Tak panie profesorze.

Obraz na ekranie podzielił się na połowy i obok pierwszej pojawiła się także próbka z roku 1976. Były niemal identyczne. Zakrzywienie na końcu łańcucha RNA nigdy, jak się wydawało, nie było takie samo, podobnie jak nieskończona jest zapewne różnorodność płatków śniegu, najważniejsze jednak były struktury białkowe na szczycie, a te...

— Szczep Mayinga — powiedział beznamytnie.

— Tak — zgodziła się Mellisa, która pochyliła się, żeby za pomocą klawiatury przywołać na ekran próbkę 063B. — Tego było o wiele trudniej wyizolować, ale...

— Identyczne. To od dziecka?

— Tak Mała dziewczynka.

Oba głosy były wyprane z emocji. Trzeba wielu lat, zanim uruchomi się mechanizm obronny i próbki staną się jedynie obiektem badania, oderwanym od ludzkiego ciała i cierpienia.

— W takim razie muszę odbyć kilka rozmów.

* * *

Z oczywistych przyczyn obie grupy trzymane oddzielnie i jedna nie wiedziała o istnieniu drugiej. Badrajn przeprowadził rozmowę z dwudziestką, Gwiazdor — z dziewiątką. Przygotowania w obu przypadkach były do pewnego stopnia podobne. ZRI dysponowała wszystkimi możliwościami, które dostępne są samodzielnemu państwu. W Ministerstwie Spraw Zagranicznych był urząd paszportowy, było także studio graficzne i drukarnia. Dlatego też bez specjalnego trudu można było wystawić paszport dowolnego kraju, zaopatrzone w razie potrzeby w odpowiednie wize. Mówiąc dokładniej, dokumenty takie sporządzano w wielu miejscach na świecie, tutaj jednak były one szczególnie dobrej jakości, zarazem bez śladów, które wskazywałyby na miejsce ich powstania.

Ważniejsza z obu misji była łatwiejsza z punktu widzenia bezpieczeństwa wykonawców, chociaż zależało to może od punktu widzenia. Badrajn patrzył po twarzach. Informacja o tym, czego mają dokonać, większość ludzi przyprawiloby o dreszcz zgrozy, ci jednak przyjęli ją spokojnie. Zadanie, powiedział im, jest proste. Wjazd. Dostawa. Wyjazd. Podkreślił, że jeśli ściśle będą się trzymać instrukcji, absolutnie nie im nie grozi. Po tamtej stronie nie będą musieli z nikim się kontaktować, co bardzo ułatwiało misję. Każdy sam miał sobie ułożyć legendę, a charakter zadania był taki, że mogły się one pokrywać. Chodziło jedynie o to, aby brzmiały wiarygodnie, najlepiej więc, żeby każdy wybrał dla siebie jakąś specjalność zawodową, w której miał niejakie doświadczenie. Większość ukończyła studia, reszta mogła zdecydować się na handel albo gałąź rzemiosła, tak aby bez skrępowania mogli odpowiedzieć na stawiane ze zdumieniem pytania urzędnika paszportowego.

Grupa Gwiazdora z o wiele większym entuzjazmem podeszła do swego zadania. Wynikało to może z faktu, że jej członkowie byli wyraźnie młodszy i niewiele wiedzieli o życiu, a jeszcze mniej o śmierci. Motywowała ich niecierpliwość, gloria męczeńskiej śmierci i nienawiść, a chociaż zaciemniały one osąd, z ochotą były wykorzystywane przez ich nauczycieli, którzy nigdy nie cofali się przed tym, by podsycać nienawiść i ból. Informacje były znacznie bardziej szczegółowe, uzupełnione o fotografie, mapy i szkice. Wszyscy ścisnęli się, żeby lepiej widzieć, nikt nie miał wątpliwości co do celu misji. Życie i śmierć były czymś tak prostym dla ludzi, którym wydawało się, że znają Ostateczne

Odpowiedź. Wtedy nie stawia się pytań o drobniejsze kwestie. Inaczej było z Gwiazdorem, w którego głowie nieustannie powracały owe bardziej doczesne pytania, tyle że nigdy nie starał się szukać na nie odpowiedzi. W istocie zawsze chodziło mu jedynie o sam akt polityczny, bez żadnego związku z religią. Kiedy spoglądał na tamtych, wiedział, że z nimi jest inaczej. Tym łatwiej było skutecznie skorzystać z ich poświęcenia. Myśleli, że wiedzą wszystko, tymczasem wiedzieli bardzo niewiele, znali tylko fizyczną stronę czynu.

Gwiazdor czuł się jak morderca; nie było to po raz pierwszy, tym razem jednak miał stać z tyłu. Ci z przodu będą wystawieni na prawdziwe niebezpieczeństwo, gdy z zadania zapowiadały się jako najtrudniejsze z dotychczasowych.

Ciekawe, że nie mieli żadnych wątpliwości. Każdy z nich uważał się za kamień w procy Allacha, ale przecież do natury tych kamieni należało to, że były ciskane precz. Może jednak będą się czuli szczęśliwi, a jeśli tak — czemu nie? Najlepszą porą, powiedział, będzie popołudnie, na krótko przed zakończeniem pracy, potem bowiem łatwo będzie zginąć w mrowiu innych pojazdów. On sam też weźmie udział w akcji, aby ułatwić im ucieczkę. Jeśli do niej dojdzie, tę myśl zostawił dla siebie.

* * *

— Powiedz, Arnie, co się właściwie dzieje? — spytał Ryan.

Tak się złożyło, że na dzisiejszy dzień Cathy nie miała zaplanowanych żadnych operacji. Przewracała się niespokojnie w łóżku przez całą noc i teraz nie bardzo nadawała się do pracy. On czuł się niewiele lepiej.

— Nie ulega wątpliwości, że był jakiś przeciek z CIA, może z Kapitolu, w każdym razie był to ktoś, kto wie trochę o tobie.

— O Kolumbii wiedzą tylko Fellows i Trent, ale wiedzą przecież także, że Murraya tam nie było. Reszta operacji jest całkowicie utajniona.

— A co tam się właściwie zdarzyło? — W głosie van Dama można było posłyszeć niekłamną ciekawość.

Ryan wykonał jakiś nieokreślony gest i zaczął tłumaczyć.

— Tak naprawdę chodzi o dwie operacje, REWIA i WZAJEMNOŚĆ. Pierwsza polegała na przetrzuceniu do Kolumbii żołnierzy, którzy mieli zapolować na samoloty z narkotykami.

— Jak?

— Niektóre zestrzeliwały Siły Powietrzne, inne zmuszano do lądowania, załogi aresztowano i stawiano przed sądem. Coś się jednak wydarzyło, zginął Emil Jacobs i wtedy uruchomiono WZAJEMNOŚĆ. Przeprowadziliśmy bombardowanie, ale nie nad wszystkim udało się zapanować, ginęli cywile i cała sprawa zaczęła się rozciąć.

— Jaki miałeś w tym udział?

— Włączyłem się dopiero pod sam koniec. Jim Greer był umierający, a ja przejąłem część jego zadań, przede wszystkim związanych z NATO. Nic nie wiedziałem do czasu kiedy zaczęli rzucać bomby. Byłem wtedy w Belgii; uwierzysz, że dowiedziałem się o całej sprawie z telewizji? Wszystkim sterował Cutter. Udało mu się nakłonić sędziego Moore'a i Boba Rittera, żeby zacząć, a potem usiłował wszystko jak najprędzej zatuszować. To było prawdziwe szaleństwo. Cutter chciał zostawić żołnierzy na lasce losu, że niby zaginęli. Dowiedziałem się o tym; włamałem się do archiwum z nagraniami i Boba Rittera. Poleciałem do Kolumbii wraz z oddziałem ratunkowym i większość udało nam się wyratować. Nie było łatwo — westchnął Ryan. — Wywiązała się strzelanina, ja sam obsługiwałem jeden z Minigunów helikoptera. Podczas ostatniego nawrotu zginął członek załogi, sierżant Buck Zimmer, którego rodziną zająłem się później i opiekuję się po dziś dzień. Niedługo potem wywahała to Liz Elliot i próbowała wykorzystać przeciwko mnie.

— Ale to jeszcze nie wszystko? — naciskał Arnie.

— Nie. Miałem zapoznać z przebiegiem operacji komisję kongresową, ale zależało mi na tym, żeby nie rozwalić rządu. Dlatego porozmawiałem z Trentem i Fellowsem, po czym zostałem wezwany przez prezydenta. Rozmawialiśmy przez chwilę, następnie ja wyszedłem, a Sam i Al jeszcze z nim zostali. Nie wiem dokładnie, co uzgodnili, ale...

— Zawalił wybory. Zmienił szefa swojej kampanii wyborczej, która została spieprzona na całej linii. Cholera jasna, Jack, coś ty zrobił?

Twarz van Damma pobladła z wrażeń. Jako kierujący kampanią Boba Fowlera, był przekonany, że to w dużej mierze za jego sprawą udało się odnieść błyskotliwy sukces nad urzędującym prezydentem. Czyżby w istocie wszystko było ukartowane? A on ani przez chwilę nie miał żadnych podejrzeń?

Ryan przy mknął oczy i z najwyższym oporem przywołał straszne wspomnienia.

— Zakończyłem operację, która formalnie była legalna, ale znalazła się nagle na skraj przepaści. Zrobiłem to w sposób bardzo dyskretny. Kolumbijczycy nigdy się nie dowiedzieli, a zarazem udało się nie dopuścić do drugiej afery w stylu Watergate, która przyniosłaby katastrofalne skutki nie tylko wewnętrzne, ale i zewnętrzne. Sam i Al złożyli pisemne przyrzeczenia, że dochowają tajemnicy, do nagrania dostęp będzie możliwy dopiero wiele lat po naszej śmierci. Ktokolwiek jest sprawcą przecieku, oparł się na pogłoskach i paru trafnych domysłach. Co zrobiłem? Myślę, że najlepiej jak potrafiłem, starałem się służyć prawu. Nie, Arnie, nie łamałem go. Trzymałem się przepisów, chociaż nie było to łatwe.

— Ryan otworzył oczy. — Proszę, Arnie, powiedz, jak załatwiono by taką sprawę w Peorii?

— Dlaczego nie przedstawiłeś tego wszystkiego Kongresowi, żeby...

— Zastanów się przez chwilę. Przecież to nie była jedyna sprawa. Cała Europa Wschodnia wrzała, Związek Radziecki trząsł się w posadach, wiadomo było, że dzieje się coś wielkiego, i gdyby właśnie w tej chwili nasze władze państwowe się rozpały, mogłoby to spowodować taki chaos, jakiego jeszcze świat nie widział. Przecież mając u siebie w domu taką hecę, w żaden sposób nie moglibyśmy pomóc Europie. A ja musiałem się decydować natychmiast: albo wracam do akcji, albo tamci żołnierze zostaną skazani na śmierć. Pomyśl tylko, w jakiej sytuacji się znalazłem. Nie miałem się do kogo zwrócić o radę. Admirał Greer już nie żył. Prezydent siedział w tym gównie po uszy. Myślałem wtedy, że to on manipuluje całą sprawą za pośrednictwem Cuttera, dopiero później się zorientowałem, że nie, że to ten cholerny pacań wpakował go w to szambo. Jedyne, co mi pozostało, to zwrócić się o pomoc do FBI. Pozostały tylko trzy osoby, którym mogłem jeszcze zaufać: Don Murray, Bili Shaw i jeszcze jeden facet z pionu operacyjnego w Langley. Bili — wiedziałeś, że był doktorem prawa? — wyjaśnił mi aspekty prawne, a Murray pomógł przygotować akcję ratunkową. Przeciw Cutterowi zaczęli prowadzić tajne śledztwo pod kryptonimem Odyseja, ale kiedy mieli się zwrócić do sądu z oskarżeniem o przestępczy spisek, Cutter popełnił samobójstwo. Agent FBI znajdował się o pięćdziesiąt metrów od niego, kiedy Cutter rzucił się pod autobus. Poznałeś go, to Pat O'Day. W tej sprawie nik nie złamał prawa, oprócz Cuttera. Wszystkie działania operacyjne były zgodne z konstytucją, tak mnie w każdym razie zapewnił Shaw.

— Ale politycznie...

— Wiem, wiem, nie jestem przecież aż takim ignorantem. Ale spójrz sam, Arnie. Nie popełniłem przestępstwa, w miarę swoich sił służyłem ojczyźnie, a zobacz, co z tego wyszło.

— Do diabła. Ale dlaczego Fowler nigdy nie wspomniał o niczym nawet słowem?

— Byli jeszcze Sam i Al. Uważali, że to może cieniem położyć się na całej prezydenturze Fowlera. Poza tym, nie wiem, co oni rzeczywiście powiedzieli prezydentowi. Nie chciałem wiedzieć wtedy, nie usiłowałem dowiedzieć się później, wszystko, co mogę w tej sprawie sądzić, to tylko spekulacje.

— Jack, nieczęsto mi się to zdarza, ale nie wiem, co powiedzieć.

— Spróbuj.

— Nie uda się tego ukryć. Dziennikarze mają dość poszlak, żeby poskładać fragmenty układanki, przy najmniej na tyle duże, aby Kongres musiał wszcząć śledztwo. A co z innymi historiami?

— Są prawdziwe — przyznał Ryan. — Przechwyciliśmy „Czerwony Październik”, a ja pomogłem uciec Gierasimowowi. Pomysł był mój, moje wykonanie i o mało co, a byłaby to moja ostatnia akcja, no ale udało się. Tymczasem musieliśmy wkroczyć, gdyż Gierasimow przygotowywał się do obalenia Andrieja Narmonowa, a gdyby mu się udało, być może dalej mielibyśmy na karku Układ Warszawski. Zadbaliśmy więc o dowody kompromitujące sukłsyna, któremu nie pozostawało nic innego niż skorzystać z propozycji i wsiąść do samolotu. Ciągłe jest wściekły na nas, chociaż pomogliśmy mu urządzić się tutaj. O ile wiem, jego żona i córka zdecydowanie wolą Amerykę od Rosji.

— Zabiłeś przy tym kogoś? — spytał Arnie.

— W Moskwie nie. Na okręcie podwodnym musiałem unieszkodliwić faceta, który usiłował go zniszczyć. Zastrzelił wcześniej jednego oficera i ciężko ranil dwóch innych.

W innej rzeczy wistości, pomyślał van Damm, ten człowiek byłby bohaterem. Zauważył, że Ryan nie nie wspominał o Bobie Fowlerze i w ostatniej chwili powstrzymanym przez Ryana ataku atomowym na święte miasto Kum. Znał tę sprawę z bliska i dobrze wiedział, że trzy dni później Bob Fowler mało nie wyzionął ducha na wieść, że cudem został uratowany przed aktem ludobójstwa na skalę Hitlera. Starszemu mężczyźnie utkwiły w głowie słowa z czytanych w liceum „Nędzników” Hugo: „Jakim złem potrafi czasem być dobro”. I oto następny przykład. Więcej niż raz Ryan z najwyższym oddaniem służył swojemu krajowi, a tymczasem żaden z tych czynów nie wytrzymałby próby publicznego osądu. Mądrość, patriotyzm, odwaga — wszystko to można było przedstawić w takim świetle, że bohater wydałby się lajdakiem. A Ed Kealty dobrze wiedział, jak to zrobić.

— Jak sobie z tym poradzimy?

— Czy jest coś jeszcze, o czym powinienem wiedzieć?

— Akta spraw „Czerwonego Października” i Gierasimowa są w Langley. W sprawie Kolumbii wiesz wszystko, co ci może się przydać. Nie jestem pewien, czy nawet ja mam prawo odtajnić dokumenty. A poza tym, chcesz spowodować trzęsienie ziemi w Rosji? To najłatwiejszy sposób.

* * *

— „Czerwony Październik”? — powtórzył z niedowierzaniem przewodniczący Gołowko, a potem spojrzął na sufit i zmieniał zachichotał.

— Niezły z ciebie skurwysyn, Iwanie Emmetowiczu, *job twoju mat!*

Przełknięcie zostało wypowiedziane z nutką podziwu w głosie. Od pierwszego spotkania myślał z lekceważeniem o Ryaniu i musiał przyznać, że nie się potem w tym względzie nie zmieniło. Więc w ten sposób udało mu się skompromitować Gierasimowa! Robiąc tak, uratował być może Rosję, ale kraj winien ratować się własnymi siłami, a nie obcymi. Niektórych tajemnic nie powinno się nigdy ujawniać, gdyż leżało to w interesie wszystkich stron. To właśnie była tego rodzaju tajemnica, a ponieważ została wyjawiona, oba kraje znalazły się w kłopotliwej sytuacji. Rosjanie dowiadywali się o to, że istotny składnik swego potencjału wojskowego utracili na skutek zdrady na najwyższym szczeblu, a co gorsza, władze nic o tym wcześniej nie wiedziały. Na pierwszy rzut oka musiało się to wydać nieprawdopodobne, ale sfabrykowana wersja wyglądała nader przekonująco, a na dodatek utrata dwóch okrętów podwodnych za jednym zamachem była w zdarzeniem, o którym rosyjska marynarka wojenna wolałaby jak najrybniej zapomnieć, dlatego też śledztwo nie było nazbyt wnikliwe.

O drugiej sprawie Siergiej Nikolajewicz wiedział więcej niż o pierwszej. Ryan zgadł, że szykuje się *coup d'etat*. Oczywiście, mógł o wszystkim przestrzec jego i rzecz zostawić samym Rosjanom, z drugiej strony, musiałby być szaleńcem, żeby nie wykorzystać takiej okazji. Gierasimow musiał w tej sytuacji wyśpiwać wszystko co wiedział; najprawdopodobniej w ten sposób został zdemaskowany Ames, który był dla KGB skarbem nieocenionej wartości.

A ja zawsze myślałem, że cały ten Iwan Emmetowicz to zdolny amator, nie więcej, pokijał głową Gołowko.

Jednak zawodowy podziw miał swoje granice. Rosja może niebawem potrzebować pomocy, a jak miała się zwracać o pomoc do kogoś, o kim będzie już teraz wiadomo, że bez żenady ingerował w jej problemy wewnętrzne? I znowu zabrzmiało ciche przełknięcie, ale teraz pełne złości.

* * *

Nikomu nie można zakazać poruszania się po publicznych szlakach wodnych, dlatego też Marynarka co najwyżej mogła przeszkadzać w tym, by wynajęty jacht motorowy nie zbliżył się nazbyt do doku 810. Do łodzi szybko dołączyły następne, aż wreszcie jedenaście kamer dokładnie sfilmowało dok remontowy, pusty teraz, gdyż nie znajdował się w nim żaden z amerykańskich okrętów podwodnych ani też ten, który, jak wieść niesła, stacjonował tutaj krótko, chociaż nie był amerykański.

Do akt personalnych Marynarki można się było dostać przy użyciu komputera i wielu dziennikarzy podejmowało właśnie próby, żeby dowiedzieć się w ten sposób czegoś o dawnym dowódcy USS „Dallas”. Poranny telefon do dowódcza okrętów podwodnych na Pacyfiku został odebrany przez oficera prasowego, który był znakomicie wyszkolony w udzielaniu wymijających odpowiedzi. W ciągu dnia owa umiejętność wielokrotnie była wystawiana na próbę. Nie tylko zresztą w jego przypadku.

* * *

— Słucham, Ron Jones.

— Mówi Tom Donner, z NBC.

— Rozczaruję pana, ale ja oglądam CNN.

— Może jednak zechciałby pan obejrzeć nasz wieczorny program. Chciałbym zadać panu...

— Rano czytuję prasę. „Times” dociera tutaj na czas. Żadnych komentarzy.

— Ale przecież...

— Istotnie, pływałem na okręcie podwodnym. Ale to było dawno temu. Teraz mam własny interes, żonę, dzieci, wszystko jak Pan Bóg przykaże.

— Był pan głównym hydroakustykiem na USS „Dallas”, kiedy się to...

— Panie Donner, kiedy opuszczałem Marynarkę, podpisałem oświadczenie o zachowaniu tajemnicy wojskowej. Dlatego nie zamierzam rozmawiać o tych sprawach.

Był to pierwszy w życiu kontakt Jonesa z dziennikarzem i rzeczywiście potwierdzały się wszystkie pogłoski na temat tej grupy zawodowej.

— Wystarczy, żeby pan tylko potwierdził, że do niczego takiego nie doszło.

— Do jakiego „niczego”?

— Do uprowadzenia rosyjskiego okrętu podwodnego „Czerwony Październik”.

— Wie pan, jakie było najgorsze przewisko na faceta z hydrolokacji?

— Nie.

— Elvis.

Ron przerwał rozmowę i połączył się z Pearl Harbor.

* * *

Wraz ze świtem w Winchester w stanie Wirginia wozy telewizyjne pojawiły się w takiej liczbie, że przywoziły na myśl czasy wojny secesyjnej, gdy miasteczko ponad czterdzieści razy przechodziło z rąk do rąk wrogich armii.

Nie był formalnym właścicielem domu, podobnie zresztą jak nie była nim CIA. Teren należał do jakiejś tajemniczniej korporacji, która tytuł własności przekazała pewnej fundacji. Dyrektorzy fundacji byli trudno uchwytnei, ponieważ jednak księgi wieczyste są w Stanach Zjednoczonych powszechnie dostępne, podobnie jak dane o spółkach i fundacjach, więc ostatecznie rozszyfrowanie wszystkiego zabrało mniej niż dwa dni, mimo wskazówki przyklejonej do akt w sądzie okręgu, aby urzędnicy dołożyli wszystkich starań, by zniechęcić ewentualnych ciekawskich.

Reportrzy, wszyscy zaopatrzeni w zdjęcia Gierasimowa, wymierzylu ustawione na wysokich trójnogach aparaty z teleobiektywami w odległy o pięćset metrów dom, od niechcenia zarejestrowawszy także kilka pasących się koni, których obraz mógł się przydać jako ilustracja do reportażu „CIA ugaszca rosyjskiego arcy szpiega jak udzielnego księcia”.

Dwóch ochroniarzy w panice zadzwoniło do Langley po instrukcje, ale biuro rzecznika prasowego CIA z jakimś zakłopotaniem mogło udzielić jedynie takiej rady, że ponieważ chodzi o posiadłość prywatną (prawnicy właśnie sprawdzali, czy dąłoby się taką interpretację utrzymać), samowolny wstęp na nią jest wzbroniony.

* * *

Od dobrych kilku lat Gierasimow nie śmiał się tak serdecznie. Oczywiście, bywały chwile miłe i przyjemne, ale takiego wydarzenia nie mógł sobie nawet wymarzyć. Zawsze uważał się za znawcę Ameryki, mając za sobą liczne akcje przeciw Wrogowi Nr 1, jak nazywano Stany Zjednoczone w państwie, któremu kiedyś służył, a które już nie istniało, musiał jednak przyznać, że dopiero teraz, gdy spędził w nim kilka lat, zobaczył, iż jest to w istocie kraj niepojęty, gdzie nic nie trzymało się kupy i zdarzyć mogło się wszystko: najpewniej to, co najbardziej na pozór nieprawdopodobne. I oto był kolejny dowód na słuszność tej tezy.

Biedny Ryan, myślał, stojąc w oknie i popijając kawę. W jego ojczyźnie — za którą zawsze będzie uważał ZSRR — nic takiego nie mogło się wydarzyć. Wystarczyłoby kilku mundurowych o ostrym spojrzeniu, żeby zbiegowisko się rozpięchło, a jeśli to by nie wystarczyło, innych środków było bez liku. No ale, oczywiście, nie w Ameryce, gdzie prasa cieszyła się swobodą wilka w syberyjskiej tajdze. Uśmiechnął się do siebie na tę myśl. Pewnie, przecież wilki są w Ameryce chronione. Czyżby ci głupcy nie wiedzieli, jak chętnie basiory zagryzają ludzi?

— Może postoją i się rozejdą — powiedziała Maria, która cicho stanęła za jego plecami.

— Nie sądzę.

— To będziemy tutaj uwięzieni? — zapytała ze strachem w głosie.

Pokręcił głową.

— Nie, Mario.

— A jeśli nas odesłają?

— Tego nie zrobią. Nie mogą. Nie wydaje się zdradców, taka jest reguła. Nie oddaliśmy im Philby’ego, Burgessa, Mac Leana, chociaż byli to już tylko alkoholicy i degeneraci. O nie, chroniliśmy ich, dostarczaliśmy wódki i pilnowaliśmy, żeby mogli dogadzać swoim małym perwersjom. Taka jest reguła.

Dokończył kawę i poszedł do łazienki, żeby wstawić filizankę i spodek do zmywarki. Popatrzył na nią z niechęcią. Ani w moskiewskim apartamencie ani na daczce nie było takiego urządzenia, gdyż miał ludzi, którzy wykonywali wszystkie polecenia. W Ameryce udogodnienia zastępowały władzę, wygoda była substytutem wyróżnionej pozycji.

Służący. Wszystko to powinno być jego udziałem. Pozycja, służący, władza. Związek Radziecki dalej powinien być mocarstwem szanowanym i podziwianym na całym świecie. On powinien być zostać sekretarzem generalnym Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, a wtedy rozpocząłby nieodzwonne reformy, aby ukrocić korupcję. Z pewnością osiągnąłby porozumienie z Zachodem i zaprowadziłby pokój, ale byłby to pokój między równoprawnymi partnerami, nie zaś narzucony z powodu nagłego paraliżu jednego z nich. Nigdy nie był doktrynerem, chociaż za takiego uważał go dumny Aleksandrow. Był w Partii — gdzie indziej mógł być człowiekiem, który czuł, że los przeznaczył go do wielkich zadań? — a kiedy ktoś dostanie się między wrony, musi krakać jak i one.

Jednak nie. Los go zdradził, używszy do tego osoby Johna Patricka Ryana, a stało się to w zimną i śnieżną noc moskiewską w odludnej zajezdni tramwajowej. Miał teraz zapewnione wygody i bezpieczeństwo, jego córka niedługo miała się wenić — jak to określali Amerykanie — „stare pieniądze”, co w innych krajach nazywa się arystokracją, a dla niego było zbiorowiskiem bezwartościowych trutniów, z przyczyny których komuniści dokonali zwycięskiej rewolucji. Zonie bardzo podobał się dom i wąskie grono znajomych. Natomiast w jego duszy gniew nigdy nie wygasł.

Ryan stanął na drodze jego przeznaczenia, pozbawił go władzy i możliwości kierowania losem własnego narodu, a kiedy potem sam znalazł się w takiej roli, nie wiedział, jak z niej skorzystać. Czyż nie wstyd, zostać pokonanym przez kogoś takiego? Ale przecież ciągle jeszcze mógł się zemścić, czyż nie? Z tą myślą w głowie Gierasimow poszedł do przedpokoju, zmienił buty, nałożył skórzaną kurtkę i wyszedł. Przez chwilę zastygł w zamyśleniu, potem zapalił papierosa i wolnym krokiem poszedł w kierunku natrętwów. Miał do przebycia czterysta metrów, a przez ten czas obmyślał, w jakich słowach wrazić swoją wdzięczność wobec prezydenta Ryana. Uważna obserwacja Ameryki i obyczajów prasy okazała

* * *

— Czy obudziłem pana, szefie? — spytał Jones. W Pearl Harbor była dopiero czwarta nad ranem.

— Niezupełnie. Rozumiesz, kontaktami z prasą zajmuje się u mnie kobieta, która jest teraz w ciąży. Wolałbym jej nie zwałać tego całego gówna na głowę.

Wiceadmirał Mancuso siedział za biurkiem, a telefon, zgodnie z wyraźnym poleceniem, miał się odzywać tylko w naprawdę ważnych przypadkach. Do których niewątpliwie zaliczała się rozmowa z dawnym podwładnym.

— Zadzwonili do mnie z NBC, żeby się czegoś dowiedzieć o malej robotce na Atlantyku.

— Co im powiedziałeś?

— A jak pan myśli, szefie? — Niezależnie od charakteru całej sytuacji nie bez znaczenia pozostawał też fakt, że Jones większość zamówień dostawał od Marynarki. — Ja ich olałem, ale...

— Ale ktoś zacznie mówić. Zawsze tak jest.

— Już i tak wiedzą za dużo. „Today Show” nadawał na żywo z Norfolk. Nietrudno się domyślić, dlaczego się tam znaleźli.

Mancuso spojrział w kierunku zgaszzonego telewizora. Na poranne wiadomości NBC było jeszcze za wcześnie, wybrał więc CNN. Na razie nadawali sport, niedługo miał być skrót najważniejszych informacji.

— Za drugim razem mogą zapytać o tę drugą robotkę z pletwonurkiem.

— Otwarta linia, doktorze Jones — ostrzegł dowódca floty podwodnej na Pacyfiku.

— Przecież nie mówię gdzie, szefie. Po prostu musi pan o tym pomyśleć.

— Mhm — mruknął Mancuso.

— Niech pan mi powie jedno.

— Co takiego, Ron?

— O co w tym wszystkim chodzi? Niech mnie pan dobrze zrozumie, ja nie bąknę ani słówka, ale ktoś to robi, nie ma co. Zbyt dobra marynarska opowieść, żeby nie opowiedzieć. Ale jaki w tym sens? Czy nie mieliśmy racji?

— Mieliśmy — odparł admirał. — Ale ludzie chyba lubią takie numery.

— Wie pan, mam nadzieję, że Ryan się nie ugnie. W wyborach będę głosował na niego. Co to za numer, żeby wyrwać im spod nosa szefa KGB i...

— Ron!

— Szefie, ja tylko powtarzam to, co usłyszałem w telewizji. Chryste, pomyślał Jones, swoją drogą, co to za historia. A wszystko prawda.

Po drugiej stronie, na ekranie telewizora Mancuso pokazał się napis: Wiadomości.

* * *

— Tak nazywam się Mikołaj Gierasimow — oznajmił mężczyzna. Co najmniej dwudziestu reporterów cisnęło się po drugiej stronie muru z wyciągniętymi mikrofonami, a ich pytania zagłuszały siebie nawzajem.

— Czy to prawda, że był...

— Czy jest...

— Czy pan...

— Podobno...

— Proszę o ciszę — zawołał podniósłszy dłoń, a po jakichś piętnastu sekundach mógł już ciągnąć: — Tak, kierowałem kiedyś KGB. Wasz obecny prezydent Ryan nakłonił mnie do wyjazdu i od tego czasu mieszkam wraz z rodziną w Stanach Zjednoczonych.

— W jaki sposób nakłonił pana? — jeden głos przebił się nad inne.

— No cóż, w świecie wywiadu gra się, jak by to rzec, twardo, a pan Ryan jest dobrym zawodnikiem. W tym czasie w moim kraju toczyła się walka o władzę. CIA wzięła stronę nie mojej frakcji, lecz przeciwnej — Andrieja Iljicza Narmonowa. Pan Ryan oficjalnie przyjechał do Moskwy jako doradca podczas rozmów Start. Dał znać, że chce się ze mną spotkać, bo ma mi do przekazania jakieś informacje. — Gierasimow specjalnie kałeczyl głoski, żeby jego słowa zabrzmiały jeszcze bardziej wiarygodnie. — Powiedzmy tak zaszachował mnie groźbą, iż ujawni moje przygotowania do, jak to ujął, zdrady. Nie miał racji, ale groźba była poważna, zdecydowałem się więc wyjechać do Ameryki. Ja przyleciałem samolotem. Moja rodzina przyłączyła się okrętem podwodnym.

— Okrętem podwodnym?

— Tak, „Dallas”. — Przerwał, a potem dodał ze zjadliwym uśmiechem: — Dlaczego tak uwzięliście się na prezydenta Ryana? Dobrze przyśłużył się swojemu krajowi. To arcydzieło — zakończył z podziwem.

— Tak to wygląda. — Bob Holtzman wyłączył fonię i obrócił się do swego redaktora naczelnego.

— Przykro mi, Bob — powiedział tamten i zwrócił mu tekst. Rzecz miała się ukazać za trzy dni. Holtzman doskonale pozbił wszystkie informacje i ułożył z nich spójny i pochylny obraz człowieka, którego gabinet znajdował się o pięć przecznic dalej. Nie można jednak iść pod prąd. Wszystko zaczęło się od jednego artykułu, ale potem pojawiały się kolejne z serii i nikt, nawet tak doświadczony dziennikarz jak Holtzman, nie mógł już odwrócić tego prądu, szczególnie, gdy nie znajdował poparcia we własnej gazecie.

— Widzisz — ciągnął redaktor z wyraźnym zakłopotaniem — oceniasz to zupełnie inaczej niż ja. A jeśli to rzeczywiście rewolwerowiec, facet, który lubi strzelać z biodra? W porządku, z tym określeniem, dobra sprawa, zimna wojna i tak dalej, ale potem mieszają się wewnętrzne sprawy Sowieców? Czy ktoś nie może tego przedstawić jako akt wojny?

— Przecież nie o to chodziło. Chciał uratować agenta o kryptonimie Kardynał. Gierasimow i Aleksandrow chcieli wykorzystać tę sprawę, żeby utopić Narmonowa i zablokować reformy, które rozpoczął.

— Słuchaj, może powtarzać to przez cały boży dzień, ale chodzi o ostateczny wydzźwięk. Naprawdę chcesz, żeby jakiś „Arcyszpieg” kierował naszym krajem?

— Ryan nie jest nikim takim, do jasnej cholery! — zawołał poirytowany Holtzman. — Zgoda, nie patyczkuje się...

— O tak, co do tego nie ma wątpliwości. Zabił co najmniej trzy osoby. Zabił, Bob! Jak mogło Rogerowi Durlingowi przyjść do głowy, że to odpowiednia kandydatura na wiceprezydenta? Ed Kealty to żaden orzeł, ale przynajmniej...

— Przynajmniej wie, jak nami manipulować, Ben. Najpierw owinął sobie wokół palca tego naiwniaka z telewizji, a potem popchnął nas wszystkich, żebyśmy rozmuchali tę historię.

— No... — Benowi Saddlerowi na chwilę zabrakło argumentów, ale zaraz odżył rezon. — To wszystko fakty, tak?

— Ben, zbyt długo siedzisz w tym interesie, żeby nie wiedzieć, że powyrywane z kontekstu fakty wcale nie są prawdą.

— Trzeba się im dokładnie przyjrzeć. Ryan wygląda na faceta, który w każdej sprawie idzie na skróty. Dlatego chcę czegoś więcej o tej kolumbijskiej hecy. Weźmiesz to? Masz dobre chody w Firmie, ale muszę powiedzieć szczerze, że zaczął nam się lękać, czy potrafisz być obiektywny.

— Bob, jeśli chcesz mnie, to z całym dobrodziejstwem inwentarza. Albo będzie to moja historia, albo zawsze możesz przedrukować to, co idzie w „Timesie”.

Redaktor poczerwieniał. Prasowe życie nie zawsze toczyło się gładko.

— Temat jest twój, ale uważaj, co chcesz powiedzieć. Jedno jest pewne, ktoś złamał prawo, Ryan wszystko zatuszował, a na dodatek wyszedł z tego pachnący jak niewinna róża. Chcę, żebyś o tym napisał. — Saddler wstał. — Ja muszę siadać do wstępniaka.

Darjaei ledwie wierzył swoim oczom i uszom. Trudno było wybrać lepszą porę. Za kilka dni miał wykonać następny krok w kierunku ostatecznego celu, a ofiara sama posuwała się na skraj przepaści. Teraz wystarczyło jej tylko odrobinę dopomóc i...

— Czy nie ma w tym jakiegось podstępny? Wszystko wygląda aż za pięknie.

— Raczej nie — odparł Badrajn. — Na wszelki wypadek zasięgnę tu i ówdzie informacji, i jutro rano przedstawię raport.

— Jak to możliwe?

Ajatollah najwyraźniej nie mógł wyzbyć się podejrzeń.

— Czy pamiętacie, wasza świętość, co mówiłem o lwach i hienach? W Ameryce to sport narodowy. Nie ma w tym żadnego podstępu. To nie w ich stylu. Ale, jak mówię, upewnij się. Mam swoje metody.

— Zatem do jutra.

Tak czy owak czekało go dużo pracy. Znalazszy się u siebie, Badrajn uruchomił komputer. Poprzez superszybką modem i łącze światłowodowe połączył się z ambasadą irańską — teraz ZRI — w Pakistanie, a stamtąd z Londynem, skąd można już było wejść do Internetu bez obawy wysłędzenia. Obecnie prawie niemożliwe stało się to, co dawniej było chlebem powszednim służb kontrwywiadowczych i antyterrorystycznych. Miliony ludzi miały dostęp do produkowanych w całym świecie informacji, a potrzeba było na to znacznie mniej czasu niż zabrałoby samo dotarcie do samochodu, który dopiero podwiozłby do najbliższej biblioteki. Na początek przegląd prasy: od „Timesa” w Los Angeles do „Timesa” w Londynie, z Waszyngtonem i Nowym Jorkiem jako stacjami pośrednimi. Historia była wszędzie ta sama — w WWW pojawiła się szybciej niż w wersjach drukowanych — natomiast różniły się odrobinę artykuły redakcyjne. Daty podawano wszędzie nieprecyzyjnie, ale czuło się, że o coś naprawdę chodzi. Wiedział, że Ryan był agentem wywiadu, wiedział, że szanowali go Brytyjczycy, Rosjanie i Izraelczycy. To, o czym rozpisywały się teraz gazety, pozwalało zrozumieć przyczyny tego szacunku, zarazem jednak odrobinę zbiło z tropu Badrajna, co zapewne zaskoczyłoby jego zwierzchnika. Wydawało się, że Ryan może być bardziej niewygodnym przeciwnikiem niż Darjaei zakładał. Nie tracił głowy w najbardziej gorących momentach, a takich ludzi nie należało lekceważyć.

Nie ulegało wątpliwości, że Ryan znalazł się teraz na nie znanym sobie terenie, co jasno wynikało z informacji prasowych. Kiedy Badrajn przesłakiwał od jednej strony z wiadomościami krajowymi do drugiej, na ekranie pojawił się zupełnie świeżutki wstępniak, który domagał się zbadania przez Kongres działalności Ryana w CIA. Nota rządu kolumbijskiego w gładkich dyplomatycznych zwrotach domagała się wyjaśnień, a to mogło oznaczać początek następnego szturmu. Jak Ryan poradzi sobie z tymi oskarżeniami i żądaniem? Badrajn musiał przyznać, że nie potrafi odpowiedzieć na to pytanie, co pogłębiło jego niepokój. Skopiował najważniejsze artykuły i przystąpił do pracy.

Specjalna strona Internetu poświęcona była imprezom handlowym w Stanach Zjednoczonych, zapewne przeznaczona dla, jak to się kiedyś nazywało, komiwojażerów. No cóż, o coś takiego właśnie mu chodziło: dostawa towaru. Trzeba było tylko wybrać odpowiednie miasta. Okazało się, że każde centrum targowe miało własną stronę, na której dumnie wychwalało swe zalety. Niemal wszystkie zamieszczały plany i porady, jak najsprawniej dojechać; wszystkie — numery telefonów i faksów. Wybrał dwadzieścia cztery miejscowości; cztery ponad plan, na wszelki wypadek. Jego agencji nie mieli czego szukać na wystawie bielizny damskiej, chociaż... Najlepsze byłyby targi odzieżowe, prezentujące kolekcje zimowe — chociaż do Iranu nie zawiąta jeszcze nawet lato — oraz salony samochodowe. Produkcenci najróżniejszych wozów prezentowali swe towary jak Ameryka długa i szeroka. Niczym cyrk objazdowy, pomyślał, a to natychmiast nasunęło nowy pomysł. „Cyrk”. Wybrał odpowiednią stronę, ale — niestety. O kilka tygodni za wcześnie na takie imprezy. Szkoda, prawdziwa szkoda. Niech więc będą targi samochodowe. I inne.

***

Członkowie grupy drugiej byli już teraz bardzo ciężko chorzy i nadszedł czas, aby skończyć ich cierpienia. Mniej chodziło o miłosierdzie, a bardziej o skuteczność. Nie należało ryzykować zdrowiem personelu medycznego, który musiał się kontaktować z ludźmi skazanymi na śmierć przez prawo i naukę, dlatego też każdemu z nich — pod czujną kontrolą wpatrzonego w telewizyjne ekrany Moudiego — wstrzyknięto dużą dawkę dilauidu. Nie upłynęło kilka minut, a wszyscy „pacjenci” byli martwi. Teraz zostaną powtórzone znane już działania, Moudi zaś pogratulował sobie w myślach, iż dobrze opracowane instrukcje nie doprowadziły do zarażenia kogokolwiek z personelu. W jakiejś mierze spowodowane to było jego bezwzględnością i w normalnym szpitalu rzeczy nie ułożyłyby się może tak pomyślnie.

To dziwny paradoks życia, że refleksje pojawiają się wtedy, kiedy jest już na nie za późno. Moudi z równym powodzeniem mógłby się starać zatrzymać bieg spraw, jak zmienić kierunek obrotu Ziemi.

Sanitariusze zaczęły układać zwłoki na wózkach, wyłączył więc aparaturę; nie musiał oglądać tego raz jeszcze. Skierował swe kroki do laboratorium.

Grupa laborantów umieszczała teraz „zapę” w pojemnikach zwanych przez obsługę termosami. Było ich wielokrotnie więcej niż wymagały potrzeby operacji, nadmiar był jednak w tej sytuacji wygodniejszy niż niedostatek, a poza tym — nigdy nie wiadomo, kiedy znowu trzeba będzie sięgnąć po zabójczy roztwór. Wykonane z nierdzewnej stali, która nie traciła swych właściwości w niskiej temperaturze, termosy miały pojemność trzech czwartych litra. Napelnione i zamknięte, były następnie spryskiwane płynem antyseptycznym, który zagwarantować miał to, że ich zewnętrzna powierzchnia pozostała nieskażona. Potem wózki powiozł je do umieszczonej w piwnicy chłodni, gdzie będą przechowywane w płynnym azocie. Wirusy ebola mogły tu trwać przez całe dziesięciolecia, zastygłe w temperaturze zbyt niskiej na to, by cokolwiek w nich się zmieniło, i oczekujące chwili, gdy znowu wystawione na ciepło i wilgoć będą mogły się rozmnażać — i zabijać. Jeden z termosów pozostał w laboratorium, umieszczony w kriogenicznym pojemniku, który na wieki wyświetlał informację o panującej wewnątrz temperaturze.

Niejaką ulgę sprawiło mu to, że jego rola w całym przedsięwzięciu wkrótce się skończy. Patrzył jak jego podwładni uwijają się przy pracy i zgadywał, że muszą ich nawiedzać podobne myśli. Już wkrótce dwadzieścia pojemników na krem do golenia zostanie napelnionych zupełnie inną substancją, a kiedy opuszczą budynek, ten zostanie dokładnie, centymetr po centymetrze, odkażony, aby uczynić go na powrót bezpiecznym. Dyrektor cały ten czas spędzi w gabinecie, Moudi zaś... No cóż, nie mógł zgłosić się znowu do WHO. Szczególnie, że dla Światowej Organizacji Zdrowia nie żył, zginął w katastrofie samolotowej nie opodal wybrzeży Libii. Ktoś będzie się musiał zatroszczyć o jego nową osobowość i nowy paszport, aby mógł na nowo ruszyć w podróż, jeśli... do tego dojdzie. Czyż bowiem bezpieczniejszym rozwiązaniem nie było...! Ale nie, nawet dyrektor nie posunie się do czynu tak bezwzględnego...

***

— Dzień dobry, czy mógłbym rozmawiać z doktorem Ianem MacGregorem?

— A kto mówi?

— Profesor Gus Lorenz z CCZ w Atlancie.

— Proszę zacząć.

Gus musiał czekać niemal dwie minuty, więc mógł zapalić fajkę i otworzyć okno. Młodszy koledzy niekiedy podrwili sobie z niego, ale przecież nie zaciągał się, a poza tym to tak pomagało w myśleniu...

— Doktor MacGregor — usłyszał młodzieńczy głos.

— Gus Lorenz z Atlanty.

— Ach, witam, panie profesorze!

— Jak mają się pańscy pacjenci? — spytał Gus poprzez siedem stref czasowych. Podobał mu się głos MacGregory'ego, który najwyraźniej pracował do późnego wieczoru. Tak potrzeba wiele pracy, żeby być dobrym lekarzem.

— Mężczyzna ma się coraz gorzej. Natomiast dziewczynce szybko się poprawia.

— Doprawdy? Zbadaliśmy obie próbki, które pan przysłał i oby dwie zawierają wirusa ebola, szczerp Mayinga.

— Czy to już pewne? — spytał młody lekarz.

— Nie ma żadnej wątpliwości, doktorze. Sam przeprowadziłem testy.

— Tego się obawiałem. Wysłałem także próbki do Paryża, ale stamtąd nie miałem jeszcze żadnej odpowiedzi.

— Potrzebuję teraz kilku informacji — powiedział Lorenz i sięgnął po notatnik — Proszę mi powiedzieć coś więcej o pacjentach.

— Z tym jest pewien kłopot, panie profesorze.

MacGregor nie wiedział, czy telefon jest na podsłuchu, ale w kraju takim jak Sudan należało to założyć. Dlatego też zaczął starannie dobierać słowa, aby przekazać przez ocean to, co przekazać musiał.

* * *

— Widziałem cię wczoraj w telewizji.

Profesorowi Alexandre zależało na spotkaniu Cathy Ryan w stołówce, aby mógł powiedzieć właśnie te słowa. Lubił ją. Któż by się spodziewał, że specjalista od skalpela i lasera (dla Alexandre'a były to specjalności bardziej związane z rzemieślniczym „prawdziwą” medycyną, którą on się zajmował) będzie się interesować genetyką? Może potrzebowała teraz jakichś słów otuchy.

— Mhm — bąknęła Cathy, wpatrzona w salatkę drobiową, podczas gdy Pierre zajmował miejsce przy stole. Mimochodem zauważył, jak zeszywniał siedzący obok agent ochrony.

— Dobrze wypadłaś.

— Naprawdę? — Podniosła wzrok i powiedziała: — Najchętniej bym go spoliczkowała.

— Tego nie dało się wyczyć, natomiast bardzo dzielnie stawiałaś u boku męża. My ślę, że to zrobiło wrażenie.

— Posłuchaj, co napadło tych dziennikarzy, przecież...

Alex się uśmiechnął.

— Kiedy pies sika na hydrant pożarowy, nie nazwiesz tego aktem wandalizmu. To jego psia natura i tyle.

Roy Altman mało nie zakrzuszył się całą.

— Żadne z nas tego nie chciało, rozumiesz? Alexandre podniósł ręce w żartobliwym geście kapitulacji.

— Znam ten ból. Ja też za nic nie chciałem wstępować do wojska. Wzięli mnie zaraz po szkole, no ale z czasem dość mi się to spodobało, dosłużyłem się nawet pułkownika. Okazało się, że trzeba było nieźle wysilać umysł, a to się zawsze oplaca.

— Tyle że mnie nie placą za to, żeby mnie opluwano — powiedziała Cathy na poły z irytacją, ale na poły już z uśmiechem.

— Ani twojemu mężowi — dodał Pierre.

— Wiesz, czasami myślę, że całą tę pracę powinien wykonywać za darmo, a czekać im zwracać. W ten sposób podkreśliłby, że jest o wiele więcej wart, niż wszystkie pieniądze, jakie mu dają.

— My ślisz, żeby byłby z niego dobry lekarz?

Oczy Cathy rozbłysły.

— Muszę mu to powtórzyć. Powinien był zostać chirurgiem. Choć nie... Raczej coś podobnego do twojej specjalności, bo zawsze intrygują go zagadki.

— I mówię to, co myśli.

Niemal parsknęła śmiechem.

— Co nie zawsze jest przyjemne.

— Wiesz co? Moim zdaniem on także wypadł bardzo dobrze. Nigdy się nie poznaliśmy, ale tam na ekranie podobał mi się. To pewne, że nie jest politykiem, ale może od czasu do czasu potrzeba nam właśnie kogoś takiego? Głowa do góry, pani profesor! Co złego może was spotkać? Twój mąż rzucił prezydenturę, wróci do szkoły, którą tak lubi, sądząc z jego słów, a tobie nikt przecież nie odbierze narody Laskera.

— Są znacznie gorsze rzeczy...

— Ale od tych mamy tutaj pana Altmana, nieprawdaż? — Alexandre obrzucił spojrzeniem Roya. — Mam wrażenie, że jest pan dostatecznie rozłożysty, żeby zasłonić szefa od pocisków. — Agent Tajnej Służby nie nie odpowiedział, ale jego spojrzenie wyraźnie mówiło, że tak w razie potrzeby, będzie bronił prezydenta własnym ciałem. — Ale wam zdaje się nie wolno mówić takich rzeczy, he?

— Wolno, jeśli ktoś nas spyta. — Przez cały dzień Altman chciał coś powiedzieć. Także on widział wywiad, a od rana w Oddziale wymieniano luźne uwagi o tym, co mogłoby się przytrafić paru reporterom. Ludzie z Tajnej Służby nie byli pozbawieni wyobraźni. — Proszę pani, my wszyscy bardzo lubimy całą waszą rodzinę, a nie mówię tego z czystej grzeczności. Nie zawsze przepadamy za swoimi podopiecznymi. Teraz jest inaczej.

— Cześć, Cathy.

Dziekan James uśmiechał się i machał do niej w przelocie.

— Cześć, Dave — odpowiedziała i dopiero teraz zaważyła, jak z różnych miejsc sali uśmiechają się do niej i pozdrawiają ją koledzy, nawet ci, których słabo знаła.

— Ale wiesz, Cathy, żeby nigdy się nie przyznać, że wyszłaś za Jamesa Bonda...

Nie wiadomo, jak zareagowałby na tę uwagę z innych ust, ale zupełnie rozbroił ją łobuzerskie błyski w oczach Alexandre'a.

— Niewiele wiem. Odrobinę mi opowiedział, kiedy Durling zaproponował mu wiceprezydenturę, ale...

Pierre podniósł rękę.

— Dobrze, dobrze. Są rzeczy, o których i mnie nie wolno mówić. W końcu od czas do czasu nadal zjawiam się w Fort Derrick

— Mówisz James Bond. Ale to jest zupełnie inaczej niż na filmach. Nie robi się takich rzeczy, a potem drink, całusa dziewczynie i w drogę. Miewa nocne koszmary, usiłuję go uspokoić, a z rana on udaje, że nic się nie stało, niczego nie pamięta. A ja wiem tylko o paru rzeczach. Kiedy w zeszłym roku byliśmy w Moskwie, podszedł do Jacka Rosjanin i rzucił uwagę, że kiedyś celował mu w głowę z pistoletu — Altman poderwał wzrok na te słowa — ale wszystko tak jakoś żartobliwie, a potem dodał, że pistolet i tak nie był nabyty. Zjedliśmy razem kolację, jak jacyś przyjaciele, poznałam żonę tamtego, która była — uwierzysz? — pediatrą! Ona lekarz, a on szef rosyjskich szpiegów...

— To już za bardzo naciągane — przerwał jej Alexandre ze zmarszczonymi brwiami i oboje parsknęli śmiechem. Po chwili spoważniała i powiedziała za smutkiem:

— To wszystko jest takie okropne.

— Okropne? Hmm... Dostaliśmy informację o dwóch przypadkach ebola w Sudanie.

Spojrzała mu prosto w oczy.

— Tam? To dziwne. Przywieziono je z Zairu?

— Gus Lorenz właśnie to sprawdza. Czekam na telefon od niego — odparł Alexandre. — Nie ma mowy o lokalnym pochodzeniu.

— Dlaczego? — wtrącił się Altman.

— Bardzo niekorzystne środowisko — wyjaśniła Cathy nad swej salatką. — Gorąco, sucho, dużo słońca. Ultrafiolet zabija wirusy.

— Jak palnik gazowy — dorzucił Alexandre. — Na dodatek nie ma dżungli, gdzie można by się ukryć w ciele jakiegoś zwierzęcia.

— Tylko dwa przypadki? — spytała Cathy pomiędzy łykami.

Pierre, zadowolony, że wreszcie wzięła się do jedzenia, przytaknął.

— Dorosły mężczyzna i kilkunastoletnia dziewczynka, na razie nie wiem nic więcej. Gus miał dzisiaj zrobić testy, być może już je skończył.

— Parszywy zarazek. A ty nadal nie wiesz, co go przenosi.

— Dwadzieścia lat badań — przyznał Alexandre. — Nigdy nie znalazłem chorego zwierzęcia, to znaczy, oczywiście, nosiciel nie będzie chory, ale wiesz, o co mi chodzi.

— Zupełnie jak śledztwo w sprawie kryminalnej? — spytał Altman. — Szukanie dowodów zbrodni.

— Tak — zgodził się Alexandre. — Tyle że mamy do przeszukania cały kraj, a nie bardzo wiemy, za czym się rozglądać.

* * *

Don Russell obserwował, jak pojawiają się lódeczka. Po lunchu — dzisiaj były to cheeseburgery, szklanka mleka i jabłko — dzieci układały się do drzemki — przy najmniej zdaniem dorosłych — było to znakomite rozwiązanie. Panna Daggett wszystkim zarządzała bardzo sprawnie i maluchy szybko przywykły do codziennej rutyny. Łódeczka wy dobyto ze schowka, gdzie składano je na resztę dnia, a wszyscy znali swoje miejsca. Foremka zaprzyjaźniła się z Megan O'Day; obie — podobnie jak co najmniej jedna trzecia rówieśników — były najczęściej ubrane w stroje Oshkosh z naszymi kwiatkami lub króliczkami. Jedyne kłopot związany był z zaprowadzaniem dzieciarni do łazienki, aby podczas drzemki nie doszło do mokrych niespodzianek, które i tak się jednak przydarzały. Cała procedura zabierała około kwadrans, krócej niż przedtem dzięki pomocy dwóch agentek. Potem małe postaci znikły pod kocami przytulone do misiów, a na oknach pojawiały się zasłony. Panna Daggett oraz jej pomocnice zasiadały do lektury.

— Foremka zasnęła — oznajmił Russell, który wyszedł na chwilę na zewnątrz.

— Sądząc po głosie, to nie lada osiągnięcie — mruknął ktoś z trójki ulokowanej w domku po drugiej stronie ulicy. Ich Chevrolet Suburban znajdował się w garażu. Dwaj agenci zawsze znajdowali się przy oknach wychodzących na Giant Steps. Zerkali w szyby i umilali sobie czas grą w karty. Co kwadrans — bez dokładności co do sekundy — Russell lub ktoś z jego ludzi obchodził teren. Ruch na Ritchie Highway nieustannie śledziła kamera. Wewnątrz przedszkola jedna osoba zawsze znajdowała się w miejscu, skąd mogła obserwować drzwi wejściowe i wyjściowe. Tym razem była to młoda i urodziwa Marcella Hilton, która ani na chwilę nie rozstawała się z torebką, specjalnie sporządzoną dla policjantek. W bocznej kieszeni, gotowy do natychmiastowego użycia, spoczywał *Sig Sauer* wraz z dwoma zapasowymi magazynkami. Marcella dla podkreślenia „przebrania” zapuściła włosy długie jak u hippisi (aczkolwiek Don musiał jej dopiero wyjaśnić, kim byli hippisi).

Ciągle trapiły go obawy. Zbyt łatwy dojazd, miejsce zbyt blisko ruchliwej autostrady, zupełnie odsłonięty duży parking, który łatwo obserwować z ukrycia. Przynajmniej udało się zrobić porządek z reporterami, czego stanowczo zażądała Cathy po tym, jak ukazało się kilka artykułów o Katie i jej koleżankach. Jeśli teraz zjawiali się jacyś dziennikarze, grzecznie lecz stanowczo ich wypraszano. Jeśli nalegali, mieli do czynienia z Russellem, który dziadkową dobrodusność rezerwował dla przedszkolaków. Na użytek dorosłych miał surową minę i czarne okulary, które upodobniłyby go do Schwarzeneggera, gdyby tamten nie był o siedem centymetrów niższy od Dona.

Na dodatek jego ekipę zredukowano do sześciu osób: trzy w przedszkolu, trzy po drugiej stronie ulicy, uzbrojonych w *Uzi* i *M-16* z celownikiem. W innym miejscu taka szóstka zupełnie by wystarczyła, ale nie tutaj. Zwiększenie ochrony sprawiłoby jednak, że przedszkole przypominałoby twierdzę, a Ryan i tak miał dość kłopotów na głowie.

* * *

— Jakie wiadomości, Gus? — spytał profesor Alexandre.

Po powrocie z lunchu dowiedział się, że nastąpiło pogorszenie u jednego z chorych na AIDS, zanim jednak się tym zajął, zadzwonił do Atlanty.

— Ebola Mayinga, podobnie jak w dwóch przypadkach z Zairu. Mężczyzna jest umierający, ale stan dziewczynki stale się polepsza.

— To znakomicie. Co różni oba przypadki?

— Nie jestem pewien, Alex — odrzekł Lorenz. — Bardzo niewiele wiem o pacjentach, tylko tyle że mężczyzna nazywa się Saleh a dziewczynka Sahaila. Mamy jedyne wiek, nic więcej.

— Arabskie imiona, prawda?

Ale Sudan był przecież krajem islamskim.

— Tak się zdaje.

— Trzeba się koniecznie dowiedzieć o różnice.

— Wiem. Skontaktowałem się z lekarzem. Nazywa się Ian MacGregor, skończył, jeśli dobrze pamiętam, uniwersytet w Edynburgu, chyba nieżył. Takczy owak on też nie widzi żadnych różnic. Pojawili się w szpitalu niemal w tym samym czasie i w bardzo podobnym stanie. Pierwsze objawy wskazywały na grypę albo skutek niedawnej podróży...

— Skąd przylecieli? — przerwał Alexandre.

— Zapytałem, ale oznajmił, że nie może powiedzieć.

— Dlaczego?

— I o to, oczywiście, spytałem. Także i tego nie mógł wytłumaczyć, ale powiedział, że nie wiąże się to z samą chorobą.

Ton głosu Lorenza zdradzał, co lekarz myśli o całej sprawie. Obydwaj dobrze znali kłopoty z miejscowymi władzami, szczególnie gdy chodziło o AIDS.

— Jakież informacje z Zairu?

— Nic. To prawdziwa zagadka. Ta sama choroba pojawia się w dwóch miejscach odległych o cztery tysiące kilometrów, i tu, i tam dwa przypadki, dwoje chorych zmarło, jeden kona, stan zdrowia drugiego się poprawia. MacGregor natychmiast nakazał odpowiednie środki ostrożności, z tego, co mówił, wynika, że zna się na rzeczy.

Przez telefon można się było domyślić, że ostatnim słowom towarzyszyło wzruszenie ramion.

Ten ochroniarz miał więcej racji niż przy puszczał, pomyślał Alexandre. Było tutaj tyle samo medycyny co pracy detektywa, a sprawy przedstawiały się czasami równie beznadziejnie jak morderstwo bez wyraźnych śladów i motywów. W księżce to mogłoby być nawet interesujące, ale nie w rzeczywistości.

— Co robimy dalej?

— Wiemy, że wirus Mayinga żyje. Wydaje się taki sam jak ten sprzed lat. Sprawdzimy jeszcze proteiny i ich sekwencje, ale czuję przez skórę, że potwierdzi się identyczność.

— Ale co jest nosicielem, Gus? Żebyśmy to nareszcie wiedzieli!

— Dziękuję ci za sugestię!

Lorenz był poirytowany w tym samym stopniu i z tego samego powodu, chociaż obaj od lat już zmagali się z tym problemem. No cóż, myślał starszy z lekarzy, trzeba było kilku tysięcy lat, żeby rozwiązać zagadkę malarii, wirusem ebola zaś zajmujemy się dopiero od dwudziestu pięciu. Wirus nieustannie czekał, przyczajony, uderzając i znikając niczym seryjny morderca. Tyle że nie miał mózgu, żadnej obmyślonej strategii, nawet przenosić się nie mógł o własnych siłach. Był bardzo dobrze przystosowany do życia w warunkach niezwykle ściśle określonych i rzadko występujących.

— Wystarczy, żeby człowiek pomyślał o solidnym drinku, co?

— Moim zdaniem szklaneczka burbona zabija wirusa, ale nie zmartwienia. Muszę kończyć, zaraz mam obchód.

— Jak ci jest w klinice? — zapytał Lorenz.

— Nieźle znowu poczuć się lekarzem. Lubię dodawać ludziom odwagi. Ale i to należy do zawodu, prawda?

— Prześfaksuję ci wyniki analiz, jeśli chcesz. Dobra wiadomość, że oba przypadki zostały fachowo odizolowane — powtórzył Lorenz.

— Do usłyszenia, Gus — odparł Alexandre, ale ponieważ wzrok znowu spoczął na karcie choroby, myśli zajęły się już czymś innym. Białe, trzydziści cztery lata, homoseksualista, pojawił się odczyn gruźliczy. Jak to zahamować?

Wstał od biurka i wyszedł z pokoju.

* * *

— Nie jestem zatem odpowiednią osobą do porady w sprawie nominacji sędziów? — spytał z przekąsem Pat Martin.

— Nie przejmuj się tak — odpowiedział Arnie. — Zdaje się, że nikt z nas nie nadaje się do niczego.

— Z wyjątkiem ciebie — zauważył z uśmiechem prezydent.

— Wszyscy popełniamy błędy — mruknął van Damm. — Mogłem spokojnie odejść z Bobem Fowlerem, ale Roger powiedział, że potrzebuje mnie, żeby interes dalej się kręcił, więc...

— Tak — kiwnął głową Ryan. — Ja też znalazłem się tutaj na podobnej zasadzie. No dobrze, pańska opinia, panie Martin?

— W żadnym z tych przypadków nie zostało naruszone prawo. Spędził trzy godziny nad aktami CIA i podyktowanym przez Jacka raportem z akcji w Kolumbii. W ten sposób jedna z sekretarek Ryana, Ellen Sumter, dowiedziała się o sprawach absolutnie tajnych, w końcu jednak była sekretarką prezydenta, a Jack i tak uchylił już trochę rąbka tajemnicy. — W każdym razie nie przez pana. Można byłoby oskarżyć Rittera i Moore'a, że nie przedstawili Kongresowi pełnego sprawozdania ze swoich tajnych poczynań, ale ci mogliby się bronić, że otrzymali takie polecenie od urzędującego prezydenta, nawiasem mówiąc, zgodne z duchem klauzuli do ustawy „O operacjach szczególnie ryzykownych”. Powiadam, można by im postawić takie zarzuty, ale sam wolałbym nie oskarżać w tej sprawie. Usiłowali ograniczyć zagrożenie, jakim są dla kraju narkotyki, a żaden sędzia nie chciałby zapewne torpedować takich poczynań, szczególnie, że w efekcie kartel z Medellin istotnie się rozpadł. Prawdziwy problem pojawia się w kontekście stosunków międzynarodowych. Kolumbia wydaje się rozdrażniona, nie bez powodu. Są postanowienia prawa międzynarodowego i traktatów, które regulują sprawę takiej działalności, ale nie jestem na tyle obeznany z tą dziedziną, aby ryzykować jednoznaczną opinię. Z amerykańskiego punktu widzenia najwyższym aktem prawnym jest konstytucja, która orzeka, że prezydent jest naczelnym dowódcą sił zbrojnych. Orzeka on, jako dysponent władzy wykonawczej, co jest, a co nie jest zgodne z interesami narodu, dlatego też może podjąć każdą akcję, która służyć ma obronie owych interesów, gdyż na tym właśnie polega władza wykonawcza. Uwzględniony przez konstytucję system blokad i ograniczeń ma zapobiec nadużyciom w tym względzie, te jednak najczęściej dokonywane są wewnątrz kraju. Mówiąc szczerze, w przypadku użycia sił zbrojnych Kongres może nie uchwalić funduszy, ale to właściwie jest wszystko, na co go stać. Jak zatem pan widzi, panie prezydencie, w najważniejszych kwestiach konstytucja jest dosyć elastyczna. Została ustanowiona z myślą o rozsądnych ludziach, którzy będą

działać w rozsądny sposób. Co do wybieranych ich przedstawicieli narodu zakłada ona, że będą znać jego potrzeby i chronić je, że znowu się powtórzę, zgodnie z rozsądkiem.

Czy twórców konstytucji, myślał Ryan, można nazwać politykami czy też nie?

— A reszta? — spytał Arnie.

— Operacje CIA? Zdecydowanie nie naruszają prawa, ale możliwe są problemy natury politycznej. Jeśli chodzi o moje doświadczenia, to sprawy dotyczące szpiegostwa wspominam bardzo dobrze. Tyle że dziennikarze spragnieni są czegoś gorącego i pikantnego.

Zupełnie nieźle, myślał van Damm. Oto dowiadywał się, że trzeciemu prezydentowi, z którym miał współpracować, nie groziło, chwalić Boga, więzienie, aczkolwiek można się było spodziewać pewnych komplikacji politycznych, dla niego mających największe znaczenie.

— Czy należy oczekiwać przesłuchań jawnych czy zamkniętych? — spytał.

— To problem polityczny. Najważniejsze są reakcje zagraniczne. Trzeba to omówić z Departamentem Stanu. Znalazłem się w dwuznacznej etycznie sytuacji. Gdybym w którejkolwiek z tych trzech spraw natknął się na możliwość naruszenia prawa, nie mógłbym z panem o tym rozmawiać. W razie czego, moje wyjaśnienie będzie wyglądało następująco: pan, panie prezydencie, zlecił mi zbadanie, czy nie doszło w tych przypadkach do złamania prawa przez inne osoby a polecenie to, jako urzędnik federalny, musiałem wykonać.

— Byłoby naprawdę miło, gdyby ktoś z mego otoczenie zaczął wreszcie używać jakiegoś ludzkiego, a nie tylko sztywno prawniczego języka — zauważył zgryźliwie Ryan. — I bez tego mam naprawdę problemów po uszy. Na Bliskim Wschodzie powstało nowe państwo, najwyraźniej nieprzyjaźnie do nas nastawione. Chińczy cy wycyfniają jakieś hece na morzu, a ja nie mam jeszcze pełnego składu Kongresu.

— To rzeczywiście problem — zgodził się Arnie.

— Umieć czytać. — Jack zrobił gest w kierunku stosu wycinków. Właśnie odkrył, że gazety zaczęły go honorować przysyłanymi z wyprzedzeniem tekstami nieprzyjaznych wstępniaków, które miały się ukazać dnia następnego. Jakże miło z ich strony. — Czasami czułem się w CIA jak Alicja w Krainie Czarów. Teraz Firma wydaje mi się spokojnym, normalnym światem. Dość już z tym. Jeśli chodzi o Sąd Najwyższy, przebrnąłem przez połowę listy. Wszystkie propozycje mi się podobają. Za tydzień podam swoje kandydatury.

— Stowarzyszenie Prawników podniesie wrzask

— Trudno. Nie mogę się ugiąć. Przynajmniej tego nauczyła mnie ta miłutka, wieczorna rozmowa. Co zrobi teraz Kealty?

— Jego jedyna taktyka to osłabiać cię politycznie, grozić skandalami i ostatecznie zmusić do rezygnacji. — Arnie podniósł rękę w obronnym geście. — Nie twierdę, że to ma sens.

— W tym cholernym mieście niewiele rzeczy ma sens. Między innymi dlatego nie wolno mi ustąpić.

***

Jednym z najważniejszych elementów scalających nowy kraj miała być, naturalnie, armia. Dywizje dawnej Gwardii Republikańskiej pozostawiono w starym kształcie, dokonując tylko niewielkich zmian w sztabach. Egzekucje z poprzednich tygodni nie unicestwiły co prawda wszystkich przeciwników nowych porządków, teraz jednak sięgnięto po mniej drastyczne rozwiązania. Osoby, które znalazły się w niełasce stawiano przed dość oczywistą alternatywą: „Albo ustępujesz i wynosisz się bez hałasu, albo...” W każdym z przypadków podania z prośbą o dymisję składano bez chwili wahania.

Jednostki te składały się w dużej mierze z weteranów wojny w Zatoce, a przygnębiające wspomnienia związane z kłeską poniesioną z rąk Amerykanów zostały przynajmniej w jakimś stopniu zrekomensowane przez późniejsze triumfalne rozprawy z buntowniczymi Kurdami, co przywróciło żołnierzom część dawnej dumy i pewności siebie. Magazyny części zamiennych pozwoliły na poważne odnowienie sprzętu, którego ilość miała się wkrótce gwałtownie zwiększyć.

Pod osłoną nocy szosa do Abadanu ciągnęły konwoje ciężarówek, przy czym do minimum zredukowano łączność radiową, co nie było jednak żadną przeszkodą dla satelitów.

***

Trzy dywizje pancerne — tak brzmiała natychmiastowa ocena, dokonana w Centrum Armii do spraw Wywiadu i Analizy Zagrożeń, które mieściło się w pozbawionym okien budynku na terenie koszar Marynarki w Waszyngtonie. Identyczne wnioski zostały sformułowane w DIA i CIA. Ocenę sił zbrojnych nowo powstałego kraju dopiero sporządzano, ale wstępne obliczenia wskazywały na to, że ZRI dysponowała dwukrotnie potężniejszymi siłami zbrojnymi niż wszystkie pozostałe państwa znad Zatoki razem wzięte. Można było założyć, że ostateczne wyniki będą jeszcze gorsze.

— Zastanawiam się, dokąd im tak spieszo? — powiedział dowódca zmiany, w czasie kiedy przewijano taśmy.

— Na południu Iraku znajdują się szyci — przypomniał pułkownikowi sierżant, który zajmował się tym rejonem.

— A zarazem najbliższ stąd do naszych sojuszników.

— Tak jest, panie pułkownika.

***

Mahmud Hadżi Darjaei miał nad czym myśleć, a zazwyczaj starał się to robić z dala od meczetu. Ten jednak należał do najstarszych w Iraku, a rozciągał się z niego widok na najstarsze miasto świata, Ur. Życie poświęcił Bogu i Wierze, ale znał też historię i był politycznym realistą, który nieustannie powtarzał sobie, że wszystko łączy się w jedności świata i dlatego powinno być uwzględnione w rachubach. W momentach słabości czy podniecenia (które dla niego nie różniły się istotnie) łatwo było sobie powtarzać, że pewne rozstrzygnięcia zostały zapisane nieśmiertelną ręką Allacha, ale Koran za cnotę uznawał także rozważę, o którą w tej chwili najłatwiej było mu się pokusić podczas spaceru po ogrodzie wokół meczetu.

To tutaj narodziła się cywilizacja. Cywilizacja pogańska, ale wszystkie rzeczy musiały od czegoś się zacząć, a nie było winą tych, którzy przed pięcioma tysiącami lat zaczęli budować to miasto, że Bóg nie objawił im się jeszcze w pełni. Brakten naprawili ci, którzy na tym miejscu wnieśli meczet i jego ogrody.

Teraz jednak świątynia domagała się odnowy. Darjaei schylił się, żeby podnieść z ziemi płytkę, która odpała ze ściany. Była niebieska, tak jak starożytne miasto, któremu ponad pięćdziesiąt wieków temu barwę pośrednią pomiędzy niebem a morzem nadał budowniczo wie pogańskich świątyń i pałaców monarszych. Teraz ta sama barwa oblekała meczety. Można było odhupać fragment ze ściany, a potem w piasku wykopać kawałek sprzed trzech tysięcy lat i trudno byłoby je odróżnić. W żadnym innym miejscu na świecie przeszłość nie splatała się w równym stopniu z terażniejszością. Panował tu osobliwy spokój, szczególnie w chłodną bezchmurną noc, gdy sam spacerował po ogrodowych alejkach, gdyż nawet jego straż osobista zatrzymała się, pełna szacunku, w oddali.

Nad głową świecił księżyc w nowiu, otoczony bezikami gwiazd. Na zachodzie widniało pradawne Ur, ongiś potężne miasto, także i dzisiaj godne zobaczenia ze swymi ceglany mi murami i wyniosłym ziguratem, wzniesionym na chwałę zapomnianych już bogów. Kiedyś, dawno temu, karawany nieprzerwanymi sznurami wpełzały przez potężne bramy do miasta i wypelzały z niego, a zadaniem ich było dostarczenie wszystkiego: od zboża po niewolników. Dookoła rozpościerały się nie piaszczyste wydmy lecz bujne, zielone pola, a w powietrzu gwaro było od głosów kupców i podróżnych. Opowieść o raju narodziła się najprawdopodobniej niedaleko stąd, gdzie między dolinami Tygrysu i Eufratu, które wlewały swoje wody do Zatoki Perskiej.

Był pewien, że tamci ludzie musieli podobnie doświadczać świata. Tutaj jesteśmy my, myśleli zapewne, a tam — oni: uniwersalne określenie dla tych, którzy nie należą do naszej wspólnoty. „Oni” zawsze byli groźni. Najpierw byli nimi nomadzi, którzy nie mogli wprost pojąć samej idei miasta. Jak można wyżyć w jednym i tym samym miejscu? Skąd wziąć trawę dla kóz i dla owiec? Z drugiej strony, jakże wspaniale można się tu obłowić. To dlatego wokół miasta musiały się wnieść obronne mury, które jeszcze silniej podkreśliły oddzielenie „nas” i „ich”, cywilizacji i nieokreślenia.

I nic się nie zmieniło. Dalej w świecie są wierni i niewierni, tyle że nawet spośród tych pierwszych pojawiły się różnice. Stał pośrodku kraju, który był także centrum Wiary, przynajmniej w sensie geograficznym, i stąd islam rozpoczął pochód na zachód i wschód. Prawdziwe centrum jego wiary leżało w kierunku, w którym zawsze się zwracał podczas modłów: na południowy zachód stąd, w Mekce, gdzie spoczywa Kaaba i gdzie nauczał Prorok

* * *

Cywilizacja narodziła się w Ur, potem powoli i mozolnie, zaczęła się stąd rozpełzać, a wraz z przyływami i odpływami czasu, miasto odradzało się i upadało, wszystko, myślał Darjaei, z powodu fałszywych bóstw, braku jednej, scalającej idei, która jest nieodzowna dla cywilizacji.

To miejsce wiele mówiło o ludziach. Można było niemal posłyszeć ich głos, oni zaś sami nie bardzo różnili się na przykład od niego. Kiedy podnosili głowy, widzieli nad sobą to samo niebo i piękno tych samych gwiazd. Wsłuchiwali się — przynajmniej najlepsi z nich — w ciszę, podobnie jak on, a stawała się ona tłem dla ich najgłębszych myśli, w których zadawali sobie Ostateczne Pytania i najlepiej, jak potrafili, szukali na nie odpowiedzi. Tyle że były to odpowiedzi wypacone i dlatego mury padały i cywilizacje umierały jedna po drugiej — z wyjątkiem jednej.

Moim zadaniem jest przywrócić jej chwałę, oznajmił bezgłośnie Darjaei dalekim gwiazdom. A ponieważ jego religia była prawdziwym Objawieniem, więc dlatego i cała zogniskowana wokół niej kultura rozkwitnie na nowo właśnie na terenach dawnego Edenu. Tak tutaj buduje swoje miasto. Mekka pozostanie grodem świętym, błogosławionym i czystym, wolnym od handlu i zanieczyszczeń. Dość było tutaj miejsca na budynki rządowe. Nowy początek rozpocznie się tam, gdzie dokonał się stary początek, a nowy naród wzrośnie w dumę i potęgę.

Najpierw jednak...

Darjaei spojrzął na swe dłonie: stare i sękatę, poznaczone przez blizny dawnych tortur, ciągle jednak słuchające nakazów umysłu. Niedośkonale narzędzie, tak jak on był tylko niedoskonałym narzędziem zamysłów Boga — ale przecież narzędziem wiernym, które zdolne było do karania, jak i kojenia cierpień. Potrzebne było jedno i drugie. Znał na pamięć cały Koran — co jego religia gorąco zalecała wiernym — i potrafił na każdą okoliczność przywołać odpowiedni cytat. Lepiej może niż inni wiedział, że często przeczą one sobie, wszystko jednak miało ostateczny fundament w woli Allacha, która była wyższa ponad pojedyncze słowa. Te zawsze trzeba było rozpatrywać we właściwym kontekście. Morderstwo to zło, które prawo koraniczne karało niezwykle surowo. Nie jest jednak złem zabicie wroga Wiary. Czasami różnica między tymi sytuacjami była trudna od ustalenia i dlatego za ostateczną przewodniczkę trzeba było mieć Wolę Najwyższego. Allah pragnął zgromadzić wszystkich wiernych pod dachem jednej religii, a chociaż wielu było takich, którzy dawali temu świadectwo słowem i uczynkiem, to jednak ludzie najczęściej byli słabi i wielu trzeba było zmusić, aby dostrzegli, gdzie leży ich dobro. Być może uda się połączyć sunnitów i szyitów więzami pokoju i miłości, tak by jedni na drugich spoglądali z szacunkiem, ale najpierw trzeba stworzyć odpowiednie po temu warunki. Poza kręgiem islamu znajdowali się inni, a chociaż i ich obejmowała boża łaska, to przecież stracili do niej prawo, gdyż sprzeciwiali się Wierze i byli jej wrody. Im dłoń jego przyniesie karę, przed którą nie będzie ucieczki.

Nie będzie, gdy z usiłowań zniszczyć Wiare, brukając ją pieniędzmi i dziwacznymi ideami, zagarniając bogactwa ziemi i porywając dzieci, aby wydać je na swe zgubne nauki. Dla Wiary były niebezpieczne także wszelkie z nimi interesy. Będą próbowali udaremnić jego próbę zjednoczenia islamu. Jakikolwiek wytoczą racje ekonomiczne i polityczne, w istocie za wszystkich stać będzie świadomość, że zjednoczony islam jest śmiertelnym zagrożeniem dla ich bezbożności i obecnej potęgi. Byli wrogami tym groźniejszymi, że twarze skrywali pod maskami przyjaźni, a intencje — pod gładkimi słówkami.

Nie miał przeto wyboru. Przyszedł tu, aby dumać w samotności i zadać Bogu pytanie, czy jest jakaś inna droga. Ale ów błękitny kafelek opowiedział mu o tym, co było, o czasach, które odeszły, o cywilizacjach, po których zostały tylko niejasne wspomnienia i zrzurowane budynki.

Miał wizję i wiarę, której brakło wszystkim innym. Teraz chodziło tylko o to, aby wizję tę wprowadzić w życie pod kierunkiem tej samej Woli, która sterowała ruchem gwiazd na niebie. Bóg jako narzędzi wiary używał potopu, zarazy i kłes. Mahomet nie cofał się przed wojną. Także i jemu więc nie wolno stchórzyć.

Plan operacyjny

Kiedy siły zbrojne jakiegoś kraju zaczynają się przemieszczać, inni przypatrują się temu z najwyższą uwagą, aczkolwiek reakcja uzależniona jest od rozkázów przywódców. Przesunięcie sił irańskich do dawnego Iraku było sprawą wewnętrzną niedawno powstałej Zjednoczonej Republiki Islamskiej. Czołgi i inne pojazdy gąsienicowe zostały przewiezione na lorach, ciężarówki potoczyły się na własnych kołach. Wystąpiły normalne problemy. Niektóre oddziały, ku zaskočeniu swych dowódców i wściekłości przełożonych, zmieniły drogę, wkrótce jednak każda z trzech dywizji trafiła do swej nowej siedziby, gdzie czekała już na nią tego samego typu dywizja iracka. Ponieważ armia iracka została siłą okrojona, przybysze bez trudu mogli pomieścić się w nowych bazach, gdzie sztaby, prawie natychmiast połączone w centra korpusów, przystąpiły do organizowania wspólnych manewrów. Wzajemne zapoznanie się było utrudnione przez różnicę języków i kultur, niemniej obie armie korzystały z podobnych doktryn i podobnego uzbrojenia, a sztabowcy, podobnie myślący na całym świecie, bardzo troszczyli się o wzajemne zrozumienie.

— Ile?

— Trzy związki taktyczne w sile korpusu — oficer sprawozdawczy poinformował admirała Jacksona. — Jeden złożony z dwóch dywizji pancernych oraz dwa z pancernej i zmecchanizowanej. Odrobinę są może ubodzy w artylerię, ale sprzęt zmecchanizowanego mają pod dostatkiem. Wyśledziliśmy uwijające się po pustyni pojazdy dowodzenia i łączności.

— Coś więcej? — spytał Robby.

— Poligony artyleryjskie na zachód od Abu Sukajr zostały wyrównane i uprzętnięte, a w bazie lotniczej leżącej na północ od Nedzef pojawiły się nowe *MIG-i i Su*, ale w podczterwieni silniki są zimne.

— Ocena?

Tym razem pytanie postawił Tony Bretano.

— Panie sekretarzu, to może znaczyć wszystko — odpowiedział pułkownik — Kiedy nowe państwo musi połączyć dwie różne armie, pojawia się wiele problemów. Zaskoczyło nas trochę, że integracja dokonuje się na szczeblu korpusów, gdyż to niesie ze sobą trudności logistyczne, ale z psychologiczno-politycznego punktu widzenia to nie jest głupie pociągnięcie, gdyż podkreśla ono, że jest to teraz jeden kraj.

— Nie ma żadnych zagrożeń dla nas? — upewnił się sekretarz obrony.

— Żadnych bezpośrednich, przynajmniej na razie.

— Jak szybko te korpusy mogą stanąć na granicy saudyjskiej? — zapytał Jackson, aby być pewnym, że jego zwierzchnik dostrzega całość problemu.

— Jeśli nie będzie kłopotów z paliwem, od czterdziestu ośmiu do siedemdziesięciu dwóch godzin. My potrzebowalibyśmy na to dwa razy mniej czasu, ale to już kwestia wyśzkolenia.

— Skład formacji?

— Trzy korpusy to w sumie sześć dywizji, czyli ponad tysiąc pięćset czołgów, dwa tysiące dwieście bojowych wozów piechoty, ponad sześćset dział, ale dokładnie nie wiemy, gdyż ciągle mamy kłopoty z rozpoznaniem ich czerwonej drużyny. Przepraszam, panie sekretarzu, to nasze określenie na artylerię — wtrącił pułkownik — Logistycznie wszystko zbudowane wedle starego radzieckiego modelu.

— Co to znaczy?

— Że logistyka jest ulokowana na poziomie dywizji. My też takrobimy, ale utrzymujemy oddzielne formacje, które wspomagają jednostki manewrujące.

— Głównie rezerwiści — rzucił Jackson pod adresem sekretarza.

— Radziecki model pozwala na bardziej zintegrowane jednostki manewrujące, ale tylko na krótki czas. Nie są w stanie wykonać operacji porównywalnych z naszymi pod względem czasu i odległości.

— Pozwolę sobie dodać — powiedział oficer sprawozdawczy — że kiedy w 1990 roku Irakijczycy wkroczyli do Kuwejtu, ograniczył ich logistyczny ogon. W pewnym momencie musieli się zatrzymać, żeby uzupełnić paliwo, amunicję i sprzęt.

— To tylko część prawdy — wtrącił Jackson. — Skoro zaczęliście, pułkowniku, to musicie skończyć.

— Po przerwie, która wyniosła dwanaście do czterdziestu ośmiu godzin, znowu byli gotowi do akcji, ale nie podjęli jej z przyczyn politycznych.

— Zawsze mnie to zastanawiało. Czy to znaczy, że mogli zdobyć saudyjskie pola naftowe?

— Bez trudu — potwierdził pułkownik — Przez następne miesiące Saddam miał chyba o czym myśleć — dodał z odrobiną satysfakcji w głosie.

— Zatem potencjalnie jest to jednak poważne zagrożenie? Jacksonowi podobało się to, że Bretano stawia proste, zwięzłe pytania i uważnie wysłuchuje odpowiedzi. Zdawał sobie sprawę z tego, jak wielu rzeczy nie wie, i nie krył się z tym.

— Tak panie sekretarzu. Trzy korpusy stanowią siłę podobną do tej, której użył Husajn. W razie agresji potrzebne będą także jednostki okupacyjne, ale to zupełnie inna sprawa. Bez wątpienia to potężna pięść.

— Na razie jednak w kieszeni. Ile trzeba czasu, żeby się to zmieniło?

— Co najmniej kilka miesięcy, jeśli nie robiliby tego na łapucap. Wszystko zależy od ich globalnych politycznych zamiarów. Ich oddziały są wyszkolone według odmiennych standardów, a zintegrowanie sztabów i organizacji korpusów to niełatwy problem.

— Proszę dokładniej — powiedział Bretano.

— To tak jak grupa kierująca jakąś firmą. Każdy powinien znać każdego, aby zaczęli myśleć w ten sam sposób i w lot rozumieli się nawzajem. Albo, powiedzmy, jak drużyna futbolowa. Jeśli ściągnie pan jedenastu facetów z różnych miast, nie może pan oczekiwać, że natychmiast zaczną grać koncertowo. Muszą nauczyć się tych samych zasad rozgrywek, muszą wiedzieć, czego można oczekiwać od każdego.

Sekretarz obrony pokiwiał głową.

— Rozumiem. Problem nie w sprzęcie, lecz w ludziach.

— Właśnie, panie sekretarzu — powiedział pułkownik — Prowadzić czołg nauczy się pan w kilka minut, ale nie od razu pozwoliłbym panu jeździć w mojej brygadzie.

— To pewnie dlatego tak się cieszy, że co kilka lat przychodzi zupełnie świeży sekretarz — zauważył z ironicznym uśmiechem Bretano.

— Sekretarze uczą się bardzo szybko.

— Co zatem powiemy prezydentowi?

* * *

Okręty chińskie i tajwańskie zachowywały stałą odległość między sobą, zupełnie jak gdyby ktoś z północy na południe pociągnął niewidzialną linię przez Cieśninę Tajwańską. Jednostki Republiki Chińskiej naśladowały zachowanie przeciwników, niezmiennie tworząc ruchomą zasłonę oddzielającą ich od wyspy, ale obie strony przestrzegały niepisanych reguł.

Bardzo to cieszyło dowódcę USS „Pasadena”, którego załoga siedząca przy hydrolokatorach i radarach starała się rejestrować zachowanie obydwu flotylli, marząc o tym, aby nie doszło do wymiany ognia, z nimi, znajdującymi się między młotem a kowadłem,

— Torpeda w wodzie, kierunek dwa-siedem-cztery! — rozległ się okrzyk od sonaru. Wszyscy natychmiast się wyprężyli.

— Spokojnie! — rzucił komandor. — Dokładniej!

— Komandorze, taki sam zamiar jak kontakt Sierra Cztery Dwa, niszczyciel klasy *Luda II*, pewnie stamtąd odpalona.

— Cztery-dwa ma zamiar dwa-siedem-cztery — potwierdził podoficer z sekcji radarowej — odległość dziesięć tysięcy metrów.

— Brzmi jak jedna z ich nowych torped, sześciopiórowa śruba, zamiar zmienia się z północy na południe.

— Coś więcej? — spytał komandor, usiłując nie tracić spokoju.

— Celem może być Sierra piętnaście, panie komandorze.

Był to stary okręt podwodny klasy *Ming*, chińska kopia radzieckiej klasy *Romeo* zaprojektowanej pod koniec lat pięćdziesiątych. Okręt godzinę wcześniej wynurzył się, aby naładować baterie.

— Kierunek dwa-sześć-jeden, ta sama odległość.

Informację podał oficer kierujący sekcją radarową. Stojący po lewej szef sekcji hydroakustycznej przytaknął.

Komandor przytknął oczy. Pamiętał opowieści z dobrych, starych czasów zimnej wojny, jak to ludzie w rodzaju Barta Mancuso zapędzali się na północ na Morze Barentsa i czasami znajdowali się w centrum ćwiczeń ogniowych radzieckiej marynarki, być może omyłkowo wzięci za cel ćwiczebny. Dobra okazja, żeby sprawdzić wartość radzieckiej broni, żartowali w zaciszu kantyn. Teraz wiedział, jak się wtedy musieli czuć.

— Mechaniczny dźwięk, źródło nie ustalone, kierunek dwa-sześć-jeden, brzmi jak pozorator, prawdopodobnie z Sierra Piętnaście. Zamiar torpedy: dwa-sześć-siedem, przy puszczałna szybkość cztery-cztery węzła, kierunek przesuwania się ciągle z północy na południe! — dobiegł okrzyk od echosondy. — Chwila, nowa torpeda, zamiar dwa-pięć-pięć!

— Żadnego kontaktu w tym kierunku, może być z helikoptera — poinformował szef sonarzy stów.

Kiedy wróci do Pearl, będzie musiał wypytać Mancuso o tamte historie, pomyślał komandor.

— Ta sama charakterystyka akustyczna, kurs na północ, być może także na Sierra Piętnaście.

— W dwa ognie — mruknął pierwszy oficer.

— Na górę jest ciemno? — spytał nagle komandor. Czasami łatwo było zgubić rachubę.

— Tak, panie komandorze — potwierdził X0^[6].

— Czy w tym tygodniu przeprowadzali jakieś nocne akcje śmigłowców?

— Nie, panie komandorze. Wywiad mówi, że nie lubią w nocy wylatywać ze swych niszczycieli.

— Więc coś się zmieniło. Trzeba zobaczyć. Podnieść masz ESM^[7].

— Jest, podnieść ESM.

Jeden z marynarzy pociągnął za odpowiednią dźwignię i z sykiem zaczęła się wysuwać napędzana hydraulicznie, cienka jak trzcina antena czujnika promieniowania elektromagnetycznego. „Pasadena” znajdowała się na głębokości peryskopowej, ciągnąc za sobą na kablu hydrolokator pasywny. Byli w najmniej zagrożonym miejscu, gdyby doszło do strzelaniny.

— Poszukać...

— Mam, komandorze. Radar w paśmie K na kierunku dwa-pięć-cztery, typ lotniczy, częstotliwość i gęstość impulsów zgodna z francuskimi. Kręci się tu sporo radarów, chwilę potrwa, zanim je skłasyfikujemy.

— Niektóre z ich fregat mają francuskie *Dauphiny* panie komandorze — przypomniał X0.

— Operacje nocne — powiedział w zamyszeniu dowódca. Tego się nie spodziewał. Helikoptery są kosztowne, a lądowanie na wąskich pokładach to w nocy zawsze ryzyko. Chińska marynarka szykowała się do czegoś.

* * *

W Waszyngtonie nieudrugo było się posłizgnąć. Stolica niezmiennie wpadała w panikę o pojedynczym placku śniegu, chociaż nawet śnieżyca byłaby niewielkim strapieniem, gdyby w porę zabrano się do odsnieżania. Chodziło jednak o coś więcej. Tak jak niegdyś żołnierze na polu bitwy biegli za sztandarem, tak oficjele waszyngtońscy podążali za swymi dowódcami, ale czym bliżej szczytu, tym bardziej robiło się ślisko. Urzędnik niskiego czy średniego szczebla mógł pracować przy swoim biurku, nie przejmując się osobą nowego szefa departamentu, czym jednak wyżej w hierarchii, tym częściej trzeba było samemu podejmować niełatwe decyzje, trzeba było od czasu do czasu nakazywać innym czy robić samemu coś, co nie całkiem zgadzało się z oficjalną wersją. Ktoś, kto regularnie zjawiał się w ważnym gabinecie — a najważniejszy znajdował się, oczywiście, w Zachodnim Skrzydle Białego Domu — zyskiwał sobie sławę i prestiż osoby mającej dostęp do wielkich tego świata, co zresztą poświadczało zdjęcie odpowiednio wyeksponowane na ścianie, jeśli jednak przytrafiało się coś osobie, obok której dumnie przeżyło się na fotografii, ta stawała się bardziej zawadą niż pomocą. Największą groźbę stanowiło to, że zamykały się drzwi zawsze dotąd stojące otworem i trzeba było dopiero próbować znaleźć do nich klucz, co mocno doskwierało ludziom, którzy już raz czy dwa sporo czasu poświęcili na takie zabiegi.

Najlepiej broniło przed taką sytuacją posiadanie kręgu przyjaciół i znajomych na tyle rozległego, aby znaleźli się w nim przedstawiciele wszystkich politycznych ugrupowań. Kiedy znało się wielu owych ludzi, przed którymi drzwi się otwierały, wtedy najgwałtowniejsze nawet zmiany na samych szczytach można było obserwować z niejakim spokojem, wiedząc, że piętro czy dwa piętra niżej rozpostarta jest ubezpieczająca sieć znajomości. Także i ci ze świeczników cenili sobie jej obecność. Pod tym względem niewiele zmieniło się w porównaniu z dworem w starożytnych Tebach, gdzie sama znajomość z tymi, którzy mieli dostęp do faraona, oznaczała potęgę, dającą pieniądze i mile poczucie ważności.

I podobnie jak w Tebach, także w dzisiejszym Waszyngtonie zbyt bliska zażyłość z niewłaściwymi dostojnikami groziła nieprzyjemnymi konsekwencjami, szczególnie jeśli faraon nie chciał uczestniczyć w grze, do której wszyscy zdążyli się przyzwyczaić.

A prezydent Ryan nie chciał. Przy pominalu uzurpatora na tronie, niekoniecznie złego człowieka, ale z całą pewnością obcego, który wzgardził mądrością establishmentu. Jego dostojnicy czekali cierpliwie, aż wzorem wszystkich prezydentów, zjawi się u nich po radę i naukę, ofiarując i otrzymując coś w zamian, jak działo się od wieków. Wspierali pomocą swego zapracowanego zwierzchnika, dbali o sprawiedliwość i pilnowali, by sprawy toczyły się swym starodawnym rytmem, którego słuszności dowodziło samo istnienie tych, którzy służyli systemowi i z niego korzyścili.

Użytkowników Wielkiej Sieci w stan niejakiej konfuzji wprowadziło to, że stary system został nie tyle rozbity co zignorowany. Odbywali swoje bankiety i, nad kieliszkiem Perriera oraz porcją pasztetu z gesich wątróbek, z tolerancyjnym uśmiechem komentowali niewydarzone idee nowego prezydenta, który, mieli nadzieję, wreszcie przejrzy na oczy. Chociaż minęło już trochę czasu od owego niemilego wieczoru, ozdrowienie nie przychodziło. Ludzie, którzy nadal znajdowali się „wewnątrz”, nominowani jeszcze przez Fowlera i Durlinga, zjawiali się na przyjęciach i oznajmiali, że niczego nie rozumieją. Najważniejsi lobbyści usiłowali uzyskać audiencję u prezydenta, tymczasem jego sekretariat uparcie informował, że szef jest niesłychanie zajęty i nie ma czasu.

Nie ma czasu?

Nie ma czasu dla nich?

To zupełnie takjakby faraon zmiennaek oznajmił wszystkim swoim dworzanom, że mają opuścić stolicę i rozjechać się do swych majątności. Jakże tak żyć na prowincji... pośród pospólstwa?

Co gorsza, nowy Senat — a przynajmniej znaczna jego część — uległ zgubnemu wpływowi prezydenta. Powiadano, o zgrozo, że świeżo wybrany senator z Indiany miał na biurku kuchenny minutnik, który nastawiał na pięć minut, gdy miał do czynienia z kimś z grupy nacisku, i najwyraźniej nie słuchał, gdy usiłowano mu się uzmysłowić absurdalność nowego systemu podatkowego. Z niedowierzaniem powtarzano sobie, że szefowi sławnej na cały Waszyngton firmy prawniczej, który jedy nie chciał udzielić pewnych nauk nowicjuszowi z Peorii, powiedział ni mniej ni więcej, iż nie zamierza więcej wysłuchiwać takich rzeczy. Powiedział mu to, prosto w oczy. W innym kontekście historia taka byłaby nawet zabawna, zdarzało się bowiem także i wcześniej, iż przybywali do stolicy prowincjusze w głowami pełnymi mrzonek, jednak albo szybko się ich pozbywali, albo okazywało się, iż piękne słowa rezerwowali tylko dla wyborców.

Teraz było inaczej. Historia, ironicznie przedstawiona w jednym z pism ukazujących się w stolicy, w Indianapolis została przedstawiona z zainteresowaniem i sympatią, co powtórzyło kilka niezależnych redakcji. Nieopierzony senator zaczął chodzić w glorii niejakiej sławy i zdobywać naśladowców. Chociaż ich liczba nie była zbyt wielka, wystarczyła na to, aby jeszcze bardziej uprzykrzyć życie starym wyjadaczom, młokosa zaś wydzwignąć na stanowisko przewodniczącego ważnej podkomisji. Był to zaszczyt stanowczo zbyt wielki dla kogoś równie nieokrzesanego, przy czym sprawę pogarszał fakt, że facet miał talent do używania fraz grzmiących, efekownych i mało przejęmych, które dziennikarze cytowali z upodobaniem.

Nawet ci, którzy sami należeli do Sieci, informowali o nowych zdarzeniach, jakby doprawdy godne były upowszechniania.

Na rautach pokpiwano, że to tylko nowa moda, jak hula-hoop, zabawna i krótkotrwała, ale niektórzy zaczęli się niepokoić. Czasami wyrozumiały uśmiech zniknął w połowie docipku, a do głowy przychodziła nieprzyjemna myśl, iż może coś się na serio zmienia, chociaż wydawało się to niesłychane. Wszyscy wiedzieli, że system oparty jest na regulach, a regul trzeba przestrzegać.

Podczas przyjęć w Georgetown coraz częściej można było zobaczyć zaszępane twarze. Mieli eleganckie rezydencje, które trzeba było spłacać, dzieci, którym zapewniali wykształcenie, mieli pozycję w świecie, której utrzymanie wymagało znacznych kosztów.

Cała sprawa była doprawdy irytująca. Jak ci nowicjusze uzyskają niezbędną wiedzę, skoro nie chcą korzystać ze światłych wskazańek doświadczonych bywałców? I czy owi bywalcy nie stanowili części narodu, który tamci mieli reprezentować? Czyż nie za to brali pieniądze? Czyż nie nazywało się ich wybieralnymi przedstawicielami? Zaraz, zaraz, przecież niektórzy z nich w ogóle nie zostali wybrani, lecz wyznaczeni przez gubernatorów, którzy, myśląc jedynie o reelekcji, ulegli pełnym pasji, a kompletnie nierealistycznym słowom, wypowiedzianym przez Ryana w telewizji. Zupełnie jakby przemówił nowy prorok.

Podczas rozmów w Chevy Chase wyrażano obawy, że prawa, jakie ustanowią owe żółtodzioby, będą niestety... prawami, będą posiadały moc, chociaż zbraknie w nich mądrości. I oto okazało się, że ustawy mogą powstawać bez światłej pomocy, a była to perspektywa zdecydowanie niewesoła.

No i jeszcze wybory do Izby Reprezentantów, które lada dzień miały się rozpocząć w całym kraju. Znawcy pokpiwali sobie, iż określenie „Izba” jest bardzo na miejscu: 435 prawodawców — każdy z własnym sztabem współpracowników — którzy nie kończące się debaty, posiedzenia i narady odbywać musieli w budynkach zajmujących niecałe dwadzieścia akrów. Prasa centralna na cały kraj rozgłaszała bulwersujące informacje lokalne; w szranki wyborcze stawali ludzie zupełnie niedoświadczeni, którzy nie mieli dotąd styczności z wielką polityką: biznesmeni, terenowi działacze samorządowi, adwokaci, pastory, nawet kilku lekarzy. Niestety, należało się liczyć z możliwością sukcesu niektórych z nich, chwytali się bowiem hasła populistycznego, mówili o konieczności pomocy prezydentowi i o „uzdrowieniu” Ameryki. Tymczasem Ameryka na nie nie chorowała, twierdzili ludzie z Wielkiej Sieci, gdyż oni przez cały czas czuwali nad jej zdrowiem!

Wszystko to było sprawką Ryana. Nigdy nie należał do ich grona. Miał czelność powtarzać przy każdej możliwej okazji, że w ogóle nie chciał być prezydentem!

Nie chciał???

Jak można nie chcieć tak wielkiej władzy, tyłu zaszczytów do rozdania, tyłu pochlebstw do wysłuchania?

Nie chciał???

A więc był obcym, był uzurpatorem.

Wiedzieli jednak, jak sobie z kimś takim poradzić. Niektórzy podjęli już wstępne manewry. Nie ci z wysokich pięt. Osoby mniej znaczące, działające w mniej elsonowanych gremiach, za to skutecznie wykorzystujące fakt, że Sieć nie przestała istnieć i funkcjonować. Sieć zaś dysponowała nie jednym językiem i nie do jednych uszu przemawiała. Ob było się bez planu, konspiracyjnych zebrań. Wszystko działo się samo z siebie, naturalną kolejną rzeczą. Jak zawsze.

***

Badrajn ściszał przed komputerem. Kluczową kwestię stanowił czas, a chociaż we wszystkich jego przedsięwzięciach był on ważny, teraz chodziło nie o precyzję utrafienia w odpowiedni moment, lecz o skrócenie trwania podróży. Poważnym utrudnieniem był fakt, że Teheran nadal był traktowany przez Zachód po macoszemu i z niejaką podejrzliwością, dlatego też niewielka była oferta przewoźników.

Zdumiewająco mało udało się znaleźć rejsów samolotowych nadających się do celów misji.

KLM, rejs numer 534, Teheran 1.10, jedno międzylądowanie, Amsterdam 6.10.

Lufthansa, rejs numer 601, Teheran 2.55, bez między lądowania, Frankfurt nad Menem 5.50.

Aeroflot, rejs numer 516, Teheran 3.10, Moskwa 7.10.

Austrian Airlines, rejs numer 774, Teheran 3.40, bez między lądowania, Wiedeń 6.00.

Air France, rejs numer 165, Teheran 5.25, Paryż, Charles de Gaulle 9.00.

British Airways, rejs numer 102, Teheran 6.10; jedno między lądowanie, Londyn, Heathrow 12.45.

Zadnego bezpośredniego rejsu do Rzymu, Aten, a nawet Bejrutu! Mógłby co prawda wysłać ludzi z przesiadką w Dubaju — linie lotnicze Zjednoczonych Emiratów i Kuwejtu, rzecz charakterystyczna, utrzymywały stałe połączenia z Iranem — ale uznał, że nie jest to najlepszy pomysł.

Tylko kilka samolotów do wykorzystania, we wszystkich z pewnością zagraniczni agenci, albo przynajmniej załoga poinstruowana, na co zwracać uwagę i o czym informować jeszcze w trakcie lotu. Nie tylko więc czas był problemem.

Wybrał dobrych ludzi, w większości wykształconych, potrafiących się ubrać i poprowadzić rozmowę, a także grzecznie się od niej uchylić. Na liniach międzynarodowych najłatwiej było symulować sen, gdyż tak wielu pasażerów nie musiało go udawać. Wystarczył jednak tylko jeden błąd, żeby cała misja została zagrożona. Wyraźnie ich o tym uprzedził.

Ze wszystkich portów docelowych Moskwa była najmniej atrakcyjna. Znacznie lepsze były: Londyn, Frankfurt, Paryż, Wiedeń i Amsterdam; codziennie jedno połączenie, a w każdym z tych miast możliwość skorzystania z całego mnóstwa przewoźników z całego świata, nie tylko Stanów Zjednoczonych. Zatem jedna grupa skorzysta z rejsu 601 do Frankfurtu, skąd niektórzy udadzą się do Brukseli (a dalej Sabeną do Nowego Jorku) i Paryża (potem zaś Air France do Waszyngtonu, Delta do Atlanty, American Airlines do Orlando, United do Chicago), podczas gdy reszta poleci Lufthansą do Los Angeles. Grupa, która skorzysta z British Airways będzie miała następnie najwięcej możliwości do wyboru, a spośród nich Concorde do Nowego Jorku. Podstawowym zadaniem będzie nie zwracanie na siebie uwagi podczas pierwszego etapu podróży. Potem rozplyną się w anonimowym tłumie, korzystającym z usług międzynarodowego ruchu lotniczego.

Tam jednak gdzie w grę wchodziło dwadzieścia osób, ryzyko pomyłki zwiększało się dwudziestokrotnie. Największym strapieniem było zawsze zabezpieczenie operacji. Połowę życia spędził na tym, by przechrzyć Izraelczyków, a chociaż fakt, że żył i działał, był najlepszym dowodem jego zdolności, to jednak tarapaty, w jakich nieraz się znajdował, osobę o słabszych nerwach doprowadziłyby do szału. W każdym razie plan podróży ułożony. Jutro zapozna z nim wykonawców. Spojrzał na zegarek. Właściwie dzisiaj.

* * *

O dziwo, nie wszyscy beneficjenci Sieci podzielali krytyczny pogląd na działania prezydenta. Cóż, w każdej grupie znajdują się cynicy, czasami bojkotowani, czasami tolerowani, czasami z racji swej oryginalności akceptowani. Bywalcy, stojąc wobec wyzwania, jakim stawały się poglądy kogoś z ich grona, czasami przybierali pozę filozoficznej cierpliwości — przyjdzie jeszcze okazja, żeby się odegrać — ale tylko czasami. Szczególnie trudno było ustalić, jak traktować ludzi z prasy i telewizji, którzy jednocześnie należeli i nie należeli do towarzysstwa. Należeli, gdyż mieli własne powiązania z tuzami polityki i docierali do najtrudniej dostępnych gabinetów, można więc było dowiedzieć się od nich interesujących rzeczy o wrogach i o przyjaciółach. Nie należeli, gdyż nie sposób było im ufać; można ich było wykorzystywać do swoich celów, sterować nimi przy użyciu pochlebstwa i plotki, ale ufać? Nie, przynigdy. A w każdym razie, nie do końca. Niektórzy mieli nawet zasady.

— Arnie, musimy porozmawiać.

— Chyba tak — zgodził się van Damm, natychmiast rozpoznając rozmówcę, który znał jego bezpośredni numer.

— Dziś wieczór?

— Dobrze. Gdzie?

— U mnie?

Szef personelu Białego Domu zastanawiał się przez chwilę.

— Zgoda.

* * *

Delegacja zjawiała się tuż przed wieczornymi modłami. Obie strony wymieniły serdeczne pozdrowienia, a następnie cała trójka weszła do meczetu, aby dopełnić religijnego rytuału. W normalnej sytuacji czuliby się potem oczyszczeni i odprężeni, tak jednak się nie stało. Panujące napięcie było łatwo wyczuwalne, szczególnie dla jednego z rozmówców.

— Dziękujemy, że wasza świętobliwość zechciał nas przyjąć — zaczął książę Ali ibn Szeik. Nie widział powodu, by wspominać o tym, że oczekiwanie trwało bardzo długo.

— Cieszę się, że zdrowie was nie opuszcza — odparł Darjaei. — Dobrze jest pomodlić się razem. — Poprowadził swoich gości do stolika przygotowanego przez ludzi z jego ochrony, gdzie miała zostać podana kawa — gorąca i mocna. — Niech Allah pobłogosławi temu spotkaniu, przyjaciele. Czy mogę być w czymś pomocny?

— Chcielibyśmy porozmawiać o najnowszych wydarzeniach — odparł następca tronu, który upił łyk kawy, wpatrując się uważnie w Darjaeiego. Jego towarzysz, kuwejcki minister spraw zagranicznych, Mohammed Adman Sabah, na razie milczał.

— A o czym konkretnie? — spytał Darjaei.

— O waszych zamiarach, wasza świętobliwość — oznajmił bez ceregieli Ali.

Duchowy przywódca Zjednoczonej Republiki Islamskiej westchnął.

— Wiele jest pracy do wykonania. Wszystkie te lata wojen i cierpienia, tak wiele ofiar ponoszonych daremnie, tak wiele szkód... Czyż nawet ten meczet nie jest tego świadectwem?

Darjaei wskazał na podupadającą świątynię.

— Tak wiele było powodów do smutku — zgodził się Ali.

— Jakie zamiary? Chcę odrodzenia. Ci nieszczęśliwi ludzie zbyt wiele doświadczyli. I po co te wszystkie poświęcenia? W imię ziemskich ambicji bezbożników. Ta niesprawiedliwość wołała do Allacha o pomstę i Allah wysłuchał tego wezwania. Teraz może powróci między nas umiłowanie Boga i dostatek.

— To przedsięwzięcie na długie lata — zauważył minister Kuwejtu.

— Z pewnością — pokłiwał głową Darjaei. — Teraz, gdy nie ciąży już na nas embargo na sprzedaż ropy naftowej, możemy do jego przeprowadzenia spożytkować bogactwa naszych ziem. Będzie to początek nowej epoki.

— Życia w pokoju — dorzucił Ali i zerknął badawczo na Darjaeiego.

— W pokoju — zapewnił solennie ajatollah.

— Czy możemy przychylić się do tego dzieła? Jednym z filarów Wiary jest wszak szczodrość — powiedział Sabah, gość z Kuwejtu.

Odpowiedzią było niskie sklonienie głowy.

— Każdą dobrą intencję powitać trzeba z radością. I niechże jak najczęściej kierują nami wskazania wiary, a nie doczesne rachuby, które tak bezpiecznie zapanowały nad światem islamu. Na razie jednak, jak sami widzicie, tak wiele spraw domaga się załatwienia, że nie sposób ogarnąć ich wszystkich i ocenić, w jakiej kolejności je rozwiązywać. Dlatego bardziej szczegółowe rozmowy odłożyć trzeba na inną okazję.

Pomimo kwiecisty ch słów nietrudno było się zorientować, że oferta pomocy została odrzucona. Zgodnie z najgorszymi obawami księcia Alego, rozmówca nie kwapił się do wspólnych interesów.

— Podczas następnego spotkania krajów OPEC — Saudyjczyk podjął jeszcze jedną próbę — możemy podnieść problem takiego ustalenia kwot wydobycia, żeby zapewnić także ZRI godny udział w naszych zyskach.

— Tak nakazywałaby sprawiedliwość — zgodził się Darjaei. — Nie wymagamy wiele. Potrzeba drobnych korekt.

— W tej kwestii porozumieliliśmy się zatem? — spytał Sabah.

— Oczywiście. To techniczna kwestia, którą mogą dopracować w rozmowie nasi specjaliści.

Obaj goście pokiwali głowami, myśląc w duchu, że właśnie uzgodnienie kwot wydobycia było problemem wzbudzającym zawsze najwięcej emocji. Gdyby wszystkie kraje posiadające ropę naftową wydobywały ją, nie oglądając się na żadne ograniczenia, ceny na rynkach światowych poleciałyby w dół, na czym straciliby wszyscy. Z drugiej strony, gdyby na produkcję nałożył nadmierne ograniczenia, ceny poszybowałyby tak wysoko, że klienci zmniejszyliby zamówienia, co także ostatecznie zmniejszyłoby zyski. Właściwe wypośredkowanie ceny było każdego roku przedmiotem zawitych konsultacji ekonomicznych, utrudnianych dodatkowo przez to, że system gospodarczy każdego z uczestniczących w nich państw był odrębny i odrębną realizował politykę.

— Czy wasza świątobliwość chce przekazać coś za naszym pośrednictwem rządowi naszych krajów? — spytał Sabah.

— Pragniemy tylko pokoju, gdyż tylko on pozwoli, zgodnie z wolą Allacha, dwie nasze wspólnoty scalić w jedną. Niczego nie musicie się lękać z naszej strony.

* * *

— Panów opinia?

Skończył się kolejny cykl ćwiczeń. Na podsumowaniu zjawili się wysocy oficerowie izraelscy, z których co najmniej jeden zajmował się wywiadem. Pułkownik Sean Magruder był wprawdzie kawalerystą, ale, jak każdy wyższy dowódca, był nienasyconym pożeraczem informacji.

— Myślę, że Saudyjczycy są bardzo podenerwowani, podobnie jak i cała reszta sąsiadów.

— A pan?

Avi ben Jakob, oficjalnie wojskowy, co także i w tej chwili podkreślił przez założenie munduru, był zastępcą szefa Mossadu. Zastanawiał się, ile może ujawnić, ale przy zajmowanym przez niego stanowisku decyzja należała w istocie do niego samego.

— Także i my nie jesteśmy tym wszystkim zachwyceni.

— Historycznie rzecz biorąc — zauważył Magruder — sporo było kontaktów między Izraelem i Iranem, a jeśli brać pod uwagę kulturowe, to trzeba by się cofnąć aż do imperium perskiego, bo zdaje się, że wasze święto Purim pochodzi z tamtego okresu. Ale nawet po upadku szacha izraelscy piloci wykonywali jakieś loty po stronie Iranu podczas wojny z Irakiem.

— W Iranie było wielu Żydów, więc trzeba było spróbować wy dostać ich stamtąd — pośpiesznie wyjaśnił Jakob.

— Zdaje się, że to wy pośredniczyliście w rokowaniach „broń za zakładników”, które rozpoczął Reagan — dorzucił Magruder, aby pokazać, że i jemu niejedno obilo się o uszy.

— Niezłe ma pan informacje — mruknął Izraelczyk.

— Ich zdobywanie należy do moich obowiązków. Daleki jestem od ferowania ocen; kiedy jest jakaś sprawa do załatwienia, różne metody mogą prowadzić do jej realizacji. Teraz najbardziej interesuje mnie, co sędzicie, panowie, o ZRI.

— Uważamy Darjaeiego za najniebezpieczniejszego człowieka na świecie.

Magruder pomyślał o ściśle tajnej informacji na temat przerwania sił irańskich do Iraku, która dotarła do niego kilka godzin wcześniej.

— Mocne słowa, ale chyba uzasadnione.

Z czasem polubił Izraelczyków, chociaż nie zawsze tak było. Przez lata amerykańscy wojskowi serdecznie ich nie znosili z powodu arogancji i buty najwyższych dowódców małego państwa. Potem jednak wojna w Zatoce pokazała Izraelczykom prawdziwą wartość armii amerykańskiej. Zamiast powtarzać, wzorem lat ubiegłych, że nie trzeba ich uczyć, jak prowadzić wojnę w powietrzu i na lądzie, zaczęli studiować amerykańską doktrynę wojenną.

Niebagatelną rolę w zmianie tego nastawienia odegrało pojawienie się Bizonów na pustyni Negew. Amerykańska tragedia w Wietnamie ukróciła innego rodzaju arogancję, a efektem tego był nowy typ profesjonalizmu. Pod

dowództwem Mariona Diggasa, pierwszego zwierzchnika odrodzonego 10. pułku kawalerii pancernej, odbyło się kilka twardych lekcji, a jego następcą, Magruder, udzielał teraz ich żołnierzom izraelskim, którzy przejść musieli to samo, co ich amerykańscy koledzy w Fort Irwin. Początki były mało obiecujące, pierwsze nieporozumienia omal nie zakończyły się bijatyką. Niemniej, kiedy Even Benny, dowódca izraelskiej 7. Brygady Pancernej opuszczał pustynię Negew, mając na koncie kilka remisowych pojedynków z amerykańskimi instruktorami, serdecznie im podziękował za otrzymaną naukę i obiecał, że za rok zdecydowanie im dokopie. Komputer w miejscowej Sali Gwiezdznych Wojen informował, że w ciągu kilku zaledwie lat wyniki jednostek izraelskich poprawiły się o czterdzieści procent, a teraz, chociaż ich oficerowie mieli z czego być dumni, wykazywali bardzo wiele samokrytycyzmu i pasji do nauki.

I oto jeden z ich najważniejszych wywiadów: oceniał powstałą sytuację powściągliwie i chłodno, nie oświadczając z pogardą, iż jego kraj w puch rozbije wszystko, czym może mu zagrozić świat islamu. Magruder odnotował w pamięci, by wspomnieć o tym w raporcie dla Waszyngtonu.

* * *

Samolot, który „wpadł” do Morza Śródziemnego, nie mógł już teraz pokazywać się za granicami kraju. Nawet wykorzystanie go do odstawienia irackich generałów do Sudanu było błędem, teraz więc korzystał z maszyny jedynie Darjaei, któremu ciągle brakowało czasu, a władał ogromnym krajem. Nie minęły dwie godziny od rozmowy z sunnickimi gośćmi, a był na powrót w Teheranie.

— Słucham.

Badrajn rozłożył na biurku papiery i zaczął wliczać miasta, trasy i harmonogramy. Ten kurier, na przykład, wyleci z Teheranu o szóstej rano, aby do Nowego Jorku dotrzeć o drugiej czasu lokalnego, czas podróży wyniesie zatem dwadzieścia godzin. Stanowiące cel podróży centrum targowe imienia Jacoba Javitsa otwarte będzie do godziny dziesiątej wieczorem. Wyrusza o 2.55, po dwudziestu trzech godzinach przybędzie do Los Angeles, gdzie będzie wtedy świtać, a centrum targowe działać będzie przez cały dzień. Była to najdłuższa trasa, a i tak u jej kresu osiemdziesiąt procent zawartości „przesyłki” pozostanie aktywne.

— Nie wykryją ich?

— Wybrałem ludzi inteligentnych i wyszkolonych; wszyscy zostali starannie poinstruowani. Chodzi jedynie o to, by niczym się nie wyróżniali, nie zwracali na siebie uwagi. Oczywiście, istnieje pewne zagrożenie, związane z tym, że zadanie wykonuje naraz dwadzieścia osób, ale taki był wasz rozkaz.

— Druga grupa?

— Wyruszą dwa dni później, podobnymi trasami. Tutaj niebezpieczeństwo jest znacznie większe.

— Zdaję sobie z tego sprawę. Czy to ludzie bogobojni?

— Tak — odparł Badrajn. — Niepokoi mnie ryzyko polityczne.

— Jakże?

— Natychmiast pojawi się pytanie, kto ich nasał, chociaż dokumenty będą bez zarzutu i zapewni się wypróbowane środki bezpieczeństwa. Chodzi mi natomiast o samą Amerykę. Nieszczęśliwy wypadek, jaki przytrafia się politykowi, może spowodować wzrost sympatii do niego, a w ślad za tym — także politycznego poparcia.

Darjaei uniósł w zdumieniu brwi.

— A nie będzie dowodem jego słabości?

— U nas tak by było, u nich — niekoniecznie.

Darjaei zastanawiał się chwilę nad tymi słowami, a potem pokręcił głową.

— Widziałem Ryana i wiem, że to człowiek słaby. Nie potrafi sobie radzić ze swoimi kłopotami, nadal nie ma jeszcze zorganizowanego rządu. Jedno uderzenie, w chwilę potem drugie, załamie go, a przynajmniej tak zaabsorbuje, że będziemy mogli nie brać pod uwagę Ameryki przy realizacji następnego celu.

— Lepiej ograniczyć się do pierwszej misji — przestrzegł Badrajn.

— Nie, musimy zadać im taki cios, jakiego nigdy jeszcze nie otrzymali. Kiedy podważymy ich zaufanie do przywódcy i do samych siebie — będą bezsilni.

Badrajn milczał. Miał do czynienia z człowiekiem świętym, który realizował świętą misję, nie do końca więc kierował się racjami rozumu. Z drugiej strony, Darjaei nie był tym, kto życzenia swe uważałby za rzeczywistość. To jednak musiało znaczyć, że istniał jeszcze jakiś plan, o którym Badrajn nie wiedział.

— Najlepiej by było zabić samego Ryana. Napad na jego dziecko spowoduje tylko powszechne oburzenie. Amerykanie są bardzo sentymentalni w niektórych kwestiach.

— Realizacja drugiego zadania zacznie się wtedy, gdy będzie już wiadomo, że pierwsze się powiodło? — upewnił się Darjaei.

— Tak.

— To zupełnie wystarczy — powiedział ajatollah, wpatrzony w harmonogramy lotów.

Badrajn skłonił się z szacunkiem i wyszedł. Darjaei ma jeszcze inny plan. Z pewnością.

* * *

— Powiada, że jego zamiary są pokojowe.

— Zupełnie jak Hitler, Ali — przypomniał prezydent. Spojrzał na zegarek. W Arabii Saudyjskiej minęła północ. Jak należało się spodziewać, przed telefonem do Waszyngtonu Ali najpierw odbył naradę ze swoim rządem. — Wiesz wszystko o ruchach wojsk?

— Tak w ciągu dnia twoi ludzie przedstawili kompletną informację. Musi jednak upłynąć trochę czasu, zanim tamci staną się naprawdę groźni. Nie można zrealizować inwazji z dnia na dzień. Znam się trochę na armii.

— To samo mówią moi doradcy — powiedział Ryan. — Co zamierzacie robić?

— Będziemy pilnie wszystko obserwować. W oddziałach odbywają się ćwiczenia. Mamy wasze zapewnienie o pomocy. Jesteśmy trochę zaniepokojeni, ale nie przesadnie.

— A gdybyśmy zorganizowali wspólne manewry? — zasugerował Jack.

— To mogłoby niepotrzebnie zaostrzyć sytuację — powiedział Ali bez przekonania w głosie. Najpewniej usiłował tę ideę przeforsować na posiedzeniu rady królewskiej, która ostatecznie się nie zgodziła.

— Czas kończyć, masz za sobą pracowity dzień. Powiedz mi jeszcze tylko, jak wygląda Darjaei? Nie widziałem go od czasu, gdy przedstawiłeś nas sobie.

— Jest zdrowy, chociaż zmęczony, czemu trudno się dziwić. Ostatnio ma niewiele czasu na odpoczynek.

— To racja. Ali?

— Tak, Jack?

Prezydent zawahał się na chwilę, uprzymiśnawszy sobie brak dyplomatycznego przygotowania.

— Jak myślisz, na ile poważna jest sytuacja?

— A co mówią twoi doradcy?

— Zasadniczo to, co ty, ale niektórzy są naprawdę zatroskani. Musimy pozostawać w kontakcie.

— Bez wątplenia, panie prezydencie. Do widzenia.

Z uczuciem lekkiego rozczarowania Ryan rozjrzał się po gabinecie. Ali nie mówił tego, co chciałby powiedzieć, gdy z jego opinii nie podzielali wszyscy w otoczeniu króla, najpewniej z samym monarchą włącznie. Pozwalał sobie na bardzo delikatne aluzje, ale wiele się zmieniło, także w ich wzajemnych kontaktach od czasu, gdy Jack został prezydentem. Teraz za każdym słowem czaiła się wielka polityka, on zaś przestał dla innych być normalnym człowiekiem, a stał się uosobieniem Ameryki. Może w bezpośredniej rozmowie wszystko wypadłoby inaczej, myślał Jack. Może. Nawet prezydenci muszą się jednak liczyć z czasem i przestrzenią. By nie wspominać o regulach polityki.

Samolot holenderskich Królewskich Linii Lotniczych, rejs numer 534, zgodnie z rozkładem wystartował z lotniska w Teheranie o 1.10. Był pełen pasażerów, którzy o tej porze natychmiast zapadali się w fotelach, zapinali pasy, a potem sięgali po poduszki i koce. Wystarczyło, by koła oderwały się od ziemi, a zaczęto opuszczać oparcia i układać się do snu.

Na pokładzie znalazło się pięciu ludzi Badrajna, dwóch w pierwszej klasie, trzech w klasie biznes. Walizki spoczywały w ładowniach, podręczny bagaż został wsunięty pod fotele. Wszyscy odczuwali pewne napięcie i, niezależnie od założeń religijnych, pragnęli nieco je osłabić alkoholem, ten jednak mógł być serwowany dopiero od momentu, gdy samolot opuści przestrzeń powietrzną ZRI. Trzeba było cierpliwie czekać.

Pojawili się na lotnisku jak normalni podróżni i jak wszyscy oddali podręczny bagaż, aby prześwietlono go w aparacie rentgenowskim. Badanie było równie skrupulatne jak na lotniskach zachodnich, może nawet bardziej, jeśli zważyć na mniejszą liczbę samolotów do odprawy. Tak czy owak, prześwietlenie pokazało jedynie, że oprócz papierów, książek i drobiazgów, w torbach podróżnych znajdują się także przybory do golenia.

Wykształceni — niektórzy studiowali na Uniwersytecie Amerykańskim w Bejrucie, jedni, żeby uzyskać ceniony na Bliskim Wschodzie dyplom, inni, żeby bliżej poznać przeciwnika — ubrani byli z dyskretną elegancją: angielskie garnitury, jedwabne krawaty, wiszące w schowkach płaszcze z wielbłądziej wełny upodobały ich do współpasażerów. Nie było w ich postaciach nic, co na dłużej przyciągnęłoby uwagę.

* * *

— A co ty o tym wszystkim sądzisz? — spytał van Damm.

Holtzman obrócił w palcach szklaneczkę, wpatrując się w kostki lodu.

— W innych okolicznościach nazwałbym to może spiskiem, ale nie w tej sytuacji. Jak na człowieka, który stara się uruchomić auto po wypadku, Jack robi wiele rzeczy nowych i zwiariowanych.

— „Zwiariowanych” to mocne słowo, Bob.

— Oni używają jeszcze mocniejszych. Wszyscy powtarzają: „Nie należy do nas” i alergicznie wręcz reagują na każdą jego inicjatywę. Sam jednak musisz przyznać, że to posunięcie z podatkami odbiega trochę od tradycyjnych reguł. Tak czy owak rozpoczęła się ta sama co zawsze zabawa: kilka przecieków, odpowiednia ich prezentacja — a potem wszystko toczy się już własnym rozpędem.

Arnie pokawał głową. To zupełnie jak ze śmieciami. Jeśli ktoś zebrał je w worek a ten wrzucił do odpowiedniego kubła, nie było żadnego kłopotu: kilka sekund i lądowały w zbiornikach śmieciarki. Jeśli jednak ktoś cisnął je przez okno samochodu gnającego autostradą, potem trzeba je było zbierać całymi godzinami. I przeciwnicy rozrzucali właśnie śmieci na oślep, Jack zaś musiał marnować bezcenny czas na uganieanie się za brudami po szosie, zamiast prowadzić wóz. Porównanie było może nie najzręczniejsze, ale trafne. Politycy aż nazbyt często woleli zająć się tym, by przysporzyć innym sprzątania, niż wziąć się do konstruktywnej pracy.

— Kto puścił farbę?

Reporter wzruszył ramionami.

— Ktoś z CIA, bardzo prawdopodobne, że zredukowany. Musisz przyznać, że z całym aparatem wywiadowczym załatwiono się trochę brutalnie. Ilu ludzi zwolniono w Langley?

— Dostatecznie wielu, żeby móc sobie pozwolić na nowych agentów w terenie. Hasło brzmi: oszczędność na działalności ogólnej, lepsza informacja, większa skuteczność i tak dalej. Niczego nie doradzam prezydentowi w tych sprawach, gdyż sam jest w tej dziedzinie specjalistą.

— Wiem, miałem prawie skończony artykuł na ten temat i chciałem właśnie do ciebie zadzwonić, żebym mógł się z nim spotkać, kiedy wybuchła ta heca.

— A co...?

— Co ja o tym sądzę? Naprawdę nie wiem, co myśleć o tym facecie. W niektórych kwestiach jest znakomity, w innych... Pijane dziecko we mgle, to delikatnie powiedziane.

— Mów szczerze.

— Podoba mi się — przyznał Holtzman. — Lubię go za tę jego cholerną szczerotę i uczciwość. Właśnie o tym chciałem napisać. A wiesz, co mnie najbardziej wkurza? Ktoś z „Postu” o tym, co ustaliłem, powiedział Edowi Kealty’emu, który powtórzył to Donnerowi i Plumberowi.

— A oni tę historię wykorzystali, żeby go udupić.

— Właśnie.

Van Damm zaśmiał się, ale był to śmiech nader gorzki.

— Cały Waszyngton, Bob.

— Posłuchaj, niektórzy z nas pamiętają jeszcze o tym, że jest coś takiego jak etyka zawodowa — powiedział ponuro dziennikarz.

— To był dobry reportaż. Sporo nad nim siedziałem, mam własne źródło w CIA, to znaczy mam kilka, ale to jest zupełnie nowe, a facet naprawdę dużo wie. Tyle że do wszystkiego podszedłem bardzo krytycznie. Co mogłem, sprawdziłem, potem starannie oddzieliłem w tekście rzeczy, które wiem na pewno, od tych, które tylko podejrzewam, i wiesz co? Wychodzi z tego bardzo dobry obraz Ryana. Czasami chodził na skróty, to prawda, ale, o ile wiem, nigdy nie złamał prawa. Gdyby nagle coś nam poważnie zagroziło, właśnie takiego faceta chciałbym widzieć w Gabinetce Ovalnym. A potem moje informacje, które człowiek z Firmy mnie, a nie komuś innemu przeleżał, wykrada jakiś skurwy syn i robi z nich własny użytek. O nie, Arnie, to nie tak! Ktoś zrobił mnie na konia, załatwił moją wiarygodność i wiarygodność mojej gazety. — Holtzman odstał drinka na stół. — Wiem, co myślisz o mnie i w ogóle o ludziach z branży...

— Bob, nie...

— Zawsze przecież...

— Posłuchaj. To jasne, na czym polega moja funkcja tutaj: mam opiekować się swoim szefem, ale na pewno nie jest tak, że wszystkich dziennikarzy traktuję jak zarząd. Nie zawsze się zgadzamy, czasami dochodzi do konfliktów, ale jesteśmy sobie nawzajem potrzebni. Do diabła, czy myślisz, że gdybym cię nie szanował, siedziałbym teraz z tobą i popijał whisky?

Holtzman wpatrywał się spod oka w Arnie’ego i zastanawiał, czy tamten gra, bo czegoś od niego potrzebuje, czy też mówi prawdę. W przypadku van Damma nie tak łatwo dawało się odróżnić jedno od drugiego. Dokończył drinka.

Szkoda, że facet gustował w taniej whisky i nie potrafił się lepiej ubrać. A może i to było częścią kostiumu? Gra polityczna była czymś pomiędzy metafizyką a nauką eksperymentalną. Niczego nigdy nie wiedziało się na pewno, a odkrycie jednego aspektu często uniemożliwiało poznanie innych. Tyle że właśnie dlatego była to gra tak pasjonująca.

— Okay, przyjmuję to jako komplement.

— To fajnie — uśmiechnął się van Damm i napelił szdanki. — Teraz wyjaśnij, czemu do mnie zadzwoniłeś.

— Jak by to powiedzieć... — Holtzman zawahał się przez chwilę. — Nie mogę patrzeć spokojnie, jak sztywnie się egzekucja niewinnego faceta.

— Brałeś już udział w niejednej — mruknął van Damm.

— Może i tak, ale nigdy nie byli to niewinni koleś. Politycy, którzy dostawali może nie za to, za co najbardziej im się należało, a tylko za to, co można było udowodnić. Mogę to ująć inaczej: Ryan powinien mieć równe szanse; nie może być tak, że ktoś go zaatakuje od tyłu.

— Ty z kolei jesteś wkurzony, że ktoś podkradł ci materiał, a być może i Pulitzera...

— Tak się składa, że mam już dwa — przypomniał sucho Holtzman.

Gdyby nie to, naczelny by się z nim nie cackał i ktoś inny rozpracowywałby teraz sprawę Ryana, pomyślał van Damm. Chętnych by nie zabrakło, gdy konkurencja w „Washington Post” była ostra.

— Dobra, do rzeczy.

— Chciałbym wiedzieć, co się naprawdę zdarzyło w Kolumbii, jak wyglądała sprawa Jimmy’ego Cuttera i jego śmierci.

— O rany, Bob, nie masz pojęcia, czego się musiał wczoraj nasłuchiwać nasz ambasador w Bogocie.

— Hiszpański wspaniale nadaje się do przekleństw — zauważył z uśmiechem Holtzman.

— Przykro mi, ale ta historia nie może zostać ujawniona.

— Arnie, nie ludź się: zostanie ujawniona i problem polega na tym jedynie, kto to zrobi i jakie wyciągnie wnioski. Dałeś przed chwilą do zrozumienia, że uważasz mnie za niezgorszego pismaka.

Jak często bywa w Waszyngtonie, obie strony miały swoje sprawy do załatwienia. Holtzman chciał napisać artykuł, dzięki któremu może ubiegać się o następną nagrodę Pulitzera — niezależnie od tego, co powiedział, nigdy ich nie było za wiele — a także zidentyfikować złodzieja, który uzyskane przez niego informacje przekazał Kealty’emu, i poradzić mu, żeby czym prędzej wynosił się z „Postu”, jeśli nie chce, by Holtzman za sprawą kilku słówek szepniętych do odpowiednich uszu raz na zawsze zламаł jemu, czy jej, karierę dziennikarską. Arnie natomiast za wszelką cenę chciał pomóc Ryanowi, okazało się jednak, że musi w tym celu zламаć prawo i zaufanie prezydenta. A decydować trzeba było natychmiast.

— Żadnych notatek, żadnych taśm,

— Jasne. „Wyższy urzędnik”, nawet bez wskazania instytucji.

— Powiem ci też od kogo możesz uzyskać potwierdzenie tego, co usłyszysz.

— Wie o wszystkim?

— Nawet więcej ode mnie — pokiwał głową van Damm. — Sam ledwie co dowiedziałem się o ważnym szczególe.

— Dzięki. Te same reguły będą się stosować do potwierdzającego źródła. Kto naprawdę wie, co się zdarzyło?

— Nawet Ryan nie wie wszystkiego. Wątpię, czy cokolwiek wie.

Holtzman pociągnął jeszcze łyk, mówiąc sobie, że ten będzie już ostatni. Podobnie jak w przypadku chirurga, u niego również alkohol nie szedł w parze z pracą.

* * *

Samolot KLM, rejs numer 534, po trzech godzinach i piętnastu minutach lotu, mając za sobą 1.905 kilometrów, lądował o 2.55 czasu lokalnego w Stambule. Trzydzieści minut wcześniej pasażerowie zostali w różnych językach obudzeni przez stewardesy, które poprosiły ich o złożenie foteli i zapięcie pasów. Lądowanie przebiegło gładko, niektórzy z pasażerów uchylili zasłony na oknach, by zobaczyć jeszcze jedno z miejsc, które nie różniły się od siebie na całym świecie: betonowe pole z białymi liniami pasów startowych oraz niebieskimi światłkami i wskaźnikami drogę kołowania. Kilka osób zanurzyło się w mrok tureckiej nocy; ci, którzy lecieli dalej, znowu opuścili fotele, żeby uciąć sobie drzemkę w czasie następnych trzech kwadransów, jako że samolot miał rozpocząć drugą część podróży dopiero o 3.40.

Rejs numer 601 Lufthansy obsługiwany był przez dwusilnikowego *Airbusa 310*, podobnego jeśli chodzi o wielkość i możliwości do *Boeinga* KLM. Także wśród jego pasażerów znalazło się pięciu wysłanników Badrajna. O 2.55 rozpoczęła się bezpośredni lot do Frankfurtu. Odprawa odbyła się bez żadnych szczególnych wydarzeń.

* * *

— To jest naprawdę coś, Arnie.

— Dopiero w zeszłym tygodniu dowiedziałem się kilku istotnych rzeczy.

— Jesteś pewien wszystkiego? — spytał Holtzman.

— Fragmenty pasują do siebie. Nie mogę powiedzieć, że bym się bardzo ucieszył. Myślę, że i tak wygrałybyśmy wybory, ale on po prostu nie chciał walczyć. Z rozmysłem przegrał. Powiem ci jednak coś: to był najodważniejszy i

najbardziej honorowy czyn polityczny w tym stuleciu. Przyznam szczerze, że nie doceniałem go.

— Fowler wie o tym?

— Nie mówiłem mu, chociaż może powinienem.

— Zaraz poczekaj. Pamiętaj jak Liz Elliot podsunęła mi ten kasek z Ryanem i...

— Tak, to część tamtej sprawy. Jack poleciał do Kolumbii, żeby wyciągnąć żołnierzy z pułapki. Facet, który siedział koło niego w helikopterze, zginął, więc od tej chwili opiekuje się jego rodziną. Liz zapłaciła za rozsiewanie plotek o rzekomym romansie Ryana.

— Jest jeszcze jedna kwestia, wokół której panuje zmowa milczenia. Podobno Fowler pogubił się, mało brakowało, żeby wystrzelił rakiety na Iran, a nie dopuścił do tego Ryan. W jaki sposób?

Holtzman zerknął na szkaneczkę i zdecydował się na następnego tydzień.

— Podłączył się do gorącej linii, odciał prezydenta i w bezpośredniej rozmowie nakłonił Narmonowa, żeby trochę ustąpił. Fowler natychmiast kazał agentom Tajnej Służby go aresztować, ale zanim dotarli do Pentagonu, wszystko już się uspokoiło. Na szczęście jego słowa poskutkowały.

Holtzman przeżuwał informację przez jakieś dwie minuty, ale znowu wszystkie fragmenty pasowały do siebie. Fowler dwa dni później podał się do dymisji. Był załamany, uznał, że utracił moralne prawo do rządzenia państwem z chwilą, kiedy nakazał skierować pocisk nuklearny na niewinne miasto. Ryan z kolei był tak wstrząśnięty tym wypadkiem, iż natychmiast wycofał się z wszelkiej służby publicznej i powrócił do niej dopiero na prośbę Rogera Durlinga.

— Tutaj pogwałcił wszelkie reguły — powiedział Holtzman, chociaż zarazem czuł, że nie jest to sprawiedliwy zarzut.

— Gdyby tego nie zrobił, może nie siedzielibyśmy tutaj. — Szef personelu Białego Domu nalał sobie znowu, Holtzman odmówił gestem ręki. — Rozumiesz teraz, o co mi chodzi, Bob, kiedy powiadam, że nie można ujawnić tej historii? Jeśli nagłośnisz ją, zaskodzisz tylko krajowi.

— W takim razie, dlaczego Fowler rekomendował Ryana Durlingowi? Musiał go przecież serdecznie nienawidzić?

— Bob Fowler ma wiele wad i popełnił niejedną błąd, ale porządny człowiek. Nie lubi osobiście Ryana, ale ten go uratował, on zaś powiedział Durlingowi, że Jack to... zaraz, jak to było... coś takiego: „Dobry facet na niebezpieczne czasy”.

— Co za szkoda, że nie ma politycznego doświadczenia.

— Szybko się uczy. Może cię zaskoczy.

— Jeśli będzie miał wolną rękę, wypatroszy całą administrację. Wiesz, ja, w przeciwieństwie do Fowlera, czuję do niego sympatię, ale te pomysły polityczne...

— Wiele razy myślałem, że go rozgrzyłem, a potem okazało się, że wcale nie. Wtedy musiałem sobie powtarzać raz jeszcze, że on nie gra według żadnego scenariusza, a rozwiązuje problemy. Daję mu papiery, on je czyta i wyciąga wnioski. Rozmawia z ludźmi, stawia dobre pytania, zawsze uważnie słucha odpowiedzi, ale decyzję podejmuje sam, jak gdyby dokładnie wiedział, co dobre, a co nie. Powiem ci jedno: na ogół rzeczywiście wie. Mnie wykiwał, rozumiesz — mnie. Mniejsza z tym, chodzi o to, że czasami sam przestaję wiedzieć, co tam w nim siedzi.

— Facet zupełnie z zewnątrz — powiedział cicho Holtzman — tymczasem...

— Właśnie, wszyscy traktują go tak, jak gdyby był z tej samej drużyny i dlatego stosują wobec niego te same zagrywki, a on tymczasem reaguje zupełnie na opak.

— Rozumiem, że podstawowa kwestia polega na tym, że jest zupełnie nieprzewidywalny. Niech to cholera — pokręcił głową Bob. — Naprawdę nienawidzi tej posady?

— Raczej tak, chociaż nie zawsze. Trzeba było go widzieć, jak miał spotkania na Środkowym Zachodzie. Wtedy poczuł bluesa. Wiedział, że ludzie go kochają, sam ich kochał, zupełnie się wyluzował. „Nieprzewidywalny”? Zależy jakna to spojrzeć. Znasz to powiedzenie golfowe, że najtrudniej jest posłać prostą piłkę? Wszyscy doszukują się zawijasów, a tu nie ma żadnych.

— Jeśli tak, to po co te tajemnice? — prychnął Holtzman.

— Muszę starać się chronić go przed mediami. Przecież nawet w twoim przypadku nie wiem, jak ty to przedstawiś; nie mogę być pewien, że tylko stwierdzisz fakty, tak jak powinienś.

Dziennikarz skrzywił się.

— Każdy polityk powinien być taki jak Ryan. Tyle że nie jest.

— Ten jeden jest prawdziwy — upierał się van Damm.

— I ja mam o tym napisać, tak? Kto w to uwierzy?

— Może tutaj jest pies pogrzebany — powiedział Arnie. — Całe swoje życie związałem z polityką i myślałem już, że nic mnie nie zaskoczy. A tu figa. Bez przechwałek, wszyscy wiedzą, że nie jestem pierwszym lepszym nowicjuszem, ale nagle pojawia się facet, który powiada, że król jest nagi, i ma rację, a jedyne co wszyscy potrafią zrobić, to udawać, że nie widzą gołego tyłka. Po prostu system nie jest na to przygotowany.

— I zniszczy każdego, kto będzie usiłował przy nim majstrować — mruknął Holtzman, myśląc jednocześnie: gdyby bajka Andersena rozegrała się w Waszyngtonie, tłum rozdeptałby dzieciaka.

— Jeśli dobrze pamiętam, powiedziałeś, że nie chcesz uczestniczyć w egzekucji na niewinnym faciecie.

— Tak, ale co...

— A gdyby tak zająć się dworem króla?

***

Następny miał być rejs Austrian Airlines numer 774. Czynnoci stawały się już ruty nowe; pojemnik napelniono czterdzieści minut przed odlotem. Korzystna była bliskość Małpiarni, a także pora, gdyż nad ranem nie był niczym nadzwyczajnym widok osób pędem usiłujących zdążyć na samolot i podwładni Badrajna bynajmniej nie byli jedyymi spóźnialskimi. „Zupe” wprowadzano do puszek przez niewidoczny w promieniach rentgenowskich plastikowy zawór. Nad

nią w izolowany m pojemniku umieszczano azot. Nie było to wprawdzie konieczne, jednak na wszelki wypadek z zewnątrz pojemniki spryskiwano środkiem antyseptycznym i wycierano do czysta. Były zimne, ale nie pokryte szronem. Płynny azot powoli parował; potem zostanie wypuszczony, łącząc się z powietrzem. Azot stanowi wprawdzie ważny składnik materiałów wybuchowych, ale sam w sobie jest niegroźny, bezbarwny i bezwonny. Nie wchodził w reakcje z zawartością pojemnika, będzie go więc odpowiednia ilość, by we właściwym momencie wyrzucić wirusy na zewnątrz.

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Ci, którzy pracowali przy napełnianiu puszek, zażądali kombinezonów ochronnych, których nie warto było im odmawiać, żeby nie pracowali nerwowo i w podnieceniu. Trzeba jeszcze przygotować dwie grupy po pięć. Można to było zrobić za jednym zamachem, ale w ten sposób pojawiało się niepotrzebne ryzyko.

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Darjaei przewracał się w łóżku tej nocy, tak dla niego ważnej. Wprawdzie wraz z upływem lat potrzebował coraz mniej snu, na ogół nie miał jednak kłopotów z zaśnięciem. Kiedy nie było przeciwnych wiatrów, słyszał odgłos startujących samolotów, nie mający w sobie nic mechanicznego, a raczej przypominający naturalny dźwięk daleki wodospad czy może trzęsienie ziemi. Teraz czekał na niego w napięciu, lękając się, że jakiś kataklizm może pokrzyżować jego plany.

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

Wzrost temperatury w czasie trwania próby

***

***

— Latanie w nocy to taka wielka sztuka? — zdziwił się Jack.

— Dla nich z pewnością — odparł Robby. Lubił te wieczorne posiedzenia w Gabinetce Ovalnym, z drinkiem w ręką. - Zawsze bardziej oszczędzali na sprzęcie niż na ludziach. Helikoptery — w tym przypadku francuskie, których ma trochę nasza Straż Przybrzeżna — kosztują sporo i bardzo rzadko widzieliśmy, żeby używali ich do nocnych operacji. W tych manewrach ćwiczą ataki na okręty podwodne, więc może przy mierzają się do jakiejś akcji na holenderskie okręty klasy *Zeeleeuw*, które Republika Chińska kupiła w zeszłym roku. Ponadto sporo jest akcji kombinowanych, w których uczestniczą naraz jednostki morskie i powietrzne.

— Wnioski?

— Szykują się do czegoś, panie prezydencie. — Admirał rozłożył ręce. — Kłopot ty lko...

— Robby — Ryan spojrział nad okularami do czytania, które ostatnio przepisała mu Cathy — jeśli wtedy, gdy jesteśmy sami, nie będziesz się zwracał do mnie po imieniu, wydam bezzwłocznie dekret w tej sprawie.

— Nie jesteśmy sami — sprostował admirał Jackson i lekkim ruchem głowy wskazał Price.

— Ach, Andrea, ale przecież ona się nie liczy... Ryan nagle urwał i zacerwienił się.

— Tak, tak, panie admirałe, niech pan to dobrze zapamięta — powiedziała agentka, z trudem tłumiąc śmiech. — Potrzeba było dobrych kilku tygodni, żebyśmy to nareszcie usłyszała.

Jack wpatrywał się w blat i kręcił głową.

— Tu po prostu nie da się żyć. Najlepsi przyjaciele zwracają się do mnie na „pan”, a ja robię się grubiański wobec kobiet.

— Jack — powiedział Robby, starannie akcentując pierwsze słowo — jesteś moim naczelnym dowódcą. A ja co: prosty marynarz.

Wszystko po kolei, pomyślał Ryan, a głośno rzucił:

— Agentko Price?

— Słucham, panie prezydencie?

— Proszę napełnić sobie szklaneczkę i usiąść.

— Sir, jestem na służbie, a przepisy ...

— Więc proszę sobie zrobić słabego drinka, ale tak czy owak jest to rozkaz prezydenta Stanów Zjednoczonych. Wykonać!

Chwilę się wahała, ale rozkaz był rozkazem. Nalała sobie whisky na dwa palce, dodając sporo lodu i wody, a potem usiadła obok J-3. Żona Jacksona, Sissy, była na górze z rodziną Ryana.

— Chciałem sprawę postawić jasno. Prezydent musi się odprężyć, a nie może tego osiągnąć wtedy, kiedy damy stoją, a przyjaciele odmawiają zwracania się do niego po imieniu. Czy to jasne?

— Aye, aye, sir — powiedział Robby i z komicznym pośpiechem dorzucił: — Jack, teraz wszyscy jesteśmy odprężeni i czujemy się wyśmienicie. — Zerknął na Price. — W razie gdybym zachowywał się niewłaściwie, ma mnie pani zastrzelić, prawda?

— W środek głowy.

— Co do mnie, wołę rakiety powietrze-powietrze. Pewniejsze.

— Z tego co slyszalam, byl taki wieczor, kiedy calkiem dobrze dawal pan sobie rade z karabinem. Tak w kazdym razie utrzymywal prezydent. A moze to byl pistolet maszynowy. Nawiasem mowiac, dziekuje.

— Hę?

— Że mu pan uratował życie. Lubimy opiekować się Szefem, nawet jeśli za bardzo brata się z wynajętymi ochroniarzami.

Jack nalał sobie. Czuł, że po raz pierwszy zapanowała w tym pokoju atmosfera na tyle swobodna, że tych dwoje pozwalało sobie na żarty z niego: żarty z dobrego znajomego, a nie prezydenta.

— Tak mi się podoba o wiele bardziej. — Spojrzał na przyjaciela. — Słuchaj, Robby, ta panna naogładala się i nasłuchiwała może nawet więcej od nas, ma skończone studia, dobrze poukładane w głowie, a ja muszę ją traktować jak... zaraz, jak to będzie.... Gorylice?

— Co ja mam na to powiedzieć? Pilot myśliwca z rozpięzonym kolanem?

— Może byś się raz jasno zadeklarował: kiepski marynarz czy kiepski lotnik. Mówiąc szczerze, mam podobne problemy, nie bardzo wiem, kim mam być. Andrea?

— Tak, panie prezydencie?

Wiedział, że Price nigdy nie potrafi się zmusić, żeby mówić mu po imieniu.

— Co myślisz o Chinach?

— Niezbyt się na tym znam, ale skoro pan pyta, to odpowiem, że istnieje zbyt wiele możliwych odpowiedzi.

— To wystarczająco profesjonalna opinia — mruknął Robby. — Nikt z całej stajni ludzi prezydenta nie powiedziałby więcej. Kierujemy tam nasze okręty podwodne — zwrócił się do Ryana. — Mancuso chce jeszcze dokładniej wytyczyć graniczną linię północ-południe między obu flotami. Popieram go, a sekretarz także się zgodził.

— Jak sobie daje radę Bretano?

— Wie, czego nie wie, a to naprawdę ważne, Jack. Uważnie słucha wyjaśnień operacyjnych, stawia dobre pytania, szybko wszystko chwytą. W przyszłym tygodniu chce ruszyć w teren, zobaczyć, jak to wszystko wygląda nie tylko na papierze. Świątyni organizator, ale trzeba powiedzieć, zamachnął się wielką miotłą. Widziałem jego plan ograniczenia biurokracji.

Przy ostatnich słowach Jackson przewrócił oczyma.

— Coś ci się nie podoba? — spytał Ryan.

— Nie mów tak, bo jeszcze panna Price gotowa uwierzyć. To wszystko jest i tak o pięćdziesiąt lat spóźnione. Widzi pani — ciągnął, zwracając się do Andrei — ja lubię zatłuszczony kombinezon przeciwprzeciążeniowy, zapach paliwa lotniczego i lądowanie w nocy na lotniskowcu. Ale wszyscy do mnie podobni są obstawieni przez zgraję urzędników, którzy siedzą wprawdzie za biurkami, ale przeszkadzają, jak psy chwytające za tyłki. Bretano jest bardzo podobny, lubi inżynierów i konstruktorów, pośród których się obraca, a także i jemu dojedli do żywego biurokracji i kontrolerzy.

— Co z Chinami? — przypomniał Jack.

— Przeprowadzamy rutynowe loty wywiadowcze, które mają też funkcję szkoleniową. Nie wiemy, jakie są zamiary ChRL, CIA też niewiele potrafi powiedzieć. Z kolei Departament Stanu powiada, że ich rząd się dziwi o co tyle krzyku. Bo rzeczywiście. Tajwan ma dostatecznie silną flotę, żeby sam sobie poradził, chyba żeby zostali zaatakowani znieacka, ale to niemożliwe, bo odpowiedzieli własnymi ćwiczeniami, więc szeroko otwierają oczy i nadstawiają uszu. W sumie mnóstwo hałasu, w którym nie mogę się połapać.

— Zatoka Perska?

— Nasi ludzie w Izraelu donoszą, że wszystkiemu dokładnie się przypatrują, ale zdaje się, że brakuje im dobrych źródeł od chwili, gdy ci generałowie zostali odstawieni do Sudanu. Dostałem faks od Seana Magrudera...

— Kto to taki? — przerwał Ryan.

— Pułkownik, dowódca 10. pułku kawalerii pancernej na pustyni Negew. To facet, który ma bardzo często coś ciekawego do powiedzenia. „Najgroźniejszy facet na świecie” wyraził się o Darjaeim nasz dobry znajomy Avi ben Jakob. Magruder uznał te słowa za wystarczająco ważne, by nam je przekazać.

— I?

— Nie wolno nam spuścić oka z tego regionu. Darjaei ma imperialne zamiary, chociaż pewnie trochę potrwa, zanim zaczną je realizować. Saudyjczycy źle to rozgrywają. Powinniśmy tam wysłać jakieś nasze oddziały, niekoniecznie duże, ale żeby podkreślić, że czuwamy.

— Sugerowałem to Alemu, ale rada królewska nie chce zaognić sytuacji.

— Błąd — lakonicznie skwitował informację Jackson.

— Ja też tak sądzę. Będziemy nad tym pracować.

— Jak wygląda armia saudyjska? — zainteresowała się Price.

— Nie tak dobrze jak powinna. Po wojnie w Zatoce stało się modne wstępować do wojska, a sprzęt zaczęli kupować tak, jak by to chodziło o parę Mercedesów od hurtownika. Przez jakiś czas bawiła ich ta zabawa w żołnierkę, ale potem okazało się, że czołgi trzeba konserwować i remontować. Wtedy zatrudnili ludzi, którzy mieli się tym zajmować, trochę jak giermkowie u średniowiecznych rycerzy. Kiepsko też jest ze szkoleniem. To znaczy, sporo rozjeżdżają się czołgami i strzelają — *M-1* nieźle się do tego nadaje — ale nie ćwiczą w grupach, większych formacjach. Znowu przy pominają się rycerze, pojedynki na kopie, na miecze, współczesna wojna wygląda jednak inaczej. Teraz wspólnie muszą działać wielkie zespoły. Mówiąc krótko, nie są tak dobrzy, jak im się wydaje. Jeśli ZRI pozbiera wszystkie siły i ruszy na południe, będzie miała zdecydowaną przewagę, zarówno w ludziach, jak i w sile ognia.

— Jak sobie z tym poradzimy?

Ryan był wyraźnie zaniepokojony.

— Na początek dobrze było by, żeby jakaś część naszych żołnierzy poleciała tam, a oni, żeby przysłali tutaj swoich, którzy poznaliby trochę twardej walki w Narodowym Ośrodku Szkoleniowym. Rozmawiałem już o tym z Mary ...

— Mary? — nie wytrzymała zdumiona Andrea.

— Generał Marion Diggs, w West Point dostał przezwisko „Mary” — wyjaśnił Robby. — Byłoby naprawdę niezłe, gdyby zjawił się tutaj pancerny batalion saudyjski, a nasz oddział instruktorów przez kilka tygodni poprzewracał ich trochę w piachu. Może coś by im to powiedziało. Tak się uczyliśmy my, tak się uczyli Izraelczycy, tak samo będą się uczyć Saudyjczycy — lepiej na poligonie niż na polu bitwy. Diggs świetnie się do tego nadaje. Dwa, trzy lata, może nawet mniej, gdyby odpowiedni poligon stworzyć na miejscu, a mieliby armię na całkiem niezłym poziomie.

Ryan skrzywił się.

— Izraelczycy zaczęli kręcić nosami, a z kolei dwór z przyczyn wewnętrznych lęka się zbyt silnej armii.

— To opowiedz im historię o trzech małych świnkach. Może nie bardzo ona pasuje do ich kultury, ale przestroga jest chyba jasna: wielki, zły wilk zjawił się pod ich drzwiami, więc powinni uważać.

— W porządku, Robby. Powiem Adlerowi i Vasco, żeby się tym zajęli.

Ryan zerknął na zegarek. Kolejny piętnastogodzinny dzień pracy. Nieźle byłoby wypić jeszcze jednego drinka, ale liczyć mógł co najwyżej na sześć godzin snu, a nie chciał wstawać z przesadnym kacem. Wychylił więc do końca szklaneckę i wstał.

— Miecznik w drodze do rezydencji — zameldowała Andrea do mikrofonu.

Minutę później byli w windzie. Jeszcze zanim drzwi się otworzyły, Jack zaczął ściągać marynarkę; bywały chwile, kiedy jej nienawdził.

— Taki już jest — mruknął Robby pod adresem agentki.

— Mhm — mruknęła Andrea, która każdego dnia dowiadywała się coraz więcej o Mieczniku.

— Niech pani dobrze go pilnuje, agentko Price — powiedział Jackson. — Prezydentura kiedyś się skończy, a ja chciałbym wtedy nadal mieć przyjaciela.

Sprzysięgające wiatry sprawiły, że to samolot Lufthansy dotarł jako pierwszy na miejsce przeznaczenia, którym był Frankfurt nad Menem. Dworzec lotniczy sprawiał wrażenie odwróconego lejka; wąską część stanowił rękaw prowadzący z samolotu, a szeroką — dużą salą, w której odszukali odpowiedniego przejścia. Na razie mieli jednak trochę czasu — od jednej do trzech godzin — o bagaż zaś nie musieli się troszczyć: zostanie bez ich udziału dostarczony z jednego samolotu do drugiego. Nie musieli się też kłopotać o kontrolę celną, skoro nie zamierzali opuszczać budynku lotniska. Starannie unikali patrzenia sobie w oczy, nawet wtedy, kiedy, zupełnie przypadkowo, trzech z nich znalazło się jednocześnie w kawiarni, przy czym wszyscy zamówili kawę bezkofeinową. Dwóch udało się do toalety z naturalnych przyczyn; potem obaj zerknęli w lustro. Przed wyjazdem ogolili się wprawdzie, szczególnie jednak ten o ciemniejszym zarostie przez chwilę w zamyśleniu gładził się po twarzy. A gdyby tak...? „O nie, tylko nie to”, pomyślał, uśmiechając się do swego odbicia. Z torbą na ramieniu pomaszerował do poczekalni pierwszej klasy; niedługo zacznie się odprawa pasażerów, którzy lecili do Dallas.

* * *

— Jak minął dzień? — spytał Jack. Andrea i Robby pożegnali się już i tylko na zewnątrz pozostali agenci ochrony.

— Męcząco. Jutro i pojutrze obchód z Berniem.

Cathy, wyczerpana podobnie jak mąż, była już w szlafroku.

— Coś nowego?

— Nie u mnie. Zjadłam obiad z Pierre'em Alexandrem. Nowy profesor u Ralpha Fostera, przedtem był w Armii, bardzo był skotliwy.

— Zajmuję się chorobami zakaźnymi? — jak przez mgłę przypomniał sobie Jack — AIDS i te rzeczy?

— Tak.

Ryan bez słowa otrząsnął się ze wstrętem.

— Mówił, że niedawno odnotowano dwa przypadki wirusa ebola w Zairze, a parę dni temu znowu dwa w Sudanie. No ale to tylko pojedyncze przypadki, żadna epidemia.

— Zdaje się, że to okropna choroba, prawda? — spytał Jack i wyłączył światło.

— Osiem wypadków na dziesięć kończy się śmiercią. — Cathy poprawiła koldrę i przy sunęła się do męża. — Dość już o tym. Sissy ma za dwa tygodnie koncert w Kennedy Center. Piąta Beethovena, prowadzi Fritz Bayerlein. My ślisz, że udałoby się dostać bilety?

Pomimo ciemności Jack był pewien, że żona się uśmiecha.

— Wydaje mi się, że znam dyrektora. Zobaczę, co się da zrobić. Kolejny dzień dobiegł końca.

— Do zobaczenia rano, Jeff — powiedziała Andrea i skręciła w prawo do swego samochodu. Raman poszedł w przeciwnym kierunku.

Męcząca rutyna codziennych zajęć, godziny bezczynnego obserwowania i wyczekiwania, a z drugiej strony — nieustanna gotowość. Nie powinien się uskarżać; taka praca — i już. Zatrzymał się przed bramą, poczekał, aż wartownik ją otworzy, a potem pojechał na północny zachód. Puste ulice pozwalały na szybką jazdę. Po drodze czuł, jak coraz bardziej ogarnia go senność.

Otworzył drzwi, wyłączył system alarmowy i podniósł z podłogi listy. Jeden rachunek, reszta zachęcała do niesłychanie korzystnego kupna rzeczy, które były mu zupełnie niepotrzebne. Powiesił płaszcz na wieszaku, zdjął uprząż z kaburą. Automatyczna sekretarka mrugała światelkiem. Ktoś zostawił wiadomość.

— Panie Sloan — odezwał się z magnetofonu głos, który natychmiast rozpoznał, chociaż słyszał go przedtem tylko raz. — Tutaj Alahad. Zamówiony przez pana dywan jest gotów do odbioru.

— Cześć, Pat — powitał go agent w wejściu.

— Cześć, Norm.

Obaj mężczyźni jak na komendę ziewnęli.

— Zaczynamy tak samo wcześniej — powiedział agent Jeffers, należący do grupy chroniącej Foremkę.

— Jeszcze sześć ty godni. Niedługo i my zaczniemy się rozglądać za przedszkolem. Jaka ona jest?

— Panna Daggett? Zapytaj prezydenta — zażartował O'Day. — Wszystkie swoje dzieci do niej oddawali.

— To pewnie rzeczywiście nie jest zła. Co tam ze sprawą Kealty'ego?

— Ktoś w Departamencie Stanu łże. Tak mówią ludzie z BOZ. Nie wiadomo kto. Badania przy użyciu wykrywacza kłamstw są do niczego. Do was dochodzą jakieś słuchy?

— Wiesz, zaczy na gierkę z ludźmi ze swojej obstawy. Niedawno powiedział im, że mają wolną rękę, bo nie chciałby, żeby się znaleźli w sytuacji, kiedy ...

— Jasne — kiwnął głową Pat. — Ale tej wolnej ręki tak naprawdę nie mają.

— Nie. Spotyka się z różnymi ludźmi z Firmy, nie do końca wiadomo z kim. W każdym razie nie wolno nam interesować się, co wykręca Miecznikowi. — Jeffers pokręcił głową z niesmakiem. — Nieźle, co?

— Ja jestem za Ryanem.

Oczy O'Daya zupełnie odruchowo badały teren.

— U nas też wszyscy — oznajmił Norm. — Mam nadzieję, że poradzi sobie z tym pieprzonym Kealtym. Słuchaj, kiedy jeszcze był wice, czasami ja go obstawiałem. Sterczałem jak ten dumny palant pod drzwiami, a on w środku przelatywał panienkę.

Obaj spojrzeli sobie w oczy. Były to historie, które powtarzali w zaufaniu; to, że agenci Tajnej Służby mieli z całkowitym poświęceniem bronić swych podopiecznych, nie przeszkadzało im krytycznie ich oceniać. — Słyszałem więcej podobnych historii. Ale tutaj wszystko w porządku?

— Russell chciałby dostać jeszcze trzech ludzi, ale nie wiem, czy mu dadzą. Ma trójkę wewnątrz, trójkę przez ulicę i jeszcze...

— Wiem — przerwał O'Day — w 7-Eleven. Zdaje się, że zna się na robocie.

— Pewnie, Dziadek jest najlepszy — powiedział z przekonaniem Jeffers. — Szkolił połowę ludzi w Oddziale, a żebyś wiedział, jak strzela. Z obu rąk

Pat uśmiechnął się.

— Słyszę to od wszystkich. Będę się musiał kiedyś z nim spróbować.

Odpowiedzią był uśmiech.

— Andrea coś mi wspominała. Ściągnęła z Biura twoją teczkę...

— Cooo?

— Spokojnie, Pat, przecież musieliśmy sprawdzić każdego. Wiesz dobrze, kogo tutaj pilnujemy. Przy okazji zobaczyła twoje wyniki w strzelaniu. Słyszałem, że jesteś całkiem niezły, ale jedno ci mówię, jeśli chcesz iść w zawody z Russellem, przygotuj trochę forsy.

— Dobrze, ale niech i on na wszelki wypadek zacznie odkładać. O'Day bardzo lubił takie pojedynki.

— Zapamiętaj moje słowa.

Jeffers poprawił słuchawkę w uchu i po chwili powiedział.

— Ruszyli. Foremka wychodzi do ogrodu. Ciągłe trzymają się razem z twoją małą.

— Ryanowa strasznie jest wyrośnięta, jak na małą dziewczynkę.

— Fajne dzieciaki. Czasami się dąsają, ale zaraz jest po wszystkim. To nic. Kłopot to będziemy mieć z Cieniem, jak zacznie się umawiać na prawdziwe randki.

— Daj spokój, nie chcę o tym słuchać.

— Mam nadzieję — powiedział z uśmiechem Jeffers — że nam trafi się chłopak. Mój ojciec, który kiedyś był kapitanem policji miejskiej w Atlancie, mówi, że córki to kara, jaką Pan Bóg wymierza ojcom za to, że są mężczyznami. Przez cały czas trzęsiesz się na samą myśl o tym, że mogą spotkać takiego łobuza, jakim byłeś ty, kiedy miałeś siedemnaście lat.

— Na razie jeszcze parę lat spokoju. Dobra, muszę się zbierać, bo inaczej kryminaliści rozhasają się na dobre.

O'Day klepnął agenta w ramię.

— O nią możesz być tutaj zupełnie spokojny, Pat.

Zamiast pojechać na południe szosą nr 50, O'Day zatrzymał się na kawę po drugiej stronie Ritchie Highway. Musiał przyznać, że ludzie z Tajnej Służby znali się na swojej robocie. Niemniej także i Biuro zajmowało się bezpieczeństwem prezydenta. Musi rano porozmawiać z chłopakami z BOZ, całkowicie nieformalnie, rzecz jasna.

Dwoje pacjentów: mężczyzna zmarł, dziewczynka niemal w tym samym czasie wraca do domu. Był to pierwszy przypadek śmierci na ebola w karierze lekarskiej MacGregora. Nie śmierci w ogóle: widział ludzi, którzy zmarli na zawał, raka, albo po prostu ze starości. Lekarzy najczęściej przy tym nie było i wszystko spadało na ręce pielęgniarek. Teraz sam obserwował proces umierania. Organizm Saleha bronił się, a jego siła przedłużała jedynie cierpienia. W końcu jednak uległ i bezradnie czekał już tylko na zgon. W końcu drgający punkcik, który odtwarzał na ekranie skurcze serca, przestał się odchylać i pociągnął za sobą prostą linię. Nie będzie żadnych prób reanimacji. Odłączono przewody kroplówki i wraz z bandażami ostrożnie umieszczono w plastikowym pojemniku. Dosłownie wszystko, co choćby na chwilę zetknęło się z ciałem pacjenta, zostanie spalone. W tej procedurze nie było niczego szczególnego; tak samo postępowano w przypadku chorych na AIDS i niektóre odmiany zapalenia wątroby. W przypadku wirusa ebola rozsądniej było spalić też samo ciało, na co zresztą nalegały władze. Cóż, jeszcze jedna przegrana bitwa.

MacGregor czuł się nieco zażenowany tym, że z uczuciem pewnej ulgi po raz ostatni ściągnął ochronny kombinezon, dokładnie obmył się i poszedł do Sahaili. Była jeszcze osłabiona, ale szybko powracała do siebie. Badania wykazały w krwi coraz liczniejsze przeciwciała. W jakiś osobliwy sposób jej organizm potrafił pokonać groźnego przeciwnika. Można ją teraz bezpiecznie przytulać i całować. W innych warunkach zostałyby jeszcze w szpitalu na dalsze testy, a jej krew poddano by różnym badaniom laboratoryjnym, władze jednak stanowczo się temu sprzeciwiły i oznajmiły, że mała pacjentka ma opuścić szpital natychmiast, gdy nic nie będzie groziło jej ani otoczeniu. MacGregor usiłował protestować, ale szybko zrezygnował; skądinąd był przekonany, że nie pojawiają się komplikacje. Lekarz sam uniósł dziewczynkę i posadził na ruchomym fotelu.

— Jak już będziesz zupełnie zdrowa, odwiedź mnie czasami? — zapytał z uśmiechem.

Pokiwała głową. Wspaniała dziewczuszka; dobrze mówiła po angielsku, miała żywe, bystre spojrzenie i czarujący uśmiech.

— Panie doktorze?

MacGregor obejrzał się i zobaczył ojca, który musiał być wojskowym, sądząc z postawy i sposobu zachowania. Widać było, że usiłuje znaleźć słowa, które wyraziłyby to, co działo się w jego sercu.

— Niewielka w tym moja zasługa. Córka jest silna i zdrowa; to ją przede wszystkim uratowało.

— W każdym razie jestem pana dłużnikiem.

Uścisk dłoni był mocny i serdeczny; MacGregor mógł żywić różne podejrzenia co do tego, czym zajmował się ten mężczyzna, teraz jednak chodziło tylko o prostą ludzką wdzięczność.

— Osłabienie może potrwać jakieś dwa tygodnie. Niech je, co chce i ile chce, a także niech śpi do woli.

— Będzie tak jak pan mówi — zapewnił ojciec.

— W razie jakichkolwiek problemów czy wątpliwości, ma pan mój telefon do szpitala i domowy.

— Gdyby zaś pan miał jakiegokolwiek trudności, niezależnie od ich charakteru, proszę dać mi znać.

Niewykluczone, że zyskałem sobie protektora, myślał MacGregor odprowadzając oboje do drzwi. Może kiedyś mi się to przyda. Potem wrócił do swego gabinetu.

* * *

— Rozumiem zatem — powiedział ministerialny dygnitarz po wysłuchaniu sprawozdania — że niebezpieczeństwo jest zażegnane?

— Tak

— Przebadano cały personel?

— Tak, ale jutro dla pewności raz jeszcze przeprowadzimy testy. Oba pokoje, w których przebywali pacjenci, zostaną starannie zdezynfekowane. Wszystkie rzeczy, z którymi mieli styczność, są właśnie palone.

— Zwłoki?

— Także zostały zapakowane i przygotowane do kremacji, zgodnie z pańskim poleceniem.

— Znakomicie. Doktorze MacGregor, spisał się pan wybornie, za co serdecznie panu dziękuję. Od tej chwili najlepiej będzie uważać ten niefortunny incydent za niebyły.

— Chciałbym się jednak dowiedzieć, w jaki sposób ebola znalazła się w Sudanie — powiedział lekarz, starając się, żeby zabrzmiało to możliwie jak najmniej natręczywie.

— To nie powinno interesować ani pana, ani mnie. Jednego możemy być pewni: tego typu incydenty już się więcej nie powtórzą.

— Muszę zatem poprzestać na pańskim zapewnieniu.

Padło kilka grzecznościowych formulek i MacGregor odłożył słuchawkę. Wpatrzył się w ścianę. Musi wysłać jeszcze jeden faks do CCZ. Chociażby po to, żeby poinformować, iż skończyło się na dwóch przypadkach. Także i dla niego była to pocieszająca myśl. Mógł powrócić do codziennej, mniej dramatycznej praktyki.

* * *

Okazało się, że Kuwejt z o wiele większą skwapliwością niż Saudyjczycy zareagował na propozycję spotkania, co mogło wynikać z faktu, że o wiele bardziej lękał się potężnego sąsiada. Adler podał tekst faksu prezydentowi, który szybko przebiegł go oczyma.

— Brzmi to jak SOS.

— Słusznie — zaważył sekretarz stanu.

— Albo minister Sabah zapomniał o wymogach etykiety dyplomatycznej, albo jest bardzo wystraszony. Moim zdaniem to drugie — odezwał się Bert Vasco.

— Co o tym sądzisz, Ben? — spytał Jack Goodley pokręcił głową.

— Możemy mieć tutaj problemy.

— Daruj sobie to „możemy — mruknął Vasco.

— Dobra, Bert, ty jesteś naszym wrogiem, jeśli chodzi o Zatokę Perską — zauważył prezydent. — Czego możemy się spodziewać?

— Tam obowiązuje osobliwy rytuał dogadywania się i rokowań. Żadne spotkanie nie może odbyć się bez całego rytuału. Wyowiedzenie wstępnego: „Cześć, jak się masz” trwa co najmniej godzinę. Sama nieobecność takich formuł jest już znacząca. Rzeczywiście, panie prezydencie, to brzmi jak SOS.

Swoją drogą, ciekawe, myślał Vasco, że zaczęli od modlitwy. Może dla Saudyjczyków był to jakiś sygnał, ale nie dla Kuwejczyków?

Nawet najlepszy zewnętrzny obserwator mógł się pogubić w szczegółach tamtejszej sytuacji.

— To dlaczego Saudyjczycy bagatelizują problem?

— W rozmowie z księciem Alim odniósł pan jednak inne wrażenie, prawda?

Ryan skinął głową.

— Zgoda. Mów dalej.

— Sytuacja królestwa jest trochę schizofreniczna. Lubią nas i cenią jako strategicznego partnera, zarazem jednak nas nie znoszą, podobnie jak naszej kultury. Sprawa jest w istocie jeszcze bardziej skomplikowana, ale najogólniej można powiedzieć, że gnębi ich obawa, iż nadmierne otwarcie się na Zachód naruszy ich feudalny porządek społeczny. Są bardzo konserwatywni tam, gdzie chodzi o ich tradycję, co dobrze było widać w 91 roku, kiedy zażądali, żeby nasi kapelani nie nosili na zewnątrz żadnych insygnów religijnych, bardzo kręcili nosami również na to, że u nas kobiety prowadzą samochody i noszą broń. Zatem z jednej strony wiedzą, że są zależni od nas w sprawach bezpieczeństwa — księżę Ali nie jeden raz prosił o potwierdzenie naszych gwarancji — z drugiej, lękają się, że możemy zdestabilizować sytuację wewnętrzną. Do tego dochodzi jeszcze sprawa religii. W sumie, woleliby dojść do porozumienia z Darjaem, niż wzywać nasze wojska do obrony ich granic, dlatego większość rządu chce rozgrywać to miękko, wiedząc, że i tak się zjawimy, kiedy nas poproszą. Natomiast z Kuwejtem sprawa wygląda inaczej. Kiedy ich zapytamy, czy chcą z nami przeprowadzić manewry, natychmiast odpowiedzą „Tak”, nawet jeśli Saudyjczycy doradzają im coś innego. Wie o tym, na szczęście, także i Darjaei, który dlatego nie może wykonywać pośpiesznych posunięć. Jeśli ruszy na południe...

— CIA natychmiast o tym poinformuje — oznajmił z przekonaniem Goodley. — Wiemy, czemu się przyglądać, a oni nie potrafią tego ukryć.

— Jeśli nasze oddziały pojawią się teraz w Kuwejcie, zostanie to odczytane jako wrogi krok — ostrzegł Adler. — Dlatego lepiej spotkać się najpierw z Darjaem i posłuchać, co on ma do powiedzenia.

— On zaś pomyśli, że, podobnie jak Saudyjczycy, zrobimy wszystko, żeby tylko się dogadać, więc ma zielone światło — powiedział Vasco.

— Nie, takiego błędu nie popelni. Musi zdawać sobie sprawę z tego, jak ważnym regionem jest dla nas Zatoka Perska. Z pewnością tym razem nie będzie żadnych dwuznaczności.

Saddam Husajn twierdził, że w roku 1990 ambasador Glaspie przekazała mu milczącą aprobatę dla planów inwazji na Kuwejt, ona jednak temu zaprzeczała, a źródło informacji nie należało do najbardziej wiarygodnych. Mogło pójść o jakiś lingwistyczny niuans, ale najprawdopodobniej, o ile Husajn po prostu nie skłamał, usłyszał to, co chciał usłyszeć, co politykom przydarza się równie często jak dzieciom.

— Jak szybko możesz to zorganizować? — spytał prezydent.

— Bardzo szybko — odparł sekretarz stanu.

— Więc do dzieła — polecił Ryan. — Ben?

— Słucham, panie prezydencie.

— Rozmawiałem już o tym z Robbym Jacksonem, skoordynujcie działania, aby umożliwić szybkie przetrzucenia naszych sił w tamten rejon. Dostatecznie dużych, żeby podkreślić nasze zainteresowanie, jednak nie na tyle dużych, by Darjaei mógł to uznać za prowokację. Porozumcie się z Kuwejtem i powiedzcie, że w razie potrzeby mogą na nas liczyć, i że na ich prośbę gotowi jesteśmy wysłać oddziały. Kogo możemy do tego celu użyć?

— 24. Dywizję Zmechanizowaną z Fort Stewart w Georgii — oznajmił Goodley, najwyraźniej rad z siebie. — Ich druga brygada jest teraz nieustannie w stanie podwyższonego pogotowia. Także jedną brygadę 82. Dywizji Powietrznodesantowej z Fort Bragg. Ponieważ sprzęt czeka w Kuwejcie, możemy być gotowi do drogi w ciągu czterdziestu ośmiu godzin. Doradzałbym także ogłoszenie stanu podwyższonego pogotowia na okrętach transportowych w Diego Garcia. To można zrobić bez zwracania niczyjej uwagi.

— Pięknie, Bob. Powiedz sekretarzowi obrony, żeby wszystko przeprowadził... bez ostentacji.

— Tak jest, panie prezydencie.

— Oznajmie Darjaeimu, że chcemy pozostawać w przyjaznych stosunkach ze Zjednoczoną Republiką Islamską — rzekł Adler — ale zależy nam też na pokoju w tym regionie, a to oznacza, między innymi, nienaruszalność granic. Ciekaw jestem, co na to odpowie?

Wszystkie oczy zwróciły się na Berta Vasco, któremu zaczęła się coś doświerać status eksperta od spraw muzułmańskich.

— Wątpię, żeby nam się postawił.

— Wycofujesz się?

— Mam za mało informacji — powiedział Vasco. — Nie przypuszczam, żeby chciał z nami konfliktu. Raz już się coś takiego zdarzyło i wszyscy widzieli, jaki był koniec. Nie lubi nas, zgoda. Nie lubi Saudyjczyków i reszty sąsiadów, też zgoda. Nie chce jednak walnego starcia. Niewykluczone, że dałby sobie radę z nimi wszystkimi, to problem militarny, a ja jestem tylko doradcą politycznym, ale z pewnością byłoby to niemożliwe, kiedy miałby także do czynienia z nami. Przypuszczam więc, że dalej będą trwały polityczne naciski na Kuwejt i Arabię, ale nie sądzę, żebyśmy musieli obawiać się czegoś więcej.

— Na razie — mruknął prezydent.

— Zgoda: „na razie”.

— Nie wy magam od ciebie zbyt wiele, Bert?

— Mówię, co myślę, a pan mnie słucha. Myślę, że nie od rzeczy byłoby sporządzić Specjalną Ocenę Wywiadu, obejmującą możliwości i zamiary ZRI. Potrzebuję więcej informacji.

— Bob, trzeba przygotować SOW; Bert ma mieć pełny dostęp do wszystkich źródeł. — Jack na chwilę zamilkł, a potem się uśmiechnął. — Wiecie, czasami wydawanie rozkazów jest zupełnie fajne. — Zaraz jednak spoważniał. — Mamy tutaj zatem potencjalne zagrożenie, ale nic palącego? — Wszyscy pokiwali głowami. — Dziękuję panom. Będziemy się tam wszystkiemu uważnie przyglądać.

* * *

Samolot Singapore Airlines, rejs numer 26, spóźnił się pięć minut i lądował o 10.25. Pasażerowie pierwszej klasy nie tylko mieli wygodniejsze fotele i lepszą obsługę, ale też szybciej mogli pokonać formalności związane z wjazdem do USA. Podróżny zdjął z karuzeli swój podwójny neseser i, z przerażoną przez ramię torbą, zajął miejsce w kolejce. W ręku trzymał kartę pobytową, na której wypisał fałszywe informacje.

— Dzień dobry — powiedział urzędnik imigracyjny, przebiegł wzrokiem kartę, a potem przekartkował paszport. Dość stary, z licznymi stemplami wjazdu i wyjazdu. Znalazł wolne miejsce, na którym mógł przystawić swoją pieczęć. — W jakim celu przybywa pan do Stanów Zjednoczonych? — spytał.

— Interesy — brzmiała odpowiedź. — Chcę obejrzeć targi samochodowe w centrum Javitsa.

— Mhm — mruknął bez większego zainteresowania urzędnik, podstemplował paszport i wskazał podróżnemu w następną kolejkę, gdzie jego bagaże prześwietlono, zamiast je otwierać.

— Coś do zadeklarowania?

— Nie.

Proste odpowiedzi były najlepsze. Celnik przyjrzał się zawartości toreb, ale nie dostrzegł niczego interesującego. Po chwili bagaże wraz ze swym właścicielem znajdowały się już na postoju taksówek

Czekanie nie trwało dłużej niż pięć minut. Pierwsze zmartwienie, kontrolę celną, podróżny miał już za sobą. Aby się upewnić, że taksówka nie jest podstawiona, w ostatniej chwili zaczęła szperać w torbach, przepuszczając kobietę, która stała za nim. Kiedy znalazł się na tylnym siedzeniu, ostentacyjnie rozglądał się po okolicy, choć w rzeczy wistoci chciał się tylko upewnić, że żaden wóz nie jedzie ich śladem. W gęstym potoku pojazdów byłoby to bardzo trudne, szczególnie jeśli zważyć, że była to jedna z wielu podobnych do siebie żółtych taksówek. Jedyny kłopot polegał na tym, że jego hotel znajdował się daleko od centrum wystawowego, będzie więc potrzebował jeszcze jednej taksówki, najpierw musiał się bowiem wypisać do księgi hotelowej.

Po godzinie był już w windzie zniżającej na szóste piętro; portier zaopiekował się jego neseserem, gość jednak nie chciał się rozstawać z torbą podróżną. Po wręczeniu napiwku, ani za małego, ani za dużego, podróżny wypakował ubrania, wyjął też zbędne rzeczy z torby, zostawiając komplet do golenia. Po prysznicu skorzystał z maszyny i pianki, które gościnnie zaoferował hotel. Niezależnie od podniecenia, czuł się nadspodziewanie dobrze. Ile był już w drodze? Dwadzieścia dwie godziny? Coś koło tego. Sporo jednak spał, a latanie nigdy nie wiązało się dla niego z żadnymi emocjami. Zamówił do pokoju lunch, potem się przebrał i, z torbą zaruconą na ramię, zjechał na dół, gdzie czekała już na niego taksówka do centrum Javitsa. Salon samochodowy, pomyślał z satysfakcją. Zawsze lubił auta.

Większość z jego dziesięciu towarzyszy znajdowała się jeszcze w powietrzu, niektórzy właśnie lądowali — najpierw w Bostonie, potem kilku w Nowym Jorku, następnie jeden w Dallas — by przejść przez podobne punkty obserwacyjne, przy użyciu których Wielki Szatan usiłował zabić o swe bezpieczeństwo. Niemniej ta fraza, tak często powtarzana przez Darjaeiego, tutaj była przesadna. Szatan zaglądał człowiekowi w oczy i potrafił czytać jego myśli, tu chodziło zaś o urzędników, ani by strzeżących, ani bardziej przenikliwych od innych. Stawali się groźni, kiedy byli li uprzedzeni. Lub gdy ktoś niepotrzebnie zwrócił na siebie ich uwagę.

* * *

— Musicie wiedzieć, jak odgadnąć intencje drugiej strony — oznajmił Clark. Trafiła mu się dobra klasa; w przeciwieństwie do szkoły, wszyscy chcieli się uczyć. Przypominało mu to trochę jego własne dni na Farmie: były to czasy zimnej wojny — każdy marzył o tym, żeby zostać Jamesem Bondem, a niektórzy nawet w to wierzyli w cichości ducha, na przekór słowom instruktorów. Większość jego kolegów ukończyła studia i nieźle znalazła się na książkach, ale nie na życiu. Uczyli się na ogół szybko, nie wszyscy jednak, a chociaż niedostatek pewnych umiejętności mógł w ich sytuacji mieć znacznie poważniejsze konsekwencje niż tylko zła ocena w indeksie, nawet wpadki były o wiele mniej widowiskowe niż w kinach. Raczej wyraźna informacja, że lepiej zmienić zawód. Clark wiał duże nadzieje ze swoimi obecnymi uczniami. Bardzo możliwe, że nie kończyli historii na Dartmouth czy Brown, ale sporo wiedzieli o tym, co dzieje się na ulicy.

— Czy możliwe, żeby nasi agenci nas okłamali?

— Panie Stone, pan pochodzi z Pittsburgha, prawda?

— Tak

— Miał pan swoich informatorów. Kłamali?

— Czasami.

— Oto i odpowiedź. Agenci mogą opowiadać niestworzone rzeczy na temat swojego znaczenia, niebezpieczeństwa, które im grozi, mnóstwa innych rzeczy, a wszystko zależnie od ich chwilowego samopoczucia. Dlatego trzeba dobrze poznać ich nastroje i nawyki. Panie Stone, wiedział pan, kiedy pana człowiek zmyśla?

— Najczęściej tak

— A skąd?

— Podawał za dużo informacji, które nie bardzo do siebie pasowały...

— No i proszę — przerwał Clark — Czasami zastanawiam się, co ja tutaj właściwie robię, skoro wy i tak to wszystko już wiecie. Więc tyle, jeśli chodzi o ludzi. Ale zetkniecie się także w Firmie z osobami, która uważają, że wszystkiego można się dowiedzieć z satelitów. Tymczasem to nieprawda. Maszyny łatwo przechytrzyć, o wiele łatwiej niż ludzi. Ci mają swoje słabości, najczęściej przesadne mniemanie o sobie, ale nie może zastąpić spojrzenia w oczy. Nawet w kłamstwie zawsze jest odrobina prawdy. Rozegramy sobie taką sytuację. Moskwa, rok 1983, Prospekt Kutuzowa. Daliśmy znać agentowi, że ma się z nami spotkać tutaj za tydzień. On tymczasem zaczął mieć kłopoty z szefem...

W drzwiach pojawił się Chavez i potrząsnął trzymaną w ręku kartką. Clark polecił asystentowi, żeby dalej prowadził zajęcia, i wyszedł na korytarz.

— Co się stało, Ding?

— Mary Pat, chce żebyśmy zjawili się jak najrybciej. Coś związanego z SOW.

— Na pewno na temat ZRI.

— Cóż za domyślność, panie C. Mamy być przed obiadem. Kto prowadzi?

* * *

W Diego Garcia znajdowały się cztery okręty transportowe, stosunkowo nowe jednostki, zbudowane z myślą o tym, iż będą pływającymi garażami pojazdów wojskowych. Jedną trzecią stanowiły czołgi, ciągniki artyleryjskie i bojowe wozy piechoty, reszta to ciężarówki wyladowane wszystkim, czego może potrzebować armia: od amunicji po racje wody. Okręty pomalowane były na szaro, barwę Marynarki, ale kolorowe pasy na kadłubach informowały, że jest to część Narodowej Floty Odwodów Obronnych, załogę zaś stanowili cywilni marynarze, których zadaniem było utrzymanie okrętów w stanie użyteczności. Nie nastęrczało to specjalnych kłopotów. Co parę miesięcy uruchamiali wielkie silniki dieslowskie i pływali przez kilka godzin, sprawdzając pracę wszystkich mechanizmów. Wieczorem nadszedł jednak rozkaz, który nakazywał stan podwyższonej gotowości.

W maszynowniach pojawili się marynarze. Sprawdzono ilość paliwa, a także najróżniejsze wskaźniki, które informowały, że statki są gotowe do wypłynięcia. Próba poszczególnych silników nie była niczym nadzwyczajnym; próba wszystkich naraz, była czymś, czego szczególnie w nocy nie mogły przegapić czujniki podczterwieni satelitów.

W pół godziny później odpowiednia informacja dotarła do Siergieja Gołowki, który zareagował tak, jak postąpiłby w jego sytuacji każdy szef służb wywiadowczych na świecie: zwołał naradę ekspertów.

— Gdzie jest amerykańska grupa lotniskowcowa? — zainteresował się przede wszystkim.

— Wczoraj wypłynęli z Diego Garcia i skierowali się na wschód.

— Opuszczają Zatokę Perską?

— Tak Mają zaplanowane wspólne manewry z Australią o kryptonimie PUCHAR POŁUDNIA. Nie ma żadnych informacji, żeby zostały odwołane.

— Skąd więc to zamieszanie?

Analityk rozłożył ręce.

— Może normalna próba silników, ale ja bym to wiązał z sytuacją w Zatoce.

— Jak w Waszyngtonie? — spytał Gołowko.

— Polityczne ataki na naszego przyjaciela Ryana — poinformował szef sekcji amerykańskiej. — Dość ostre.

— Da sobie radę?

— Tak sądzi ambasador, z którym zgadza się nasz rezydent, ale Ryan nie panuje nad wszystkim. Ameryka zawsze chlubiła się swoim systemem przekazywania władzy, żadne prawo nie jest jednak w stanie przewidzieć sytuacji takiej jakta. Ryan nie może bezpośrednio zaatakować swego przeciwnika...

— To, co robi Kealty, to zdrada stanu — zauważył Gołowko. W Rosji samo to słowo wystarczało, by w powietrzu poczuło się epokę lodowcową.

— Z punktu widzenia ich prawa, sprawa jest zagmatwana, tak powiadają eksperci. Jednak na razie na stanowisku pozostaje Ryan, gdyż pierwszy się tam znalazł.

Gołowko pokiwiał głową, ale z twarzy nie zniknęła pośepna mina. Informacje o „Czerwonym Październiku” i aferze z Gierasimowem nigdy nie powinny się były dostać do wiadomości publicznej. Wiedział o tej drugiej sprawie, miał pewne podejrzenia co do pierwszej. Jeśli chodzi o okręt podwodny, Amerykanom udało się wszystko znakomicie zakonspirować, tak że później Ryan mógł wykorzystać tę właśnie kartę, aby zmusić Kołę do wyjazdu. Tak musiało być; z perspektywy czasu wszystko zaczynało do siebie pasować, a rozgrywka była pierwszorzędna. Od chwili jednak, kiedy sprawa stała się tajemnicą poliszynela i dotarła również do Rosji, Gołowko, nie mógł bezpośrednio kontaktować się z Ryanem, chyba że chodziło by o nagłą sytuację kryzysową. Amerykanie wyraźnie szykowali się do czegoś, on jednak nie wiedział, do czego, a zamiast zapytać wprost, musiał czekać, aż jego agentom uda się to ustalić. Problem polegał i na katastrofie, która dotknęła amerykańskie władze, i na wyniesionym z CIA przyzwyczajeniu Ryana, aby polegać na niewielkiej grupie ludzi, zamiast kierować całą administracją, niczym dyrygent orkiestrą symfoniczną. Instykt podpowiadał mu, że Ryan gotów byłby do współpracy, że dawni wrogowie mogliby teraz połączyć swe siły we własnym dobrze rozumianym interesie, tymczasem ten zdrajca Kealty — nikt inny wszak nie mógł ujawnić informacji prasie — spowodował impas. Polityka!

Kiedyś była dla Gołowki najważniejszą rzeczą w życiu. Wstąpił do partii w wieku lat osiemnastu, dzieła Marksa i Lenina zglębiał z pasją studenta teologii, a chociaż zapał z czasem minął, to przecież owe logiczne, chociaż nierzeczywiste, teorie nadały kształt jego dorosłemu życiu, aż wreszcie runęły dawne dekoracje ustrojowe, a on wyłądował na stanowisku, które piastował. Dzisiaj potrafił zrationalizować w kategoriach historycznych przyczyiny dawnej niechęci do Stanów Zjednoczonych: dwa supermocarstwa, dwa odmienne kręgi sojuszy, dwie odmienne doktryny sprawowania władzy, szczepione w jednym, długotrwałym konflikcie. Narodowa дума chciałaby, żeby zwyciężyła jego ojczyzna, ale tak się nie stało. Jedno było pewne: skończyła się zimna wojna, a wraz z nią minął czas śmiertelnej konfrontacji pomiędzy Rosją i USA. Dzisiaj obie strony były w stanie uznawać nawzajem swoje interesy i czasami zgodnie współdziałać. Raz już tak się zdarzyło. Iwan Emmetowicz zwrócił się do niego z prośbą o pomoc w konflikcie Stanów Zjednoczonych z Japonią i oba kraje zgodnie zrealizowały wspólnie postawiony cel, co na szczęście nadal pozostawało tajemnicą. Ciekawe, myślał Gołowko, że Kealty nie zdecydował się na ujawnienie tej sprawy. Tak czy owak w kraju, w którym prasy nie krępowały już dawne pęta, rozpoczęła się nagonka na Ryana nie gorsza niż w Ameryce, a w rezultacie Gołowko nie mógł sobie pozwolić nawet na jeden banalny telefon.

Silniki uruchomiono na transporterach nie bez powodu. Ryan szykował się do czegoś, albo dopiero coś planował, on zaś musiał znowu powrócić do roli szpiega, który knuje przeciw drugiemu szpiegowi, zamiast z nim współpracować. No cóż, nie miał wyboru.

— Utworzyć specjalną grupę do stałej analizy sytuacji w Zatoce Perskiej. Pozbierać wszystkie dostępne informacje. Ameryka będzie musiała jakoś zareagować. Po pierwsze, ustalić, co się dzieje. Po drugie, co mogą wiedzieć Amerykanie. Po trzecie, co mogą zrobić. Włączyć generała Bondarienkę. Zna się na ich armii, spędził tam trochę czasu.

— Tak toczna, *gospadin priedsedatiel* — brzmiała zdyscyplinowana odpowiedź.

Dobrze, że przynajmniej to się nie zmieniło.

***

Warunki były znakomite: nie za ciepło, nie za zimno. Centrum Javitsa położone było tuż nad rzeką, panowała więc w nim stosunkowo duża wilgotność, co też było korzystne. Będzie pod dachem, nie trzeba więc kłopotać się o promieniowanie ultrafioletowe, które zagrażało zawartości pojemnika. Miał dokładnie wykonać otrzymane polecenia, a to, czy wszystko potoczy się dalej zgodnie z planem, spoczywało już w rękach Allacha. Wsiadł z taksówką i wszedł do środka.

Po raz pierwszy znalazł się w tak obszernej budowli i przez chwilę stał stropiony, obracając w ręką plakiętkę, którą otrzymał jako gość, oraz program z planem orientacyjnym. Po chwili jednak rozpozgodził się: miał dużo czasu, który może poświęcić na rozejrzenie się pośród wszystkich tych samochodów.

Było ich mnóstwo; lśniły niczym klejnoty, jedne obracały się na ruchomych podiach, aby oszczędzić wysiłku tym, którym nie chciało się ich obejść, przy innych skąpo odziane dziewczyny kusiły obiecującymi gestami, jak gdyby można było kochać się z maszynami. Chociaż z dziewczynami, kto wie, myślał, wpatrując się łakomie w ich odsłonięte twarze. Wiedział, że Ameryka wytwarza miliony samochodów, niemal we wszystkich możliwych kształtach i kolorach, co oznaczało ogromne marnotrawstwo. Bo czyż był samochód czymś więcej niż środkiem transportu, środkiem, który sam się niszczył i zanieczyszczał otoczenie? Cała ta wystawa była jednym wielkim łągstwem, gdyż z wielkim nakładem sił i środków sugerowała coś innego: że samochód ma w sobie coś czarodziejskiego, magicznego...

Co jednak nie było do końca kłamstwem, musiał przyznać sam przed sobą. Na chwilę poczuł nawet czarowną gorączkę zakupów, ale jednak nie... To nie był *suk*, do którego atmosfery nawykł, nie było tu szeregów małych kramów, przed którymi wystawiliby kupcy, gotowi targować się dla samej radości targowania. O tak, Ameryka była zupełnie inna. Tutaj kobietyprostituowały się, aby tylko sprzedać towar za cenę, z której nie było żadnego upustu. Targaly nim sprzeczne uczucia. Z jednej strony, kusił go wyzywający czar kobiet, z drugiej, czuł się poruszony tak plugawym wykorzystaniem niewieściego ciała i z niejaką satysfakcją zauważył, że pośród wszetecznic nie ma żadnej o semickich ry sach.

Wszystkie marki i modele. Wielka ekspozycja Cadillaka w dziale General Motors, w innej części Ford, gdzie uwagę przyciągał przede wszystkim najnowszy model sportowy, polakujący chromami i czarnym metalizowanym lakierem. Podróżny po drodze zbierał ze wszystkich stolików ulotki, które upychał w torbie, co upodabniało go do reszty zwiedzających. Kupił też hot doga, nie zastanawiając się nad tym, czy parówka jest czy nie jest z wieprzowiny; przecież nie obowiązują tu prawo koraniczne, a on w głębi duszy niewiele sobie robił ze wszystkich tych zakazów. Sporo czasu spędził przy samochodach terenowych, zastanawiając się, czy wytrzymałyby wertepy Libanu lub Iranu; uznał że raczej tak. Szczególnie spodobał mu się model wzorowany na pojeździe wojskowym; gdyby miał wybierać, chyba na ten właśnie by się zdecydował. Zgarnął wszystkie materiały reklamowe i, oparty o stoisko, zagłębił się w lekturze. Sportowe auta były tylko na pokaz, tutaj znajdował coś naprawdę ciekawego. Skończył czytać i westchnął ciężko; cóż za szkoda, że nigdy nie będzie mieć czegoś takiego. Zerknął na zegarek. Zbliżał się wieczór. Wszędzie tłum ludzi, oczarowanych ekspozycją. Znakomicie.

Zauważył system klimatyzacyjny. Najlepiej byłoby w nim umieścić zawartość pojemnika, ale przestrzeżono go przed takimi pomysłami. Od czasu, gdy na zjeździe Legionu Amerykańskiego w Filadelfii w 1976 roku zebranych zaatakowała bakteria powodująca zapalenie płuc, od tej pory znana pod wziętą nazwą *Legionella*, bardzo dbano o antyseptykę takich urządzeń. Wodę, którą wykorzystywano do nawilżania powietrza, odkażano chlorem, ten zaś był zabójczy także dla wirusów. Znad kolorowej broszury zerknął na wielkie wentylatory, z których spływało chłodne powietrze. Ogrzane przez ciała zwiedzających powietrze wzniesie się do góry, a stamtąd zostanie wchłonięte przez układ oziębiający, a zarazem do pewnego stopnia odkażający. Musiał przeto znaleźć miejsce, gdzie obieg powietrza będzie jego sprzymierzeńcem, a nie przeciwnikiem. Wiele uwagi poświęcając samochodom, zaczął przechodzić od jednego wentylatora do drugiego. Czuł miękki, zimny powiew i zastanawiał się, gdzie najlepiej zostawić pojemnik. Okres rozpylania trwać będzie jakieś piętnaście sekund, co spowoduje lekki syk — który najprawdopodobniej zginie w gwarze — oraz mały obłok pary. Ta będzie widoczna tylko przez kilka sekund, w następnie bez śladu rozproszy się w otaczającym powietrzu i rozejść na całą budowlę w ciągu jakichś trzydziestu minut. Ważne było, by na zarażenie narażić możliwie jak najwięcej osób.

Chociaż wystawa była ogromna i tak nie zapełniła całego Centrum Javitsa. Każda ekspozycja była oddzielona od reszty, trochę na podobieństwo pomieszczeń biurowych, a za wieloma powiewały wysokie proporce, które ustawiono jedynie po to, aby zapełnić puste miejsca. Nie było żadnych ogrodzeń, można się tam było dostać bez najmniejszego kłopotu, z czego zresztą korzystały niewielkie grupki, urządzające na uboczu małe narady. Co jakiś czas pojawiali się także porządkowi. Ci stanowili pewne utrudnienie, mogli bowiem sprzątnąć pojemnik, zanim ten się rozładuje. Rzecz polegała więc na tym, aby stwierdzić, ile czasu zajmuje im okążenie terenu, i wybrać najlepszy moment. Centrum zamykano dopiero za kilka godzin, z drugiej jednak strony uprzedzono go, że nie musi przesadnie troszczyć się o miejsce; najważniejsza była dyskrecja.

Przyjrzał się głównemu wejściu, przez które tłum wlewał się i wylewał. Nad nim znajdowała się bateria wentylatorów klimatyzacyjnych, które tworzyły coś na kształt bariery termicznej; otwory wlotowe umieszczono przede wszystkim w centrum hali. Powietrze spływało zatem do środka z peryferiów, a każdy musiał przejść przez tę samą główną bramę... jak to wykorzystać? Po tej stronie było kilka miejsc z napojami i kanapkami, a tłok był niebezpieczny: ktoś mógłby podnieść pojemnik i wrzucić go do kosza. Przeszedł na drugi koniec; zaglądał do programu, zderzał się z innymi, aż znalazł się na końcu sekcji General Motors. Obok, ale bliżej centrum, znajdowały się Mercedes i BMW, wszystkie trzy stoiska oblegane... a do tego przeciąg spowodowany znajdującym się naprzeciwko głównym wejściem. Trzy stojące obok siebie proporce zasłaniały ścianę, ale za nimi dostrzegł trochę miejsca. Tutaj. Rozejrzał się, zerknął na zegarek, potem do programu, który wcisnął do torby, jednocześnie rozsuwając zamek kosmetyczki z przyborami do golenia. Raz jeszcze zrobił koło, by się upewnić, że nie ma lepszego rozwiązania; jego uwagę na chwilę przyciągnął inny zakątek, ale był zdecydowanie gorszy. Teraz przyszła kolej na ostateczne sprawdzenie, czy nikt go nie śledzi; czy nie przyciągnął niczyjego spojrzania, a nie zamierzał swojej obecności podkreślać seriami z *Kalasznikowa* czy eksplozjami granatów. Na wiele sposobów można było uprawiać terroryzm i żałował, że dopiero teraz się o tym dowiadywał. Ach, gdyby zawartość pojemnika rozpylić gdzieś w Jerozolimie... Może przyjdzie czas i na to, gdy złamie się głównego wroga jego świata i jego religii. Przez chwilę zaglądał w twarze tych, którzy tak nienawidzili jego i jego rodaków, a teraz tłoczyli się beznamiętnie jak bydło. Czas był najwyższy.

Podróżnik przysiadł, zasłonięty w dużej mierze przez proporce, wydobyl puszkę i ułożył ją na płask na betonowej podłodze, gdyż w ten sposób mniej była widoczna. Uruchomił prosty mechanizm zegarowy i powrócił na teren wystawowy, kierując się do wyjścia. Pięć minut później taksówka wiozła go do hotelu. Zanim się w nim znalazł, czasomierz otworzył zawór i w ciągu piętnastu sekund pojemnik się opróżnił. Syk zupełnie zginął w kakofonii innych dźwięków, mgielka rozpyliła się, zanim ktokolwiek zdążył ją zauważyć.

***

W Atlancie odbywał się pokaz żaglówek i jachtów. Co najwyżej połowa zwiedzających wystawę myślała poważnie o kupnie łódki, teraz czy w przyszłości. Reszta oddawała się marzeniom.

Przebudzenie będzie brutalne, pomyślał inny z podopiecznych Badrajna, kiedy opuszczał centrum wystawowe.

***

W Orlando wystawiano pojazdy turystyczne. Tutaj wszystko poszło bardzo łatwo. Wystarczyło zajrzeć pod przyczepę kempingową, jak gdyby sprawdzając podwozie, i zostawić tam pojemnik.

***

W chicagowskim Centrum McCormick odbywała się wystawa sprzętu gospodarstwa domowego; pośród mebli i sprzętów kręciło się mnóstwo kobiet zastanawiających się, co by było najbardziej przydatne w domu.

***

W Houston zorganizowano jeden z największych w Stanach Zjednoczonych pokazów koni, pośród których było wiele arabsów. Spiskowiec przed uruchomieniem mechanizmu zegarowego pomodlił się, aby nie ucierpiały te szlachetne zwierzęta, tak mile Allahowi.

***

W Phoenix demonstrowano sprzęt do golfu, na którym obecny tam wysłannik Badrajna zupełnie się nie znalazł, zabrał więc ze sobą dobrych kilka kilogramów literatury, którą zamierzał przejrzeć w trakcie powrotu na drugą półkulę.

* * *

W San Francisco odbywały się targi komputerowe, a była to najbardziej tego dnia oblegana impreza handlowa w całym kraju. Przez Moscone Convention Center przewinęło się ponad dwadzieścia tysięcy ludzi. Tłok był tak wielki, że zamachowiec zaczął się w pewnej chwili denerwować, iż zanim opuści halę i znajdzie się pośród kawiarenek na wolnym powietrzu, pojemnik znacznie rozpylać swoją morderczą zawartość. Udało mu się jednak, a do hotelu odległego o cztery przecznice wrócił na piechotę.

* * *

Alahad zamknął już swój sklep z dywanami, kiedy zjawił się Aref Raman. Właściciel zamknął drzwi i pogasił światła.

— Jakie instrukcje?

— Żadnego ruchu bez wyraźnego rozkazu, ale w tej chwili chodzi przede wszystkim o to, czy jesteś gotowy do wykonania zadania.

— Czy to nie oczywiste? — zachnął się Raman. — Inaczej po co...?

— Wykonuję otrzymane polecenia — przerwał mu półgłosem Alahad.

— Tak, jestem gotów — odpowiedział zamachowiec.

Decyzja zapadła wiele lat temu, ale mimo wszystko poczuł dreszcz na dźwięk własnych słów.

— Czekaj zatem na rozkaz. Nadejdzie niedługo.

— Sytuacja polityczna...

— Jest znana, a w wiadomym miejscu nikt nie wątpi w twoje poświęcenie. Niech spokój cię nie opuszcza, Arefie. Dokonują się rzeczy wielkie, których kształtu nie znam, ale wiem, że nadchodzą. Czyn twój będzie jednym z najchwalebniejszych wydarzeń Świętej Wojny. Mahmud Hadzi pozdrawia cię i modli się za ciebie.

— Dziękuję.

Raman skłonił się kornie przed dalekim błogosławieństwem. Głos duchownego słyisał tylko w telewizji, ale wtedy odwracał się w obawie, że ktoś mógłby dojrzeć jakąś zmianę na jego twarzy.

— To był dla ciebie ciężki czas — powiedział Alahad.

— Tak, ciężki.

— Niedługo to się skończy, bracie. Śpiesz się?

— Nie.

— Chodź na zaplecze; pomodlimy się razem.

Cisza przed burzą

— Nie jestem specjalistą od tego regionu — protestował Clark, co na Edzie Foley u nie zrobiło żadnego wrażenia.

— Byłeś tam, a to przecież ty zawsze powtarzasz, że nic nie jest w stanie zastąpić dobrego nosa.

— A dzisiaj opowiadał o tym młodziakom na Farmie — dorzucił Ding z chytrym uśmieszkiem. — To znaczy, dzisiaj chodziło o to, jak odczytywać myśli z wyrazu oczu; przecież wszystko się łączy: dobre oko, dobry węch, dobre wszystkie zmysły.

On sam wprawdzie nie był w Iranie, ale przecież nie wysłą pana C samego?

— Jedziesz, John — odezwała się Mary Pat Foley, a ponieważ była szefem wydziału wywiadu, ucinało to wszystkie spory. — W każdej chwili możliwa jest decyzja sekretarza Adlera o wylocie. Ty i Ding wystąpicie w roli ochrony. Pilnujecie go, a jednocześnie rozglądacie się, żadnych podchodów, żadnych sekretów. Chcę, żebyście wy czuli nastrój ulicy. Małe rozpoznanie, to wszystko.

Zwykle wystarczało przejrzenie wszystkiego, co nakręcili reporterzy CNN, tym razem Mary Pat zdecydowała, że chce usłyszeć opinię doświadczonego wywiadowcy.

Zła strona tego, że było się dobrym instruktorem, polegała na długiej pamięci wychowanków, którzy, awansując, pamiętali, kto i czego ich nauczył. Clark przypominał sobie, jak Foleyowie uczęszczali na jego zajęcia na Farmie. Od samego początku, to ona przewodziła tej parze: wspaniały instykt, świetna znajomość języka rosyjskiego i rosyjskiej mentalności, umiejętność zgłębiania ludzkiej psychiki, rzadko spotykana u najslawniejszych psychiatrów... a zarazem pewien niedostatek ostrożności, zbyt nie zaufanie, że spojrzenie niebieskich oczu i mina naiwnej blondynki pozwolą jej wybrnąć z najgorszych tarapatów. Ed nie miał jej pasji i zadziorności, lepiej natomiast potrafił z pojedynczych elementów uformować zarys całości i planować długotrwałe batalie. Każde z nich miało swoje słabostki i mocne strony, razem stanowili znakomity tandem, a John był dumny z tego, że udało mu się nauczyć ich kilku rzeczy.

— Mamy tam jakieś wartościowe aktywa?

— Niestety nie. Adler chce w rozmowie w cztery oczy wyjaśnić Darjaeiemu reguły gry. Zatrzymacie się w ambasadzie francuskiej. Misja jest tajna. *VC-20* do Paryża, stamtąd dowiozą was Francuzi. Przyjazd, rozmowa i zaraz wyjazd, ale znajdzie godzinę, może dwie, pokręćcie się trochę po mieście; wiecie: ceny chleba, co ludzie mówią na ulicy, jak się ubierają.

— No i będziemy mieć paszporty dyplomatyczne, tak że nic nam się nie może stać — dorzucił zgryźliwie John. — Kiedyś to już slyszalem, podobnie jak pracownicy naszej ambasady, którzy się tam znaleźli w 1979 roku.

— Adler jest sekretarzem stanu — przypomniał Ed.

— Mam nadzieję, że wiedzą, co to znaczy.

Bo o tym, że jest Żydem, wiedzą na pewno, pomyślał w duchu.

***

Ćwiczenia zawsze się rozpoczynały od lotu do Barstow w Kalifornii. Autobusy i ciężarówki podjeżdżały pod samoloty, a żołnierze schodzili po stopniach i wsiadali na krótką przejażdżkę jedyną drogą, która prowadziła do Narodowego Ośrodka Szkoleniowego. Spod nieruchomych helikopterów przyglądali im się generał Diggs i pułkownik Hamm. Była to wzmocniona brygada Gwardii Narodowej Północnej Karoliny, a wizyty jednostek tej formacji w Fort Irwin należały do rzadkości. Ponieważ jednak Północna Karolina pochwalić się mogła — przynajmniej do tej pory — najdłużej zasadającymi na Kapitolu kongresmanami, więc miejscowa Gwardia Narodowa zyskała najnowocześniejsze uzbrojenie i została wyznaczona jako brygada dublująca jedną z pancernych dywizji armii zawodowej. Trudno się dziwić, że jej członkowie nosili się jak prawdziwi żołnierze, a oficerowie przez cały rok przygotowawali się do ćwiczeń na najtwardszym poligonie w całych Stanach Zjednoczonych. A może i na świecie. Wystarali się nawet o dodatkowe paliwo, które pozwoliło im na kilka tygodni uzupełniających ćwiczeń. Teraz, zanim rzucili rozkaz wsiadania do samochodów, ustawiali swoich podwładnych w dwuszeregach i coś im tłumaczyli, przekrzykując huk silników samolotowych. Diggs i Hamm obserwowali to z odległości pięćset metrów.

— Strasznie są z siebie dumni, szefie — zaważył Hamm.

Z oddali doleciał głośny okrzyk kompanii czołgistów, którzy oznajmili właśnie swemu dowódcą, że z chęcią się z kimś spróbują. Wydarzenie upamiętniała karolińska ekipa telewizyjna.

— Żołnierze powinni być dumni, pułkowniku — odparł Diggs.

— O czymś jednak zapomnieli.

— O czym, Al?

— O poduszkach, żeby mieli na czym siedzieć.

Obaj oficerowie spojrzeli na siebie porozumiewawczo. Pierwszym zadaniem Czerwonych było przytrzeć trochę rożków zarozumiałcom. Czarny Koń z rzadka przegrywał co najwyżej jedną potyczkę i to zawsze mając za przeciwnika regularną armię. Hamm nie dopuszczał do siebie myśli, że nadchodzący miesiąc miałby w tym układzie cokolwiek zmienić. Dwa szwadrony czołgów *Abrams*, jeden *Bradleyów*, jeden artylerii i szwadron zaopatrzeniowy przeciw całej brygadzie pancernej przyjezdnych. To było niesprawiedliwe. Dla przyjezdnych.

***

Robota była właściwie na ukończeniu. Najbardziej żmudne okazało się mieszanie, co jednak dla Ludzi z Gór było niezłą zaprawą. Właściwe proporcje nawozu (którego ważnym składnikiem był amoniak) i oleju napędowego zacerpnęli z podręcznika. Obu ich nader rozbawiła myśl, że roślinki z ochotą spożywały materiał wybuchowy. Substancja używana w pociskach artyleryjskich także była oparta na amoniaku, zdarzyło się kiedyś po I wojnie światowej, że niemiecka fabryka nawozów sztucznych eksplodowała i usunęła z powierzchni ziemi całą wieś, łącznie z mieszkańcami. Olej napędowy miał dodatkowo wzbogacić ładunek w energię, przede wszystkim jednak zapewniał wilgoć, dzięki czemu wewnętrzna fala uderzeniowa lepiej się rozchodziła w materiale wybuchowym, co przyspieszało detonację. Składniki podawali przez dużą rurę, a do mieszania używali wiosła. W efekcie otrzymali błotnistą maź, która dawała się formować w bloki.

Wnętrze bębna było brudne, cuchnące i odrobinę niebezpieczne. Napelniali je na zmianę. Średnica wlewu, którym miał się dostawać półpłynny beton, wynosiła ponad metr. Holbrook przy mocował do niego elektryczny wiatraczek, ponieważ wiewiwy mieszanek były nieprzyjemne i mogły być niebezpieczne dla zdrowia; dostatecznym ostrzeżeniem były bóle głowy u obydwóch. Zajęło im to wszystko ponad tydzień, teraz jednak bęben był pełny w trzech czwartych, jak zaplanowali. Kolejne warstwy były nieco nierówne, luki wypełniali więc bardziej płynną mieszanką, którą dolewali z wiadra.

— Chyba już starczy, Pete — powiedział Ernie Brown. — Mamy jeszcze z pięćdziesiąt kilo, ale...

— Nie, nie, trzeba zostawić trochę pustego na górze — zgodził się Holbrook, który zszedł po drabinie, po czym wyszli i usiedli na składanych krzeselkach, żeby zaczerpnąć świeżego powietrza.

— Powiem ci jedno: dobrze, że już skończyliśmy.

— Ja też się cieszę.

Brown otarł twarz i odetchnął głęboko. Głowa pękała mu z bólu. Posiedzą sobie tutaj, aż wyrzucą z płuc wszystkie te smrody.

— Żeby nam tylko nie zaszkodziło.

— Komuś z pewnością zaszkodzi. Dobry był pomysł z tymi kulkami.

Do mieszanki dodali ołowiane kule, pełne dwie dwudziestolitrowe puszkę po oleju.

— Moja mama zawsze mówiła, że klesik musi być z orzeszkami — oznajmił Holbrook.

Brown ze śmiechu o mało nie spadł z krzeselka.

— O, ty, kurczę... — Złapał się nagle za głowę. — Jezu, jak mnie leb boli.

* * *

Zgoda na pomoc w przygotowaniu spotkania nadeszła z Quai d'Orsay z godną uwagi szybkością. Francja utrzymywała stosunki dyplomatyczne ze wszystkimi krajami sąsiadującymi z Zatoką Perską i handlowała z nimi wszystkim: od czołgów po lekarstwa. Francuskim oddziałom, które wzięły udział w wojnie w Zatoce, przyszło walczyć z przeciwnikiem uzbrojonym we francuską broń, co nie było jednak jakimś wyjątkowym zdarzeniem. O dwudziestej pierwszej zgoda została przekazana amerykańskiej ambasadzie, skąd w pięć minut telex dotarł do Waszyngtonu, by natychmiast znaleźć się w rękach leżącemu jeszcze w łóżku Adlera. W tym czasie wykonywano inne niezbędne telefony, w pierwszej kolejności do 89. Skrzydła w bazie Sił Powietrznych Andrews.

— Tak? — powiedział Clark, podnosząc telefon w pokoju w „Mariotcie” w pobliżu Langley.

— Dzisiaj — usłyszał lakoniczną wiadomość.

Skinął lekko głową.

— Świetnie. Jestem spakowany.

Potem odwrócił się na drugi bok, żeby jeszcze trochę pospać. Przynajmniej przed tym wyjazdem nie będzie żadnej odprawy. Polecenia były jasne: pilnować Adlera, przejść się trochę po Teheranie, to wszystko. Nie trzeba się troszczyć o bezpieczeństwo. Jeśli Irańczycy — dalej używał tego terminu, bo czym go zastąpić — „Zrinczykami”? — będą chcieli zrobić im jakąś przykrość i tak dwóch facetów z pistoletami może jedynie posłusznie je oddać, licząc na to, że lokalne służby nie dopuszczą do linczu.

— Jedziemy? — mruknął ze swego łóżka Chavez.

— Tak.

— *Bueno.*

* * *

Darjaei spojrzął na stojącego na biurku zegarek i odjął jedenaście godzin, niespokojny, czy czasem nie nastąpiła jakaś wpadka. Wątpliwości były zmorą ludzi na jego stanowisku. Podejmowało się decyzję, zlecało jej wykonanie, ale potem zaczynał się czas uciążliwych myśli i oczekiwania. Droga do sukcesu nigdy nie była łatwa i zawsze wiązała się z ryzykiem, o czym zupełnie nie myśleli ci, którym marzyła się funkcja głowy państwa.

Nie, wszystko musiało pójść dobrze. Niedawno odwiedził go ambasador francuski, niewierny wprawdzie, ale sympatyczny człowiek, który językiem farsy mówił tak biegle, iż Darjaei zastanawiał się nawet, jak w jego interpretacji zabrzmiałyby stare perskie wiersze. Ponadto człowiek bardzo dobrze ułożony, dbający o subtelności — propozycję spotkania przekazał z takim kogoś, kto pośredniczy w rokowaniach małżeńskich między dwiema zwaśnionymi rodzinami. Gdyby Amerykanie dowiedzieli się czegośkolwiek o sekretnej misji, przygotowanej przez Badrajna, nie wystąpiliby z podobną sugestią. W takiej sytuacji, gdyby chodziło im o bezpośredni, acz nieformalny kontakt, zaproponowaliby neutralny grunt (na przykład Szwajcarię). Tutaj jednak, do państwa, z którym zerwali oficjalne kontakty, wysyłali swego ministra spraw zagranicznych — w dodatku Żyda! Przyjacielskie kontakty, przyjacielska wymiana poglądów, przyjacielska propozycja przyjaznych stosunków, słowa francuskiego dyplomaty ocieślały wręcz „przyjaźnią”, jego rząd bowiem miał bez wątpienia nadzieję, że jeśli wszystko potoczy się dobrze, obie strony będą pamiętały, ko dobrze się przyśłużył nawiązaniu bliskich kontaktów, a jeśli źle, nie zostanie zapomniane, iż Francja dokładała wszelkich starań.

Przekłóci Francuzi, pomyślał. Gdyby ten ich Karol Młot w roku 110, czy jak to liczą niewierni — 732, nie zatrzymał Abd-ar-Rahmana pod Poitiers, cały świat wyglądałby teraz inaczej; nawet jednak Allah nie mógł zmienić historii. Wyprawa Rahmana nie powiodła się, gdyż w duszach jego wojowników chciwość zatriumfowała nad bogobojnością. Urzeczeni bogactwami wroga, zamiast walczyć, wzięli się do rabowania, co przeciwnikowi pozwoliło zewrzeć szyki i rzucić się do kontrnatarcia. Tak, to lekcja, którą trzeba dobrze zapamiętać. Na smakowanie owoców zwycięstwa przyjdzie czas. Najpierw trzeba pwalić przeciwnika i zmiażdżyć, a dopiero potem można sobie brać, co się chce.

Przeszedł do sąsiedniego pokoju, gdzie na ścianie wisiała mapa nowego państwa i jego sąsiadów. Wiedział, że mapy bywają zwodnicze: dystanse kurczą się, wszystko wydaje się w zasięgu ręki, szczególnie gdy ma się bolesną świadomość, iż tak wiele życia już upłynęło. A przecież nie potrafił opędzić się od myśli, że cel ostateczny jest tuż, tuż i nie może już teraz przeszkodzić w jego osiągnięciu.

* * *

Z wyjazdem było znacznie mniej kłopotów niż z wjazdem. Podobnie jak większość krajów Zachodu, także Stany Zjednoczone bardziej interesowały się tym, co ludzie do nich wwożą, niż co z nich wywożą, a spiskowiec, który przedstawił właśnie paszport do kontroli na lotnisku JFK, nie mógł takiemu podejściu odmówić racji. Była 7.05; należącym do francuskich linii lotniczych samolotem Concorde miał rozpocząć pierwszy etap drogi do domu. Wiózł mnóstwo broszurek samochodowych, a także gotów był wychwalać pod niebiosa cuda wystawy, gdyby ktoś zaczął stawiać mu pytania, do czego jednak nie doszło. Wyjeżdżał i tyle. Paszport został od niechcenia podstemplowany, nikt nie interesował się tym, że opuszcza USA następnego dnia po przylocie. Interesy są interesami.

W pierwszej klasie podawano kawę, w jednak odmówił. Zniecała poczuł, jak ogarnia do zmęczenie psychiczne i fizyczne. Teraz dopiero myślał ze zdziwieniem, jak wszystko łatwo poszło. Badrajn przewidywał to wprawdzie, nikt jednak nie uwierzył mu bez reszty, pamiętali bowiem, jak wszechobecni i sprawni byli agenci izraelscy. Wraz ze znikającym napięciem, napływała senność; w hotelu przewracał się długo w łóżku i usnął dopiero nad ranem. Kiedy znajdzie się już w Teheranie, ze śmiechem opowie o wszystkim Badrajnowi i poprosi o następne podobne zadanie. Przechodząc koło bufetu, dostrzegł butelkę z szampanem i napełnił sobie kieliszek. Chociaż zabraniała tego religia, trunkiem czuło się sukces na Zachodzie, a miał sobie czego gratulować. Dwadzieścia minut później zaproszono pasażerów do samolotu; wraz z innymi ruszył do przejścia. Jedyne, co go teraz martwiło, to różnica czasów. Concorde startował punktualnie o ósmej rano, a lądował w Paryżu o 17.45! Wyglądało na to, że zgubi obiad. Takie były paradoksy współczesnych podróży.

***

Do bazy w Andrews pojechali oddzielnie, Adler limuzyną służbową, Clark i Chavez wozem tego ostatniego. Sekretarz stanu został przepuszczony bez żadnych ceregieli, oni musieli się wylegitymować, dzięki czemu zobaczyli, jak ręka wartownika podrywa się do daszka.

— Zdaje się, że nie lubisz tamtych okolic? — zagadnął młodszy z agentów.

— Widzisz, Domingo, w czasach, kiedy jeździłeś jeszcze na trójkołowym rowerku, byłem w Teheranie, mając kamuflaż tak marny jak papier gazetowy. Razem z tłumem krzychałem: „Śmierć Ameryce!” i patrzyłem, jak gromada szczeniaków z karabinami w garści wyprowadza przed bramę naszych ludzi z opaskami na oczach. Myślałem, że zaraz postawią ich pod jakąś ścianą i rozstrzelają. Poznałem naszego rezydenta, strasznie się nad nim zniecał.

Dobrze to pamiętał: stoi ledwie o pięćdziesiąt metrów i nic nie może zrobić...

— Jakie miałeś zadanie?

— Za pierwszym razem chodziło o szybkie uzyskanie dla Firmy pewnej informacji, za drugim — o ratowanie zakładników, co skończyło się katastrofą śmigłowców na pustyni. Wtedy wszyscy powtarzaaliśmy, że to pech, ale dzisiaj myślę, że może lepiej, że tak się stało. W końcu udało się ich wy dostać całych i zdrowych.

— Więc to z powodu złych wspomnień nie lubisz tego kraju?

Clark wzruszył ramionami.

— Nie do końca. Nigdy nie udało mi się poznać. Saudy jczyków rozumiem i nawet ich lubię. Jeśli przekonają się do ciebie, zostajesz przyjacielem na całe życie. Niektóre reguły mogą nas trochę śmieszyć, ale podobnie jest z nimi, kiedy nam się przyglądają. Trochę jak w starym kinie, wiesz, poczucie honoru, gościnność i tak dalej. Mam sporo dobrych doświadczeń. Zupełnie inaczej po przeciwnej stronie Zatoki. Za każdy razem chciałem stamtąd jak najprędzej się wynosić.

Ding zaparkował samochód. Wyjmowali torby z bagażnika, kiedy podeszła do nich sierżant.

— Jedziemy do Paryża, łaskawa pani — powiedział Clark i znowu pokazał legitymację.

— Zechcą panowie pozwolić za mną — powiedziała sucho podoficer i poprowadziła ich w kierunku budynku dla VIP-ów, skąd usunięto na czas ich pobytu wszystkich gości. Scott Adler siedział w szerokim fotelu i przeglądał jakieś papiery.

— Panie sekretarzu?

Adler podniósł głowę.

— Zaraz, zaraz, sam zgadnę. Pan to z pewnością Clark, a pan w takim razie — Chavez.

— Może znalazłoby się dla pana jakieś miejsce w Firmie — zartował John i uściśnił sobie dłonie.

— Dzień dobry panu — powiedział Chavez.

— Foley oznajmił mi, że w waszych rękach jestem bezpieczny.

Clark rozejrzał się i sięgnął po kawałek keksa. Nerwy? — pomyślał ze zdziwieniem. Ed i Mary Pat mają rację. Prosta rutynowa operacja, wpadną tylko na chwilę. Buzi buzi, nie podskakujcie, bo dostaniecie po nosie, pa, pa. Poza tym był w gorszych opalach niż w Teheranie; nie dużo gorszych, ale zawsze. Zerknął na trzymany w ręku kawałek ciasta, który coś mu przypominał; poczuł się tak, jak gdyby włosy zjeżyły się na ręce pod nieoczekiwanym dotknięciem.

— Powiedział mi także, że jesteście w drużynie przygotowującej ocenę specjalną i sporo wiecie.

— Znam Foleyów od dość dawna — mruknął John.

— Już pan tam był, prawda?

Clark wyjaśnił sprawę swoich pobytów w ciągu dwóch minut. Sekretarz stanu pokiwał głową.

— Ja też byłem w Iranie w tym czasie. Uratowali mnie Kanadyjczycy. Przyleciałem tam tydzień wcześniej i właśnie rozglądałem się za mieszkaniem, kiedy tłum zaatakował ambasadę. Dzięki Bogu, ominęła mnie cała heca.

— Zna pan więc Iran? Adler pokręcił głową.

— Słabo, nie władam językiem, potrafię powiedzieć raptem kilka słów. Pojechałem właśnie po to, żeby się trochę nauczyć, no ale nie wyszło, więc zająłem się innymi regionami. Dlatego z chęcią posłucham tego, co pan ma do powiedzenia.

— Nie wiem, na ile się to panu przyda, ale, oczywiście, proszę.

Młody kapitan zjawił się z informacją, że samolot jest gotów do lotu. Sierżant wzięła rzeczy Adlera, obaj agenci CIA swoje ponieśli sami. Oprócz dwóch zmian odzieży, mieli krótką broń — John preferował *Smith & Wessona*, Ding gustował w *Bereticie* 0,40 cala — i aparacie fotograficznym z teleobiektywem. Nigdy nie wiadomo, kiedy mogły się przydać.

Bob Holtzman siedział zamysłony w swoim pokoiku. Było to standardowe pomieszczenie redakcyjne: przeszkłone przepierzera nie przepuszczały dźwięków, zarazem jednak pozwalały śledzić to, co się dzieje dookoła i utrzymywać kontakt wzrokowy z kolegami. Bardzo mu się chciało papierosa, ale nie wolno już było palić w budynku „Postu”, co Bena Hechta^[9] wprawiloby w stan osłupienia.

Ktoś skontaktował się z Tomem Donnerem i Johnem Plumberem. Musiał to być Kealty. To, co Holtzman myślał o Kealym, było odwrotnością jego opinii o Ryanie. Polityczne idee tego pierwszego brzmiały całkiem rozsądne, natomiast był odpychający jako człowiek. W innej epoce jego podboje erotyczne skwitowano by milczeniem, lub co najwyżej komentowano z niejakim podziwem. W istocie w Waszyngtonie pełno było kobiet, dla których władza była czymś równie czarownym, jak dla pszczoł miód, czy dla much coś zgoła innego. Politycy, którzy fakt ten wykorzystywali, byli na tyle czarujący, że większość „przekąszeczek” — jak je nazywano — wyrozumiale uśmiechała się, gdy szybko przychodził czas rozstania. Były jednak takie, które nad tym bolały, co w przypadku Kealty'ego zdarzyło się kilkakrotnie. Jedna z dziewczyn popełniła nawet samobójstwo. Zona Boba, Libby, zajęła się tą sprawą, ale przygotowany artykuł wyładował w szafkadzie redaktorskiego biurka, kiedy wybuchł konflikt z Japonią, podczas którego wszystkie media uznały, że historia już się przedawniła, dlatego też nie położyła się cieniem na publicznym wizerunku Kealty'ego. Nawet feministki, którym postawa Kealty'ego wobec kobiet nie mogła się podobać, porównywały jego grzeszki z zaletami i idej politycznych i uznawały, że ostatecznie te drugie biorą górę nad pierwszymi. Tymczasem Holtzmiana taka postawa wręcz oburzała: są przecież pewne zasady, których powinien się trzymać każdy.

Waszyngton był jednak Waszyngtonem.

Kealty skontaktował się z Donnerem i Plumberem — i musiało to nastąpić pomiędzy porannym nagraniem a wywiadem nadanym na żywo wieczorem. Ale w takim razie...

— O cholera! — wykrzyknął Holtzman, olśniony nagłą myślą.

To ci dopiero historia! Co więcej, historia, która bardzo spodoba się jego redaktorowi naczelnemu. Donner oświadczył w telewizji, że nagrana taśma została uszkodzona, ale to musiało być kłamstwem! A zatem dziennikarz telewizyjny z premedytacją oszukał widzów! Niewiele zasad obowiązywało w dziennikarstwie, a jeśli mówiło się o nich, to w sposób wysoce nieprecyzyjny, zasady prawdziwości nikt jednak nie podważał.

Holtzman byłby zachwycony, gdyby udało mu się wykazać winę Donnera. Między prasą a telewizją toczyła się zaciełka rywalizacja, w której wygrywała ta mniej dostojna z siostr. Była bardziej zalotna, nieustannie się krygowała, ale była też zdecydowanie trzpiotowata, podobna do panienki, z którą można mieć przelotny romans, podczas gdy słowo drukowane przy pominało dziewczynę, z którą poważnie myślało się o przyszłości.

Zniszczyłby tego pyszałka, zawsze wyegantowanego, z włosami spryskanymi lakierem, a zrobiłby to, celebrując zarazem wielką uroczystość wyłączenia oszusta ze wspólnoty dziennikarzy. Za pomocą swych artykułów zламаł już parę karier, tutaj jednak robiłby to ze szczególną lubością.

Co jednak z Plumberem, którego Holtzman znał i szanował? John znalazł się w telewizji w innej epoce, gdy ta zabiegała dopiero o uznanie w oczach publiczności i starała się przyciągnąć do siebie ludzi z racji szacunku, jakim cieszyła się w środowisku, a nie gwiazdorskiej urody. Niemżliwe, żeby Plumber nie wiedział o kłamstwie, ale jak mógł na nie przystać?

Ryan musiał przyjąć ambasadora Kolumbii. Doświadczony dyplomata, pochodzący z arystokratycznej rodziny, na spotkanie z amerykańskim prezydentem ubrał się bardzo starannie. Mocno i serdecznie uściśnęli sobie ręce, wymienili kilka formulek grzecznościowych, pozując do zdjęć, aby następnie wejść do Białego Domu, gdzie ambasador natychmiast przeszedł do rzeczy.

— Panie prezydencie, na zlecenie mego rządu mam się dowiedzieć, jakie jest pańskie stanowisko w sprawie informacji, które pojawiły się ostatnio w waszych mediach, a dotyczą stosunków między naszymi państwami.

— Co chce pan usłyszeć?

— Informacje sugerują, że kilka lat temu Stany Zjednoczone dokonały w tajemnicy inwazji na Kolumbię. Jest to wiadomość zdumiewająca, jeśli zważyć na to, że zdarzenie takie stanowiłoby pogwałcenie norm prawa międzynarodowego oraz dwustronnych traktatów, określających zasady naszych wzajemnych stosunków.

— Rozumiem, co musi pan czuć w tej sytuacji i z całą pewnością na pańskim miejscu zareagowałbym podobnie. Dlatego chciałbym wyraźnie podkreślić, że obecny rząd Stanów Zjednoczonych Ameryki podobne działania uważa za absolutnie niedopuszczalne. Ma pan w tej sprawie moje osobiste poręczenie i ufam, że przekaze je pan swojemu rządowi.

Ryan wstał i nalał swemu rozmówcy kawy. Zdążył się zorientować, że w dyplomacji takie małe gesty mają o wiele większe znaczenie niż w życiu codziennym, a chociaż nie do końca rozumiał tego przyczyny, nie widział powodu, żeby nie skorzystać z okazji.

— Dziękuję — skłonił się ambasador.

— Nie wykluczam tego, że jest to kawa kolumbijska.

— Niestety, jesteśmy też znani z innego artykułu eksportowego — powiedział znacząco Pedro Ochoa.

— To nie wina pańskiego rządu.

— Miło mi to usłyszeć.

— Panie ambasadorze, jestem w pełni świadom tego, że pański kraj zapłacił wysoką cenę za bezceremonialne zachowanie strony amerykańskiej. Kiedy pracowałem w CIA, zapoznawałem się ze wszystkimi informacjami, które dotyczyły handlu narkotykami oraz jego wpływu na sytuację polityczną i społeczną w obu Amerykach. Nie brałem żadnego udziału w planowaniu i inicjowaniu bezprawnych akcji, miałem jednak okazję zobaczyć, jak wielkim problemem są narkotyki. Z niepokojem dowiadywałem się o tym, że w pańskim kraju giną policjanci — wie pan, zapewne, że mój ojciec był oficerem policji — sędziowie i dziennikarze. Kolumbia dłużej i cięższej niż jakkolwiek inny kraj w tym regionie pracowała nad tym, żeby stworzyć ustrój prawdziwie demokratyczny, i muszę panu wyznać, że wstydzę się za słowa, które niekiedy publicznie wypowiediano na temat pańskiej ojczyzny. Problem narkotyków narodził się nie w Kolumbii, Ekwadorze czy Peru, lecz tutaj, a wy w nie mniejszym niż mój stopniu jesteście ofiarami. To amerykańskie pieniądze zatruwają pański kraj, a rany, jakie zadają naszemu społeczeństwu narkotyki, w istocie obciążają nasze sumienie.

Ochoa wszystkiego mógł się spodziewać podczas tej rozmowy, ale nie słów, które usłyszał. Odruchowo rozejrzał się, czy rozmawiają istotnie w cztery oczy. Ochrońcy wycofali się, nie było nawet sekretarki, która sporządzałaby notatki. Już to było niezwykłe, a na dodatek Ryan pośrednio potwierdził prawdziwość dziennikarskich doniesień.

— Panie prezydencie — powiedział w angielszczyźnie, której zaczął się uczyć w domu, aby później szlifować ją na Princeton — nieczęsto zdarza nam się słyszeć coś takiego z ust oficjalnego przedstawiciela Stanów Zjednoczonych Ameryki.

— Usłyszał je pan teraz i nie zamierzam się z nich wycofać. — Obaj rozmówcy patrzyli sobie w oczy. — Ani myślę dodawać sobie powagi bezpodstawnymi połażankami, a z dostępnej mi wiedzy wynika, że krytyka, czasami wręcz napastliwa, jakiej poddaje się pański rząd, jest najczęściej bezzasadna. Żeby zlikwidować handel narkotykami, trzeba najpierw zmniejszyć na nie popyt, co będzie jednym z głównych zadań mojego rządu. Przygotowujemy właśnie projekty ustaw, które karać będą nie tylko sprzedawców narkotyków, ale i ich użytkowników. Kiedy Kongres będzie już mógł zebrać się w pełnym składzie, postaram się o jak najszersze uchwalenie nowych norm prawnych. Chciałbym też stworzyć nieformalny zespół roboczy, w którego skład wesliby przedstawiciele obu rządów, a który miałby określić, w jaki sposób możemy najbardziej efektywnie pomagać w waszych wysiłkach, ale zawsze, co raz jeszcze chciałbym podkreślić, z poszanowaniem suwerenności pańskiego kraju. Stany Zjednoczone nie zawsze były dobrym sąsiadem. Proszę mi powiedzieć, czy prezydent Kolumbii przyjąłby zaproszenie, abyśmy mogli bezpośrednio omówić wszystkie sprawy?

Będę musiał świecić oczyma za nasze wszystkie szaleństwa.

— Sądzę, że na propozycję taką przystanie z wielką ochotą, chociaż, co oczywiste, trzeba by dopiero ustalić termin, który odpowiadałby obu stronom.

— O tak, sam dopiero zaczynam się uczyć, jak wielu obowiązkom trzeba naraz podolać i jak często brakuje czasu na załatwienie spraw, z których żadna nie cierpi zwłoki. Może mój kolumbijski kolega mógłby mi coś w tej kwestii doradzić?

— Obawiam się, panie prezydencie, że zmagam się z tymi samymi kłopotami.

Ambasador Ochoa zaczął się już zastanawiać, jaką sporządzić notatkę z tej rozmowy. Wydawało się jasne, że Ryan autentycznie przeprasza za coś, do czego nie mógł się oficjalnie w imieniu swego kraju przyznać, a czego pełne ujawnienie mogłoby jedynie zaszkodzić wszystkim. Zarazem nie robił tego z racji politycznych.

A może?

— Panie prezydencie, czemu miałyby służyć wprowadzenie regulacji prawnych, o których pan wspomniał?

— Pracujemy właśnie nad tym. Jestem zdania, że ludzie zażywający narkotyki robią to najczęściej dla przyjemności: chcą uciec od rzeczywistości, zabawić się, puścić wodze wyobraźni. Z naszych danych wynika, że co najmniej połowa osób, które sięgają po narkotyki, to nie ludzie uzależnieni, lecz ci, którzy szukają miłych przeżyć. Dlatego powinniśmy tę przyjemność trochę zakłócić, karząc za posiadanie i używanie każdej, najmniejszej nawet ilości narkotyków. Oczywiście, nie starczyłoby nam miejsc w więzieniach dla wszystkich takich osób, ale przecież tyle jest ulic w naszych miastach.... Za pierwsze wykroczenie trzydzieści dni uprzątnięcia śmieci w najbardziej zaniedbanych dzielnicach, oczywiście — to istotna część kary — w specjalnym ubraniu. Jest pan zapewne katolikiem?

— Tak

— Więc wie pan, co to znaczy wstyd. Nauczylismy się tego w szkole, nieprawdaż? Na razie prowadzimy zupełnie wstępne prace, trzeba rozwiązać różne problemy wykonawcze, w Departamencie Sprawiedliwości specjaliści badają zgodność projektów z konstytucją. Chcę się z tym wszystkim uporać do końca roku. Sam mam troje dzieci i wiem, co to znaczy strach przed narkotykami. Oczywiście, to nie wyczerpuje problemu. Ludzie naprawdę uzależnieni wymagają fachowej pomocy i przygotowujemy odpowiednie programy federalne i stanowe, ale jeśli uda nam się ukrócić zatruwanie się dla przyjemności, zmniejszymy obroty o połowę, a to chyba dobry punkt wyjścia?

— Będziemy się temu przyglądać z największym zainteresowaniem — zapewnił Ochoa.

Gdyby istotnie udało się o tyle zmniejszyć dochody handlarzy narkotyków, nie mieliby już pieniędzy, żeby kupować sobie bezpieczeństwo, co ogromnie ułatwiłoby poczynania rządu kolumbijskiego.

— Zaułuję, że zaistniały powody, które kałały panu złożyć mi wizytę, ale muszę powiedzieć, iż rad jestem z tego, że mogliśmy szczerze porozmawiać. Bardzo panu za to dziękuję, panie ambasadorze. Jak najgoręcej chcę przy tym zapewnić pana i pański rząd, że z wielkim szacunkiem podchodzę do norm prawa, a szacunek ten nie kończy się na granicach Stanów Zjednoczonych. Cokolwiek wydarzyło się w przeszłości, chciałbym aby otworzył się nowy rozdział w dziejach naszych stosunków, a słowa swoje poprę czynami.

Obydwaj wstali, Ryan zaś ujął ambasadora pod ramię i poprowadził na zewnątrz. Przez kilka minut stali przed kamerami telewizyjnymi, tym razem w Ogrodzie Różanym. Biuro prasowe Białego Domu wyda oświadczenie na temat przyjacielskiego spotkania obu polityków. Zdjęcia będą potwierdzać prawdziwość stwierdzenia.

— Zapowiada się ładna wiosna — powiedział Ochoa, rozglądając się po bezchmurnym niebie, i czując powiew ciepłego wietrzyka.

— Lata tutaj potrafią być jednak bardzo niemiłe. A jako to wygląda w Bogocie?

— Jest wyżej położona, nie ma więc wielkich upałów, ale słońce bywa u nas srogie dla nieostrożnych. Piękny ogród. Moja żona kocha kwiaty i może nawet przejść do historii — rzekł z uśmiechem ambasador. — Wyhodowała nową odmianę róży, o kolorze złocistoróżowym.

— Jak się nazywa? — spytał Ryan, którego cała wiedza o różach sprowadzała się do tego, że zawsze trzeba uważać na kolce. O czymś trzeba jednak było mówić pod czujnym spojrzeniem kamer.

— Po angielsku „Piękny świt”. Zdaje się, że wszystkie dobre nazwy zostały już zajęte.

— Może zasadzilibyśmy jedną tutaj w ogrodzie?

— Maria będzie się czuła zaszczyconą tą propozycją, panie prezydencie.

— A więc dogadaliśmy się w kolejnej sprawie, *señor*.

Po raz kolejny podali sobie ręce.

Ochoa dobrze znał reguły gry. Jego latynoska twarz rozplynęła się w uśmiechu przede wszystkim na użytek obiektywów, ale w uścisku dłoni było wiele nieklamanej sympatii.

— Piękny może nie świt, ale z pewnością początek dnia. Wszystkiego najlepszego, panie prezydencie.

— Dziękuję serdecznie.

Rozstali się. U wejścia do Zachodniego Skrzydła czekał na niego van Damm. Niewiele się o tym mówiło, wszyscy jednak wiedzieli, że Gabinet Ovalny jest okablowany, jak nie przymierzając, studio nagraniowe.

— Uczysz się i to szybko — stwierdził szef personelu.

— To wcale nie było trudne, Arnie. Zbyt długo wodziłiśmy tych ludzi za nos, teraz więc jedne, co mi pozostało, to mówić prawdę. Trzeba jak najszybciej przygotować projekty tych ustaw. Ile to może potrwać?

— Kilka tygodni. Będzie trochę szumu.

— Mało mnie to obchodzi — odparł prezydent. — Dlaczego nie mielibyśmy zrobić czegoś pożytecznego, zamiast na pokaz wyrzucać pieniądze w błoto? Próbowaliśmy zestrzeliwać samoloty przemysłników. Próbowaliśmy mordować. Próbowaliśmy sankcji. Próbowaliśmy wylapywać handlarzy. Wypróbowaliśmy wszystkie możliwości, ale bez rezultatu, gdyż w grę wchodzi zbyt wielkie pieniądze. To może raz zaczniemy od źródła? Tutaj rodzi się problem, stąd płyną pieniądze.

— Mówię tylko, że będzie trudno.

— A czy jakakolwiek pożyteczna rzecz przychodzi łatwo? — odpowiedział pytaniem Ryan, który zamiast wprost udać się do siebie, zajrzał do sekretariatu.

— Ellen? — powiedział nieśmiało i oczy ma wskazał Gabinet Ovalny.

— Czy ja pana nie demoralizuję? — spytała pani Sumter, sięgając po papierosy, do wtóru dyskretnych uśmiechów koleżanek.

— Cathy na pewno by tak uważała, ale nie musi przecież wiedzieć o wszystkim, prawda?

W zaciszu swego pokoju prezydent Stanów Zjednoczonych zapalił cienkiego damskiego papierosa. Ale cóż, czy nie miał prawa do małej słabostki, skoro właśnie zażegnał potencjalny dyplomatyczny kataklizm?

* * *

Obaj ostatni wysłannicy Badrajna opuścili Amerykę z tego samego lotniska pod Minneapolis, korzystając z linii Northwest i KLM. Badrajn musiał jeszcze poczekać kilka godzin. Ze względów na bezpieczeństwo, żaden ze spiskowców nie miał numeru telefonu, pod który miałby zadzwonić z informacją o powodzeniu bądź niepowodzeniu akcji, a który w razie aresztowania mógłby być śladem prowadzącym do ZRI. Natomiast we wszystkich tranzytowych portach lotniczych w Europie znajdowali się ludzie Badrajna z harmonogramem podróży i to oni, na własne oczy zobaczywszy wysłanników, mieli następnie z publicznych automatów przekazać wiadomość tam gdzie trzeba.

Gdy wszyscy szczęśliwie powrócą już do Teheranu, przyjdzie kolej na następny krok. Na razie więc Badrajnowi nie pozostawało nic innego, jak siedzieć w gabinecie i czekać. Podłączył się do Internetu i zaczął przeglądać strony informacyjne, ale nie znalazł niczego interesującego. Najpierw wrócą jego ludzie i złożą raporty, ale i potem będą jeszcze musiały minąć trzy, cztery dni, może pięć, zanim do Centrum Chorób Zakaźnych w Atlancie popłyną pierwsze niepokojące doniesienia. I wtedy będzie już wiedział na pewno.

Przełot nad oceanem okazał się przyjemnością. *VC-20B* bardziej przypominał mały odrzutowiec dyspozycyjny niż wielkiego giganta pasażerskiego, a młodzi piloci, którzy zdaniem Clarka równie dobrze mogli się ubiegać dopiero o prawo jazdy, poprowadzili maszynę zrećmie i gładko. Samolot zaczął się obniżać w czerni europejskiej nocy, by osiąść ostatecznie na płycie lotniska wojskowego na zachód od Paryża.

Nie była przewidziana żadna ceremonia powitalna, ponieważ jednak Adler był urzędnikiem w randze ministerialnej, nawet jeśli przybywał w tajnej misji, ktoś musiał wyjść mu na spotkanie. Ledwie turbiny zaczęły zwalniać obroty, przy samolocie pojawił się cywilny dygnitarz, którego Adler rozpoznał już ze szczytu schodów.

— Claude!

— Scott! Gratuluję awansu, stary przyjacielu.

Clark i Chavez badawczo się rozejrzeli, ale dokoła widać było tylko krąg francuskich żołnierzy lub policjantów — z tej odległości nie można było rozpoznać — z pistoletami maszynowymi w pogotowiu. Europejczycy bardzo lubili demonstrować broń maszynową, nawet na ulicach miast. Być może osłabiała to chęć do zamieszek, myślał John, ale z całą pewnością kryła się w tym pewna przesada. Tak czy owak, nie spodziewali się we Francji jakichś specjalnych zagrożeń i żadne istotnie na nich nie czekały. Adler z przyjacielem wsiadli do wozu reprezentacyjnego, Clark i Chavez zajęli miejsca w następnym. Załoga samolotu miała się udać na miejsca zasłużonego odpoczynku, co w żargonie Sił Powietrznych USA oznaczało możliwość wychylenia paru kieliszków wina z francuskimi kolegami.

— Przejdziemy na kilka minut do poczekalni, zanim wasz samolot będzie gotów do dalszej drogi — oznajmił pułkownik francuskich sił powietrznych. — Może chcecie się panowie odświeżyć?

— *Merci, mon commandant* — odrzekł Ding. Tak pomyślał, Francuzi wiedzą, jak sprawić, abyś czuł się bezpiecznie.

— Dzięki za pomoc w przygotowaniu wszytkiego — zwrócił się Adler do przyjaciela. Razem służyli za granicą, najpierw w Moskwie, potem w Pretorii; obydwa specjalizowali się w delikatnych misjach.

— Och, to nic wielkiego, Scott. — Co było nieprawdą, ale dyplomaci trzymają się swego języka nawet wtedy, kiedy nie muszą. Claude, w sposób specyficznie francuski, rozmawiając tak, jak gdyby negocjował postanowienia traktatu, pomógł kiedyś Adlerowi uporać się z depresją po rozwodzie, co z czasem stało się między nimi prawie żartem. — Nasz ambasador daje do zrozumienia, że zależy mu na delikatnym podejściu do sprawy.

— To znaczy jakim? — spytał koleżę sekretarz stanu. Dotarli, jak się wydawało, do klubu oficerskiego, a minutę później znaleźli się w prywatnej jadalni, gdzie na stole czekała na nich butelka beaujolais. — Jaka jest twoja opinia, Claude? Czego chce Darjaei?

Lekkie wzruszenie ramion w równym stopniu należało do francuskiego stylu jak wino, które Claude rozlał do kieliszków. Wzniesli toast; wino było znakomite, nawet jak na standardy francuskiej służby dyplomatycznej.

— Nie jesteśmy pewni. Niepokoi nas śmierć premiera Turkmenii.

— A nie niepokoi was śmierć Saddama?

— Nikt nie ma chyba żadnych wątpliwości, Scott, ale to jednak odrębna sprawa?

— Niekoniecznie. — Następny łyk — Claude, nadal jesteś najlepszym ekspertem w sprawach wina, jakiego znam. Co Darjaei o tym myśli?

— Pewnie różne rzeczy. Po pierwsze, ma wewnętrzne kłopoty; wy, Amerykanie, niezbyt to doceniacie. Ludność jest niespokojna, teraz, kiedy zdobył Irak, pewnie mniej, ale problemy pozostały. Naszym zdaniem, musi się umocnić, zanim będzie mógł zrobić coś więcej. Sądźmy także, iż całe przedsięwzięcie może się skończyć niepowodzeniem. Mamy nadzieję, że z czasem pewne skrajności znikną. Może przyjdzie na to czekać niedługo. Tak mi się zdaje; to nie jest VIII wiek, nawet w tej części świata.

Adler zastanawiał się przez kilka chwil, a potem pokiwał w zamyśleniu głową.

— Obyście mieli rację. Ten facet zawsze mnie przerażał.

— Wszyscy ludzie są śmiertelni. Ma siedemdziesiąt dwa lata, a porwał się na wielkie dzieło. A poza tym, trzeba go wypróbować, czyż nie? Jeśli porwie się na coś, wtedy odpowiemy razem, jak robiliśmy dawniej. Rozmawialiśmy o tym także z Saudyjczykami. Są zaniepokojeni, ale nie przesadnie. Tak samo oceniamy sytuację. I doradzamy rozsądek.

Może Claude ma rację? — pomyślał Adler. Darjaei był faktycznie stary, a zapanowanie nad nowo zdobytym krajem nigdy nie należało do rzeczy łatwych. Co więcej, najlepszym sposobem na uporanie się z wrogim państwem, była uprzejmość wobec sukyniów, jeśli miało się odpowiednią cierpliwość. Mały handelek paru dziennikarzy, odrobinę CNN, parę filmów dla dzieci i rodziców, takie rzeczy mogą zdziałać cuda. Jeśli starczy cierpliwości. I czasu. Na amerykańskich uniwersytetach sporo było studentów z Iranu. Być może to najlepsze narzędzie, za pomocą którego Ameryka mogła zmienić ZRI. Problem polegał na tym, że także Darjaei o tym wiedział. I oto on, Scott Adler, sekretarz stanu, który nigdy nawet się nie spodziewał, że zajmie takie stanowisko, musiał teraz rozstrzygać, co robić dalej. Dostyc naczał się historii dyplomacji, by wiedzieć, jakie to koszarne zadanie.

— Chyba rozumiem, o co ci chodzi, Claude, a my z pewnością nie chcemy tworzyć sobie nowych wrogów. Z całą pewnością wiesz o tym.

— *D'accord*. — Napelnił kieliszek Adlera. — Niestety, niczego takiego nie znajdziesz w Teheranie.

— Nigdy więcej niż dwa, kiedy jestem na służbie.

— Masz znakomitą załogę — zapewnił Claude. — Latają z nią nasi ministrowie.

— Francuska obsługa jest zawsze bez zarzutu.

***

Clark i Chavez zgodzili się na Perriera, którego, jak słusznie sądzili, można tutaj było kupić taniej, co jednak nie dotyczyło cytryn.

— No i co tam w Waszyngtonie? — zapytał niedbale Francuz, a przy najmniej tak to wyglądało.

— Śmiesznie. Cały kraj dziwnie spokojny. Może to dobra recepta, żeby zwolnić część rządu? — powiedział John, usiłując się dostosować do tonu rozmowy.

— A te historie o waszym prezydencie i jego przygodach?

— Bardzo mi to przy pomina kino akcji — szczerze przyznał Ding.

— Ukraść rosyjski okręt podwodny? W pojedynkę? Niech mnie cholera! — zachichotał Clark — Ciekaw jestem, kto to zmontował?

— Z pewnością nie szef rosyjskich szpiegów — oznajmił gospodarz. — Sam we własnej osobie wystąpił w telewizji.

— Strasznie jestem ciekaw, ile forsy zapłaciliśmy mu, żeby i on przeszedł na naszą stronę.

— Pewnie chce napisać książkę i zarobić jeszcze więcej forsy — zaśmiał się Chavez. — I, co gorsza, sukinyń ją dostanie. A my, kochani przyjaciele, cóż, jesteśmy tylko pszczołkami robotnicami, prawda?

Zarciki na niewiele tutaj się zdały. Clark spojrzął w badawcze oczy ich rozmówcy; facet był z DGSE i natychmiast rozpoznawał człowieka z CIA.

— Musicie być ostrożni z nektarem, który czeka na was tam, dokąd się udajecie, moi mili. Może się okazać za słodki.

Zupełnie jak początek karcianej rozgrywki. Francuz tasował. Jedno rozdanie, może całkiem przyjacielskie, ale tak czy owak trzeba było je odbyć.

— Co masz na myśli?

— Człowiek, z którym macie się spotkać, jest naprawdę niebezpieczny. Sprawia wrażenie, iż widzi to, czego my, ludzie Zachodu, nie widzimy.

— Pracowałeś w tym kraju? — spytał John.

— Byłem tam przejazdem.

— I?

To właśnie był cały Chavez.

— Nigdy ich nie rozumiałem.

— Tak — zgodził się Clark — Wiem, co masz na myśli.

— Interesujący człowiek z tego waszego prezydenta. Francuz powrócił do dawnego wątku, a kryła się w tym czysta ciekawość, co było doprawdy zaskakujące u oficera wywiadu.

John spojrzął mu prosto w oczy i postanowił podziękować za ostrzeżenie, jak jeden zawodowiec drugiemu.

— Tak, z pewnością to jeden z nas.

— A te zabawne historie?

— Nic na ten temat nie mogę powiedzieć.

Uśmiech.

Oczywiście, że są prawdziwe. Myślisz, że reporterom starczyłoby sprytu, żeby coś takiego wymyślić?

Obaj myśleli to samo i dobrze o tym wiedzieli, chociaż nie mogli tego powiedzieć na głos: co za szkoda, że nie możemy wyskoczyć razem na kolację i uraczyć się nawzajem paroma historyjkami. Tego się jednak po prostu nie robiło.

— W powrotnej drodze postawię ci drinka.

— Kiedy będziesz wracał, nie odmówię.

Ding patrzył tylko i słuchał. Stary ciągle miał styl i ciągle wiele można się było od niego nauczyć.

— Fajnie mieć przyjaciół — powiedział pięć minut później, kiedy wracali do francuskiego samolotu.

— To więcej niż przyjaciel, to zawodowiec. Uważnie przyglądaj się takim ludziom, Domingo.

* * *

Nikt nigdy nie powiedział, że rządzenie jest rzeczą łatwą, nawet wtedy, kiedy przy każdej sposobności wzywa się imienia Boga.

Z drugiej strony, skoro Iran i Irak były teraz jednym państwem, prawo musiało być to samo, jak zatem można było gwarantować jakieś prawa kobietom irańskim, a odmawiać ich irackim? Aby podjąć poważne decyzje, musiał wieczorem lecieć do Bagdadu.

Siedząc w swym prywatnym odrzutowcu, Darjaei oglądał program spotkania i chciało mu się wyć, ale na to był zbyt spokojnym człowiekiem, a przynajmniej tak o sobie myślał. Tak czy owak do czegoś musiał się poważnie przygotować — rano czekało go spotkanie z amerykańskim ministrem spraw zagranicznych, Zydem. Wyraz jego twarzy, kiedy przeglądał papiery, przeraził nawet załogę, chociaż Mahmud Hadzi nie zauważył tego, a nawet gdyby zauważył, nie zrozumiałby przyczyny

Dlaczego ludzie nie mogą wyłazić trochę inicjatywy?

Tym razem poleciał *Dessault Falcon 900B*, prawie dziewięcioletnim, co do typu i funkcji podobnym do amerykańskiego *VC-20B*. Pilotami byli oficerowie francuskich sił powietrznych, obaj zbyt wysocy rangą na taki lot „czarterowy”; w kabinie obsługiwały urocze dziewczyny. W ocenie Clarka przynajmniej jedna była z DGSE. Może zresztą obydwie. Lubił Francuzów, a zwłaszcza ich służby wywiadowcze. Chociaż byli czasami nader kłopotliwym sojusznikiem, to jednak kiedy załatwiali delikatne interesy, robili to nie gorzej od innych, a najczęściej lepiej. W tym przypadku, na szczęście, sprawa nie była łatwa, gdyż samoloty są hałaśliwe i niełatwo w nich zainstalować podsłuch. Może z tej przyczyny to jedna, to druga stewardesa zjawiała się co piętnaście minut z pytaniem, czy czegoś czasem nie potrzeba.

Z uśmiechem odrzuciwszy kolejną ofertę, John zwrócił się do towarzyszy:

— Jeszcze coś, co powinniśmy wiedzieć?

— Raczej nie — odparł Adler. — Musimy rozgryźć tego faceta, wyniuchać, o co mu chodzi. Claude, mój przyjaciel z Paryża, powiada, że sprawy nie wyglądają aż tak źle, jak się może w pierwszej chwili wydawać, a to, co mowi, brzmi całkiem rozsądnie. No cóż, przede wszystkim mam do przekazania normalną informację.

— Będzie pan miły — z uśmiechem rzucił Chavez.

Sekretarz stanu odpowiedział uśmiechem.

— Może z zachowaniem dyplomatycznych reguł, ale w zasadzie tak. Czym pan się właściwie zajmuje, panie Chavez?

Clarkowi podobało się pytanie.

— Chyba nie chce pan, żebyśmy zdradzili, skąd go wytrzasnęliśmy?

— Skończyłem pisać pracę magisterską — wyjaśnił z dumą młodzieniec. — Obrona będzie w czerwcu.

— Gdzie?

— George Mason University. U profesor Alpher.

Adler spojrział z zainteresowaniem.

— Ach, tak? Pracowała kiedyś dla mnie. Jaki temat?

— Sformułowałem to tak „Studium konwencjonalnego rozsądku: błędne posunięcia polityczne w Europie na przełomie wieków”.

— Niemcy i Brytyjczycy?

Ding przytaknął.

— Głównie, a przede wszystkim bezsensowny wyścig w budowie pancerników.

— Konkluzja?

— Nie potrafiono wtedy rozpoznać różnicy między celami taktycznymi a strategicznymi. Faceci uważali, że myślą o „przyszłości”, a tymczasem chodziło im o coś bardzo doraźnego. Pomylili krótkoterminową politykę z dalekosiężnym interesem państwowym, co skończyło się wojną, która zniszczyła cały porządek europejski.

Ciekawe, pomyślał Clark, przy słuchając się tej krótkiej wymianie zdań, jak zmienia się akcent Dinga, kiedy mówi o uczelni.

— I pracujesz jako ochroniarz?

W głosie sekretarza stanu zabrzmiało niedowierzanie. Przez twarz Chaveza przemknął bardzo latynoski uśmiech.

— Pracowałem. Przepraszam, że ręce nie sięgają mi do ziemi, jak powinny.

— To dlaczego Ed Foley skierował was obu do mnie?

— To moja wina — powiedział Clark — Mamy trochę się pokręcić i posłuchać, co w trawie piszezy.

— Twoja wina? — zdziwił się Scott.

— Kiedyś prowadziłem u nich szkolenia — wyjaśnił John, a to natychmiast ożywiło rozmowę.

— A więc to wy porwaliście Koge! To wy...

— Tak, byliśmy tam — przyznał Chavez. Sekretarz stanu był najpewniej we wszystko wprowadzony. — Niezła zabawa.

Sekretarz stanu stwierdził, że nie powinien się obruszać na to, że miał ze sobą dwóch szpiegów; przy najmniej uwaga młodszego o rękach do ziemi nie była całkiem pozbawiona sensu. Ale absolwent George Mason...

— To wy sporządziliście raport, że Brett Hanson spieprzył sprawę, ten o Goto. Dobra robota, a właściwie znakomita.

Zdziwił się przedtem, co tych dwóch robiło w grupie SOW w związku ze Zjednoczoną Republiką Islamską. Teraz już wiedział.

— Tyle że nikt nie słucha! — powiedział z goryczą Chavez. Mógł to być kluczowy moment wojny z Japonią.

Dzięki temu jednak mógł się zorientować, jak niewiele zmieniło się w polityce i dyplomacji od 1905 roku. Wiatr, który wiał wszystkim w oczy.

— Ja na pewno posłucham — obiecał Adler. — Dajcie mi znać, co wyniknie z waszego niuchania, dobrze?

— Jasne. Myślę, że to coś naprawdę dla pana interesującego — powiedział John i lekko uniósł brew.

Adler odwrócił się i dał znak jednej ze stewardes, ładnej brunetce, którą Clark uznał za niewątpliwego tajniaka. Była urocza i faktycznie bardzo ładna, ale między fotelami poruszała się bez charakterystycznej profesjonalnej zwinności.

— Słucham, panie ministrze?

— Ile czasu mamy do lądowania?

— Cztery godziny.

— Świetnie; czy możemy dostać talię kart i butelkę wina?

— Oczywiście.

— Nie wolno mi pić, kiedy jestem na służbie, sir — powiedział Chavez.

— Do czasu lądowania macie wolne — oznajmił Adler. — A ja lubię sobie zagrać w karty przed takim spotkaniem. To mnie uspokaja. Co powiecie panowie na przyjacielską rozgrywkę?

— Skoro pan nalega, panie sekretarzu — rzekł John. Mieli chwilę oddechu od czekającego ich zadania. — To co, mały pokerek?

* * *

Wszyscy dobrze wiedzieli, kórdey biegnie granica. Nie było żadnych oficjalnych komunikatów, a przynajmniej nie wymienili ich Pekin i Tajpej, a przecież linia była uznawana i honorowana, gdyż ludzie w mundurach są praktyczni i spostrzegawczy. Samoloty Chińskiej Republiki Ludowej nigdy nie zbliżyły się na mniej niż dziesięć mil morskich — sześćnaście kilometrów — do linii biegnącej z północy na południe, a z kolei samoloty Republiki Chińskiej, uznając ten sam fakt, zachowywały podobny dystans do określonej długości geograficznej. Po obu stronach owej granicy każdy z przeciwników mógł być agresywny, jak mu się żywnie podobało, rozbudowywać formacje, na jakie go było stać, a wszystko to było akceptowane bez najmniejszego sprzeciwu. Tego wymagały interesy stabilności. Zabawy z nabitą bronią zawsze były niebezpieczne, czy to w wydaniu państw, czy dzieci, tyle że te ostatnie łatwiej było przywołać do porządku, albowiem pierwsze były na to za duże.

Stany Zjednoczone miały w tym momencie cztery okręty podwodne w Cieśninie Tajwańskiej, wszystkie rozmieszczone wzdłuż, a właściwie pod niewidzialną linią, która była dla nich miejscem najbezpieczniejszym. Na północnym skraju przemyku znajdowała się grupa trzech okrętów: krążownik USS „Port Royal”, w towarzystwie niszczycieli „Sullivans” oraz „Chandler”. Były to wszystkie okręty obrony przeciwlotniczej, uzbrojone w sumie w 250 pocisków SM2-MR. Normalnie ich zadaniem była ochrona lotniskowca przed atakami z powietrza, teraz jednak „ich” lotniskowiec czekał w Pearl Harbor na wymianę silników.

„Port Royal” i „Sullivans” — nazwany tak, by uczcić pamięć pięciu braci, którzy zginęli na jednym okręcie w 1942 roku — były jednostkami typu *Aegis*, wyposażonymi w potężne radary *SPY*, które kontrolowały wszystkie ruchy powietrzne, podczas gdy okręty podwodne zajęły się całą resztą. Na „Chandlerze” znajdowała się specjalna grupa zwiadu elektronicznego, która kontrolowała komunikaty radiowe. Podobnie jak policjant na patrolu, tak i okręty te nie tyle miały przeszkodzić w czymś, ile w łagodny sposób przypominać wszystkim, że siły prawa są na posterunku, a jak długo tu trwają, tak długo wszystko jest pod kontrolą. Tak to przynajmniej wyglądało w teorii. A gdyby ktokolwiek zaprotestował przeciw obecności tych okrętów, ich kraj macierzysty stanowczo podkreśliłby, że morza są dostępne dla wszystkich, a owa miniflota nikomu nie przeszkadza. Nikt natomiast nie zdawał sobie sprawy z tego, że okręty amerykańskie mogą być elementem czyjeś planu. To, co się potem wydarzyło, wszystkim wprawilo w osłupienie.

W powietrzu, chociaż jeszcze nie na ziemi, był już świt, kiedy klucz czterech myśliwców ChRL wystartował z kontyentu, kierując się na wschód, a w pięć minut później to samo zrobiła następna czwórka. Samoloty pojawiły się na skraju wielkich ekranów radarowych umieszczonych na amerykańskich okrętach. Rutynowo zostały opatrzone numerami, komputery zaś śledziły ich trasę, nie zaprzatając uwagi oficerów i marynarzy w centrali na „Port Royal”. Do chwili gdy okazało się, że nie zamierzają zmienić kursu. Porucznik chwycił za telefon i nacisnął guzik.

— Tak? — odezwał się opryskliwy głos.

— Panie komandorze, tu centrala, mamy samoloty ChRL, chyba myśliwce, tuż przy linii granicznej. Kurs dwa-jeden-zero, wysokość pięć tysięcy, szybkość siedemset pięćdziesiąt. Dwadzieścia mil za nimi leci następna czwórka.

— Już idę.

Po kilku minutach, dowódca, częściowo tylko ubrany, zjawił się w centrali. Chociaż nie zdążył już zobaczyć, jak samoloty łamią uznaną milcząco granicę, to zdążył usłyszeć meldunek.

— Cztery myśliwce od wschodu.

Komputerom dla wygody polecono, aby myśliwce kontynentalnych Chin opatrywały symbolem NIEPRZYJACIEL, a samoloty Tajwańczyków — symbolem SOJUSZNIK. (Od czasu do czasu w pobliżu pojawiały się też maszyny amerykańskie, te jednak zajmowały się wywiadem elektronicznym, zawsze w takim położeniu, że trudno im było zagrozić). W tej zatem chwili widać było dwie formacje odległe o trzydzieści mil, ale sunące na siebie czołowo z prędkością sumaryczną ponad tysiąc pięciuset kilometrów na godzinę. Radar wykazywał także obecność sześciu samolotów cywilnych, wszystkie na wschód od linii granicznej, leciały w swoich korytarzach, omijając uzgodnione sfery „ćwiczeń”.

— Klucz Sześć zmienia kurs — poinformował operator radaru. Była to pierwsza formacja ChRL. Dowódca patrzył, jak punkiki wykręcają na południe, podczas gdy maszyny tajwańskie nadal się zbliżały.

— Tajwańczycy obmacują klucz Sześć — poinformował operator konsolety ESM. — Radary w trybie poszukiwania.

— Może dlatego zawrócili — mruknął dowódca.

— Może się zgubili? — zasugerował oficer wachtowy.

— Jeszcze ciemno. Mogli nie zauważyć, że przekroczyli linię.

Nie wiedzieli, jakimi urządzeniami nawigacyjnymi dysponują Chińczycy z kontyentu, a pilotowanie jednoosobowej maszyny w nocy i ponad morzem nie sprzyjało precyzji.

— Następne pokładowe radary ze wschodu, pewnie Klucz Siedem — oznajmił operator ESM. Była to druga z zarejestrowanych formacji ChRL.

— Jakaś aktywność elektroniczna Szóstki? — zainteresował się wachtowy.

— Żadnej, sir.

Myśliwce ChRL wykonały zwrot i leciały teraz na zachód, w kierunku naruszonej linii granicznej, mając za sobą *F-16* Tajwańczyków. Od tego momentu wydarzenia potoczyły się nieoczekiwanym torem.

— Klucz Siedem, zmiana kursu, teraz zero-dziewięć-siedem.

— Lecą na szesnastki... i oświetlają je! — W głosie porucznika po raz pierwszy zabrzmiał niepokój. — Klucz Siedem obmacuje szesnastki, radary w trybie namiaru bojowego.

Także tajwańskie *F-16* zrobiły teraz zwrot. Najnowsze maszyny amerykańskie i ich elitarni piloci stanowili zaledwie jedną trzecią tajwańskich sił powietrznych, a ich zadaniem było śledzenie poczynąń siomków z kontyentu i reagowanie na nie. Skoro Klucz Sześć zawrócił, naturalną kolejną rzeczą skupili uwagę na formacji nadal lecącej na wschód. Prędkość zbliżania ciągle wynosiła ponad tysiąc pięćset kilometrów na godzinę i obie strony nawzajem oświetlały się radarami i kontroli ognia. W stosunkach międzynarodowych było to uznawane za akt nieprzyjazny, albowiem stanowiło powietrzny odpowiednik mierzenia komuś w głowę z nabitego karabinu.

— Uwaga! — zawołał operator ESM. — Sir, Klucz Siedem wychodzi właśnie z namiaru.

Zamiast wyszukiwać cele, systemy radarowe pracowały teraz w trybie naprowadzania pocisków powietrze-powietrze. To, co kilka chwil wcześniej wydawać się mogło aktem nieprzyjaznym, teraz stało się aktem jawnej wrogości.

Formacja *F-16* rozpadła się na dwie niezależnie operujące pary, tak samo postąpiły myśliwce ChRL. Pierwsza eskadra, Klucz Sześć, przekroczyła linię demarkacyjną i podążała wprost na zachód, jak się wydawało ku macierzystemu lotnisku.

— Sir, chyba wiem, co się tu dzieje. Proszę spojrzeć, jak...

Na ekranie pojawił się mały punkcik, który oddzielił się od jednego z tajwańskich *F-16*.

— O, cholera! — zaklął marynarz — Rakieta w powietrzu.

— Dwie — poprawił dowódca.

Teraz już dwa pociski rakietowe *AIM-120* amerykańskiej produkcji zdążyły do dwóch oddzielnych celów.

— O rany, uznali to za atak — wykrzyknął dowódca i rzucił w kierunku oficera łączności: — Natychmiast dawaj CINCPAC!

Nie trwało to długo. Jeden z myśliwców ChRL zamienił się na ekranie w chmurkę. Drugi położył się w ciasny skręt, w ostatnim ułamku sekundy umykając przed przeznaczoną mu rakieta.

Potem zawrócił, to samo zrobiła południowa para kontynentalnych myśliwców, a Klucz Sześć skręcił pod kątem prostym, biorąc kurs na północ z włączonymi radarami. Dziesięć sekund później sześć następnych pocisków szybowało w kierunku celów.

— Regularna bitwa! — zawołał oficer wachtowy, podczas gdy dowódca chwycił za słuchawkę.

— Mostek centrum, alarm, alarm!

Następnie sięgnął po mikrofon *TBS* i połączył się z dowódcami obu jednostek towarzyszących, które znajdowały się o dziesięć mil na wschód i zachód od krążownika. Na USS „Port Royal” rozbrzmiał tymczasem klakson alarmowy.

— Widzę — zwięźle oznajmił dowódca „Sullivans”.

— Ja także — odezwał się „Chandler”. Był bliżej wyspy, ale dane otrzymywał za pośrednictwem innych jednostek *Aegis*.

— Następny załatwiony!

Kolejna z trafionych maszyn ChRL poleciała w kierunku nieruchomej, ciemnej powierzchni morza. Pięć sekund później zniknęła bezpowrotnie. W centrum zaroilo się od marynarzy zajmujących stanowiska bojowe.

— Sir, Klucz Sześć pozorował właśnie...

— Tak widzę, ale teraz mamy większy kłopot na głowie.

Na ekranie *Aegis* rakiety były takie małe, że trudno je było rozpoznać, technicy jednak przetrucili sześć megawatów na teren „ćwiczeń” i obraz stał się wyraźniejszy.

— Cholera! — krzyknął oficer wachtowy. — *Skipper*, niech pan spojrzy!

Wystarczył jeden rzut oka na główny ekran, aby natychmiast się zorientować, co się stało. Ktoś wystrzelił pocisk naprowadzany na emisję ciepła, a największym w pobliżu źródłem ciepła był *Airbus 310* tajwańskich linii lotniczych, z dwoma wielkimi silnikami *CFG*, produkcji General Electric — opartymi na tym samym rozwiązaniu, co turbiny napędzające każdy z trzech okrętów amerykańskich — które dla głowicy naprowadzanej na podczerwień były równie gorące jak słońce.

— Albertson, ostrzeżcie ich! — krzyknął dowódca.

— Air China Sześć Sześć Sześć, tutaj okręt wojenny USA, z północnego zachodu leci w waszą stronę pocisk rakietowy, powtarzam, natychmiast zmieńcie kurs, od północnego zachodu nadlatuje rakietka.

— Co? Co takiego?! — rozległ się okrzyk pełen niedowierzania, niemniej maszyna wykręciła w lewo i w dół, co jednak nie miało już większego znaczenia.

Punkcik symbolizujący pocisk, nawet na moment nie zszedł z kursu maszyny pasażerskiej. Jedyłą nadzieję można było pokładać w tym, że wypalił zapas paliwa, zanim dosięgnie celu, jednak poruszał się z szybkością 3 machów, *Airbus* zaś zaczął już wytracać szybkość, zbliżając się do lotniska. A ponieważ pilot, chcąc jak najszybciej znaleźć się bliżej ziemi, obniżył nos samolotu, pocisk tym łatwiej mógł rozpoznać cel.

— To wielka maszyna — mruknął dowódca.

— Ale tylko dwa silniki — zauważył oficer uzbrojenia.

— Trafienie! — oznajmił operator radaru.

— Posadz ją, posadz! — z pasją zawołał dowódca. Na ekranie symbol *Airbusa* powiększył się trzykrotnie, a także pojawił się sygnał alarmowy.

— Nadają May day, sir — oznajmił radiooperator. — Air China rejs Sześć Sześć nadaje May day... uszkodzenie skrzydła i silnika... być może pożar na pokładzie...

— Jakież pięćdziesiąt mil do najbliższego lotniska — powiedział oficer wachtowy. — Wziął kurs na Tajpej.

— Panie komandorze, na wszystkich stanowiskach załoga w gotowości. Na całym okręcie stan alarmowy jeden — zameldował oficer wachtowy.

— Dobrze.

Dowódca wpatrzył się w główny z trzech ekranów radarowych. Pojedynek myśliwców skończył się równie nagle, jak się zaczął: trzy maszyny zostały zniszczone, jedna zapewne uszkodzona, a obie strony wycofały się teraz, aby

lizać rany i ustalić, co się właściwie stało. Kolejny klucz myśliwców wystartował z Tajwanu i uformował się już nad morzem.

— Panie komandorze! — odezwał się operator ESM. — Wydaje się, że radary na wszystkich jednostkach są przeciążone. Mnóstwo obiektów do równoczesnej klasyfikacji.

Dowódca wiedział jednak, że w tej chwili to się nie liczy; ważne było to, że, zgodnie ze wskazaniami monitora, *Airbus 310* zwalniał i opadał.

— CINCPAC — poinformował radiooperator.

— Tutaj „Port Royal” — dowódca zameldował się poprzez łącza satelitarne. — Mielśmy tutaj małe starcie powietrzne, jeden pocisk przeleciał obok celu i trafił samolot pasażerski lecący z Hongkongu do Tajpej. Maszyna nadal jest w powietrzu, ale chyba ma kłopoty. Spadły dwa *MIG-i* ChRL i jeden *F-16* z Republiki, niewykluczone, że jeszcze jeden *F-16* został uszkodzony.

— Kto zaczął? — spytał oficer dyżurny dowództwa Floty Pacyfiku.

— Naszym zdaniem pierwszy pocisk odpalili Tajwańczycy. Mogła to być prowokacja. — Dowódca szybko przekazał przebieg zdarzenia. — Jak tylko będę gotów, natychmiast wysyłam zapis radarowy.

— Świetnie. Dzięki, komandorze. Natychmiast przekażę wiadomość dowódcy. Informujcie nas, gdyby coś jeszcze się zdarzyło.

— Oczywiście. — Dowódca zakończył połączenie i polecił wachtownemu: — Prześlijcie zapis całej awantury do Pearl.

— *Aye*, sir.

Air China 666 podążał w kierunku wybrzeża, radar pokazywał jednak, że odchyła się od kursu na Tajpej. Grupa zwiadu elektronicznego z „Chandlera” nasłuchiwała teraz na pasmach radiowych. Angielski jest uniwersalnym językiem powietrznej łączności, a kapitan trafionej maszyny mówił szybko i zrozumiale, prosząc o rozpoczęcie akcji ratunkowej, podczas gdy sam wraz z drugim pilotem walczył o utrzymanie samolotu w powietrzu. Tylko oni wiedzieli, jak poważny jest problem. Wszyscy inni byli jedynie obserwatorami, którzy mogli tylko modlić się, aby *Airbus* utrzymał się w powietrzu jeszcze przez kwadras.

* * *

Wiadomość rozeszła się błyskawicznie, a ośrodkiem decyzyjnym stała się kwatery admirała Davida Seaton, rozlokowana na wzgórzach, które dominowały nad Pearl Harbor.

Dyżurny dowództwa służb łączności połączył się z dowódcą operacji morskich Floty Pacyfiku, który natychmiast kazał mu wysłać błyskawiczną szyfrówkę do Waszyngtonu. Następnie Seaton zaalarmował siedem amerykańskich okrętów — głównie podwodnych — znajdujących się w tym regionie, nakazując im najwyższą czujność. Potem informacja została rozesłana do amerykańskich „obserwatorów”, którzy śledzili przebieg ćwiczeń na różnych szczeblach struktury dowodzenia Republiki Chińskiej, a musiało trochę potrwać, zanim dotrze ona do adresatów. Nadal nie było amerykańskiej ambasady w Tajpej, dlatego też żaden attaché ani agent CIA nie mógł pójść na lotnisko, aby sprawdzić czy *Airbusowi* udało się bezpiecznie wylądować. W tej chwili Seaton mógł już tylko czekać, spodziewając się lawiny pytań z Waszyngtonu, na które na razie nic sensownego nie mógł odpowiedzieć.

* * *

Ryan podniósł słuchawkę i powiedział: — Słucham.

— Doktor Goodley do pana, sir.

— Dobrze, łącz. — A po chwili: — Ben, o co chodzi?

— Mamy kłopot z Tajwanem, może być poważny.

Szef Narodowej Rady Bezpieczeństwa przekazał wszystko, co wiedział, a nie potrwało to długo.

Mówią szczerze, było to interesujące ćwiczenie z dziedziny przekazywania informacji. *Airbus* ciągle utrzymywał się w powietrzu, a prezydent Stanów Zjednoczonych Ameryki już wiedział, że jest problem — i nic więcej.

— Informuj mnie na bieżąco. — Ryan spojrzął na biurko, od którego miał właśnie zamiar wstać. — Niech to cholera!

Jakaż to mila rzecz, władza prezydenta. Teraz niemal natychmiast dowiadywał się o wszystkich sprawach, na które nie mógł nic poradzić. Czy na pokładzie samolotu byli jacyś Amerykanie? O co chodziło? Co się właściwie działo?

* * *

Mogło być znacznie gorzej. Darjaei znalazł się znowu na pokładzie samolotu, spędziwszy w Bagdadzie mniej niż cztery godziny, podczas których udało mu się załatwić sprawy skuteczniej niż zwykle, a na dodatek wzbudzić lęk w kilku osobach, ponieważ ośmielili się kłopotać go tak trywialnymi sprawami. Zgaga przyczyła się do jeszcze bardziej kwaśnego wyrazu twarzy, z jakim opadł na fotel i wykonał gest, aby załoga zaczęła startować, gwałtowny ruch przegubu, który dla wielu osób z personelu pokładowego wyglądał jak rozkaz: „Ściąć im głowy”. Trzydzieści sekund później schody były wciągnięte i silniki uruchomione.

* * *

— Gdzie się tak nauczyłeś grać? — spytał Adler.

— W Marynarce, panie sekretarzu — odpowiedział Clark i po raz kolejny zgarnął pulę. Był dziesięć dolarów do przodu, nie chodziło więc o pieniądze, lecz o zasadę. Przed chwilą dzięki blefowi zabrał sekretarzowi stanu dwa dolary.

— Byłem przekonany, że marynarze są kiepskimi hazardzistami.

— Wszyscy tak mówią — uśmiechnął się Clark, układając ćwierćdolarówki w stosik.

— Trzeba mu patrzeć na ręce — poradził Chavez.

— Robię to nieustannie.

Stewardesa podeszła i rozlała reszkę wina. Wypadło mniej niż dwie lampki na osobę; wystarczająco, żeby umilić czas.

— Przepraszam, ile jeszcze?

— Godzina, panie ministrze.

— Dziękuję.

Adler uśmiechnął się do dziewczyny na odchodne.

— Dwa dolce w ciemno, panie sekretarzu — powiedział Clark.

Chavez obejrzał wszystkie karty. Dwie piątki. Nieźle jak na początek. W ślad za Adlerem rzucił cztery ćwierćdolarówki na środek stołu.

* * *

Rakieta pozbawiła *Airbusa 310* prawego silnika, ale na tym się nie skończyło. Pocisk nadleciał od tyłu z prawej i uderzył w wielką turbinę z boku, a jej fragmenty rozorały powierzchnie sterujące skrzydła, niektóre dotarły do zbiornika paliwa — na szczęście niemal pustego — smugi płonącego paliwa przyprawiły o panikę tych, którzy spoglądali w tym momencie w okna. Jednak nie to wzbudziło grozę. Ogień na zewnątrz samolotu nikomu nie zaszkodził, a opróżniony zbiornik nie wybuchł, co niewątpliwie mogłoby nastąpić, gdyby trafienie miało miejsce jakieś dziesięć minut wcześniej. Naprawdę fatalna wiadomość polegała na tym, że zostały zniszczone płaszczyzny sterowe.

Obaj mężczyźni w kabinie pilotów mieli duże doświadczenie, podobnie jak wszyscy, którzy latają na liniach międzynarodowych. *Airbus* mógł spokojnie lecieć na jednym silniku; lewy był sprawny i teraz ciągnął pełną mocą, podczas gdy drugi pilot włączał prawy i wciskał klawisze nowoczesnego systemu przeciwpożarowego. Kiedy po kilku sekundach zgasły sygnały ostrzegające o pożarze, drugi pilot odetchnął z ulgą.

— Ster wysokości uszkodzony — oznajmił pilot, obserwując wskazania przyrządów.

Problem nie wiązał się jedynie z załogą. *Airbus* był w istocie sterowany przez ogromnie rozbudowany program komputerowy, który przyjmował sygnały zarówno z czujników umieszczonych w kadłubie maszyny, jak i z kabiny pilotów, analizował je wszystkie, a potem wysyłał właściwe polecenia do płaszczyzn sterowych. Obmyślając samolot, programiści nie zakładali takich sytuacji jak trafienie pociskiem raketowym. Program zarejestrował bolesny brak silnika i uznał, że nastąpiło to na skutek eksplozji na pokładzie, gdy z tak nazwanemu mu interpretować tego typu zdarzenie. Komputery pokładowe oceniły skalę szkód, ustaliły, które stery reagują i jak, a potem dostosowały się do sytuacji.

— Dwadzieścia mil — oznajmił drugi pilot, kiedy wskazanie pojawiło się na kursorze kierunku. Pilot przesunął do siebie dźwignię ciągu, komputery — samolot posiadał ich siedem — oceniły, że to słuszną decyzją i zmniejszyły obroty turbiny. Ponieważ większość paliwa została już spalona, maszyna była lekka, więc mocy mieli pod dostatkiem. Znajdowali się na tyle nisko, że zmiana ciśnienia nie doprowadzi do dekompresji. Samolot był sterowny. Powinno się udać, uznali obaj piloci. Tajwański myśliwiec podleciał z boku, żeby obejrzeć uszkodzenia i usiłował o nich poinformować na zastrzeżonej częstotliwości, ale usłyszał tylko, żeby usunął się z drogi.

Załoga myśliwca widziała, jak pokrycie płatami odrywa się od *Airbusa*, i mimo wszystko usiłowała o tym przekazać wiadomość, ale zajęci piloci nawet nie odpowiedzieli. *F-5E* zajął więc pozycję obserwacyjną, przez cały czas pozostając w kontakcie z bazą.

— Dziesięć mil.

Szybkość spada poniżej trzystu kilometrów na godzinę, usiłowali więc opuścić klapy i stworzyć sloty, jednakże po prawej stronie nie zareagowały odpowiednio, co stwierdziwszy, komputery nie wykonały operacji także po lewej. Lądowanie odbędzie się więc przy znacznej prędkości. Obaj piloci zmarszczyli czoła, zgodnie zakleli i pogodzili się z sytuacją.

— Podwozie — rozkazał kapitan. Drugi pilot wykonał odpowiednie polecenie; koła wyszły, a ich gołenie zablokowały się, co obaj mężczyźni powitali z ulgą. Nie mogli wiedzieć, że obie prawe opony są zniszczone.

Widzieli już płytę lotniczą, a na niej światła ekip ratunkowych; minęli ogrodzenie i szykowali się do lądowania. Normalnie szybkość podejścia wynosi dwieście dwadzieścia kilometrów na godzinę, oni mieli o sto więcej. Pilot wiedział, że będzie potrzebował każdego metra pasa, usiadł więc tuż za światłami oznaczającymi początek pasa.

Airbus mocno uderzył o płytę i zaczął się toczyć, ale nie potrwało to długo. W obu uszkodzonych oponach z prawej strony po trzech sekundach nie było ciśnienia i metal obu felg zaczął ryć brudzę w betonie. Zarówno piloci, jak i komputery usiłowali utrzymać maszynę w prostej linii, ale daremnie. *310* zбочzył na prawo; lewe podwozie odpadło z hukiem wystrzału armatniego i samolot szorował teraz brzuchem. Przez chwilę wydawało się, że wyhamuje w trawie, ale zaczął o nią końcem skrzydła i zaczął się przewracać. Zbiornik paliwa rozleciał się na trzy nierówne części. Kiedy oderwało się lewe skrzydło, buchnął płomień. Wprawdzie obie skrajne sekcje zbiornika odleciały na bok, jednak część środkowa stanęła w ogniu i żadne wysiłki straży pożarnej nic tu nie mogły pomóc. Ustalono potem, że sto dwadzieścia siedem osób uległo śmiertelnemu zatruciu. Sto cztery, włącznie z załogą, wyszły z życiem, ale odniosły najróżniejsze obrażenia. W przeciągu godziny wszystkie serwisy zaczęły donosić o poważnym międzynarodowym incydencie.

* * *

Kiedy samolot dotknął ziemi, Clark poczuł lekki powiew chłodu. Wyjrząwszy przez okno, odniósł wrażenie, że widzi coś znajomego, uznał to jednak za wytwór wyobraźni, a poza tym wszystkie międzynarodowe porty lotnicze musiały w ciemności wyglądać podobnie. Francuscy piloci kołowali w kierunku wydzielonego terminalu, zgodnie z poleceniem sunąc śladem odrzutowca dystrybucyjnego, który wylądował minutę przed nimi.

— No to jesteśmy na miejscu — powiedział Ding i ziewnął. Miał na ręku dwa zegarki, jeden wskazujący czas lokalny, drugi — waszyngtoński, a kiedy teraz spojrzął na nie, próbował ustalić, który bliższy był odczuciom jego ciała. Potem wyjrzał przez okno z ciekawością turysty, ale jak zwykle czekało go rozczarowanie. Równie dobrze mogło to być Denver.

— Bardzo przepraszam — powiedziała ciemnowłosa stewardesa. — Otrzymaliśmy polecenie, aby wszyscy na razie pozostali w samolocie, dopóki nie wyjdą pasażerowie z maszyny przed nami.

— Parę minut krócej, parę minut dłużej — wzruszył ramionami Adler, zmęczony jak cała reszta.

Chavez wyjrzał przez okno.

— Jest tam, musiał się zjawić tuż przed nami.

— Czy zechciałaby pani zgasić światła w kabinie? — spytał Clark i zrobił gest w kierunku partnera.

— Ale...

Clark przerwał sekretarzowi stanu zdecydowanym ruchem ręki. Stewardesa wykonała polecenie; Ding natychmiast zrozumiał, o co chodzi, i wydobył z torby aparat fotograficzny.

— Co się dzieje? — ciszej spytał Clarka, kiedy w kabinie zrobiło się ciemno.

— Przed nami jest *Gulfstream* — odparł John. — Niewiele się ich tu widzi, a ten na dodatek kołuje do osobnego terminalu. Może uda nam się ustalić, kto nim leci.

Adler dobrze wiedział, że szpieg zawsze pozostaje szpiegiem. Nie sprzeciwiał się. Dyplomaci także gromadzili informacje, a wiedza o tym, kto ma prawo do tak kosztownych przelotów, mogła być pewną sugestią, kto naprawdę liczy się w rządzie ZRI. Kilka sekund potem kawalkada samochodów zatrzymała się koło *Gulfstreama* stojącego pięćdziesiąt metrów od nich.

— Jakaś szych — powiedział Ding.

— Co załadowałeś?

— ASA 1200 — odparł Chavez, nastawiając teleobiektyw. Cały samolot znalazł się w wizjerze. Nie mógł już sobie pozwolić na większe zbliżenie. Zaczął robić zdjęcia, kiedy opadły schodki.

— No, no — pierwszy odezwał się Adler. — Właściwie trudno powiedzieć, że to niespodzianka.

— Darjaei, prawda? — spytał Clark.

— Tak, to właśnie nasz przyjaciel — potwierdził sekretarz stanu. Słyszcząc to, Chavez zrobił dziesięć szybkich ujęć, na których widać było człowieka wysiadającego z samolotu, powitania z osobami, które obejmowały go niczym dawno nie widzianego wujka, a potem eskortowały do samochodu. Pojazdy ruszyły; Chavez pstryknął raz jeszcze, a potem schował aparat do torby. Poczekali jeszcze pięć minut, zanim pozwolono im opuścić maszynę.

— Czy muszę wiedzieć, która jest godzina? — spytał Adler, kierując się do wyjścia.

— Raczej nie — powiedział Clark. — Przypuszczam, że przed spotkaniem dadzą nam kilka godzin wolnego.

U stóp schodów czekał na nich ambasador francuski z jednym człowiekiem z ochrony ambasady i dziesięcioma miejscowymi. Do ambasady francuskiej mieli jechać dwoma samochodami, z dwoma irańskimi pojazdami z przodu i dwoma w tyłu w charakterze eskorty. Adler wsiadł wraz z ambasadorem do pierwszego; Clark i Chavez wpakowali się do drugiego, mając z przodu kierowcę i jeszcze jednego mężczyznę. Obaj byli najpewniej szpiegami.

— Witajcie w Teheranie, przyjaciele — odezwał się mężczyzna z przedniego siedzenia.

— *Merci* — odrzekł Ding i ziewnął.

— Przepraszamy, że musieliście się zrywać tak wcześnie — dodał Clark.

Tamten powinien być szefem placówki. Ludzi, z którymi on i Ding siedzieli w Paryżu, prawdopodobnie uprzedzili, że ta dwójka nie wygląda na normalnych ochroniarzy z Departamentu Stanu. Francuz natychmiast potwierdził to przypuszczenie.

— Słyszałem, że nie jesteście tu po raz pierwszy.

— A ty jak długo tu jesteś? — spytał John.

— Dwa lata — odparł tamten i dodał: — Auto jest czyste.

— Mamy dla pana wiadomość z Waszyngtonu — poinformował Adlera w pierwszym wozie ambasador, a potem przekazał wszystkie znane mu informacje o incydencie w Cieśninie Tajwańskiej. — Obawiam się, że będzie pan miał z tym trochę roboty po powrocie.

— Co niemiara — mruknął sekretarz. — Tego właśnie było nam potrzeba. Jakies reakcje?

— O żadnych na razie nie słyszałem, ale wszystko może się zmienić w ciągu kilku godzin. Spotkanie z ajatollahem Darjaeim wyznaczone jest na dziesiątą trzydzieści, więc zdążyć się trochę przespać. Lot powrotny do Paryża zaraz po obiedzie. Służymy wszelką pomocą, jaka okaże się potrzebna.

— Dziękuję, panie ambasadorze.

Adler był zbyt zmęczony, aby znaleźć bardziej wyszukaną formułę.

* * *

— Jakies podejrzenia, co się tam stało? — spytał Chavez w następnym wozie.

— Wiemy tylko tyle, ile zdecydował się nam przekazać wasz rząd. Doszło do starcia nad Zatoką Tajwańską i pocisk rakietowy trafił przypadkowo w *Airbusa*.

— Ofiary? — włączył się Clark.

— Jak na razie żadnych danych — odpowiedział szef placówki DGSE.

— Trochę trudno wałnąć w samolot pasażerski tak, żeby nikt nie zginął.

Ding zamknął oczy i wyobraził sobie miękkie łóżko w ambasadzie.

* * *

Dokładnie w tym samym czasie tę samą wiadomość otrzymał Darjaei. Zdziwił swojego sekretarza brakiem jakiegokolwiek reakcji. Mahmud Hadzi już dawno doszedł do wniosku, że ci, którzy niewiele wiedzą, niewiele też mogą zaszkodzić.

* * *

Francuskiej gościnności w niczym nie umniejszał fakt, że miejsce, w którym się znaleźli, zupełnie nie przypominało Paryża. Trzech żołnierzy zabrało bagaż Amerykanów, podczas gdy inny poprowadził ich na kwatery. Łóżka były zasłane, na stolikach koło nich znalazła się lodowata woda. Chavez raz jeszcze obejrzał swoje zegarki, jęknął i zwałił się na posłanie. Z Clarkiem nie poszło tak łatwo. Kiedy to ostatni raz znalazł się w tym mieście? I dlaczego tak go to trapiło?

* * *

Admirał Jackson poprowadził naradę, rozpoczynając ją od taśmy wideo.

— To nagranie z „Port Royal”. Podobną taśmę mamy z „Sullivans”, ale ponieważ nie ma większych różnic, skorzystamy z tej.

Znajdowali się w Sali Sytuacyjnej, admirał zaś długim drewnianym wskaźnikiem wodził po wielkim monitorze.

— To jest klucz czterech myśliwców, najprawdopodobniej *Szen-jang J-8*, które my z oczywistych względów wolimy nazywać *Finback*. Dwusilnikowy, dwuosobowy, osiągi podobne do starego *F-4 Phantom*. Klucz startuje z kontynentu i leci odrobinę za daleko. Obowiązuje tutaj prawo ziemi, a raczej wody, niczyjej, którego dotąd żadna ze stron nie naruszyła. Oto następny klucz, prawdopodobnie maszyny tego samego typu...

— Nie jesteście pewni? — przerwał Ben Goodley.

— Identyfikujemy ich samoloty pośrednio. Radar nie jest w stanie rozpoznać typu samolotu — wyjaśnił Robby. — Trzeba to dopiero wydedukować z ich zachowań w powietrzu, z emisji radarowych i radiowych, i tak dalej. W każdym razie pierwsza formacja leci na wschód i przekracza niewidzialną linię. — Wskaźnik przesunął się. — Tutaj mamy z kolei cztery tajwańskie *F-16*. Widzą, że Chińczycy znaleźli się za daleko i zaczynają ich namierzać. Wtedy pierwszy klucz zawraca na zachód, ale o... tutaj, drugi włącza swoje radary, zamiast jednak szukać swoich, kieruje je na *F-16*.

— Jakie jest twoje zdanie, Rob? — spytał prezydent.

— Wygląda na to, że pierwszy klucz ChRL miał przeprowadzić symulowany atak na kontynent, a zadaniem drugiego była obrona przed nalotem. Na pierwszy rzut oka wygląda to zatem na standardowe ćwiczenie. Tyle że grupa pościgowa zaczęła obmacywać nie te maszyny, a kiedy przestawili radary na namierzenie bojowe, jeden z Tajwańczyków musiał uznać, że jest zagrożony i odpalił pociski, a to samo zrobił jego skrzydłowy. Tutaj, o, proszę, *Finback* dostaje *Slammerem*, drugi bardzo szczęśliwie robi unik i odpala swoją rakietę. W związku z czym zaczyna się ogólna strzelanina. Ten *F-16* uskoczył przed jednym pociskiem, ale wystawił się na inny, o, tutaj, pilot się katapultuje; przypuszczamy, że się uratował. Ta para odpaliła cztery pociski, z których jeden trafił *Airbusa*. Nawiasem mówiąc, ledwie mu się to udało. Sprawdziłmy zasięg, który wyniósł pięć kilometrów ponad to, co przyjmujemy dla tej klasy pocisków. W momencie kiedy trafił w *Airbusa*, wszystkie myśliwce zawróciły już do siebie. Chińczycy z kontynentu, ponieważ najprawdopodobniej kończyło im się paliwo, chłopcy z Republiki, bo nie mieli czym strzelać. Mówiąc krótko, z obu stron zupełnie przypadkowy incydent.

— Chcesz powiedzieć, że był to wypadek przy pracy?

Pytanie postawił Tony Bretano.

— Na to by wyglądało, gdyby nie jedna rzecz...

— Kto zabiera na ćwiczenia uzbrojone pociski? — powiedział Ryan.

— Właśnie, panie prezydencie. Tajwańczycy, wiadomo, zawsze biorą białe, gdy z całej te chińskie ćwiczenia uznali za zagrożenie...

— Białe? — znowu odezwał się Bretano.

— Proszę wybaczyć, panie sekretarzu, to żargon. Pociski bojowe są malowane na biało, ćwiczebne — najczęściej na niebiesko. Tylko dlaczego pilot ChRL miał raketę naprowadzaną na podcierwień? W podobnych sytuacjach nie używa się ich, gdyż nie sposób ich zawrócić. Wystrzelony pocisk nikogo już nie słucha, „odpal i zapomnij”, jak my to określamy. I jeszcze jedno. Wszystkie rakiety, którymi ostrzelano *F-16*, naprowadzane były radarowo i tylko ten jeden pocisk, który trafił w *Airbusa*, był na podcierwień. Coś mi w tym śmierdzi.

— Nie przypadek, tylko celowe działanie? — spytał w zamyśleniu Jack.

— Istnieje taka możliwość, panie prezydencie. Wszystko z początku wygląda na klasyczną bójkę. Kilku odrobinę zbyt nerwowych pilotów, chwila zamieszania, giną ludzie, trudno dowieść czegoś innego, ale kiedy przyjrze się tej parze... od samego początku chodziło im o pasażera, chyba że rzeczywiście chcieli ustrzelić tajwańskiego myśliwca. Ale nie bardzo w to wierzę.

— Dlaczego?

— Przez cały czas zachowywali się nie tak jak powinni — wyjaśnił admirał Jackson.

— Panika? — podsunął Bretano.

— Panie sekretarzu, po co brać narwańców zamiast ludzi o zdrowych nerwach? Sam pilotuję myśliwce i ja tego nie kupuję. Kiedy nagle znajduję się w sytuacji bojowej, przede wszystkim orientuję się, kto mi zagraża i walę mu prosto w zęby.

— Ile ofiar? — spytał przygaszonym głosem Jack

Z odpowiedzią pośpieszył Ben Goodley.

— Wedle doniesień telewizyjnych ponad sto. Nie wszyscy zginęli, ale nie mamy żadnych bliższych danych. Należy się spodziewać, że na pokładzie byli jacyś Amerykanie. Hongkong i Tajwan załatwiają sporo interesów.

— Warianty?

— Przede wszystkim, panie prezydencie, musimy ustalić, czy byli tam jacyś nasi ludzie. W pobliżu mamy tylko jeden lotniskowiec „Eisenhower”, który płynie do Australii na PUCHAR POŁUDNIA. Tyle że i tak nic to nie pomoże, jeśli chodzi o stosunki Pekin - Tajpej.

— Musimy wystosować komunikat — odpowiedział Arnie.

— Trzeba się dowiedzieć, czy zginęli nasi obywateli — oznajmił Ryan. — Jeśli tak... To co, zażądamy wyjaśnień?

— Powiedzą, że to pomyłka — powtórzył Jackson. — Co więcej, najpewniej oskarżą Tajwańczyków, że pierwsi zaczęli strzelać i na nich zrzucają całą odpowiedzialność.

— Ale ty w to nie wierzysz, Robby?

— Nie, Jack... to znaczy, przepraszam, panie prezydencie, raczej nie. Chcę tę taśmę obejrzeć jeszcze z paroma osobami, żeby i one się wypowiedziały. Mogę się mylić... ale nie przypuszczam. Piloci myśliwców to piloci myśliwców. Jeśli strzelasz do faceta, który ucieka, zamiast do tego, który wali do ciebie, to robisz to rozmyślnie.

— Przesuniemy grupę „Jke`a” na północ? — spytał Bretano.

— Przygotujcie plan awaryjny na tę ewentualność — polecił prezydent.

- Wtedy zostawiamy Ocean Indyjski bez ochrony — zauważył Jackson. — „Carl Vinson” jest w drodze do domu i niedaleko ma już do Norfolk „John Stennis” i „Enterprise” nadal stoją w dokach w Pearl, nie mamy więc na Pacyfiku żadnego gotowego do akcji lotniskowca. Nie mamy żadnego w tej części świata, a potrzeba miesiąca, albo i więcej, żeby jakiś przesunąć tutaj z Atlantyku.

Ryan spojrział na Eda Foleya.

— Jakie prawdopodobieństwo, że zrobi się z tego wielka awantura?

— No cóż, Tajwan będzie bardzo niezadowolony. Użył rakiet i są zabici. Został zaatakowany samolot narodowych linii lotniczych. Rządy są bardzo czule na tym punkcie — powiedział szef CIA. — Może coś z tego wyniknąć.

— Ktoś chce coś zyskać? — spytał Goodley.

— No cóż, jeśli admirał Jackson ma rację... zresztą i ja nie bardzo wierzyłbym tutaj w przypadek — Foley pokiwał głową. — Coś tu się rozgrywa, ale w tej chwili nie wiem jeszcze, co. Byłoby znacznie lepiej dla wszystkich, gdyby okazało się jednak, że to tylko przypadek. Nie bardzo mi się podoba pomysł ściągania lotniskowca z Oceanu Indyjskiego przy obecnej sytuacji w Zatoce Perskiej.

— Do czego może dojść między Chinami a Tajwanem? Bretano stawiał to pytanie zakładotany. Na razie zbyt krótko piastował to stanowisko, aby być tak efektywny, jak tego potrzebował prezydent.

— Panie sekretarzu, Chińska Republika Ludowa ma dostatecznie dużo pocisków z głowicami nuklearnymi, aby zamienić Tajwan w popiół, ale mamy podstawy do przypuszczeń, że ma je także Republika Chin, więc...

— Około dwudziestu — przerwał Foley. — A te *F-16* mogą je donieść do samego Pekinu, jeśli zechcą. Dwadzieścia głowic nuklearnych to za mało, żeby zniszczyć całe Chiny, ale wystarczy, żeby cofnąć je w rozwoju o dziesięć, może nawet dwadzieścia lat. ChRL tego nie chce, to nie szaleńcy, admirał. Rozważajmy starcie konwencjonalne, dobrze?

— Zgoda. ChRL nie ma możliwości, żeby dokonać inwazji na Tajwan. Mają zbyt mało sprzętu desantowego, nie przetrzącą odpowiedniej liczby oddziałów. Co zatem może się zdarzyć, jeśli cała sprawa się rozkręci? Najprawdopodobniejsze są zacięte starcia w powietrzu i na morzu, to jednak do niczego nie doprowadzą, gdyż żadna ze stron nie może w ten sposób wykończyć drugiej. Nie potrafię sobie wyobrazić, w jakim celu ktoś miałby to robić rozmyślnie. Nazbyt samobójcza zagrywka.

Wzruszył ramionami. Wszystko brzmiało idiotycznie; z jednej strony celowy atak na samolot pasażerski wydawał się bez sensu, z drugiej — sam oświadczył zebranym, że najprawdopodobniej był to rozmyślny czyn.

— A my mamy ścisłe kontakty handlowe z obiema stronami — pokiwał głową prezydent. — Wolelibyśmy nie dopuścić do zaostrzenia konfliktu, prawda? Przykro mi, Robby, wygląda na to, że będziemy musieli przesunąć tam lotniskowiec. Poskładajmy razem wszystkie możliwości i spróbujmy sobie wyobrazić, o co mogło chodzić Chińczykom z kontynentu.

* * *

Clark zbudził się pierwszy, w dość nieszczerzym nastroju, co było bardzo niewskazane w obecnej sytuacji. Dziesięć minut później, ogolony i ubrany, otwierał drzwi, zostawiając w łóżku Chaveza, który i tak nie znał języka farsi.

— Poranny spacer? — spytał Francuz, który przywiózł ich z lotniska.

— Muszę się trochę przewietrzyć — przyznał John. — Przepraszam, jak się nazywasz?

— Marcel Lefevre.

— Sześć placówek? — spytał obcesowo John.

— Mówiąc ściśle, jestem attaché handlowym — odparł tamten, co należało uznać za potwierdzenie. — Możemy przejść się razem?

— Oczywiście — odparł Clark z naturalnością, która zaskoczyła jego rozmówcę. — Chciałem się trochę rozejrzeć. Jest tu jakieś targowisko?

Dziesięć minut później znaleźli się w dzielnicy handlowej. O piętnaście metrów za nimi sunęli dwaj Irańczycy, którzy najwyraźniej mieli ich obserwować.

Dźwięki przywołały wszystkie wspomnienia. Farsi Clarka nie był zbyt olniewający, szczególnie, że nie używał go od piętnastu lat. Miałby spore kłopoty z dogadaniem się, jednak uszy szybko zaczęły wychwytywać słowa z rozmów i ofert, z jakimi ze straganów po obu stronach ulicy zwracano się do dwóch obcokrajowców.

— Ile kosztuje żywność?

— Sporo — odpowiedział Lefevre. — Szczególnie z powodu dostaw, jakie wysyłają do Iraku. Niektórzy na to sarkają.

Po kilku minutach John zorientował się, czego mu brakuje. Minęli stragany z żywnością i znaleźli się w królestwie złota, towaru zawsze cieszącego się popularnością w tej części świata. Byli sprzedawcy, byli kupujący, nie było natomiast entuzjazmu, który zapamiętał z dawnych czasów. Przyglądał się kramom, usiłując odgadnąć, jaka była przyczyna tej zmiany.

— Szuka pan czegoś dla żony? — spytał Lefevre.

Clark uśmiechnął się bez przekonania.

— Zawsze coś może się trafić. Wkrótce rocznica ślubu.

Stanął i zaczął oglądać naszyjnik

— Skąd jesteście? — spytał sprzedawca.

— Ameryka — odparł John, również po angielsku. Tamten rozpoznał jego narodowość, pewnie po ubiorze, i korzystał z okazji, żeby porozmawiać w obcym języku.

— Nieczęsto widuje się tutaj Amerykanów.

— Szkoda. W młodości sporo podróżowałem w tych stronach.

Naszyjnik był naprawdę ładny, cena na przy czepionej karteczce rozsądna, jeśli zważyć na próbę, a rocznica ślubu istotnie była za pasem.

— Kiedyś może się to zmieni — powiedział złotnik

— Nasze kraje dzieli wiele różnic — zauważył John.

Tak, mógł sobie na to pozwolić, szczególnie, że, jak zwykle, miał ze sobą mnóstwo forsy. Jedną z przyjemnych cech amerykańskiej waluty było to, że akceptowana była niemal powszechnie.

— Wszystko się zmienia — zauważył sentencjonalnie kupiec.

— To prawda — zgodził się John i obejrzał nieco droższy naszyjnik — Mało tutaj radości, a to przecież ulica handlowa.

— Śledzi was dwóch ludzi.

— Tak? Ale przecież nie robię nic niezgodnego z prawem? — zapytał z troską Clark

— Nie — odparł Irańczyk, ale widać po nim było zdenerwowanie.

— Wezmę ten — powiedział John, wyciągając rękę z naszyjnikiem.

— Jak pan płaci?

— Może być amerykańskimi dolarami?

— Oczywiście. Dziewięćset waszych dolarów.

Clark z trudem ukrył zdziwienie. Nawet w nowojorskiej hurtowni naszyjnik kosztowałby trzy razy drożej, a chociaż na taką sumę nie mógłby sobie pozwolić, targowanie się należało do ulubionych rozrywek w tej części świata. Powiedzmy, że udałoby mu się zbić cenę do tysiąca pięciuset, co ciągle byłoby całkiem korzystne. Czy na pewno dobrze usłyszał?

— Dziewięćset?

Kościsty palec godził wprost w jego serce.

— Osiemset, ale ani dolara mniej. Chyba nie chce mnie pan zrujnować?! — wykrzyknął tamten.

— Twardy z ciebie negocjator.

— Jest pan bez serca. Mam dokładać do interesu? To piękny naszyjnik i mam nadzieję, że chce go pan wręczyć swojej szanownej małżonce, a nie jakiejś taniej latawicy!

Clark pomyślał, że wystawił już złotnika na dostatecznie wielkie niebezpieczeństwo. Wyciągnął portfel, odliczył pieniądze i wręczył Irańczykowi.

— To za dużo. Nie jestem złodziejem! — obruszył się tamten i zwrócił Johnowi jeden banknot.

Siedemset dolarów za coś takiego?

— Przepraszam, nie chciałem pana urazić — powiedział Clark, chowając do kieszeni naszyjnik, który sprzedawca niemal cisnął mu, nie dołączając żadnego pudełka.

— Nie jesteśmy barbarzyńcami — powiedział cicho kupiec, a potem raptownie odwrócił się do nich plecami.

Clark i Lefevre doszli do końca ulicy i skręcili w prawo. Szli żwawo, zmuszając do pośpiechu swoich opiekunów.

— Co tu się dzieje, u diabła? — spytał Clark, który niczego podobnego się nie spodziewał.

— Entuzjazm dla rządu nieco się zmniejszył. To, co pan widział, jest całkiem typowe. Ładna robota, *monsieur* Clark. Od dawna w Firmie?

— Na tyle długo, żeby nie lubić takich niespodzianek. Zdaje się, że u was odpowiednim słowem w takiej sytuacji jest *merde*.

— Zatem prezent dla żony?

John skinął głową.

— Tak Czy ten złotnik może mieć jakieś kłopoty?

— Mało prawdopodobne — odpowiedział Lefevre. — Wolno mu stracić na transakcji. Interesujący gest, nieprawdaż?

— Wracajmy. Muszę zbudzić sekretarza.

W piętnaście minut byli na miejscu; John natychmiast udał się do pokoju.

— Jaka pogoda na zewnątrz, panie C?

Clark sięgnął do kieszeni i rzucił coś przez pokój. Chavez złapał przedmiot w locie.

— Ciężkie.

— Jak myślisz, Domingo, ile to kosztowało?

— Wygląda na dwadzieścia jeden karatów... Dwa tysiące lekką rączką.

— Co byś powiedział na siedem stów?

— Pewnie jakiś twój kuzyn, tak? — zaśmiał się Chavez, ale zaraz spoważniał. — Byłem pewien, że nas tutaj nie lubią.

— Wszystko się zmienia — powiedział John, cytując złotnika.

* * *

— Ile ofiar? — spytała Cathy.

- Mowa jest o stu czterech osobach, które uszły z życiem, ale niektóre paskudnie pokiereszowane. Dziewięćdziesiąt potwierdzonych ofiar śmiertelnych, około trzydziestu nie potwierdzonych, to znaczy, na pewno nie żyją, nie udało się jeszcze zidentyfikować zwłok. — Jack odczytał raport dostarczony właśnie do drzwi sypialni przez agenta Ramana. — Szesnaście Amerykanów ocalało, pięć zginęło. Los dziewięciu nieznanymi, najpewniej martwi. O Boże, na pokładzie było czterdziestu obywateli ChRL.

Pokręcił głową.

— Jak to możliwe? Jeśli będą chcieli zrobić z tego sprawę...

— A jak to możliwe, że robią interesy? Bo robią i to jest fakt, kochanie. Prychają na siebie i plują jak kocury, ale są sobie nawzajem potrzebni.

— Co zrobisz? — spytała żona.

— Jeszcze nie wiem. Jutro rano, jak będziemy już więcej wiedzieć, wydam prasowy komunikat. I jak mam teraz spokojnie spać? — spytał prezydent Stanów Zjednoczonych. — Czternastu zabitych Amerykanów na drugim końcu świata. A ja miałem ich chronić, czyż nie? Nie mogę pozwolić, żeby ludzie bezkarnie zabijali obywateli mego kraju.

— Jack, codziennie giną ludzie — zauważyła Pierwsza Dama.

— Ale nie od pocisków powietrze-powietrze.

Ryan odłożył raport na stolik i wyłączył lampkę, zastanawiając się, kiedy uda mu się zasnąć i jak potoczą się rozmowy w Teheranie.

* * *

Zaczęło się od uścisków dłoni. Urzędnik MSZ powitał ich na zewnątrz. Ambasador francuski dokonał prezentacji, po czym spiesznie zniknął w budynku, aby uniknąć kamer telewizyjnych, chociaż żadnej nie widać było dookoła. Clark i Chavez odgrywali swoje role, stojąc blisko — aczkolwiek nie za blisko — swego pryncypała i rozglądając się nerwowo, jak powinni robić. Sekretarz Adler podążył za Irańczykiem, cała reszta poszła w ich ślady. Wszyscy wraz z ambasadorem zatrzymali się w holu; do zaskakująco nowoczesnie urządzonego gabinetu duchowego przywódcy Iranu wszedł tylko Adler ze swym przewodnikiem.

— Pokój z tobą — powiedział Darjaei, wstając na powitanie gościa. Mówił za pośrednictwem tłumacza, co było normalnym rozwiązaniem przy tego typu spotkaniach. Po pierwsze, chodziło o precyzję sformułowań, po drugie, gdyby została popełniona jakaś fatalna gafa, zawsze można było odpowiedzialność złożyć na błąd tłumacza, co obu stronom pozwalało zachować twarz. — Niech Allah pobłogosławi temu spotkaniu.

— Dziękuję, że tak szybko zareagował pan na propozycję rozmowy — powiedział Adler i zajął miejsce.

— Przyjechał pan z daleka. Czy podróż była wygodna? — spytał uprzejmie Darjaei. Nic nie mogło zakłócić ceremoniału grzeczności, przy najmniej na początku.

— Przebiegła bez żadnych wydarzeń — powiedział Adler i z trudem powstrzymał się od ziewnięcia czy od dania wyrazu zmęczeniu w inny sposób. Trzy filizanki mocnej europejskiej kawy zrobiły swoje, aczkolwiek żołądek nie czuł się po nich najpewniej. Podczas poważnych rozmów dyplomaci powinni zachowywać się jak chirurdzy w sali operacyjnej. Długa praktyka pozwalała skrywać emocje i panować nad niedystrybucyjnymi cieleśnymi.

— Żałuję, że nie możemy pana lepiej zapoznać z tym miastem. Tyle w nim historii i piękna. — Obaj czekałi, aż słowa zostaną przełożone. Tłumacz miał około trzydziestki, był skupiony i — Adler nie był pewien swego wrażenia — bał się Darjaeiego? Był chyba urzędnikiem ministerialnym, miał na sobie garnitur, któremu przydałaby się odrobina żelazka, natomiast Darjaei odziany był w powłóczyście szaty, podkreślające narodowość i godność duchownego. Mahmud Hadzi był poważny, ale jego zachowanie nie zdradzało żadnej wrogości.

— Może podczas następnej wizyty.

Przyjazne skinięcie głową.

— Oczywiście.

To słowo zostało wypowiedziane po angielsku, co przypomniało Adlerowi, że gospodarz rozumiał język swojego gościa. Żadnych zaskakujących manier, zanotował w pamięci sekretarz stanu.

— Dużo czasu upłynęło od ostatniego kontaktu między naszymi krajami, przynajmniej na tym szczeblu.

— To prawda, ale my radzi jesteśmy takim kontaktom. W czym mogę panu pomóc, panie sekretarzu?

— Jeśli nie miałby pan nic przeciwko temu, z chęcią porozmawiałbym o problemie stabilności politycznej w tym regionie.

— Stabilności? — spytał Darjaei. — Jak mam to rozumieć?

— Nowo powstała Zjednoczona Republika Islamska stała się największym państwem w regionie, co niektórych napawa troską.

— Moim zdaniem odbyło się to z pożytkiem dla stabilności. Czy rząd Iraku nie był dla niej stałym zagrożeniem? Czy nie był agresorem w dwóch kolejnych wojnach? My z pewnością tak nie postępujemy.

— To prawda — przyznał Adler.

— Islam jest religią pokoju i braterstwa — ciągnął Darjaei, przemawiając tonem nauczyciela, którym był przez lata.

— To także prawda, ale w tym niedoskonałym świecie nie zawsze ludzie, którzy obnoszą się ze swoją religią, przestrzegają jej zasad — zauważył Amerykanin.

— Inne kraje nie szanują w takim stopniu bożych zasad, jak robimy to my. Tylko wtedy, gdy człowiek im się podporządkowuje, może liczyć na pokój i sprawiedliwość. Nie wystarczą same słowa; trzeba jeszcze żyć zgodnie z nimi.

Serdeczne dzięki za tę odrobinę szkółki niedzielnej, pomyślał Adler, jednocześnie z powagą kiwając głową. Ale jeśli tak jest, to po jaką cholere popierasz Hezbollah?

— Mój kraj pragnie jedynie spokoju w tym regionie, podobnie zresztą jak w całym świecie.

— Takie jest też pragnienie Allacha, objawione nam przez Proroka.

Wszystko już było, pomyślał Adler. Dawno temu prezydent Jimmy Carter wysłał podsekretarza stanu, aby spotkał się z poprzednikiem Darjaeiego w jego emigracyjnej siedzibie pod Paryżem. Szach miał poważne kłopoty, opozycji zamykano usta, co Stanom Zjednoczonym nie było na rękę. Podsekretarz powrócił do prezydenta z informacją, że Chomeini to „święty”. Carter uwierzył mu na słowo, przyczynił się do obalenia Rezy Pahlawiego i pozwolił, aby jego miejsce zajął „święty”.

Wkrótce potem rząd amerykański stał się pośmiewiskiem całego świata.

Adler nie zamierzał powtarzać tych błędów.

— Jedną z zasad, których trzyma się mój kraj, jest poszanowanie granic innych państw. Ich nienaruszalność jest warunkiem *sine qua non* regionalnej i globalnej stabilizacji.

— Sekretarzu Adler, z woli Allacha wszyscy ludzie są braćmi. Bracia mogą się czasami posprzeczczać, ale wojna jest nienawistna w oczach Boga. Poza tym pana uwaga nieco mnie zaskakuje; sugeruje pan, że nosimy się z wrogimi zamiarami wobec sąsiadów. Skąd takie podejrzania?

— Przepraszam, że mnie pan zrozumiął. Nie uczyniłem żadnej takiej sugestii. Przybyłem, abyśmy omówili sprawy nawzajem nas interesujące.

— Gospodarka pańskiego kraju i jego sojuszników zależy od tego regionu. Nie zamierzamy wam szkodzić. Potrzebujecie naszej ropy, my potrzebujemy przedmiotów, które można kupić za ropę. Nasza kultura przesiąknięta jest duchem handlu i dobrze o tym wiecie. Jest także przesiąknięta duchem islamu i wielkim bólem napawa mnie to, że, jak się wydaje, Zachód nigdy nie docenił natury naszej religii. Niezależnie od tego, co mogą mówić wasi żydowscy przyjaciele, nie jesteśmy barbarzyńcami i w istocie nie ma religijnego konfliktu między nami a Żydami. Z tego właśnie regionu pochodził patriarcha Abraham, a Żydzi jako pierwsi głosili chwałę prawdziwego Boga i zaprawdę powinien zapanować pokój między nami.

— Z prawdziwą radością słyszę te słowa. Co zapewni taki pokój? — spytał Adler, zastanawiając się, kiedy to ostatni raz ktoś usiłował zwalić mu na głowę całe drzewo oliwne.

— Czas i rozmowy. Dlatego lepiej może, żebyśmy pozostawali w bezpośrednim kontakcie. Oni także są ludźmi — nie tylko wiary, ale i handlu.

Adler nie był pewien, jak ma rozumieć słowa Darjaeiego. Bezpośredni kontakt z Izraelem. Czy to oferta, czy też subtelny przytyk pod adresem Amerykanów?

— A pańscy islamscy przyjaciele?

— Łączy nas wiara. Łączy nas ropa naftowa. Łączy nas kultura. W istocie na wiele sposobów stanowimy już jedną rodzinę.

* * *

Clark Chavez i ambasador siedzieli milcząc w holu. Personel ostentacyjnie ich ignorował od chwili, kiedy podane już zostały napoje chłodzące. Ludzie z ochrony znajdowali się w pobliżu, a chociaż nie spoglądali na przybyszów, ani na chwilę nie tracili ich też z oczu. Chavez miał okazję poznać coś nowego. Umeblowanie i wyposażenie wydawało się bardzo staromodne i dziwnie nieporęczne, zupełnie jak gdyby nie tutaj się nie zmieniło od czasu zmiany rządów — co, uzmysłowił sobie, odbyło się już dość dawno — przy czym rażą nie tyle stopień zużycia, ile ich staroświeckość. Wszędzie panowało też napięcie, co wyczuwało się w powietrzu. Urzędnik amerykański przyglądałby się mu ze zdziwieniem, nie robiła jednak tego żadna z sześciu osób obecnych. Dlaczego?

Clark tego właśnie się spodziewał. Ignorowanie było rzeczą zupełnie normalną. On i Ding występowali w charakterze goryli, stanowili więc niewarte uwagi spręty. Ludzie tutaj byli zaufanymi pomocnikami i podwładnymi, wiernymi wobec swego zwierzchnika, gdyż tak być musiało, zawdzięczali mu bowiem odrobinę władzy. Goście albo usankcjonują tę władzę w skali międzynarodowej, albo będą stanowić dla niej zagrożenie, a chociaż były to sprawy o życiowym znaczeniu dla maluczkich, ci mieli na nie wpływ taki jak na pogodę, obcych usuwali więc w ogóle z pamięci, z wyjątkiem ludzi specjalnie wyszkolonych do tego, aby każdego obcego traktować jako bezpośrednie zagrożenie, aczkolwiek protokół nie pozwalał na fizyczną wrogość, którą okazaliby z chęcią i niejakią pasją.

Dla francuskiego ambasadora było to jeszcze jedno praktyczne ćwiczenie w sztuce dyplomacji: rozmowa przy użyciu starannie dobranych słów, aby jak najmniej pokazać ze swoich kart, a jak najwięcej dowiedzieć się o kartach drugiej strony. Potrafił zgadnąć, co się mówi w sąsiednim pokoju, potrafił nawet domyślić się znaczenia słów. Ale przede wszystkim interesowała go ich prawdziwość. Co tak naprawdę planował Darjaei? Ambasador i kraj, który reprezentował, mieli nadzieję na pokój w tym regionie, zatem wraz z kolegami starali się wpłynąć na to, aby i Adler uznał tę możliwość za realną, chociaż wcale nie byli tego pewni. Interesująca postać ten Darjaei. Duchowny, który z całą pewnością zamordował prezydenta Iraku. Rycerz pokoju i sprawiedliwości, który żelazną ręką włada swoim krajem. Wspaniałomyślny człowiek, który przeraża swoich podwładnych. Wystarczyło rozejrzeć się po pokoju, aby się o tym przekonać. Współczesny Richelieu Bliskiego Wschodu? Francuz smakował przez chwilę tę zupełnie nową ideę, zachowując jednocześnie nieporuszoną twarz. Jeszcze dzisiaj trzeba będzie ją przelać ministrowi. A wcześniej temu nowo upieczonemu

ministrowi amerykańskiemu. Adler cieszył się sławą dobrego dyplomaty, ale czy dobrze na tyle, aby sobie poradzić z tym zadaniem?

* * *

— Po co w ogóle o tym mówić? Dlaczego miałbym rościć sobie jakieś terytorialne ambicje? — spytał Darjaei zupełnie spokojnie, ale głos jego nie skrywał irytacji. — Mój naród pragnie tylko jednego: pokoju. Zbyt wiele było tutaj walk. Przez całe życie studiowałem Wiarę i nauczałem jej, a teraz, kiedy dobiegam końca swoich dni, nareszcie panuje tutaj pokój.

— O niczym więcej nie marzymy w tym regionie, oprócz bardziej przyjaznych stosunków między naszymi krajami.

— O tym porozmawiać możemy później. Dziękuję pańskiemu krajowi za to, że nie sprzeciwił się zniesieniu sankcji handlowych wobec dawnego Iraku. Być może to dobry początek. Zarazem wolelibyśmy, żeby Ameryka nie ingerowała w stosunki między naszymi sąsiadami.

— Jesteśmy zobowiązani do troski o bezpieczeństwo Izraela — powiedział stanowczo Adler.

— Mówiąc ściśle, Izrael nie jest naszym sąsiadem — odparł Darjaei. — Jeśli jednak Izrael chce żyć w pokoju, my także tego chcemy.

Niezły jest, ocenił Adler. Niewiele ujawniał, przede wszystkim zaprzeczając. Żadnych deklaracji, z wyjątkiem tradycyjnych opowieści o pokojowych zamiarach. Robił to każdy przywódca państwowy, chociaż nie każdy z imieniem Boga tak często pojawiającym się na ustach. Pokój. Pokój. Pokój.

Tyle że Adler ani trochę nie ufał mu w sprawie Izraela. Gdyby naprawdę miał pokojowe zamiary, najpierw porozumiałby się z Jerozolimą, gdyz lepiej byłoby mieć Żydów po swojej stronie przed rozmowami z Waszyngtonem. Izrael był nieoficjalnym pośrednikiem w rokowaniach „broń za zakładników” i także został wystawiony do wiatru.

— Sądzę, że to dobra podstawa do dalszych rozmów.

— Jeśli pański kraj będzie traktował nas z szacunkiem, możemy rozmawiać. I wtedy przyjdzie pora na rozważenie poprawy w naszych wzajemnych stosunkach.

— Przekażę to mojemu prezydentowi.

— Także pański kraj miał ostatnio wiele powodów do smutku. Życzę wam siły, żebyście potrafili zaleczyć rany.

— Dziękuję.

Obaj powstali. Uścisnęli sobie dłonie i Darjaei odprowadził Adlera do drzwi.

* * *

Clark zwrócił uwagę, że cały personel zerwał się na równe nogi. Darjaei odprowadził Adlera do wyjścia, raz jeszcze podał mu rękę, a potem zostawił go jego świcie. Dwie minuty później byli już w samochodach, które skierowały się wprost na lotnisko.

— Ciekaw jestem, jak poszło?

Pytanie Johna nie było skierowane do nikogo konkretnie, a chociaż wszyscy je sobie zadawali, pozostało bez odpowiedzi. Po pół godzinie dotarli w oficjalnej eskorcie na lotnisko międzynarodowe Mehrabad, gdzie w części zarezerwowanej dla samolotów wojskowych czekał na nich francuski odrzutowiec.

Odbyła się także ceremonia pożegnania. Ambasador francuski rozmawiał przez kilka minut z Adlerem, nie wypuszczając jego ręki. Przy mnogości funkcjonariuszy irańskich służb bezpieczeństwa, Clarkowi i Chavezowi pozostawało tylko rozglądać się na boki, czego zresztą od nich oczekiwano. Widać było sześć myśliwców, przy których uwijali się ludzie z obsługi. Nieustannie krążyli pomiędzy maszynami i hangarem, bez wątpienia wzniesionym jeszcze za czasów szacha. Ding zajrzał do środka, w czym nikt mu nie przeszkadzał. Stał tam jeszcze jeden samolot, w znacznej części rozmontowany. Silnik znajdował się na podnośniku, obsługiwany przez inną grupę techników.

— Kurza farma, uwierzyłbyś? — spytał Chavez.

— Co takiego? — mruknął Clark, który spoglądał w inną stronę.

— Niech pan sam zobaczy, panie C.

John odwrócił się. Wzdłuż przeciwległej ściany hangaru stały rzędy metalowych klatek wielkością przypominających pomieszczenia dla drobiu. Całe setki. Osobliwy widok w bazie lotniczej, pomyślał.

Po drugiej stronie lotniska Gwiazdor towarzyszył ostatniej grupie swego zespołu, która odlatywała do Wiednia. Przypadkiem spojrział w kierunku sektora dla prywatnych odrzutowców, gdzie pełno było ludzi i samochodów. Na chwilę zaciekawiło go to. Pewnie jakaś szacha z rządu. Także i on myślał o takiej funkcji, ale bez żadnej ostentacji. Samolot austriackich linii lotniczych pojawił się na płycie o czasie, aby wystartować przed maszyną czarterową.

Większość Amerykanów zbudziła się, aby dowiedzieć się o tym, o czym wiedział już ich prezydent. W katastrofie lotniczej na drugim końcu świata zginęło jedenastu Amerykanów, a trzech uznano za zaginionych. Miejscowa ekipa telewizyjna zdążyła w porę znaleźć się na lotnisku, uprzedzona przez kogoś z obsługi. Na taśmie wideo widać było jedynie kulę ognia tryskającą w odległym wybuchu, po której przychodziły zbliżenia tak typowe, że mogły pochodzić skądkolwiek. Dziesięć wozów strażackich okrążyło płonący wrak i zlewało go wodą oraz pianą, zbyt późno, aby kogokolwiek uratować. Mknęły karetki pogotowia. Jacyś szczęśliwi rozbitekowi miotali się bezradni w szoku. Inni slaniali się w ramionach członków ekip ratunkowych. Były żony bez mężów, rodzice bez dzieci i cały ten dramatyczny chaos, który niczego nie tłumaczył, ani nie sugerował żadnych rozwiązań.

Rząd Republiki Chińskiej wystosował gniewne oświadczenie na temat powietrznego piractwa, domagając się natychmiastowego zwolnienia Rady Bezpieczeństwa. Kilka minut później stanowisko zajął też Pekin, który stwierdził, że jego samoloty wojskowe zostały zdradziecko zaatakowane podczas pokojowych ćwiczeń i w obronie własnej wystrzeliły pociski rakietowe. Stanowczo zaprzeczono, aby miało to jakikolwiek związek z katastrofą samolotu, a całkowitą odpowiedzialność zrzucano na zbuntowaną prowincję.

— Co jeszcze udało się ustalić? — spytał admirała Jacksona Ryan. Była siódma trzydzieści rano.

— Przez jakieś dwie godziny dokładnie obejrzelśmy jeszcze raz obie taśmy. Zaprosiłem paru pilotów, z którymi kiedyś latałem, i kilku facetów z Sił Powietrznych. Oto do czego doszliśmy. Po pierwsze, komuchy...

— Nie należy już tak ich nazywać, Robby — zauważył prezydent.

— Przepraszam, stare nawyki. Zatem dżentelmeni z Chińskiej Republiki Ludowej dobrze wiedzieli, że mamy tam okręty. Elektroniczna emisja jednostki typu *Aegis* jest widoczna jak Góra św. Heleny, a parametry i możliwości radaru *SPY* nie są żadną tajemnicą, gdyż korzystamy z tych rozwiązań od dwudziestu lat. Wiedzieli zatem, że obserwujemy i że nic nie umknie naszej uwadze.

— Dalej — ponaglił przyjaciele Jack

— Po drugie, na „Chandlerze” mamy ekipę, która prowadzi nasłuch radiowy. Przetłumaczyliśmy komunikaty chińskich pilotów. Po trzydziestu sekundach od rozpoczęcia incydentu slychać — tu cytuję: — „Mam go, mam go, strzełam”. Jest to dokładnie moment, w którym w kierunku *Airbusa* odpalono rakietę naprowadzaną na podcierwień. Po trzecie, każdy z tych, którzy siedzieli za sterami myśliwca, mówił to samo, co ja: po cholere strzelać do pasażera, który jest na granicy zasięgu twoich pocisków, kiedy tuż pod nosem masz przeciwników? Mówię ci, Jack, to paskudnie śmierdzi. Niestety, nie możemy dowieść, że nagrany głos pochodzi z samolotu, który strzelił do *Airbusa*, ale według mojej opinii i naszych przyjaciół z drugiej strony rzeki, było to działanie celowe. Z pełną świadomością rozwalili samolot pasażerski — kończył admirał. — Szczęście, że ktokolwiek uszedł z życiem.

— Admirale — odezwał się Arnie van Damm — czy to oskarżenie utrzymałoby się przed sądem?

— Nie jestem prawnikiem, sir, lecz pilotem wojskowym. Mój zawód nie polega na przeprowadzaniu dowodów, ale powiem tyle: jest tylko jedna szansa na sto, że się mylę.

— Problem w tym, że nie mogę tego stwierdzić przed kamerami — powiedział Ryan i zerknął na zegarek. Za kilka minut miała zjawić się charakteryzatorka, aby przygotować go do wystąpienia telewizyjnego. — Jeśli zrobili to celowo...

— Jack tutaj nie ma miejsca na żadne „Jeśli”!

— W porządku, Robby, słuchałem cię uważnie! — uciął Ryan, odetchnął głęboko, a potem spokojniejszym już tonem dodał: — Bez absolutnych dowodów nie mogę oskarżyć suwerennego kraju o podjęcie wojennych kroków. Ale w tych ścianach niech ci będzie: zrobili to celowo, a zarazem z pełną świadomością, że będziemy o tym wiedzieć. Po co?

Grupa doradcy prezydenta do spraw bezpieczeństwa narodowego miała za sobą długą noc. Głos zabrał Goodley.

— Trudno powiedzieć, panie prezydencie.

— Chcą zaatakować Tajwan? — spytał Ryan.

— Nie mogą — oznajmił Jackson, niezrażony przyganą ze strony wodza naczelnego. — Nie mają środków, żeby dokonać inwazji. Nie widać żadnych nadzwyczajnych ruchów sił lądowych w tym regionie, tylko przemieszczenia na północnym zachodzie, które ostatnio tak zaniepokoiły Rosjan. Z militarnego punktu widzenia odpowiedź brzmi: „Nie”.

— Może desant lotniczy? — zasugerował Ed Foley, ale Robby tylko pokręcił głową.

— Nie mają tyłu odpowiednich samolotów, a nawet gdyby mieli, Tajwan dysponuje taką obroną przeciwlotniczą, że próba desantu oznaczałaby przedwczesne rozpoczęcie sezonu na kaczkę. Jak mówiłem wczoraj wieczorem: mogą rozpocząć działania na morzu i w powietrzu, ale nieuchronnie poniosą poważne straty — powiedział Jackson.

— Więc co, rozpieprzyli samolot pasażerski, żeby nas sprawdzić? — spytał Ryan. — To także nie na sensu.

— Jeśli zamiast „nas” powiesz „mnie”, wtedy nie jest to wykluczone — stwierdził spokojnie szef CIA.

— No nie, dyrektorze — obruszył się Goodley, — Na pokładzie samolotu było ponad dwieście osób, a musieli liczyć się z tym, że wszyscy zginą.

— Ben, nie oszukujmy się — powiedział Foley. — Dla tych sukinsynów ludzkie życie niewiele znaczy.

— Tak, ale...

— Dostyć już — przerwał Ryan. — Przypuszczamy, że to działanie celowe, ale nie mamy dowodów, ani nie potrafimy ustalić, czemu miałyby ono służyć. W takiej sytuacji nie mogę tego incydentu nazwać działaniem celowym, tak? — Wszyscy pokiwali głowami. — Za piętnaście minut muszę zejść na dół do Pokoju Prasowego, żeby złożyć oświadczenie, po którym posypią się pytania, a ja w odpowiedzi będę mógł tylko łącać.

— Tak to mniej więcej wygląda, panie prezydencie — przyznał van Damm.

— Ślicznie, nie ma co — prychnął Jack — A Pekin będzie wiedział, a przynajmniej przypuszczał, że kłamie.

— Pewnie tak, chociaż nie mamy pewności — powiedział Ed Foley.

— Nie bardzo umiem kłamać — wyznał Ryan.

— To musisz się nauczyć — oznajmił szef personelu Białego Domu. — I to szybko.

* * *

Podczas lotu z Teheranu do Paryża Adler wygodnie rozsiadł się z boku, wydobyl notatnik i pisał przez całą drogę; korzystając z wyćwiczonej pamięci odtwarzał przebieg rozmowy i wszystkie swoje obserwacje, poczynając od wyglądu Darjaeiego, a kończąc na nienagannym porządku na biurku. Potem przez godzinę przeglądał notatkę, by następnie przystąpić do końcowych wniosków. Zużył przy tym wszystkim sześć długopisów. Postój w Paryżu trwał mniej niż godzinę, co wystarczyło Clarkowi na krótką rozmowę z Claudem, a jego eskortę na szybkiego drinka. W końcu znowu znaleźli się w powietrzu dzięki *VC-20B* Sił Powietrznych.

— No i jak poszło? — spytał John.

Adler musiał upomnieć sam siebie, że Clark należał do grupy SOW i nie był zwykłym ochroniarzem.

— Najpierw proszę mi powiedzieć, co odkrył pan podczas spaceru.

Funkcjonariusz CIA sięgnął do kieszeni i podał sekretarzowi stanu złoty naszyjnik

— Czyżby miało to znaczyć, że jesteśmy zaręczeni? — zachichotał zdziwiony Adler.

Clark zrobił gest w kierunku swego partnera.

— On jest zaręczony.

Teraz, kiedy byli znowu w powietrzu, łącznościowiec włączył swoją aparaturę, a faks natychmiast zamruczał.

* * *

— Ustaliliśmy, że śmierć poniosło jedenastu obywateli amerykańskich, los trzech jest nie wyjaśniony. Czwooro rannych przebywa w miejscowych szpitalach. Na tym chciałbym zakończyć swe oświadczenie — powiedział Ryan.

— Panie prezydencie! — odezwano się naraz kilkadziesiąt głosów.

— Pojedynczo, proszę.

Jack wskazał kobietę w pierwszym rzędzie.

— Pekin utrzymuje, że to Tajwańczycy odpalili pierwszą rakietę. Czy może pan to potwierdzić?

— Analizujemy właśnie uzyskane informacje, ale zabierze to trochę czasu, zanim jednoznacznie je ocenimy, na razie więc wolałbym się powstrzymać od pochopnych wniosków.

— W każdym razie obie strony wystrzeliły rakiety, czy tak? — nastawała dziennikarka.

— Tak się wydaje.

— Kiedy zatem będziemy wiedzieć, czyja rakietę trafiła samolot pasażerski?

— Powiedziałem już, że analizujemy dane.

Nie rozwódź się nad tym, upomniał sam siebie i wskazał jednego z reporterów.

— Panie prezydencie, zginęło wielu obywateli amerykańskich i wszyscy chcieliby się dowiedzieć, jakie kroki zamierza pan podjąć, aby tego typu wypadek się nie powtórzył?

— Mogę powiedzieć tylko tyle, że rozważamy różne możliwości. Chciałbym też dodać, że wezwaliśmy oba państwa chińskie do rozwagi i starannego przemyślenia swoich poczynań. Śmierć niewinnych ludzi nie leży w interesie żadnego kraju. Ćwiczenia wojskowe rozgrywają się w tym regionie od jakiegoś czasu, a rodzące się napięcie jest szkodliwe dla politycznej stabilności.

— Czy zatem zwrócił się pan do obu państw, aby przerwały ćwiczenia?

— Chcemy, aby rozważyły taką możliwość.

— Panie prezydencie — odezwał się John Plumber. — To pański pierwszy międzynarodowy kryzys i dlatego...

Ryan spojrział na starego dziennikarza i na końcu języka miał uwagę, że pierwszy kryzys wewnętrzny był zasługą pytającego, ale zdążył się już nauczyć, że nie można sobie robić wrogów z dziennikarzy, ani też traktować ich po przyjacielsku.

— Panie Plumber, zanim będzie można zająć jakiegokolwiek stanowisko, najpierw trzeba ustalić fakty. Robimy wszystko, co w naszej mocy. Dzisiaj rano zebrala się grupa moich doradców do spraw bezpieczeństwa...

— W której nie było sekretarza Adlera — wtrącił Plumber. Reporter taki jak on nie omieszkiał sprawdzić, czyje wozy zjawiły się na zachodnim parkingu Białego Domu. — Dlaczego?

— Zjawi się jeszcze dzisiaj — oznajmił szorstko Ryan.

Plumber nie dawał za wygraną.

— A gdzie znajduje się teraz?

Ryan pokręcił głową.

— Wolałbym trzymać się jednego tematu. Jest zbyt wczesna pora dnia, aby odpowiadać na wiele pytań, a poza tym, jak sam pan zaznaczył, mam sporo do roboty.

— Ale to przecież pański główny doradca w sprawach między narodowych. Dlaczego go nie ma w takiej chwili?

— Następne pytanie — powiedział chłodno Ryan. Barry z CNN czekał już z następnym szpikulcem.

— Panie prezydencie, użył pan zwrotu „oba państwa chińskie”. Czy oznacza to zmianę w naszej polityce wobec Chin kontynentalnych, a jeśli tak...

* * *

W Pekinie była ósma wieczór i wszystko układało się znakomicie, co potwierdziła telewizja. To osobliwe, oglądać polityków, którym tak bardzo brakowało gracji i subtelności, w czym celowali Amerykanie. Żeng Han San zapalił papierosa i pogratulował sam sobie. Spore niebezpieczeństwo wiązało się z inscenizacją „ćwiczeń”, szczególnie z uwagi na rodzaj używanej teraz broni, ale potem, zgodnie zresztą z jego oczełkowaniami, tajwańscy piloci okazali się na tyle uprzejmi, że zaczęli strzelać pierwsi, i teraz kryzys znajdował się całkowicie pod jego kontrolą. W każdej chwili mógł go zakończyć, po prostu odwołując swoje siły do baz. Wymusił na Ameryce, by zareagowała nie tyle jakimś posunięciem, ile jego brakiem, a potem kto inny weźmie na siebie ciężar sprowokowania nowego prezydenta. Nie miał pojęcia, co wymyślił Darjaei? Próbę zamachu? Coś innego? Jemu zaś pozostawało tylko siedzieć i przyglądać się, tak jak w tej chwili, a kiedy przyjdzie pora — zabrać się do żniw. A pora niewątpliwie przyjdzie. Ameryce nie mogło bez końca sprzyjać szczęście. Nie z tym młodym głupcem w Białym Domu.

* * *

— Barry, jedno państwo nosi nazwę Chińska Republika Ludowa, drugie — Republika Chin. Przecież muszę jakoś je nazwać, gdy chcę wspomnieć o obydwóch, prawda? — próbował Ryan.

Do cholery, czyżbym znowu się wadował?

— Tak panie prezydencie, ale...

— Ale najprawdopodobniej zginęło czterestu amerykańskich obywateli i nie jest to najlepsza okazja do sporów semantycznych.

— Co zamierzamy zrobić? — odezwał się kobiecy głos.

— Po pierwsze, chcemy ustalić, co naprawdę się zdarzyło. Wtedy zastanowimy się nad reakcjami.

— Dlaczego jeszcze tego nie wiemy?

— Ponieważ przy takiej ilości informacji z całego świata, która do nas napływa, jest to po prostu niemożliwe.

— Czy to z tego powodu rząd zwiększa budżet CIA?

— Zgodnie z tym, co powiedziałem wcześniej, nie mieszkamy do tego problemu służb wywiadowczych.

— Ale panie prezydencie, otrzymujemy potwierdzone wiadomości, że...

— Napływają potwierdzone wiadomości o tym, że UFO regularnie tutaj lądują — obruszył się Ryan. — Czy i na to mam także odpowiadać?

W pokoju zapanowała cisza. Nie każdego dnia można było zobaczyć, jak prezydent traci cierpliwość, a to dziennikarze uwielbiali.

— Panie i panowie, wybaczenie, że pewne pytania muszę pozostawić w tej chwili bez odpowiedzi. Niektóre sam sobie stawiam, ale na rzetelną odpowiedź trzeba poczekać. Skoro ja muszę czekać na informacje, także i wy musicie uzbroić się w cierpliwość.

Ryan usiłował skierować konferencję na bezpieczne tory.

— Panie prezydencie, mężczyzna bardzo podobny do byłego szefa radzieckiego KGB pojawił się w telewizyjnym programie na żywo... — Dziennikarz przerwał, gdyż zobaczył jak twarz Ryana czerwienieje pod makijażem. Czekał na następny wybuch, ale się przeliczył. Prezydent wziął tylko głęboki oddech, a palce dłoni zaciśnięte na pulpicie zbiały.

— Proszę dalej, Sam.

— Mężczyzna ten znalazł, że jest tym, kim jest. Kot dostał się z worka, panie prezydencie, i dlatego sądzę, że moje pytanie jest zupełnie na miejscu.

— Jeszcze go nie usłyszałem, Sam.

— Czy jest tym, za kogo się podaje?

— Nie sądzę, abym był najlepszym adresatem tego pytania.

— Panie prezydencie, to zdarzenie... ta operacja ma wielkie międzynarodowe znaczenie. Chociaż operacje wywiadowcze otoczone są ścisłą tajemnicą, od pewnego punktu mogą mieć poważny wpływ na stosunki międzynarodowe. W takim momencie naród amerykański ma prawo wiedzieć, o co w tym wszystkim chodzi.

— Sam, powtórzę to jeszcze raz nigdy, przenigdy nie będę czynił problemów wywiadu sprawą publiczną. Zjawiłem się tutaj wczesnym rankiem, aby poinformować naszych obywateli o tragicznym i, jak dotąd, nie wyjaśnionym wypadku, w którym zginęło ponad sto osób, w tym czterestu Amerykanów. Rząd dołoży wszystkich starań, aby jednoznacznie ustalić, co się stało, i do tego dostosuje swoje dalsze posunięcia.

— Tak panie prezydencie, ale czy politykę opieramy na uznaniu jednego państwa chińskiego czy dwóch?

— Nasza polityka się nie zmieniała.

— Czy ten ostatni incydent może spowodować taką zmianę?

— Nie chciałbym spekulować w kwestii tak poważnej. A teraz, zechciejcie mi wybaczyć, ale muszę wracać do pracy.

— Dziękujemy, panie prezydencie — usłyszał Ryan, zmiernając ku drzwiom. Zaraz za rogiem znajdowała się starannie zamaskowana, niewielka zbrojownia. Jack uderzył w ścianę pięścią tak mocno, że słychać było, jak wewnątrz zagrzehotało kilka *Uzi*.

— Niech to cholera! — zaklął w trakcie pięćdziesięciometrowego marszu do gabinetu.

— Panie prezydencie!

Ryan gwałtownie się odwrócił i zobaczył Robby'ego, który niósł jego neseser. Lotnik w charakterze posłańca wydał się całkowicie nie na miejscu.

— Muszę cię przeprosić — powiedział Jack, nie dopuszczając Robby'ego do słowa. — Poniosło mnie.

Admirał Jackson klepnął przyjaciela w ramię.

— Następnym razem zagrajmy w golfa, dolara od dziury, a jeśli chcesz się popiekić, zrób to ze mną, a nie z nimi. Widziałem już wcześniej, jaki jesteś poirytowany. Wyhamuj. Dowódca może się wściec przed frontem oddziału, tylko jeśli chce wpłynąć na morale — my to nazywamy techniką dowodzenia — ale nie naprawdę. Co innego, nakrzyć na sztabowców. Ja jestem twoim sztabowcem — dokończył Robby. — Krzycz na mnie.

— Tak wiem. Upominaj mnie, żebym...

— Jack?

— Tak, Rob?

— Świetnie dajesz sobie radę, tylko musisz nad sobą panować.

— Robby, nie mogę pozwolić na to, by zabijano Amerykanów. Nie po to objąłem to stanowisko.

Dłonie Ryana znowu zacisnęły się w pięści.

— Świat pełen jest gówna, panie prezydencie. Ludzi się pan, jeśli sądzi, że uda się je całe usunąć. Nie muszę ci tego mówić. Nie jesteś Bogiem, Jack, natomiast jesteś dobrym facetem, który wykonuje bardzo dobrą robotę. Natychmiast cię powiadomimy, jak tylko będziemy mieli jakieś nowe informacje.

— Kiedy wszystko się uspokoi, co powiesz na lekcję golfa?

— Jestem na twoje rozkazy.

Obaj przyjaciele uścisnęli sobie dłonie. Żadnemu nie wystarczyło to w tej chwili. Jackson ruszył do drzwi, a Ryan znowu poszedł do swego gabinetu.

— Panno Sumter! — zawołał po drodze.

Dymek może okazać się pomocny.

* * *

— Co to może znaczyć, panie sekretarzu? — spytał Chavez. Trzy stronicze dostarczone bezpieczną linią falkową przekazały im wszystko, o czym wiedział prezydent. Przeczytała je cała trójka.

— Nie wiem — przyznał Adler. — Chavez, ta twoja praca magisterska...

— Tak, panie sekretarzu?

— Trzeba było trochę poczekać z napisaniem jej. Teraz dopiero widzisz dokładnie, jak to wygląda na górze. Lubilesz grać w dzieciństwie w dwa ognie? Jedyną różnicą polega na tym, że tutaj nie rzuca się gumową piłką.

Sekretarz stanu schował notatki do nesesera i dał znak sierżantowi lotnictwa, który miał ich obsługiwać.

— Słucham, panie sekretarzu?

— Czy dostaliśmy może coś od Clauda?

— Kilka butelek z doliny Loary — odpowiedział z uśmiechem podoficer.

— Zechciej otworzyć jedną i podać wraz z kieliszkami.

— Karty? — spytał John Clark.

— Nie. Wypiję jedną albo dwie lampki, a potem trochę się zdrzemnę. Wygląda na to, że czeka mnie następna podróż.

— Pekin? — rzucił John.

— Z pewnością nie Filadelfia — odparł Scott. Pojawiła się butelka i kieliszki. Trzydzieści minut później trzej mężczyźni rozłożyli fotele, a sierżant opuścił zasłony na oknach.

Tym razem to Chavez nie mógł zasnąć, podczas gdy Clarka sen zmorzył szybko. Adler miał sporo racji. W swojej pracy Chavez bezlitośnie krytykował polityków z przełomu stulecia za to, że nie potrafili wyjrzeć poza bezpośrednie problemy. Teraz Ding widział całą kwestię nieco lepiej. Bardzo trudno odróżnić bezpośrednie problemy taktyczne od strategicznych, kiedy trzeba reagować na nieustannie pojawiające się problemy. Książki historyczne nie były w stanie przekazać charakteru, nastroju czasów, o których opowiadały. Nie tylko to. W fałszywym świetle przedstawiały ludzi. Sekretarz Adler, który chrapał obok w skórzanym fotelu, był zawodowym dyplomata, darzonym zaufaniem i szacunkiem przez prezydenta, człowieka, którego on bardzo podziwiał. Adler nie był głupi, nie można go było kupić, ale był tylko człowiekiem, a ludzie popełniają błędy, wielcy ludzie... wielkie błędy. Być może kiedyś jakiś historyk opíše ich podróż, ale czy będzie wiedział, jak to naprawdę wyglądało, a nie wiedząc, jak będzie mógł ocenić, co się wydarzyło?

O co chodzi? — pytał sam siebie Ding. Iran wchodzi do gry, zdobywa Irak, tworzy nowe państwo, a kiedy Ameryka usiłuje się z tym uporać, wydarza się coś nowego. Zdarzenie być może niewielkie w zestawieniu z innymi, ale skąd to można było wiedzieć na pewno? Jak to ocenić? Problem był taki sam od stuleci: politycy popełniali błędy, ponieważ tkwili w samym sercu wydarzeń i w żaden sposób nie mogli spojrzeć z boku, aby wyrobić sobie bezstronną ocenę. Byli w centrum uwagi, opływali w dostatki, ale czy z ich zadanie było przez to prostsze? Ledwie skończył pisać pracę magisterską, został zatrudniony i oficjalnie uznany za eksperta od stosunków międzynarodowych. Ale to było kłamstwo, myślał Ding, z powrotem składając fotel. Przypomniał sobie myśl, która go nawiedziła podczas innego długiego lotu. Stosunki międzynarodowe aż nazbyt często polegały na tym, że jeden kraj usiłował bezwzględnie wykorzystać inny. Domingo Chavez, który wkrótce miał otrzymać tytuł magistra stosunków międzynarodowych, uśmiechnął się na tę myśl, chociaż nie było w niej nic zabawnego. Nie wtedy, kiedy ginęli ludzie. Nie wtedy, kiedy oni i Clark byli pszczołkami i robotnikami krzątającymi się na pierwszej linii frontu. Coś wydarzyło się na Bliskim Wschodzie. Coś innego w Chinach... odległych o siedem tysięcy kilometrów. Czy te dwie sprawy mogły się wiązać? A jeśli tak, to w jaki sposób? Jak to rozstrzygnąć? Historycy zawsze zakładali, że trzeba tylko przebiegłości, aby dokonywać takich rozstrzygnięć. Ale oni nie musieli podejmować żadnych decyzji...

* * *

— To nie był jego najlepszy występ — zauważył Plumber, popijając mrożoną herbatę.

— John, miał niecałe dwanaście godzin, aby zacząć działać w sprawie, która rozegrała się na drugim końcu kuli ziemskiej — powiedział Holtzman.

Była to typowa waszyngtońska restauracja, pseudofrancuska, z wyszukаныmi potrawami w karcie, która średnią jakość równoważyła wysokimi cenami, wszelako obaj dziennikarze wydatków tego typu nie pokrywali ze swoich kieszeni.

— Powinien jednak lepiej dawać sobie radę — upierał się Plumber.

— Chodzi ci o to, że nie potrafi przekonywać kłamać?

— To jedna z umiejętności, których oczekuje się od prezydenta.

— A gdy my go na tym przyłapiemy, wtedy...

Holtzman nie musiał kończyć.

— Bob, czy ktoś kiedyś mówił, że to łatwa posada?

— Czasami zastanawiam się, czy na pewno powinniśmy ją jeszcze utrudniać.

— Jak myślisz, gdzie jest Adler? — zastanawiał się na głos reporter NBC.

— Zadałeś dobre pytanie dziś rano — pochwalił reporter z „Postu” i podniósł do góry lampkę. — Ktoś zajął się już tym dla mnie.

— Podobnie u nas. A wystarczyło, żeby Ryan powiedział, że przygotowuje się do spotkania z ambasadorem Chin.

— Wtedy by skłamał.

— Ale to byłoby dobre kłamstwo, Bob. Na tym polega gra. Rząd stara się wykonywać posunięcia w sekrecie, a mu usiłujemy się do nich dokopać. Tyle że Ryan za bardzo lubuje się w tajemnicach.

— Dobrze, ale gdy go naciskamy, to po czyjej stronie gramy?

— Daj spokój, John. Ed Kealty dał ci cynk. Nie muszę być specjalistą od biologii molekularnej, żeby to wiedzieć. Zresztą wiedzą wszyscy.

— Ale to wszystko prawda, tak?

— Tak — przyznał Holtzman. — Zresztą nie tylko to.

— Doprawdy? Racja, pracowałeś nad tym tematem.

Nie dodał, że przykrzy mu, iż uprzedził młodszego kolegę, głównie z tej przyczyny, że wcale nie było mu przykro.

— Dowiedziałem się więcej, niż mogę napisać.

— Naprawdę?

Plumber poczuł zaciekawienie. Holtzman należał do dziennikarzy młodszych od niego o pokolenie, o pokolenie jednak starszych od młodych wilków. W oczach ich wszystkich Plumber był matuzalemem, aczkolwiek uczęszczał na jego seminaria prowadzone na Uniwersytecie Columbia.

— Naprawdę — zapewnił Bob.

— Czego na przykład?

— Czegoś takiego, o czym nie będę mógł napisać, przynajmniej przez bardzo długi czas. John, od dawna już pracowałem nad częścią tej historii. Znam agenta CIA, który wyciągnął żonę i córkę Gierasimowa. Za kilka lat opowie mi, jak to się wszystko odbyło. Historia o okręcie podwodnym jest prawdziwa i...

— Wiem, że jest prawdziwa, bo sam widziałem zdjęcie Ryana na pokładzie. Nie potrafię pojąć, dlaczego nie pozwolił na mały przeciek w tej sprawie.

— Nie łamię reguł. Nikt mu nigdy nie wyjaśnił, że to jest całkiem w porządku.

— Więcej czasu musi spędzać z Arnie'em.

— W przeciwieństwie do Eda.

— Kealty dobrze zna tę grę.

— Tak John, może nawet odrobine za dobrze. Wiesz, jest jedna kwestia, której nigdy nie potrafię do końca rozstrzygnąć — powiedział Bob Holtzman.

— Jaka?

— Czy my w tej grze mamy być widzami, sędziami czy zawodnikami?

— Bob, naszym zadaniem jest dostarczać prawdy czytelnikom, czyli widzom, jeśli wolisz.

— John, jakiej prawdy? — spytał Bob.

* * *

— Poczzerwieniały z gniewu prezydent Jack Ryan... — Jack sięgnął po pilota, ale zanim wyłączył głos reportera, który zadał mu pytanie o Chiny, doleciały go jeszcze słowa: — Tak, gniewny i...

— Mieli rację — odezwał się van Damm. — Gdzie istotnie jest Adler?

Prezydent spojrział na zegarek.

— Za dziewięćdziesiąt minut ma wyładować na Andrews. W tej chwili znajduje się najprawdopodobniej nad Kanadą. Zjawi się tutaj, ale zaraz będzie musiał chyba lecieć do Chin. O co im, do diabła, chodzi?

— Dobre pytanie — mruknął szef personelu. — Ale od tego masz właśnie zespół do spraw bezpieczeństwa.

— Wiem tyle samo co oni, a to znaczy: nic — prychnął Jack i poruszył się z irytacją w fotelu. — Musimy zwiększyć wydolność naszych osobowych źródeł informacji. To niedopuszczalne, żeby prezydent tkwił w Białym Domu, nie właściwie nie wiedząc. Nie mogą podejmować decyzji, jeśli nie dysponują informacjami, a skazani jesteśmy tylko na domysły, jeśli nie liczyć tego, co powiedział nam Robby. To twarde konkrety, ale nie bardzo wiadomo, co z nimi zrobić, bo nie pasują do całej reszty.

— Musi się pan nauczyć czekać, panie prezydencie. Prasa tego nie musi, a pan tak. Musi się pan też nauczyć koncentrować uwagę na tym, co może pan zrobić, jeśli istotnie to możliwe. Otóż — ciągnął Arnie — w następnym tygodniu mamy pierwszą turę wyborów do Izby Reprezentantów. Przygotowaliśmy dla pana parę wyjazdów, na których wygłosi pan przemówienia. Musi pan to zrobić, jeśli chce pan mieć odpowiednich ludzi w Kongresie. Poleciłem Callie, żeby przygotowała wystąpienia.

— Główne tematy?

— Pana ulubione: podatki, działalność administracji, wspólnota narodu. Jutro rano dostarczymy panu konspekty. Musi pan trochę czasu spędzić pośród ludzi. Niech oni pana kochają, a pan także odplaci im większą miłością. — Szef personelu zaskarbił sobie krzywe spojrzenie. — Mówiłem panu wcześniej: nie może pan dać się zapać tutaj w sidła, a łączność w samolocie jest bez zarzutu.

— Zmiana otoczenia dobrze mi zrobi — przyznał Ryan.

— Wie pan, co teraz naprawdę byłoby dobre?

— Co?

Arnie uśmiechnął się przebiegle.

— Tragiczny wypadek daje panu okazję, żeby wystąpić jako prezydent, spotkać się z rodzinami ofiar, wyrazić swój żal, obiecać pomoc federalną...

— Do jasnej cholery!!!

Okrzyk był tak głośny, że dotarł do sekretarek poprzez dziesięciocentymetrowej grubości drzwi. Arnie westchnął.

— Jack, nie możesz być takim zawziętym ponurakiem. Zapakuj do jakiejś skrzyneczki te wszystkie swoje humory i zamknij ją na siedem spustów. Żartowałem, a ty nawet nie chcesz pamiętać, że jestem po twojej stronie.

Arnie poszedł do swego gabinetu, a prezydent znowu został sam.

Kolejna lekcja czterdziestej piątej prezydentury USA. Jack był ciekaw, kiedy to się skończy. Wezwanie czy później będzie przecież musiał zacząć działać, jak na prezydenta przystało, ale na razie tak jeszcze nie było. Starał się postępować najlepiej, jak potrafił, jednak to nie wystarczało. Na razie? Czy sytuacja kiedykolwiek się zmieni? Nie wszystko naraz, pomyślał. Takiej rady ojcowie udzielali swoim synom, nigdy jednak nie ostrzegali, że możliwość przechodzenia od jednej sprawy do drugiej jest luksusem, na który nie wszyscy mogą sobie pozwolić. Czternastu Amerykanów zabitych na lotnisku odległym o tysiące kilometrów, najpewniej zabitych z rozmysłu, którego intencji nie potrafił odgadnąć, on zaś miał odłożyć ten problem na bok, aby zająć się innymi obowiązkami, takimi na przykład, jak spotkania z ludźmi, o których miał się troszczyć i których miał bronić, podczas gdy on usiłował jakoś uporać się z myślą, że nie dopełnił tego w stosunku do czternastu z nich. Czego było potrzeba, aby pełnić urząd prezydenta? Machnąć ręką na poległych obywateli i zabrać się do innych spraw? Do tego jednak trzeba być socjopatą, czyż nie? Otóż nie. Tak właśnie musieli postępować lekarze, żołnierze, policjanci. A teraz kolej przyszła na niego. Musiał panować nad sobą, nie poddawać się frustracji, a przez całą resztę dnia skupić uwagę na czymś innym.

* * *

Gwiazdor spoglądał w dół na ocean, który znajdował się, jak oceniał, jakieś dziesięć kilometrów niżej. Na północną górą lodową lśniła na niebieskoszarej powierzchni w jasnych promieniach słońca. Czyż to nie zdumiewające? Latał tak często, a żadnej z nich jeszcze nigdy nie zauważył. Dla człowieka pochodzącego z jego stron, samo morze było dostatecznie dziwne, równie wrogie życiu jak pustynia, aczkolwiek z innych przyczyn. Zaskakujące, jak z wyjątkiem koloru podobne było do pustyni: powierzchnia pocięta niemal równoległymi liniami, niczym diuny. Jeśli chodzi o niego, to z wyjątkiem wyglądu — na punkcie którego był dość czuły, lubił na przykład uśmiechy, jakimi obdarzały go stewardesy — nie było w nim niczego pociągającego. Świat nienawidził jego i ludzi jego pokroju, a nawet ci, którzy korzy stali z jego usług, woleli trzymać go na wygięciu ręki, niczym złego, ale czasami przydatnego psa. Skrzywił się, spoglądając w okno. W jego kulturze psy nie były szanowanymi zwierzętami. On zaś znowu znajdował się na pokładzie samolotu, sam, gdyż jego ludzie w trzyosobowych grupach udawali się do miejsca, gdzie nikt ich radośnie nie przywita, a za sobą zostawiali miejsce, gdzie też niewiele bardziej ich lubiano.

Agenci amerykańskich służb wywiadowczych będą usiłowali go zidentyfikować i wytropić, ale Izraelczycy robili to od lat, a on wciąż żył. Po co to robił? Pytanie takie przychodziło czasami do głowy Gwiazdorowi, ale było na nie trochę za późno. Jeśli zawali obecną misję, nie będzie miał już żadnego miejsca pod słońcem. Miał walczyć w imię Allacha, czyż nie? *Dzihad*, święta wojna. Religijna nazwa dla aktów terroru, których zadaniem była obrona Wiary, ale on już w to nie wierzył. Czuł jakiś niejasny niepokój, nie mając ojczyzny, domu i... wiary? Czy kiedykolwiek ją miał? Jeśli sam siebie miał szczerze odpowiedzieć na to pytanie, odpowiedź brzmiałaby: nie. On i ludzie mu podobni — a przy najmniej ci, którzy przetrwali — stawali się automatami, sprawnymi robotami, komputerami współczesnej epoki. Maszynami, które wykonywały polecenia, a które wyrzucało się, gdy nie były już potrzebne. Nie miał jednak wyboru.

Być może ludzie, którzy zlecili mu obecne zadanie, zwyciężą, a wtedy czeka go jakaś nagroda. Nieustannie to sobie powtarzał, chociaż nie dookoła nie wspierało tej wiary; bo przecież skoro nie wierzył już w Boga, cóż jeszcze kazaloby mu być wiernym zawodowi, który nawet jego pracodawcy traktowali z obrzydzeniem?

Dzieci. Nigdy nie był żonaty, o ile wiedział, nie był też ojcem. Owszem, miał kobiety, ale były to wszetecznice, które dawne wychowanie religijne kazało mu traktować z pogardą; nawet gdyby z przelotnych związków z nimi narodziło się jakieś potomstwo, byłoby przekłete. Przyчини się więc do śmierci dziecka. Dorosli byli niewierzącymi, mieli określone przekonania polityczne, posiadali rzeczy, one jednak nie — nie ciążyła jeszcze na nich żadna wina, ich ciała były jeszcze nie ukształtowane, umysły nie nauczyły się jeszcze odróżniać dobro od zła.

Gwiazdor powtarzał sobie, że takie myśli nawiedzały go już wcześniej, że wątpliwości były rzeczą normalną u człowieka, który staje przed trudnym zadaniem, i że zawsze udawało mu się odłożyć je na bok i robić swoje. Jeśli świat kiedyś się zmieni, może wtedy...

Ale zmiany, które się dokonywały, były sprzeczne z jego życzeniami; więc jeśli ktoś zabijał po nic, to czy powinien dalej zabijać, aby coś jednak uzyskać? Dokąd prowadziła ta droga? Gdyby istniał Bóg, Wiara i Prawo, wtedy...

W coś jednak musiał w końcu wierzyć. Spojrzał na zegarek. Jeszcze cztery godziny. Miał zadanie do wykonania. Musi wierzyć w jego powodzenie.

***

Skorzy stali z samochodu, a nie helikoptera. Helikopter był zbyt widoczny. Aby całą sprawę jeszcze bardziej utajnić, wozy podjechały od Wschodniego Skrzydła. Adler, Clark i Chavez weszli do Białego Domu tymi samymi drzwiami, przez które Jack wchodził pierwszego wieczoru, i, na szczęście, nie zostali zauważeni przez nikogo z prasy. W Gabinetce Ovalnym było dość tłoczno. Był Goodley, byli Foleyowie, oczywiście, wraz z Arnie'em.

— Jak różnicą czasów, Scott? — spytał Jack, witając ich w drzwiach.

— Jeśli dziś wtorek, to jesteśmy w Waszyngtonie — odparł sekretarz stanu.

— Ale przecież dzisiaj nie wtorek — powiedział Goodley, który nie złapał dowcipu.

— Więc rzeczywiście czasy musiały mi się poplątać.

Adler zajął swoje miejsce i wy dobył notatki. Żołnierz piechoty morskiej, pełniący tutaj funkcje stewarda, wszedł z kawą, waszyngtońskim źródłem energii. Cała trójka podróżników sięgnęła po filiżanki.

— Opowiedz nam o Darjaeim — rzekł Ryan.

— Dobrze wygląda, trochę zmęczony — posłusznie zaczął Adler. — Na biurku porządek. Mówił spokojnie, chociaż z tego, co wiem, nigdy przy oficjalnych okazjach nie podnosi głosu. Ciekawe, że przybył do Teheranu niemal równo z nami.

— Tak? — zainteresował się Ed Foley, odrywając wzrok od swoich notatek.

— Przyleciał *Gulfstreamem* — potwierdził Clark. — Ding zrobił kilka zdjęć.

— Więc jest trochę w rozjazdach? To zrozumiałe — zauważył prezydent. Ryanowi wydawało się, że potrafi wczuć się w problemy Darjaeiego. Nie bardzo różniły się od jego kłopotów, nawet jeśli metody irańskie w niczym nie były podobne do amerykańskich.

— Otoczenie boi się go — dorzucił Chavez. — Odniosłem wrażenie, że to jakiś film o nazistowskich Niemczech. Ludzie w jego kancelarii byli strasznie napięci. Gdyby ktoś nagle zawołał: „Bum!”, podskoczyliby do sufitu.

— To prawda — pokiwał głową Adler, bez irytacji przyjmując fakt, że Ding wpadł mu w słowo. — Zachowywał się w sposób bardzo staroświecki: spokojny, układny, te rzeczy. Najważniejsze jednak to, że nie powiedział niczego istotnego; może to źle, może dobrze. Mówi, że chce pozostawać w stałym kontakcie z nami. Powiedział także coś, co można zinterpretować jako mały gest dobrej woli wobec Izraela. Przez większość spotkania pouczał mnie, jak pokojowo nastawione wobec świata są on i jego religia. Podkreślił znaczenie ropy naftowej i wynikające z tego powiązania handlowe wszystkich stron. Oznajmił, że nie ma żadnych pretensji terytorialnych. W sumie same banały.

— Jak się zachowuje? Gesty kulacja, mimika? — spytał prezydent.

— Wydaje się bardzo pewny siebie i swojej pozycji. Chyba ją lubi.

— Trudno się dziwić — mruknął Ed Foley. Adler pokiwał głową.

— Zgoda. Gdybym miał go określić jednym słowem, powiedziałbym: „zadowolony”.

— Kiedy poznałem go kilka lat temu — odezwał się Jack — był agresywny, wrogi, wszędzie węszył nieprzyjaciół.

— Dzisiaj... — sekretarz stanu zatrzymał się na chwilę, zastanawiając się, jak właściwie dzień ma na myśli, mówiąc „dzisiaj” — ...nic z tego nie pozostało. Jak powiedziałem, „zadowolony”, ale w drodze powrotnej pan Clark przywołał coś ze sobą.

— Co takiego? — zainteresował się Goodley.

— Uruchomił wykrywacz metali — powiedział John, wy dobywając naszyjnik i podając prezydentowi.

— Małutkie sprawunki, tak?

— Wszyscy chcieli, żebym się trochę rozejrzał — przypomniał zebrany Clark — Czy jest jakieś lepsze miejsce do obserwacji niż targ?

I John opowiedział o transakcji ze złotnikiem, podczas gdy Ryan oglądał naszyjnik.

— Skoro sprzedaje takie rzeczy za siedemset dolarów, to może nam wszystkim przydałby się jego adres. Myślisz, że to miało jakieś znaczenie?

— Towarzy szyl mi szef francuskiej placówki. Powiedział, że facet był dosyć typowy.

— Więc? — ponaglił van Damm.

— Może Darjaei wcale nie ma podstaw do takiego zadowolenia — powiedział Scott Adler.

— Tacy jak on często nie rozumieją prostych ludzi — zauważył szef personelu.

— To dlatego upadł szach — skrzywił się Ed Foley — a Darjaei był jednym z tych, którzy się do tego przyczynili. Nie sądzę, żeby zapomniał tę lekcję... A poza tym wiemy, jak obchodzi się z ludźmi, którzy nie trzymają się w szeregu. — Obrzucił wzrokiem swojego agenta. — Dobra robota, John.

— Lefevre, ten francuski szpieg, dwa razy powtarzał, że według niego na ulicy panuje niedobry nastrój. Może miał w tym jakiś swój cel, ale raczej nie.

— Wiemy, że są niezadowoleni, ale tych nigdy nie brakuje — odezwał się Ben Goodley.

— Nie wiemy jednak ilu — powiedział Adler. — W sumie sądzę, że mamy do czynienia z człowiekiem, który chce byśmy wierzyli, że nic więcej mu nie potrzeba. Ma na swoim koncie kilka dobrych miesięcy. Pokonał najgroźniejszego przeciwnika. Ma jakieś wewnętrzne problemy, których wielkość musimy ustalić. Kursuje między Irakiem a Iranem, sami byliśmy tego świadkami. Wygląda na zmęczonego. Jego personel żyje w ciągłym napięciu. Tak rozvodził się nad swoim pragnieniem pokoju, że niemal to kupiłem. Myślę, że potrzeba mu trochę czasu, żeby okrzepnąć. Clark powiada, że ceny żywności są wysokie. To potencjalnie bardzo bogaty kraj i dla Darjaeiego najlepszym rozwiązaniem byłaby szybka zamiana sukcesu politycznego na gospodarczy. Nikt nie straci na tym, kiedy żywność pojawi się na stołach. W tej chwili bardziej interesują go sprawy wewnętrzne niż zewnętrzne. Dlatego też wydaje mi się, że otwierają się tutaj przed nami pewne możliwości.

— Wyciągamy rękę w geście przyjaźni? — spytał Arnie.

— Na razie powinniśmy utrzymywać kontakty nieformalne, bez żadnego rozgłosu. Mogę kogoś do tego wyznaczyć. I zobaczymy, jak wszystko się dalej rozwine.

Prezydent skinął głową.

— W porządku, Scott. Ale teraz będziesz chyba musiał jak najszybciej zająć się Chinami.

— Kiedy wylatuję? — spytał sekretarz stanu ze złołym wyrazem twarzy.

— Tym razem zapewnimy ci trochę większy samolot — obiecał prezydent.

Gwiazdor poczuł, jak główne podwozie uderza o płytę międzynarodowego lotniska im. Dullesa. Wstrząs nie położył wprawdzie kresu wątpliwościom, oznajmił jednak, że najwyższy czas odłożyć je na bok. Żył w praktycznym świecie, w którym rutyna była rutyną.

— Takszybko z powrotem? — spytał oficer paszportowy, spoglądając na ostatni stempel w paszporcie.

— *Ja, doch* — odpowiedział Gwiazdor, zgodnie ze swą obecną niemiecką tożsamością. — Chyba będę musiał tu sobie kupić jakieś mieszkanie.

— Ceny w Waszyngtonie są dość wysokie — zauważył urzędnik, wstawiając pieczętkę. — Życzę miłego pobytu.

— Dziękuję.

Nie miał przy sobie niczego nielegalnego, z wyjątkiem myśli, a poza tym wiedział, że amerykańskie służby wywiadowcze nigdy właściwie nie wyrządziły żadnych istotnych szkód żadnej grupie terrorystycznej. Tyle że ta wyprawa była odmienna, nawet jeśli wiedział o tym tylko on, samotnie teraz kroczący w tłumie. Jak zawsze, nikt na niego nie czekał. Będą mieli spotkanie, na które on przybędzie jako ostatni. Był cenniejszy od każdego innego członka grupy. Wynajął samochód i pojechał w kierunku Waszyngtonu, sprawdzając drogę za sobą w lusterku, jadąc rozmyślnie w złym kierunku, by przy powrocie sprawdzić, czy nikt za nim nie podąża. Wszystko było w porządku. Jeśli ktoś go śledził, robił to w sposób tak kompetentny, że nie zostawiał mu żadnych szans. Wiedział, jak to urządzić: kilka samochodów, helikopter, może dwa, ale tyle czasu i zachodu na zorganizowanie wszystkiego, poświęcano tylko wtedy, gdy przeciwnik wiedział niemal wszystko, a to oznaczałoby głęboką penetrację grupy przez CIA. Byli do tego zdolni Izraelczycy, czego lękał się każdy w ruchu terrorystycznym, ale brutalny proces darwinowski wyeliminował wszystkich ludzi zbyt bezroskich: izraelski Mossad nigdy nie miał skrupułów, jeśli chodzi o przelew islamskiej krwi, gdyby więc został wykryty przez Żydów, od dawna by już nie żył. Powtarzał to sobie, spoglądając we wsteczne lusterko, gdyż tylko dzięki ostrożności jeszcze żył.

Z drugiej strony zabawne wydawało mu się to, że bez Izraelczyków obecna misja nie byłaby możliwa. W Ameryce istniały wprawdzie ugrupowania islamskie, ale ich działalność miała charakter zdecydowanie amatorski. Obnosili się ze swoją religią, spotykały w dobrze znanych miejscach, prowadziły między sobą rozmowy. Łatwo je było dostrzec i zidentyfikować jako obecne ryby w ich stawie. A potem dziwili się, kiedy ich chwytano. Głupcy, myślał Gwiazdor. Służby jednak jakimś celowi. Przyciągali uwagę, a nawet FBI miała ograniczone możliwości. Najlepsza na świecie agencja kontrwywiadowcza, ale zatrudniała tylko ludzi.

W jakimś stopniu nauczył się tego od Izraelczyków. Zanim nastąpił upadek szacha, jego własna tajna policja, Savak, szkolona była przez izraelski Mossad, a nie wszyscy jej funkcjonariusze zostali straceni wraz z nastaniem w Iranie nowych rządów. To, czego się nauczyli, przekazywali ludziom takim jak Gwiazdor, a nie były to reguły trudne do przyswojenia. Im trudniejsze zadanie, tym więcej potrzeba ostrożności. Jeśli nie chcesz, by cię wyśledzono, musisz się roztopić w otoczeniu. W kraju świeckim nie należy być przesadnie nabożnym. W kraju chrześcijańskim czy żydowskim, nie bądź muzułmaninem. W kraju, gdzie nie ufają ludziom z Bliskiego Wschodu, pochodz z jakiegoś innego miejsca, a najważniejsze — bądź na ile można prawdomówny. Tak pochodzę stamtąd, ale jestem chrześcijaninem, Kurdem czy Ormianinem i straszliwie prześladowano moją rodzinę, więc wyrwałem się do Ameryki, kraju prawdziwej wolności. I wystarczyło trzymać się tych zasad, by możliwości same otwierały się przed tobą, gdyż w Ameryce rzeczywiście wszystko przychodziło łatwo. Obcokrajowców witano tutaj z otwartością, która przypominała Gwiazdorowi rygorystycznie przestrzegane prawo gościnności, obowiązujące w jego kulturze.

Znalazł się oto w obozie wroga, a wątpliwości natychmiast się rozwiały, gdyż w tej atmosferze podniecenia nie tylko przyspieszył się rytm serca, ale także pojawił uśmiech na twarzy. Tak był najlepszy w swoim fachu. Skoro nawet Izraelczycy, którzy wyszkolili go zaocznie, nigdy nie potrafili go podejść, to tym bardziej nie uda się to Amerykanom. Trzeba tylko być czujnym.

Członkowie każdej trzyosobowej grupy byli nieco podobni do niego, nie tak jak on doświadczeni, ale dobrze znający się na swojej robocie. Każdy potrafi wynająć samochód i bezpiecznie prowadzić. Każdy potrafi zachować zimną krew i dobre manieri. Każdy, zatrzymany przez policjanta, będzie wobec niego uprzedzająco grzeczny, spyta się, co przeszkobiła, a potem poprosi o pomoc, gdyż ludzie bardziej zapamiętują napastliwość niż przyjazne nastawienie. Jeśli był się czujnym, wszystko szło łatwo.

Pierwszym etapem podróży Gwiazdora był przeciętny hotel na obrzeżach Annapolis, gdzie zameldował się jako Dieter Kolb. Amerykanie to tacy głupcy. Nawet policja była przekonana, że każdy muzułmanin musi być Arabem, i zdawało się, że nikt nie pamiętał o tym, iż Iran był krajem aryjskim, miał więc ten etniczny charakter, do którego aspirował dla swego narodu Adolf Hitler. Rozłokował się w pokoju i sprawdził zegarek. Jeśli wszystko pójdzie zgodnie z planem, spokojną się za dwie godziny. Aby się upewnić, zadzwonił do odpowiednich linii lotniczych i dowiedział się o przyloty. Wszystkie samoloty wylądowały zgodnie z rozkładem. Oczywiście, mogą być jeszcze kłopoty z cłem i ulicznymi korkami, ale plan wszystko to uwzględniał.

***

Byli już w drodze do następnego postoju, który wypadł w Atlantic City w stanie New Jersey, gdzie mieściło się duże centrum targowe. Najnowsze modele fabryczne i te, które znajdowały się na razie jeszcze w fazie projektowej, przewożone były w normalnych naczepach samochodowych, zabezpieczone tylko przed uszkodzeniem lakieru, ale niektóre jechały w zakrytych naczepach, jakie stosują ekipy wyścigów samochodowych. Agent jednego z producentów przeglądał zanotowane wypowiedzi, które uzyskano od osób oglądających wozy. Mężczyzna przetarł oczy. Ból głowy jak cholera, katar. Miał nadzieję, że nic się nie przyplątało. Takie są skutki wystawiania przez cały dzień pod wentylatorem klimatyacji.

***

Oficjalny telegram nie był zaskoczeniem. Amerykański sekretarz stanu proponował oficjalne spotkanie w celu przedyskutowania spraw interesujących obie strony. Żeng wiedział, że rozmów nie da się uniknąć, a najlepiej będzie je przeprowadzić w przyjacielskiej atmosferze, zajmując postawę urażonej niewinności i delikatnie indagując, czy amerykański prezydent tylko przeżył czy się podczas konferencji prasowej, czy też istotnie chodziło o zmianę długofalowej polityki rządu Stanów Zjednoczonych. Sama ta uboczna kwestia mogłaby zająć Adlerowi kilka godzin. Amerykanin najprawdopodobniej zaoferuje się jako mediator pomiędzy Pekinem i Tajpej, który przenosić się będzie z jednej stolicy do drugiej w nadziei na załagodzenie konfliktu. Co może okazać się korzystne.

Na razie ćwiczenia dalej się odbywały, aczkolwiek przy nieco większym poszanowaniu neutralnej sfery, która oddzielała oba kraje. Sytuacja była napięta, ale już nie w punkcie wrzenia. Ambasador wyjaśnił w Waszyngtonie, że to nie samoloty ChRL pierwsze odpaliły pociski, gdyż w ogóle nie nosiły się z żadnymi nieprzyjacielskimi zamiarami wobec nikogo. Jedyne prawdziwym problemem była zbuntowana prowincja i gdyby Ameryka przystała na absolutnie jedyne rozwiązanie problemu — istnieją tylko jedno Chiny — można by go rozwiązać szybko i skutecznie.

Tymczasem Ameryka od dawna obstawała przy polityce niepojętej dla wszystkich zainteresowanych krajów: usiłowała pozostawać w przyjaźni z Pekinem i Tajpej, a chociaż traktowała Tajwan jak ubożego kuzyna, zarazem wzbierała się przed wyciągnięciem logicznej konkluzji. Zamiast tego, stwierdzała wprawdzie, że tak istnieją tylko jedno Chiny, nie mają one jednak prawa dyktować swoich reguł „drugim” Chinom, które zgodnie z oficjalną doktryną Stanów Zjednoczonych — po prostu nie istniały. Oto amerykańska konsekwencja. Jakże przyjemnie będzie to wytłąkać sekretarzowi Adlerowi.

***

— „Chińska Republika Ludowa z prawdziwą radością ugości sekretarza Adlera w interesie pokoju i stabilności politycznej w tej części świata”. Czyż to nie miło z ich strony? — powiedział Ryan.

Była dziewiąta wieczorem, on ciągle znajdował się w gabinecie i przez chwilę pomyślał, co dzieci oglądają w telewizji pod jego nieobecność. Wręczył dokument Adlerowi.

— Jest pan pewien, że zrobili to umyślnie? — sekretarz stanu zwrócił się do admirała Jacksona.

— Jeśli będę musiał obejrzeć to jeszcze raz, taśma może tego nie wytrzymać.

— Ludzie popełniają błędy.

— Nie w tym przypadku — powiedział Robby, obawiając się, że może jednak będzie musiał znowu zaprezentować nagranie wideo. — Poza tym ChRL prowadzi te ćwiczenia już bardzo długo.

— Naprawdę? — spytał Ryan.

— Tak długo, że powinni mieć kłopoty ze sprzętem. Mają o wiele gorszy od nas system remontowy, a na dodatek zużywają mnóstwo paliwa. Nigdy dotąd ich flota nie przebywała tak długo na morzu. Dlaczego tak to przeciągają? Przyuszczam, że ta kanonada ma dostarczyć pretekstu, aby ogłosić zwycięstwo i z dumnie podniesionym czołem powrócić do portu.

— Niewykluczone, że w grę wchodzi narodowa duma, potrzeba zachowania twarzy — pokiwał głową Adler.

— W każdym razie nieco ograniczyli swoje operacje; nie naruszają linii demarkacyjnej. Tajwańczycy są teraz w stanie podwyższonej gotowości. Może o to właśnie chodzi? — zasugerował J-3. — Nie atakujecie się rozwścieczonego przeciwnika; trzeba mu dać trochę się odprężyć.

— Rob, przecież mówiliś, że prawdziwy atak nie jest możliwy.

— Jack, skoro nie wiem, jakie mają intencje, muszę rozważać wszystkie możliwości. Mogą zorganizować jakiś poważny incydent w cieśninie i pewnie wyjdą z tego zwycięsko. Być może wywrą na Tajwan silny nacisk polityczny, aby wymusił jakieś ustępstwa. Zabili ludzi — Jackson przypomniał pozostałej dwójce — a chociaż dla nich wartość życia jest inna niż dla nas, kiedy się zabija, przekracza się pewną niewidzialną linię, a oni dobrze wiedzą, jak my na to patrzemy.

— Trzeba przesunąć lotniskowiec — powiedział Adler.

— Dlaczego, Scott?

— To będzie silna karta, którą da się wykorzystać. Będzie świadczyć o tym, że traktujemy całą sprawę poważnie. Jak powiedział admirał Jackson, dla nas śmierć jest czymś bardzo poważnym, oni zaś muszą pogodzić się z faktem, że nie możemy i nie chcemy dopuścić do podobnych sytuacji.

— A jeśli nie ustąpią i dojdzie do kolejnego incydentu, jak wtedy zareagujemy?

— Panie prezydencie, problemy operacyjne to moja działka. Możemy ulokować „Ike’a” po wschodniej stronie wyspy. Nie będą mogli przelecieć koło niego przy padkowiu. Aby to zrobić, będą musieli przedrzeć się przez trzy pasy obronne: po pierwsze, siły nad cieśniną, potem obrona samego Tajwanu, wreszcie ściana, którą ustawi dowódca grupy lotniskowcowej. Mogę także umieścić *Aegis* na dolnym skraju cieśniny, aby radar pokrył cały jej obszar. To znaczy, jeśli rozkaże pan płynąć tam „Ike’owi”. Tajwan uzyska w ten sposób cztery dywizony myśliwców i pełną powietrzną obserwację radarową. Powinni się poczuć trochę bezpieczniej.

— Co mnie z kolei zapewni lepszą pozycję przetargową w mediacjach między obu stronami — dorzucił Adler.

— Tyle że bez ochrony pozostawiamy Ocean Indyjski, co od dawna się nie wydarzyło.

Trudno było nie zauważyć, jak uporczywie Robby powraca do tej kwestii.

— Nic tam więcej nie mamy? — spytał Jack, myśląc jednocześnie, że sam powinien był wcześniej to ustalić.

— Krążownik „Anzio”, dwa niszczyciele, plus dwie fregaty, które ubezpieczają wymianę oddziałów na Diego Garcia. Nigdy nie pozostawiamy Diego bez ochrony okrętów wojennych, skoro są tam okręty transportowe ze sprzętem. Mamy tam także okręt podwodny klasy 688. Wystarczy dla celów operacyjnych, ale nie dla demonstracji siły. Panie Adler, pan dobrze wie, co znaczy lotniskowiec.

Sekretarz stanu pokiwał głową.

— Robi silne wrażenie. To dlatego myślę, że powinien pokazać się w rejonie Chin.

— Tak, Rob, to będzie dobre posunięcie. Gdzie teraz jest „Ike”?

— Pomiędzy Australią a Sumatrą, powinien zbliżyć się do Cieśniny Sundajskiej. Manewry PUCHAR POŁUDNIA mają symulować natarcie Indii na północno-zachodnie wybrzeże Australii. Jeśli rozkaz zostanie wydany w tej chwili, „Ike” znajdzie się w okolicach Tajwanu za cztery dni.

— Niech tam płynie, Rob, najszybciej jak może.

— *Aye, aye, sir* — odrzekł Jackson, ale widać było, że ciągle trapią go wątpliwości. Pytającym gestem wskazał telefon, a gdy prezydent skinął głową, połączył się z Centrum Dowodzenia Sił Zbrojnych USA.

— Tutaj admirał Jackson z polecenia naczelnego dowódcy. Wykonać NIEBIESKI MORS. Proszę powtórzyć, pułkowniku. — Robby słuchał w milczeniu, a potem skinął głową. — Dziękuję. — Odłożył słuchawkę i zwrócił się do prezydenta: — Za mniej więcej dziesięć minut „Ike” wykona zwrot na północ i pełną parą popłynie w kierunku Tajwanu.

— I wszystko dzięki jednemu telefonowi?

Adler był wyraźnie pod wrażeniem szybkości manewru.

— Cuda współczesnej łączności, a poza tym kazaliśmy admirałowi Dubro być w pogotowiu. Nie ma mowy o żadnej tajemnicy. Grupa ma po drodze kilka cieśnin, w których będzie dobrze widoczna.

— Nie zaszkodzi komunikat prasowy — powiedział Adler. — Robiliśmy tak poprzednio.

— Masz teraz kartę, którą możesz wykorzystać w Pekinie i Tajpej.

Ryan po raz kolejny wystąpił w roli naczelnego dowódcy, widział jednak zaniepokojenie Robby’ego. Kluczową sprawą było paliwo. Zmienić kurs będzie także musiała grupa zaopatrzenia, aby uzupełnić zbiorniki okrętów towarzyszących „Eisenhowerowi”, które nie miały napędu nuklearnego.

— Czy dasz Żengowi do zrozumienia, że wiemy, kto zestrzelił *Airbusa*?

Adler pokręcił głową.

— Nie, zdecydowanie nie. Dla nas jest bardziej korzystne, żeby sądzili, iż nie wiemy tego.

— O?

Prezydent wydawał się zaskoczony.

— Dzięki temu będę mógł wybrać moment naszego „odkrycia”, a to daje mi następną mocną kartę do zagrania. — Sekretarz stanu odwrócił się. — Admirale, niech pan nie przecenia przeciwnika. Dyplomaci mojego pokroju nie mają takiego zmysłu do szczegółów technicznych jak pan, a w innych krajach jest podobnie. Bardzo wiele naszych możliwości stanowi dla nich tajemnicę.

— Od tego mają szpiegów — sprzeciwił się Jackson.

— A czy zawsze ich słuchają? Czy my zawsze słuchamy? J-3 postanowił sobie dobrze zapamiętać tę naukę.

* * *

Ogromne centrum handlowe, ów typowo amerykański wynalazek było wymarzone wręcz miejscem na tajne operacje, z licznymi wejściami, tłumem klientów i absolutną niemal anonimowością. Pierwsze spotkanie nie zasługiwało właściwie na to określenie. Ograniczyło się do porozumiewawczych spojrzeń i to z odległości nie mniejszej niż dziesięć metrów, gdy z taki dystans zachowywały mijające się grupy. Niemniej każda z nich liczyła pozostałych i sprawdzała, czy nikt ich nie śledzi. Potem wszyscy powrócili do swoich hoteli. Prawdziwe spotkanie miało się odbyć nazajutrz.

Gwiazdor był zadowolony. Podniecała go sama zachwłość przedsięwzięcia. To nie było tak proste zadanie, jak dostarczenie do Izraela idioty w kamizelce nafaszerowanej trotylem — „bohaterskiego męczennika”, poprawił się — a piękno całego układu polegało na tym, że gdyby jedna z jego grup została wyśledzona, nieprzyjacieli w żaden sposób nie mogłby ich ze sobą połączyć. Można zmusić wroga, żeby wyłożył karty, a jeśli już, to lepiej, żeby się to stało w momencie, gdy jedynym przestępstwem, jakie dotąd popełnili, było nielegalne przekroczenie granicy.

Do diabła z wątpliwościami, ofuknął siebie dowódca. Piękne było samo to, że gotowali się do akcji w jaskini lwa, i to dlatego trwał przy terroryzmie. W jaskini lwa? Uśmiechnął się do mijanych samochodów. Chodziło raczej o lwiątko.

* * *

— Więc co robimy? — spytała w ciemności Cathy.

— Scott leci jutro do Chin — odpowiedział znie Jack. Podobno prezydent Stanów Zjednoczonych jest najpotężniejszym człowiekiem na świecie, ale na koniec każdego dnia sprawowania tej potęgi Jack był naprawdę wyczerpany. Tak męcząca nie była nawet praca w Langley z codziennymi jazdami w obie strony.

— I co im powie?

— Spróbuj ich nakłonić do opamiętania, rozładować sytuację.

— Jesteś pewien, że zrobili to celowo?

— Tak Robby jest tego tak pewny, jak ty swojej diagnozy — odpowiedział mąż, wpatrując się w sufit.

— A my z nimi będziemy negocjować — powiedziała z wyrzutem pani profesor.

— Musimy.

— Ale...

— Kochanie... Posłuchaj, nie na to, do diabła, nie poradzę, że kiedy morderca jest państwo, najczęściej uchodzi mu to bezkarnie. A ja muszę brać pod uwagę szerokie konteksty, długofalowe zamierzenia i tego typu sprawy.

— To wstrętne — powiedziała Cathy.

— Z pewnością, ale to gra, która rządzi się własnymi regułami. Jeśli spartolisz, oznacza to ludzkie cierpienie. Z państwem nie można rozmawiać tak jak z prostym kryminalistą. Żyją tam tysiące Amerykanów, biznesmenów i innych. Jeśli wychył się za bardzo, może się im stać jakaś krzywda, co będzie wymagać ode mnie bardziej stanowczej reakcji i wszystko tylko się pogorszy.

— Co może być gorsze od morderstwa? — spytała Cathy. Jack nie potrafił na to odpowiedzieć. Musiał już pogodzić się z faktem, że nie potrafi na wszystko odpowiedzieć dziennikarzom, czekającym na jego wyjaśnienia ludziom, a nawet swoim najbliższym współpracownikom. Teraz nie wiedział, co odpowiedzieć na proste i logiczne pytanie żony. Najpotężniejszy człowiek na świecie? Też coś. Tą myślą zakończył się kolejny dzień na Pennsylvania Avenue 1600.

* * *

Nawet największe narody bywają niefrasobliwe, czemu dodatkowo sprzyja pomysłowość narodów bardziej przezornych. Narodowe Biuro Rozpoznania skupiło się przede wszystkim na dwóch miejscach. Każdy przelot satelity zwiadowczego nad Bliskim Wschodem, a teraz także nad Tajwanem dostarczał tysięcy zdjęć, które jedno po drugim musieli zinterpretować specjaliści, ulokowani w nowym budynku nie opodal lotniska Dullesa. Jeszcze jedno z tych zadań, których nie można przekazać komputerom. Stan gotowości bojowej armii ZRI zajmował pierwsze miejsce na liście zainteresowań rządu amerykańskiego, który decydował o kształcie przygotowywanego dla Białego Domu Specjalnej Oceny Wywiadu. Znaczyło to, że cały zespół zajmował się tym właśnie zadaniem, a do innych tematów trzeba było dodatkowo wynajmować specjalistów. Ci przypatrywali się przede wszystkim zdjęciom nadchodzącym z Chin. Jeśli ChRL szykowała się do prawdziwego militarnego uderzenia, powinny być tego liczne oznaki. Oddziały Armii Ludowowyzwoleńczej powinny być na manewrach, przeprowadzać konserwacje maszyn i ładować czołgi na lory. Pod skrzydłami samolotów powinny pojawić się uzbrojenie. Wszystko to powinny ujawnić zdjęcia satelitarne. Jeszcze więcej uwagi poświęcono zlokalizowaniu okrętów na morzu, co było trudniejsze z racji ich ruchliwości. Amerykanie mieli na orbitach trzy satelity, dwa razy dziennie przelatujące nad budzącymi zainteresowanie terenami, i tak wobec siebie usytuowane, aby jak najkrótszy był „czas pusty”. Specjaliści byli z tego bardzo zadowoleni. Napływał do nich nieprzerwany strumień

danych, z którymi można było konfrontować wcześniejsze przypuszczenia, aby możliwie jak naj lepiej wykonać obowiązki wobec prezydenta i narodu.

Niepodobna jednak widzieć wszystko i wszędzie, dlatego też uwagę analityków umknął Bombaj, zachodnia baza indyjskiej marynarki. Orby amerykańskich satelitów *KH-11* były ściśle wytyczone, podobnie jak harmonogram ich przelotów. Po tym, jak najnowszy z całej trójki przemknął nad tym regionem, podczas gdy drugi pod względem wieku znajdował się po przeciwnej stronie globu, następowala czterogodzinna przerwa, po której pojawiał się najstarszy i najmniejszy niezawodny z całej trójki. Tak się złożyło, że okres ten pokrywał się z czasem przyplwyu.

Dwa świeżo wyremontowane lotniskowce, podniosły kotwicę i w otoczeniu eskorty wypłynęły w morze. Gdyby ktoś je zauważył i zaczął się dopytywać, miały przeprowadzić manewry na Morzu Arabskim.

***

Cholera. Przedstawiciel Cobry zbudził się z bólem głowy. Potrzebował paru sekund, aby zrozumieć, gdzie się znajduje. Inny motel, inne miasto, inne rozmieszczenie świateł w pokoju. Po omacku odszukał wyłącznik, potem nałożył okulary i, mrużąc oczy, rozejrzał się za torbą. Tak Podręczna apteczka. Wziął ją z łazienki, gdzie ściągnął ze szklanczki papierowe przykrycie i do połowy napełnił ją wodą. Potem przez chwilę mocował się z zabezpieczoną przed dziećmi zakrętką aspiryny, wysypał na dłoń tabletki i połknął je, popijając wodą. Niepotrzebne były wszystkie te piwa po obiedzie, wyrzucał sobie, ale zagrał naprawdę przyjemną partyjkę z klubowymi zawodowcami, a piwo zawsze dobrze płynęło przy golfie. Rano poczuj się lepiej. Kiedyś był kierowcą wyścigowym, ale nie był na tyle dobry, aby przerosło się to w coś wielkiego, teraz natomiast był bardzo sprawnym agentem handlowym. Czym się przejmować, u diabła, my ślał, wracając do łóżka. Ciągłe udawało mu się zaliczyć mniejszą od normy liczbę uderzeń, tempo życia było mniej wariackie, on zaś zarabiał całkiem dobrze, a na dodatek praktycznie co tydzień mógł rozegrać partyjkę w ramach promocji najnowszego sprzętu golfowego. Miał nadzieję, że aspiryna poskutkuje. O ósmej trzydzieści pileczka golfowa pojawia się na podstawie.

***

Dla usprawnienia obiegu informacji Szorm i Palma połączone zostały kablem światłowodowym. Na terenach dawnego Iraku odbywały się kolejne manewry. W pole wyjechały trzy ciężkie korpusy połączonych sił irańskich i irańskich. Stacje radiolokacyjne umiejscowiły je daleko od granic z Arabią Saudyjską i Kuwejtem, z ich działaniami nie wiązało się więc żadne niebezpieczeństwo, niemniej oddziały zwiadu elektronicznego starannie nasłuchiwały, aby zorientować się w poziomie sprawności dowódców, którzy operowali czołgami i transporterami osobowymi po rozległych, suchych równinach na południowy wschód od Bagdadu.

— Dobra wiadomość, majorze — oznajmił porucznik wręczając przełożonemu teleks.

O trzysta kilometrów na północny zachód, w miejscu położonym o dziesięć kilometrów na południe od Grzbietu, sztucznej wymy, która wytyczała granicę pomiędzy szejkanatem Kuweju a ZRI, zatrzymała się dwupółtonowa ciężarówka. Załoga wyskoczyła z pojazdu, podłączyła kable do rampy startowej i odpaliła *Predatora*. Ów mały bezzałogowy pojazd latający był niebiesko-szarym odrzutowcem szpiegowskim. Dwadzieścia minut zabrało dołączenie skrzydeł, sprawdzenie elektroniki i silników, a potem nastąpił start, zaś denerwujące brzęczenie szybko cichło, w miarę jak *Predator* wspiął się na pułap operacyjny i frunął na północ.

Predator, efekt trzydziestoletnich prac, był trudny do wykrycia z racji niewielkich rozmiarów, pokrycia substancjami, które pochłaniają promieniowanie radarowe, a także niewielkiej szybkości, która sprawiała, że komputery kontroli obszaru uznawały go za ptaka i nie ukazywały na ekranie. Kadłub pociągnięty został tą samą absorbującą fale podczerwone farbą, z której korzystała Marynarka. W efekcie *Predator* był brzydki i wszystko bardzo łatwo na nim osiadało — technicy musieli nieustannie pędzłami usuwać kurz ze swego ukochanego dziecka — ale dzięki temu znakomicie zlewał się z tłem nieba. Wyposażony jedynie w kamerę telewizyjną, wzbil się na wysokość trzech tysięcy metrów i, sterowany przez inny zespół zwiadu, poleciał na północ, aby umożliwić lepszą obserwację manewrów ZRI. Pogwałcił wprawdzie suwerenność nowego państwa, ale umieszczone w jego wnętrzu dwa kilogramy materiałów wybuchowych gwarantowały, że gdyby wylądował w niepożądanym miejscu, nikt nie potrafiłby rozpoznać, czego to są szczątki. Obraz z kamery przekazywała do odbiorników w Kuwejcie antena kierunkowa.

Światłowodami ten sam sygnał płynął do Palmy i kiedy dziewczyna służąca w Siłach Powietrznych USA w stopniu kaprała włączyła wielki monitor, oczom wszystkich ukazał się jednostajny krajobraz, ponad którym operator prowadził *Predatora*.

— Zobaczymy, jak dobrze potrafią sobie radzić — porucznik zwrócił się do majora Sabaha.

— Ja wolabym zobaczyć, jak sobie nie radzą — odpowiedział posępnie oficer kuwejcki. Troška przepełniała także wszystkich innych członków jego licznej rodziny. Podobnie jak Saudyjczy cy, także i Kuwejtczy cy z wielką ochotą używali najlepszego uzbrojenia, na jakie pozwolić sobie mógł ich mały, lecz bogaty kraj, wszelako by li zdania, że, na przykład, konserwacja czołgów jest czynnością im uwłaczającą. W przeciwieństwie do swych saudyjskich kuzynów poznali na własnej skórze, co to znaczy paść ofiarą podboju. Wielu z nich straciło krewnych w działaniach wojennych, a długa pamięć jest cechą charakterystyczną mieszkańców tej części świata. To z tej przyczyny szkolili się z wielkim zapalem. Major Sabah zdawał sobie sprawę z tego, że nie osiągnęli jeszcze poziomu Amerykanów, którzy ich uczyli, ani Izraelczyków, którzy nimi gardzili. Jego rodacy przede wszystkim kochali strzelać. Z samej radości ćwiczenia tej umiejętności przepalali co najmniej jedną łufę w każdym czołgu, a strzelali ostrymi pociskami, gdyż te miały większy zasięg i bardziej prosty tor niż ćwiczebne, w ten sposób osobistą satysfakcję łącząc z nabywaniem umiejętności ważnej dla przetrwania kraju. Teraz, kiedy nauczyli się trafiać, przysłał pora na manewrowanie i walkę w ruchu. Nie byli w tym na razie dobrzy, ale się uczyli. Pogłębiający się kryzys uczynił problem wyszkolenia jeszcze bardziej palącym, więc ostatnio wszyscy Kuwejtczy cy częściej niż w bankach, rafineriach czy firmach handlowych przesiadywali w pojazdach bojowych. Zespół doradców amerykańskich aranżował sytuacje bojowe i obserwował, jak sobie z nimi poradzą. Major ubolewał wprawdzie nad tym, że wielu jego rodakom, nader często krewnym, brakowało jeszcze biegłości, był jednak dumny, że podjęli tak wielki wysiłek. I nawet nie zauważał, jak bardzo podobni są w tym do mieszkańców Izraela: cy wile uczą się walczyć, boleśnie doświadczają, jak kosztowny jest brak tej umiejętności.

***

— Miecznik się obudził — usłyszała Andrea Price w słuchawce. Znajdowali się w kuchni, ona, dowódca Oddziału oraz jej zastępcy. Stali przy jednym z metalowych niklowanych blatów i popijali kawę. — Roy? — powiedziała pytającym tonem.

— Rutynowe zajęcia — odpowiedział agent Altman. — Na rano ma przewidziane trzy badania, po południu wykład dla lekarzy z uniwersytetu w Barcelonie, ośmiu mężczyzn, dwie kobiety. Konsultowaliśmy się z hiszpańską policją — wszyscy czyści. Żadnych specjalnych zagrożeń dla Chirurga. Dzień jak co dzień.

— Mike?

Andrea zwróciła się do Michaela Brennana, który opiekował się Małym Jackiem.

— Piłkarz ma dziś kartkówkę z biologii na pierwszej lekcji, a po szkole trening baseballa. Nieźle daje sobie radę z łapaniem, trochę musi popracować nad kijem. Wszystko jak zwykle.

— Wendy?

Agentka Gwendolyn Merritt była odpowiedzialna za Sally Ryan.

— Cięń ma dzisiaj klasówkę z chemii na trzeciej lekcji. Coraz bardziej interesuje się Kennym. To miły chłopak, chociaż przydałby mu się fryzjer i nowy krawat. Cięń chce zapisać się do drużyny lacrosse.

Informację tę przyjęto z grymasem na twarzach. Jak chronić kogoś, kto biega w gąszczu uniesionych kłajów?

— Przypomnij, z jakiej rodziny jest ten Kenny?

Nawet Price nie była w stanie pamiętać wszystkiego.

— Ojciec i matka to prawnicy. Głównie sprawy podatkowe.

— Cię powinna starannie wybierać — powiedział Brennan, a wszyscy spojrzeli na niego, czekając na dowcip. — To potencjalne zagrożenie.

— Dlaczego?

— Jeśli prezydentowi uda się przepchnąć tę nową ustawę podatkową, znajdą się na lodzie.

Andrea Price postawiła znaczek przy następnej pozycji na liście.

— Don?

— To samo. Andrea, zdecydowanie potrzebuję więcej ludzi: jednego do środka, dwóch na zewnątrz po południowej stronie — oznajmił Don Russell. — Jesteśmy zbyt odsłonięci, za wąskie pole ostrzału. Właściwie tylko zewnętrzne ogrodzenie i więcej nic.

— Chirurg nie chce, żeby było nas tam wszędzie widać. Jesteś ty i dwóch agentów w środku, trzech ubezpiecza z przeciwnej strony drogi — przypomniała Price.

— Potrzebuję jeszcze trójki, jesteśmy zbyt odsłonięci — upierał się Don głosem pełnym profesjonalnej stanowczości. — W sprawach ochrony nie mogą się z nami spierać.

— Może zjawiałabym się jutro po południu i wszystko obejrzała? — zaproponowała Price. — Jeśli uznam, że masz rację, pójde do Szefa.

— Dobrze.

Russell pokiwał głową.

— Jakies dalsze problemy z panią Walker?

— Sheila wraz z paroma innymi rodzicami z Giant Steps próbowała zebrać podpisy, żeby zabrać stąd Foremkę i tak dalej. Ponad połowa rodziców zna Ryanów i lubi ich. Nic z tego więc nie wyszło. Wiecie, na czym polega prawdziwy problem?

— No, Don?

Uśmiechnął się.

— W tym wieku, wiecie... Czasami obejrzą się, dzieciaki biegają, a kiedy się odwrócę, nie potrafię rozpoznać Foremki. Są tylko dwie fryzury dla dziewczynek, a połowa matek jest przekonana, że tylko Oshkosh szyje odpowiednie ubranka.

— Don, tak już jest z kobietami — powiedziała Wendy Merritt.

— Skoro nosi to Pierwsza Smarkuła, musi być modne.

— Podobnie jest z fryzurami — dodała Andrea. — Ale, ale, zapomniałam ci przekazać, że Pat O'Day chciałby stoczyć z tobą mały pojedynek — oznajmiła najstarszemu członkowi Oddziału.

— Ten z FBI? — Oczywiście Russella pojaśniały. — Kiedy i gdzie? Powiedz mu, Andrea, żeby nie zapomniał forsy.

Pomyślał, że i jemu należy się odrobina rozrywki. Od siedmiu lat nie przegrał żadnej rywalizacji w strzelaniu z broni krótkiej.

— To wszystko?

Andrea rozejrzała się po swoich pomocnikach.

— Jak Szef daje sobie radę? — spytał Altman.

— Jest strasznie zajęty. Zaczyna za mało sypiać.

— Chcecie, żebym porozmawiał z Chirurgiem? Ona ma na niego dobry wpływ — zaoferował się Roy.

— Hmm...

— Wiem, jak to zrobić. „Pani profesor, czy z Szefem wszystko w porządku? Dzisiaj rano wyglądał na trochę zmęczonego”.

Czwórka agentów wymieniła spojrzenia. Opieka nad samym prezydentem była najbardziej delikatnym obowiązkiem. Skoro jednak słuchał on żony tak, jakby był normalnym mężem, więc dlaczego nie uczynić z niej sojusznik? Wszyscy pokiwali głowami.

— Dobrze, spróbuj — poleciła Price.

* * *

— A niech to szlag — warknął pułkownik Al Hamm w wozie sztabowym.

— Zaskoczyli cię trochę, prawda? — niewinnie spytał generał Diggs.

— Mieli wtyczkę? — indagował dowódca Czarnego Konia.

— Nie, mnie też zaskoczyli, Al. Nikomu się nie zdradzili, że wyszkolili się w obsłudze *SIM*. To znaczy, dowiedziałem się dopiero wczoraj wieczorem.

— Miły z pana facet, sir.

— Zaskoczenie to broń obosieczna, pułkowniku — przypomniał Diggs.

— Ale skąd mieli na to fundusze?

— Widocznie ich senatorzy są potężni niczym bogowie.

Oddziały przyjeżdżające do Fort Irwin z oczywistych względów nie zabierały ze sobą sprzętu: zbyt kosztowne byłoby transportowanie go tam i z powrotem. Korzystały zatem z pojazdów należących do bazy, zawsze najnowocześniejszych i najlepiej wyposażonych. Wszystkie korzystały, na przykład, z Systemu Informacji Międzypojazdowej *SIM*, dzięki któremu informacje bojowe pojawiały się jednocześnie na monitorach komputerów w czołgach i *Bradleyach*. System ten 11. pułk kawalerii zamontował w swoich własnych pojazdach (prawdziwych, a nie tych, które udawały przeciwnika) dopiero przed sześcioma miesiącami. Stosunkowo prosty sposób przekazywania danych — który na przykład automatycznie zamawiał części zamienne w razie jakiegś awarii — zapewniał załogom znakomitą orientację na polu bitwy, a z trudem uzyskiwane informacje w ułamku sekundy czynił powszechną własnością. Informacje o zmieniającej się sytuacji nie były już zarezerwowane dla odizolowanego i przeciążonego dowództwa. Teraz sierżant wiedział to samo co pułkownik, a informacja zawsze była najcenniejszym towarem. Przebywający na ćwiczeniach czołgiści z Gwardii Narodowej Północnej Karoliny świetnie opanowali użyć systemu, podobnie jak żołnierze Czarnego Konia, tyle że ich imitujące rosyjskie pojazdy były go pozbawione.

— Dopiero teraz, pułkowniku, widać, jakie to dobre rozwiązanie, skoro przegrał pan z nimi.

Symulowane starcie okazało się łrwawe. Wraz ze swoim zastępcą Hamm obmyślił szatańską zasadzkę, jednak Niedzielni Wojownicy wykryli ją i wymięli, przeprowadzając manewr, który siły Czerwonych zastał źle rozlokowane. Wprawdzie śmiały kontratak niemal odwrócił wynik bitwy, unicestwiając połowę składu Niebieskich, ostatecznie okazał się jednak niewystarczający. Pierwsze nocne starcie zakończyło się zwycięstwem Niebieskich, co gwardziści powitali takimi wivatami, jak gdyby zakończył się właśnie mecz koszykówki NBA.

— Następnym razem im dołożymy — obiecał Hamm.

— Pokora jest zbawieniem dla duszy — powiedział Marion Diggs, wpatrując się w promienie wschodzącego słońca.

— Śmierć jest tragedią dla ciała — zripostował pułkownik.

Diggs z uśmiechem wracał do swojego *Hummera*. Nawet Alowi Hammowi potrzebna była od czasu do czasu nauka.

***

Unikali zgubnego pośpiechu. Gwiazdor zajął się wynajęciem samochodów. Podrobił prawa jazdy, tak aby mogli postarać się o cztery auta, trzy osobowe i jedną przyczepę. Pierwsze musiały przypominać samochody rodziców, którzy podjeżdżali pod przedszkole, ta ostatnia miała im posłużyć do ucieczki, która wydawała się Gwiazdorowi coraz bardziej prawdopodobna. Podwładni okazali się sprawniejsi niż przy puszczał. Kiedy w wynajętych wozach mijali miejsce akcji, nie odwrócili głów, a tylko kątem oka ocenili cały teren, znany im skądinąd dzięki modelowi, który zbudowali na podstawie fotografii. Kontakt z rzeczywistością, pełnowymiarowym obiektem miał dopomóc ich wyobraźni przestrzennej i zwiększyć poczucie pewności siebie. Potem wykręcili na zachód, zjechali z szosy numer 50 i podążyli do samotnego zabudowania na południu okręgu Anne Arundel.

Właściciela, który mieszkał tutaj od jedenastu lat i był uśpionym agentem, sąsiedzi uważali za Żyda urodzonego w Syrii. Przez ostatnich kilka lat dyskretnie zakupywał broń i amunicję, wszystko legalnie, gdyż nie wprowadzono jeszcze restrykcyjnych ograniczeń, ale nawet wtedy potrafiłby je wyminąć. W kieszeni płaszcza spoczywały wystawione na inne nazwisko bilety lotnicze i paszport. Tutaj mieli się spotkać wszyscy po raz ostatni: dostarczą dziecko, po czym szóstka natychmiast opuści USA różnymi samolotami, podczas gdy pozostali trzej odjedzie samochodem właściciela do z góry przygotowanego lokum, gdzie będą oczekiwać na rozwój wydarzeń. Ameryka była ogromnym krajem z mnóstwem dróg, a telefony komórkowe trudno było zlokalizować. Dla ich tropicieli będzie to oznaczało mnóstwo roboty, myślał Gwiazdor. Jeśli sprawy zajdą tak daleko, dobrze wiedział, co wtedy robić. Grupa z dzieckiem mieć będzie jeden telefon, on będzie miał dwa: jeden do kontaktów z rządem amerykańskim, drugi — do kontaktów z towarzyszami. Za zachowanie dziecka przy życiu zażądamy wiele, dostatecznie wiele, aby cały kraj pogrążył w chaosie. Potem może nawet puszczać dzieciaka wolno. Było to mało prawdopodobne, ale nie wykluczał tej możliwości.

KONIEC TOMU DRUGIEGO

- ¹ Półwysep u wejścia do Zatoki Minilskiej na Filipinach, od stycznia do kwietnia 1942 roku miejsce bohaterskiej obrony Amerykanów przed Japończykami (przy p. red.).
- ² Słynny działacz związkowy (przy p. red.).
- ³ Charles George Gordon, znany jako „Chiński Gordon”, był gubernatorem Sudanu w latach 1877-1880. Zginął podczas powstania Mahdiego w 1885 roku (przy p. red.).
- ⁴ James Bridger (1804-1881) słynny amerykański traper i handlarz futer (przy p. red.).
- ⁵ W 1896 roku Sąd Najwyższy wydał wyrok w sprawie dotyczącej segregacji rasowej w wagonach kolejowych na terenie stanu Luizjana (przy p. red.).
- ⁶ XO — Executive Officer — zastępca dowódcy, pierwszy oficer (przy p. red.).
- ⁷ ESM — Electronic Support/Surveillance Measures — elektroniczne środki wsparcia dozoru (przy p. red.).
- ⁸ Znany szef mafii nowojorskiej (przy p. red.).
- ⁹ Amerykański pisarz, dramaturg i dziennikarz (przy p. red.).

Spis treści

22 Strefy czasowe
23 Eksperymentowanie
24 Zarzucenie wędki
25 Rozkwitanie
26 Chwasty
27 Wyniki
28 Kwilenie
29 Proces
30 Prasa
31 Kręgi na wodzie
32 Powtórki
33 Uniki
34 WWW.TERROR.ORG
35 Plan operacyjny
36 Podróżnicy
37 Dostawa
38 Cisza przed burzą
39 Oko w oko
40 Otwarcie
41 Hieny